

நூலாமை

அவனாமை நிழலாமை

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

நெருங்கிய
நெருங்கிய
நெருங்கிய

மஸ்விகைச் சிறுகதைகள்

(இரண்டாம் தொகுதி)

தொகுப்பாசிரியர்: செங்கை ஆழியான்

மஸ்விகைச் சிறுகதைகள்

201-1/1, ஸ்ரீகதிரேசன் வீதி,
கொழும்பு - 13.
தொலைபேசி: 320721
E-Mail: panthal@sltnet.lk

நகரகாற்றுக் கலைக்கல்

இது ஒரு மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடு

முதற் பதிப்பு : மார்ச் - 2003

உரிமை பதிவு

பக்கங்கள் : 338 + xiv

விலை : ரூ. 350/=

அட்டைப்பட ஓவியம் : ரமணி

அட்டை வடிவமைப்பு : எஸ். திவாகரன்

கணினி அச்சமைப்பு : எஸ். சித்திராங்கனி

ISBN : 955-8250-23-6

அச்சிட்டோர் : யு. கே. பிரின்டர்ஸ்;

98 A, விவேகானந்த மேடு;

கொழும்பு - 13.

தொலைபேசி: 344046, 074-614153

இழப்புகள் எல்லாமே
ஏதோவோன்றிற்கான
அழைப்புக்களே !

ஏடாமினிக் ஜீவா

சிறிலக்கிய ஏடொன்று முய்த்தெட்டு ஆண்டுகளைக் கடந்தும் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருப்பது ஓர் அதிசயமே.

முய்த்தெட்டு ஆண்டுகள் என்பது லேசப்பட்ட காலமல்ல. இந்த முய்த்தெட்டு ஆண்டுகளாக ஓர் இலக்கிய ஏடு தொடர்ந்து வெளிவருவது இங்கும் சரி, தமிழகத்திலும் சரி ஓர் சாதனைக்குரிய செயலாகவே கருதப்பட்டு வருகிறது.

கலை - இலக்கிய ஏடொன்றை இலட்சிய நோக்கில் தடம் புரளாது தொடர்ந்து சகல சுவைஞர்களையும் அரவணைத்துக் கொண்டு வெளியிட்டு வருவது பிரமிக்கத் தக்கதான செயலென்று தான் குறிப்பிட வேண்டும்.

இத்தனைக்கும் இந்தத் தொடர் வரவுக்குக் கொடுக்கப் பட்ட விலை இருக்கிறதே அதைச் சொல்லில் வடித்துவிட இயலாது. அத்தனை பெரிய சிரமமது.

அதே சமயம் அத்துடன் இணைந்து பிணைந்து 'மல்லிகைப் பந்தல்' நூல் வெளியீட்டு நிறுவனத்தையும் நிறுவி, அதன் மூலம் இலக்கியத் தரமான கணிசமான புத்தகங்களையும் வெளியிட்டு, அவற்றை வெகு சன மட்டத்திற்கு அறிமுகப் படுத்திக் கொண்டு செல்வது இருக்கிறதே, அது மகா..... மகா..... சிரமம்!

இந்த இரட்டை அமைப்பின் சாதனைகளையும் வெளியுலகம் அங்கீகரிக்க வைப்பதில் தான் எனது பெரும்பாலான நேரங்களும் ஆரம்ப கால முயற்சிகளும் உழைப்பும் பெரும்பாலும் செலவழிக்கப் பட்டு வந்துள்ளன.

அதன் ஒரு கட்டச் செயற்பாடாகவே மல்லிகை இதழ்களில் வெளிவந்த ஆக்கங்களை ஆவணப்படுத்தும் முயற்சிகளுக்கு முன்னுரிமை கொடுத்துச் செயற்பட்டுக் கொண்டு வருகிறேன்.

மல்லிகை இதழ்களில் கடந்த காலங்களில் வெளி வந்துள்ள சிறுகதைகளில் முப்பது கதைகளை முதல் தொகுதியில் வெளியிட்டுள்ளேன்.

எனது பவள விழா ஆண்டு ஞாபகார்த்தமாக கடந்த 2002-ம் ஆண்டு ஜன் மாதம் இருபத்தேழாம் திகதி அந்த தொகுப்பு நூல் வெளியிட்டு வைக்கப் பட்டது.

அந்தப் பவள விழாக் கொண்டாட்ட மேடையில் நான் கொடுத்த வாக்குறுதிக்கு அமையவே இந்த இரண்டாம் தொகுதியை உங்களது கரங்களில் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

இந்த இரண்டாம் தொகுதியில் 41 சிறுகதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

இதுவரை வெளிவந்துள்ள மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடுகளில் அதிகப் பக்கங்களைக் கொண்ட மிகப் பெரிய நூல் இது.

மல்லிகையில் இதுவரையும் வெளி வந்துள்ள அட்டைப் படக் கருத்துப் பதிவுகள், சிறுகதைகள், கவிதைகள், கட்டுரைகள், ஆய்வு விமர்சனங்கள், கேள்வி - பதில்கள் அனைத்தையும் நாளை வரப்போகும் இளம் தலைமுறை அறிவு உலகத்தினரது ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப் படும் என்ற தூர நோக்குடன் இவைகள் அனைத்தையும் ஆவணப்படுத்தி, எழுத்து வடிவத்தில் வெளியிட்டு வைப்பதில் மெய்யாகவே ஆதம் திருப்தி அடைகிறேன்.

நடந்து கொண்டிருக்கும் சம காலத்தில் இதனது கனதி மிக்க ஆழ்ந்த ஆளுமை மிக்க கருத்துக்கள், இலக்கிய ருசிப் பரிமாணங்கள் சிலருக்குப் புரியாமற் போகலாம்.

ஆனால், காலப் போக்கில் இவை அனைத்தும் வியந்து பேசப்படும், சர்ச்சிக்கப் படும், கலந்துரையாடப்படும் என்பது சர்வ நிச்சயமாகும்.

நாளை வரப்போகும் அன்றைய காலத்திற்காகவே இவைகளை நிலை நிறுத்த எனது உழைப்பை அர்ப்பணித்து வருகின்றேன்.

அலுப்புப் பிடித்த, மனதை அல்லாட வைக்கும் வேலை தான் இது. ஆனால் முடிவு சுக மயமானது.

அத்துடன் பொருளாதார ரீதியாகத் தினசரி என்னைத் திணை வைத்து, மனச் சோர்வடையச் செய்துவிடும் இலக்கியக் கடமையும் இதுவே தான்.

இருந்தும் நான் எதிர்கால நம்பிக்கையை இழந்துவிடத் தயாராகவில்லை.

எனது இந்தத் தொடர் இலக்கியச் சிரமங்களையும் கஷ்டங்களையும் தெளிவாகவே புரிந்து கொண்டுள்ள, என்னை உளமார நேசிக்கும் சிலர் எனக்கு உறுதுணையாக விளங்கி வருகின்றனர்.

எனக்கு இவர்களது நட்பு மாபெரும் கொடை. பெரிய வரப்பிரசாதம்.

உண்மையைச் சொல்லுகிறேன்.

இப்படியான ஆத்மார்த்த நேசம் கொண்டவர்கள் எனக்கு உதவாமல் போயிருந்தால், அன்னாரது பங்களிப்பு எனது திட்டங்களுக்குக் கிடைக்காமல் இருந்திருந்தால் நான் இந்த இலக்கிய மரதன் ஓட்டப் போட்டியில் இதுவரை ஓடிவந்த தூரத்தைக் கடந்திருப்பேனோ என்பது சந்தேகம் தான்.

கடந்த காலங்களில் என்னைச் சரிவரப் புரிந்து கொண்டு, எனது செயலை மனமார விசுவசித்துக் கொண்டு உதவி செய்து வந்துள்ள உதவும் கரங்களை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நன்றியுடன் நினைவு கூருகின்றேன்.

ஏன் இவைகள் அனைத்தையும் ஆவணப்படுத்தி வைக்கின்றேன் என்றால், நாளை என்றொரு நாள் வரும். நான் என்கிற நாள் இல்லாமல் போகலாம். ஆனால், எனது ஆத்ம சமர்ப்பணமான மல்லிகை எழுத்துக்கள் வாழும். காலம் காலமாகவே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும்.

அப்படியாக அந்த அந்தக் கால கட்டங்களில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் துடிப்புள்ள இளந்தலைமுறைச் சிந்தனையாளர்கள் இந்த ஒப்புதல் வாக்கு மூலத்தை எனது கருத்தாக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகவே இந்தப் பக்கத்தில் இதனைப் பதிய வைத்துள்ளேன்.

இந்த மரதனோட்டக் கால கட்டத்தில் என்னை அவதூறு செய்து மிரட்டியவர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள். கிண்டல் பேசி எனது ஆத்மாவை நோகடித்தவர்கள் இவர்களிடையே இல்லாமல் இல்லை. இவைகளை எனது வளர்ச்சிக்குப் பசளையாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டேன்.

இது தான் எனது தனித்தன்மை! இவர்கள் தங்களை அறியாமலேயே எனது வளர்ச்சிக்குப் பேருதவி புரிந்திருக்கிறார்கள் என்பதை இவர்கள் அறிந்து கொள்ளவில்லை.

ஆனால் நான் அறிந்து வைத்திருக்கிறேன்.

எனது பொது வாழ்வுப் பொறுமையைப் பண்படுத்தியவர்கள் இவர்கள் தான். இயல்பாகவே நான் கோபக்காரன். என்னைப் பதப்படுத்தியது இவர்களது அநியாயத் தூற்றதல்கள் தான். ஆவேச மறுப்புகளும் தான்.

எனவே எனது இலக்கியத் திசை வழியை நோக்கி இன்று பயணம் செய்து கொண்டிருக்கும் இந்த வேளையில் கூட, நான் யார் மீதும் குற்றஞ் சுமத்தவில்லை. குரோதம் பாராட்டவில்லை.

எனக்கு எனது வேலைகளின் எதிர் காலக் காத்திரம் பற்றித் தெளிவாகவெ தெரியும். அது பற்றி எனக்குச் சற்றேனும் சந்தேகமில்லை.

இந்தப் பெரும் வழிப் பயணத்தில் ஆரம்ப காலத்தில் என்னுடன் கூட்டாகப் பயணம் செய்தவர்களில் பலர் இன்று இல்லை. பலர் இயற்கையில் கலந்து விட்டார்கள். வேறு சிலரோ பாதை மாறிப் போய்க் காணாமலே போய்விட்டார்கள். இது ஒரு பெரிய பரிதாபம்!

எனக்குக் கிடைத்த மாபெரும் இயற்கை மகிழ்ச்சி என்னவென்றால் எனது தொடர் தேக ஆரோக்கியம். மன நிம்மதி. எதிர்காலத்திட்டம்.

இளந்தாரி வயதிலிருந்தே எனது உடலைக் காமாந்து பண்ணி, பேணிப் பாதுகாத்து வந்துள்ளேன். எனது தேகம் எனது தனி மனிதச் சொத்தல்ல. குடும்பச் சொத்துமல்ல. எனது உடல் இந்தத் தேசத்தின் இலக்கியச் சொத்து என்ற உணர்வு மிக்க பொறுப்புணர்ச்சியுடன் செயலாற்றி வந்திருக்கிறேன். அத்துடன் ஒழுக்க நியதி. போலி மதவாதிகள், வேஷதாரிகள் சொல்லியபடி கடைப்பிடித்தொழுகும் ஒழுக்கமல்ல இது. சுய ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடு. சுயமான நன்னடத்தை.

எனது ஆரோக்கியமான தினசரி இயங்கு முறை தான் என்னைத் தெளிவாகச் சிந்திக்க வைத்துள்ளது என்பதை இப்பொழுது உணர்ந்து கொள்ளுகின்றேன். இத்தனை செயல்களையும் செய்து முடிக்க வைத்துள்ளது என்பதைப் புரிந்து கொள்ளுகின்றேன். தேக ஆரோக்கியமே ஒரு மனிதனின் தனிப்பெரும் சொத்து.

இது எனக்கு ஒரு வரப்பிரசாதம்!

ஒரு படைப்பாளிக்கு ஆரோக்கியமான, ஆழமான கற்பனைகள் இருந்துவிட்டால் மாத்திரம் போதுமானதல்ல. அதைச் செயல்படுத்தி வழி நடத்திச் செல்ல உடல் நலமும் மிக மிக முக்கியம் என்பதை என் வாழ்விலிருந்தே நான் கற்றுத் தெளிந்து கொண்டேன்.

நல்ல குழலும் என்னை நேசிக்கும் நண்பர்களின் நெஞ்சு நிறைந்த அபிலாஷைகளும் இதற்கெல்லாம் முழு முதற் காரணம் என்பது எனக்கு நன்கு தெரியும்.

இப்படியே சொல்லிக் கொண்டே போகலாம்.

உயிர் குடிக்கும் யுத்தச் சாக்காட்டுச் சூழ்நிலையை விடுத்து, யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலிருந்து இரவுக்கிரவே விரட்டப்பட்டு, கட்டம் கட்டமாகத் தூரத்தைக் கடந்து, கொழும்பு மாநகரை வந்தடைந்தேன்.

தினசரி செய்வதறியாது அலங்க மலங்க் விழித்தபடி கொழும்புத் தெருக்களில் சுற்றிச் சுற்றி வந்து கொண்டிருந்தேன்.

- அடுத்து என்ன செய்வது?

இந்தக் கால கட்டத்தில் கூட, நான் விரக்தி அடையவில்லை.

இழப்புக்களைக் கூட, மனச் சஞ்சலமின்றி ஏற்றுச் சீரணித்துக் கொண்டேன்.

‘இழப்புக்கள் எல்லாமே ஏதோவென்றிற்கான அழைப்பே’ என மனதைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு நிமிர்ந்து நின்றேன்.

தமிழ் கூறும் நல்லுலகைச் சேர்ந்த ஒரு சிறு சஞ்சிகை வெளியீட்டாளனுக்கு எனக்கு ஏற்பட்டு விட்ட அநுபவம் போல, ஏற்பட்டிருக்க முடியாது. ஏற்படவும் கூடாது!

இன்றும் தெருவில் சந்திக்கும் நண்பர்களில் சிலர் “யாழ்ப்பாண மண்ணை நீங்கள் துப்பரவாக மறந்து தான் போனீர்கள்!” எனக் குற்றஞ் சாட்டுவது போலச் சொல்லிக் காட்டுகிறனர். கடிதம் எழுதுபவர்கள் கூட, எழுத்தில் அங்கலாய்க்கின்றனர். தொலைபேசியிலும் பேசுகின்றனர்.

என் மொழிக்காக, நான் பிறந்த மண்ணுக்காக, என்னை நேசிக்கும் எனது மக்கள் கூட்டத்திற்காகத் தான் நான் இன்று வரையும் உழைத்து வருகின்றேன். என் மரணம் வரைக்கும் உழைப்பேன். இது தொடரும்.

சபிக்கப்பட்டு நகரத்திற்குப் போனாலும் இதைத்தான் செய்வேன். செய்து கொண்டிருப்பேன்.

எங்கிருந்து செயற்படுகிறார்கள் என்பது முக்கியமல்ல. எதைச் செய்து முடிக்கிறார்கள் என்பது தான் அதி முக்கியமானது.

யதார்த்தத்தைப் பலர் புரிந்து கொள்ள மறுக்கின்றனர். நான் தொடர்ந்தும் வட புலத்தில் வீம்புடன் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தால், எனது பல திட்டங்கள் முடங்கிப் போயிருக்கும். சூழ்நிலை அப்படி. மல்லிகையும் நொண்டியடிக்கும். எனது சுய வரலாறு நூல், மல்லிகைச் சிறுகதைகள், சுந்தரின் கார்ட்டுன் ஓவியங்கள் போன்ற தரமான வெளியீடுகள் வெளிவந்திருக்கவே முடியாது.

நான் யாழ்ப்பாண வீதிகளில் தெருத் தெருவாக அலைந்து கொண்டிருப்பேன். இது தான் முடிவில் மிஞ்சும்.

எனக்கென்றொரு எதிர்காலப் பாதுகாப்புமில்லை. ஓய்வுதியுமுமில்லை.

இது எனக்கு நன்றாகவே விளங்கும்.

நான் எனது பிறந்த மண்ணை விட்டு வேறொரு பிரதேசத்தில் இயங்கிக் கொண்டிருந்தாலும் எனது உழைப்புச் சிறகுகள் சர்வ உலகம் முழுதும் மல்லிகையைக் கொண்டு செல்கின்றன என்ற மகிழ்ச்சி ஒன்றே போதும் எனக்கு. மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடுகளைச் சுமந்து செல்கின்றன.

சர்வ உலகமும் வியாபித்திருக்கும் நம் புலம்பெயர்ந்த சகோதரர்கள் ஊடகங்கள் மூலம் தினசரி தொடர்பு கொள்கின்றனர். இங்கு வந்து போகும் புலம் பெயர்ந்த இலக்கிய நெஞ்சங்களெல்லாம் மல்லிகையைத் தேடி வருகின்றன.

இது ஓர் ஆரோக்கியமான வளர்ச்சிக் கட்டம்.

இலக்கியத்தைக் கடந்தும் இந்தப் பூரிப் பந்தின் பரிமாணத்தை விசாலமாக இன்று தரிசித்துக் கொண்டு வருகின்றேன்.

நான் வானத்தில் மிதந்து உலக மயமாக்கப் பட்டாலும் என்னை - மல்லிகையை - உருவாக்கிய மண்ணையும் மக்களையும் மறக்கவே மாட்டேன். இது சர்வ சத்தியம்.

இந்தக் களத்தில் எனது கருத்துக்களைப் பெரும்பாலும் பதிய வைத்து விட்டேன். இதுவே போதும்.

இந்த மல்லிகைச் சிறுகதைகள் இரண்டாம் பகுதி நூலாக வெளிவருவதற்கு மனப்பூர்வமான உதவி நல்கியவர்கள் இருவர். ஒருவர் மல்லிகையின் மீது அபார பற்றுதல் வைத்துள்ள எஸ். ஆர் பாலச்சந்திரன் அவர்கள். மற்றவர் நீண்ட நெடுங்காலமாகவே மல்லிகை வளர்ச்சியில் தனிப் பற்றும் பாசமும் கொண்ட எம்.தயாபரன் அவர்கள். இவர்கள் இருவருக்கும் மல்லிகையின் சார்பாக எனது மனமார்ந்த நன்றிகள்.

இந்த நூலைத் தொகுத்தளித்த இனிய நண்பர்கள் செங்கை ஆழியான், ஓவியர் 'ரமணி', படி திருத்தி உதவிய எம். பாலசிங்கம், அட்டையை ஒழுங்குபடுத்திய எஸ். திவாகரன் ஆகியோருக்கும் அச்சகத் தோழர்களுக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றிகள்.

15 - 3 - 2003

தொகுப்பாசிரியர்

முன்னுரை

செங்கை ஆழியான்

ஈழத்துச் சிறுகதை இலக்கியத்திற்கு மல்லிகை கடந்த மூன்றரை தசாப்தங்களுக்கு மேலாக ஆற்றி வரும் ஆரோக்கியமான பங்களிப்பினை உறுதிப்படுத்தும் ஆவணமாக இந்த இரண்டாம் தொகுதி வெளி வருகின்றது. முதலாம் தொகுதியில் ஈழத்தின் முப்பது படைப்பாளிகளும், இரண்டாம் பாகத்தில் நாற்பது படைப்பாளிகளும் தமது சிறுகதைகளால் தமிழிலக்கியத்திற்குத் தமது அளப்பரிய பங்களிப்பினைத் தந்துள்ளனரென நான் நம்புகிறேன். இப்படைப்புக்களையும் படைப்பாளிகளையும் வெளிக் கொணர்ந்த டொமினிக் ஜீவா என்ற தனி மனித கர்த்தாவும், மல்லிகை என்ற சஞ்சிகைச் சாதனமும் இலக்கிய வரலாற்றில் ஒளிவு மறைவின்றி நன்றியோடு நினைவு கூரப்படுவார்கள்.

தமிழ் நாட்டிலும் சரி, ஈழத்திலும் சரி வெளி வந்த பெரும் பாலான சிறு சஞ்சிகைகள் தமது எழுத்துக்களுக்குக் களம் தேடியும், மாற்று இலக்கியக் குழுவினரை அல்லது யாராவது ஓர் இலக்கியப் பெருமகனைத் தூற்றிக் காழ்ப்புணர்வை வெளிப்படுத்துவதற்றுக் களம் தேடியும் வெளி வந்துள்ளன. படைப்பிலக்கிய வறட்சி ஏற்பட்டமையும், தூற்றுதலால் எதனையும் சாதிக்கவியலாது போனமையும், நிதி வளம் ஐந்தாறு இதழ்களுக்கு மேல் கைகொடுக்காமையும் அச்சிறு சஞ்சிகைகளை அகால மரணமடைய வைத்தன. அவ்வகையில் 'மல்லிகை' முற்றிலும் புறநடையானது. ஜீவாவின் எழுத்துக்களுக்குக் களமும் தேவைப்படவில்லை. மாற்றுக் கருத்துரைப்போரை 'இலக்கியம்' என்று வரும் போது ஒதுக்கி விடப் பண்பும், தனது காழ்ப்புணர்வை வெளிப்படுத்தும் கருவியாக மல்லிகையைப் பயன் படுத்தாமையும் மல்லிகை என்ற சிறு சஞ்சிகையை நான்காவது தசாப்தத்திற்கு எடுத்துச் செல்லுகின்றது. எனவே தான் மல்லிகையால் எழுபது படைப்பாளிகளை இனங்காணவும், காத்திரமான இரு சிறுகதைத் தொகுதிகளைத் தமிழிலுக்கு வழங்கவும் முடிந்துள்ளது. 'மல்லிகை'யின் முப்பத்தேழு வருட அறுவடை, சிறுகதைகளைப் பொறுத்த வரையில் இந்த எழுபத்தொரு சிறுகதைகள் மட்டுந்தான்? எனச் சிலர் பேசச் செய்வார்கள். ஆனால், ஒரு படைப்பாளிகளுக்கு

ஒரு சிறுகதை எனத் தெரிவானதால். ஒரு படைப்பாளியின் ஏனைய தரமான சிறுகதைகள் தவிர்க்கப் பட்டுப் போயின என்ற சங்கதி அவர்களுக்குச் சமர்ப்பணம்.

இவ்வாறான சிறுகதைத் தொகுப்புகள் நமது இலக்கிய இருப்பினை அறிய உதவுவன. அல்லயன்ஸ் குப்புசாமி முதலியாரிலிருந்து புலோலியூர் ஆ.இரத்தின வேலோன் வரை இவ்வாறான முயற்சிகளில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர். வாசகப் பெருமக்கள் நமது இருப்பை அறியாது எதுவுமே ஈழத் தமிழிலில்லை என்ற முடிவுக்கு வருவதையும். ஆய்வாளர்கள் மூலத்தையே காணாது ஆராய்ந்து வருவதையும் நிறுத்த வேண்டிய தேவை இங்குள்ளது. அதற்காகவே எனது ஆக்க இலக்கிய படைப்புக்குரிய நேரத்தில் பெரும் பகுதியை இவ்வாறான தொகுப்புக்களை வெளியிடுவதில் இன்று செலவிட்டு வருகிறேன். எங்களது மூத்த படைப்பாளிகளையும். அவர்களது படைப்புக்களையும் வெளிக் கொணர்ந்து. இலக்கிய மனையை அழகு படுத்த வேண்டும் என்ற தணியாத ஆவல். பல தொகுதிகளை வெளிக் கொணரத் தூண்டியது.

'மறுமலர்ச்சி சிறுகதைகள்' என்ற தொகுதி என்னால் தொகுக்கப் பட்டு வெளி வருவதற்கு முன்னரேயே, 1960 - 1964 கால கட்டத்துப் பேராதனைப் பல்கலைக் கழக வாழ்வுக் காலத்தில். பல்கலைக் கழகப் படைப்பாளிகளின் சிறுகதைகளைத் தொகுத்து கதைப் பூங்கா. விண்ணும் மண்ணும். காலத்தின் குரல்கள். யுகம் என்று நான்கு தொகுதிகள் வெளிவரக் காரணமாக இருந்துள்ளேன். பின்னர், சம்பந்தனின் சிறுகதைகளைச் செம்பியன் செல்வனோடு சேர்ந்து ஒரு தொகுதியாக வெளியிட்டுள்ளேன். பத்துச் சிறுகதைகளோடு இலங்கையில் வெளி வந்த சம்பந்தன் சிறுகதைகள். விரைவில் அன்னாரின் இருபது கதைகளோடு தமிழ் நாட்டில் வெளி வருகின்றது. அதனை இலக்கிய அன்பர் முருகதாசனின் உதவியுடன் நிறைவேற்றியுள்ளேன்.

மறுமலர்ச்சிச் சஞ்சிகையைப் பார்க்காமலேயே. அதில் வெளி வந்த படைப்புக்களைச் சிலாகித்து ஆய்வெழுதிய நிலை! என்னால் தொகுக்கப் பட்டு. வடக்கு கிழக்கு மாகாணக் கல்வியமைச்சால் வெளியிடப் பட்ட 'மறுமலர்ச்சிக் கதைகள்' தொகுப்புடன் முற்றாக மாறிப் போனது. பதினாறு படைப்பாளிகளின் இருபத்தைந்து சிறு கதைகள் அத் தொகுப்பிலிடம் பிடித்துக் கொண்டன. மறுமலர்ச்சிக் காலம் பற்றிய கருத்து நிலையை இத் தொகுதி பெரிதும் மாற்றியது என்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

ஈழத்து இலக்கியப் புனைகதைத் துறையின் ஈழகேசரிக் கால கட்டத்தில் சிறுகதைகள் நாற்பத்திரண்டினைத் தொகுத்து. வெளிவந்த பெரும் சிறுகதைத் தொகுப்பு 'ஈழகேசரிச் சிறு கதைகள்' ஆகும். 1930 - 1958 காலகட்டத்து வாழ்நிலையை இச் சிறுகதைகள் சுட்டி நிற்கின்றன. அதனைத் தொடர்ந்து

ஈழத்து முன்னோடிச் சிறுகதைகள். சிரித்திரன் சுதந்தரின் 'கார்ட்டூன் ஓவிய உலகில் நான்' முனிப்ப தாசன் கதைகள். புதுமை லோலன் சிறுகதைகள் என்பன என்னால் தொகுக்கப் பட்டு வெளி வந்துள்ளன. அண்மையில் மிகப்பாரிய தொகுதியாக 109 ஈழத்துப் படைப்பாளிகளின் 740-பக்கங்களைக் கொண்ட 'சுதந்திரன் சிறுகதைகள்' வெளிவந்துள்ளது. இனி 'ஈழ நாடு சிறுகதைகள்' என்ற தொகுதி வெளிவரவுள்ளது. இம் முயற்சிகள் எனது சுய படைப்புக்குரிய காலத்தின் பெரும்பகுதியை விழுங்கிக் கொண்டாலும், இவற்றைத் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு நூலுருவில் வழங்கியதில் உள்ளார்ந்த திருப்தி எஞ்சி நிற்கின்றது. 'வேறொருவரால் இவ்வாறு சாதிப்பது சாத்தியமானதன்று என நான் உணர்வது, தற்பெருமையாகாது.

'மல்லிகைச் சிறுகதைகள்' இரண்டாம் தொகுதி இன்று உங்கள் கரங்களில் இருக்கின்றது. இதற்கு முதல் தொகுதி போன்று நீண்டதொரு முன்னுரை அவசியமானதன்று. எனினும், சிலவற்றை வரலாற்றுத் தேவை கருதி எழுத்திலிட வேண்டியது அவசியமாகின்றது. முதலாவது தொகுதி வெளிவந்ததும், அதனைத் தட்டிப் புரட்டிப் பார்த்த படைப்பாளிகள் சிலரின் முகங்கள் மகிழ்ச்சியால் மலர்ந்தன. தமது படைப்புகளை அதில் காணாத படைப்பாளிகள் சிலரின் முகங்கள் வாடிப் போயின. ஆகவே, இரண்டாம் தொகுதி ஒன்று வெளிவர வேண்டியது தவிர்க்க முடியாத தேவையாகி விட்டது. ஏனெனில், வாடிப் போன முகங்களை மகிழ்விப்பதற்காகவல்ல; அம்முகங்களின் தரமான படைப்புகளை நூலுருவில் கொணர வேண்டிய காலத் தேவை இருக்கின்றதென்பதனாலாகும்.

இரண்டாவது தொகுதியை, முதலாவது தொகுதியுடனேயே சம காலத்தில் ஜீவாவால் வெளியிட்டிருக்க முடியும். ஆனால், முதலாம் தொகுதியின் முன்னுரையில் நானெழுதிய குறிப்பு - 'மல்லிகையின் 271 இதழ்களில் 28 இதழ்கள் என் பார்வைக்குக் கிட்டவில்லை' - இரண்டாம் தொகுதி வெளிவருவதில் தாமதத்தை ஏற்படுத்தி விட்டது. 'பார்வைக்குக் கிட்டாத அந்த 28 இதழ்களையும் தேடிப் பிடித்து இத் தொகுதியை முழுமையாக்குங்கள்' என்ற ஜீவாவின் அன்புத் தொல்லையில் நியாயமிருந்ததைக் கண்டேன். தேடினேன். மயிலங்கூடலூர் நடராஜன் அபயகரம் தந்தார். அவரிடம் அந்த இதழ்கள் இருந்தன. எனவே, இத்தொகுதி பூரணமானதாக வெளிவருகின்றது.

நிறைவாக 'மல்லிகைச் சிறுகதைகள்' இரு தொகுதிகளும் வெளிவருவதற்கு என் நண்பர் சண்முகம் பாலசுந்தரமும், மயிலங்கூடலூர் நடராஜமும் காரணமாயினர். மல்லிகைப் பந்தலூடாகப் பெரும் பொருட் செலவில் இதனை வெளியிடும் டொமினிக் ஜீவாவைப் பாராட்ட மாட்டேன். ஏனெனில், ஜீவா இத்தகு சாதனைகளுக்காகவே உயிர் வாழ்பவர்.

உள்ளே...

1	அரைஞாண் தாலி - ராஜ ஸீகாந்தன்	1
2	கருணையின் விலை என்ன? - கே.எஸ். சிவகுமாரன்	12
3	சவப் பெட்டி - மு.கனகராஜன்	18
4	சங்கிலித் தொடர்கள் அறுகின்றன - மருதூர் கொத்தன்	29
5	ஒழுக்கு - பெரி. சண்முகநாதன்	39
6	பூமி வட்டமானது தான் - சிதம்பர திருச்செந்திநாதன்	45
7	குடேறும் செய்திகள் - யோகா பாலச்சந்திரன்	52
8	தார்க் கொப்புளங்கள் -கே. வீஜயன்	58
9	மேற்காவுகை - சி.சுதந்திரராஜா	63
10	புதிய பொலிக் கொடி - அ.பாலமனோகரன்	67
11	என்ன தான் நடக்கின்றது? - மல்லிகை சி.குமார்	85
12	இதோ மனிதன் - மு. பஷ்பராஜன்	92
13	உண்மை -பொய் -மௌனம் - செந்திரரகை	98
14	ஒற்றைக்கால் கோழி - க. ஆனந்தமயில்	105
15	வதைப் படலம் - மாத்தளை வடிவேலன்	113
16	உள்ளும் புறமும் - மு. பொன்னம்பலம்	129
17	லண்டன்காரன் - மாணவ. நித்தியானந்தன்	135
18	சிறை - துரை மனோகரன்	141
19	தீட்டு - எஸ்.ஜோன்ராஜன்	150

20	மண்ணும் மழையும் - வே. தனபாலச்சிங்கம்	161
21	ஒரு தாத்தாவும் - அம்மாவும் - நாங்களும் - க. நவம்	167
22	பன்னீர் வாசம் பரவுகிறது - மருதூர் ஏ.மஜீத்	176
23	பெரிய தம்பியின் புள்ளி ஆடு - மலரன்பன்	180
24	உரமான கால்கள் - த. கலாமணி	190
25	இது என்ன பாவம்! - புலோலியூர் க.சதாசிவம்	199
26	சாண் ஏற... - நற்பிட்டிமுனை பளீல்	209
27	ஏணி - அருண் விஜயராணி	218
28	மழைப் பஞ்ச(ம்)ாங்கம் - வடகோவை வரதராஜன்	227
29	சைவப் பிள்ளை - அல் அஸ்மத்	242
30	மீறல்கள் - ஆ. இரத்தினவேலோன்	252
31	யுக புருஷர்கள் - எஸ்.எச்.நி:மத்	261
32	உள் மறைந்த உணர்வொன்று - யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம்	268
33	விடிய நேரமிருக்கு - எம்.எம்.நெளஷத்	275
34	நம்பிக்கை - பன்னீரன்	282
35	முகத்திரைகள் - மு.பஷீர்	291
36	மெல்ல இனிச் சாகும் - நெல்லை க.பேரன்	295
37	உண்மைக் காதல் என்பது.....! - கெக்கிறாவ ஸஹானா	299
38	வாமனம் - மாத்தளை சோமு	310
39	ஞாயம் - தாட்சாயணி	318
40	ஒரு கிராமம் அழுகிறது - எஸ். முத்துமீரான்	326
41	எண்ணங்கள் - செளமினி	332

மல்லிகைப் பந்துல் சமீபத்துல் வெளியீட்டுள்ள நூல்கள்

1. எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம்
டொமினிக் ஜீவாவின் வரலாறு (ஜிரண்டாம் பதிப்பு - புதிய அகாடமித்
தகவல்கள்: தகவல்களில் நம்பகத்தன்மை பெண்பட்டிருக்கிறது) விலை: 250/=
2. எழுதப்பட்ட அத்தியாயங்கள் ~ (சிறுகதைத் தொகுதி) சாந்தன் விலை: 140/=
3. அநுபவ முத்திரைகள் ~ டொமினிக் ஜீவாவின் விலை: 180/=
4. கார்ட்டூன் ஓவிய லூகில் நான் ~ (ஜிரண்டாம் பதிப்பு) சிரித்திரன் சுந்தர் விலை: 175/=
5. மண்ணின் மலர்கள் ~
(யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழக 13 மாணவ - மாணவியரது சிறுகதைகள்) விலை: 110/=
6. நானும் எனது நாவல்களும் ~ செங்கை ஆழியான் விலை: 80/=
7. சிழக்கிலங்கைக் கிராமியம் ~ ரமீஸ் அப்துல்லாஹ் விலை: 100/=
8. முப்பெரும் தலைநகரங்களில் 30 நாட்கள் ~ (பிரயாணக் கட்டுரை)
டொமினிக் ஜீவா விலை: 110/=
9. முனியப்ப தாசன் கதைகள் ~ முனியப்பதாசன் விலை: 150/=
10. மனசின் பிடிக்குள் (ஹைக்கூ) ~ பாலரஞ்சனி விலை: 60/=
11. இப்படியும் ஒருவன் ~ மா. பாலசிங்கம் விலை: 150/=
12. அட்டைப் படங்கள்
(மல்லிகை அட்டையை அலங்கரித்தவர்களின் தொகுப்பு) விலை: 175/=
13. சேலை ~ முல்லையூரன் விலை: 150/=
14. மல்லிகைச் சிறுகதைகள் ~ செங்கை ஆழியான் விலை: 275/=
- (30 எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகளின் தொகுப்பு)
15. நிலக்கிரீ ~ பாலமனோகரன் விலை: 140/=
16. நெஞ்சில் நிறைந்திருக்கும் சில இதழ்கள் ~ தொகுப்பு: டொமினிக் ஜீவாவிலை: 150/=
17. கூடல்லா நத்தைகளும் ஓடில்லா அமைகளும் ~ செங்கை ஆழியான்
~ (சிறுகதைத் தொகுதி) விலை: 175/=
18. தரை மீன்கள் ~ சிறுகதைத் தொகுதி ~ ச. முருகானந்தன் விலை: 150/=
19. நாம் பயணித்த புகழவண்டி ~ (சிறுகதைத் தொகுதி): ப.ஆப்டன் விலை: 150/=
20. மல்லிகைச் சிறுகதைகள் (இரண்டாம் பாகம்) தயாராகின்றது. விலை: 350/=
- தொகுப்பு ~ செங்கை ஆழியான்

அரைஞாண் தாவி

...

- ராஜ ஸ்ரீகாந்தன்

மெதிலியின் மடியில் குழந்தை அமைதியாக உறங்கிக் கொண்டிருந்தது. நீண்ட நேரமாக மடித்து வைத்திருந்த கால்கள் விறைத்துப்போய் விட்டன. குழந்தையின் தூக்கம் கலைந்து விடாமல் மெதுவாகக் கால்களை நீட்டினாள். சற்றுத் தள்ளிப் படுத்திருந்த இளைஞனின் தலையில் கால் பட்டது. சரேலெனக் காலை மீண்டும் மடித்துக் கொண்டாள்.

பூவற்கரைப் பிள்ளையார் கோயில் முன்வீதி முழுக்கச் சனங்கள், சனங்கள்! ஒரு சிலரைத் தவிர மற்றெல்லாரும் தாறுமாறாகப் படுத்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். நேரம் நள்ளிரவைத் தாண்டியிருக்க வேண்டும். தூக்கம் கண்களில் நிறைந்தது. துவாயை மடித்து நிலத்தில் விரித்தாள். குழந்தையை மெதுவாகத் தூக்கி வளர்த்தி விட்டுத் தானும் சரிந்து படுத்தாள். குழந்தையை மார்போடு அணைத்தவாறு தூங்கிவிட்டாள்.

மெதிலியின் தலைமாட்டில் ஆச்சி படுத்திருந்தாள். தம்மைச் சுற்றியிருந்த சூழ்நிலையின் பயங்கரங்களையெல்லாம் அணுப்பிச்சாமல், அறிந்திருந்தும் உடையார் வளவில் சிவகாமியாச்சி அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள். தூக்கமும் மறதியும் இல்லாதிருந்தால் மனிதர்கள் எல்லோரும் எப்பொழுதோ பைத்தியக்காரர்களாகியிருப்பார்கள்!

கிழவித் தூக்கம் கலைந்த சிவகாமியாச்சி கண் விழித்து மைதிலியைப் பார்த்தாள். அவளுடைய வலது கால் மல்லாந்து படுத்திருந்த அந்த இளைஞனின் நெஞ்சில் போடப்பட்டிருந்தது. துடித்துப் பதைத்துக் கொண்டு அவளுடைய காலை இழுத்து அப்பால் வைத்தாள். தூரத் தொலைவில் விட்டுவிட்டுச் சத்தங்கள் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தன.

சிவகாமியாச்சி சோம்பல் முறித்துக் கொண்டு எழுந்து அமர்ந்தாள்.

‘பூவற்கரைப் பிள்ளையாரே! கனநாளைக்குப் பிறகு இண்டைக்குத் தான் நல்ல நித்திரை கொண்டன். எங்கடை எல்லாப் பாரத்தையும் உன்னட்டைத் தந்திட்டு நிம்மதியாக நித்திரை கொண்டன். வீட்டிலை என்ரை சின்னப் பேத்தி, மைதிலி நித்திரை கொள்ளேக்க தலைக்கொரு தலகணி, காலுக்கொலு தலகணி இல்லாட்டால் கத்திக் குளறி வீட்டையே ரண்டாக்கிப் போடுவாள். உன்ரை முத்தத்திலை, சுடு புழுதியிலை பாய்கூட இல்லாமல் கிடக்கிறாள். என்ரை மேள், இவளைப் பெத்தவள் குடுத்து வைச்சவள். இந்த இடிதுயரைப் பார்க்கக் கூடாதெண்டு பத்து வரியத்துக்கு முன்னாலயே உன்ரை தேர்த் திருவிழாவண்டைக்கு இருந்தாப் போல பொசுக்கெண்டு போயிட்டான் என்ரை மருமோன். பிள்ளையாளுக்கெண்டு உழைச்சு வைச்சிட்டன். இப்ப பேரப்பொடிக்காக உழைக்கப் போறனெண்டு பிறகும் சிங்கப்பூருக்கப் போயிட்டார்.

அந்த இளைஞன் எழுந்தமர்ந்தான். தலையை விரல்களால் கோதிவிட்டுக் கொண்டான். விரல்களெல்லாம் கண்றித் தடித்துச் சிவந்திருந்தன. பகல் முழுவதும் ஆள்மாறி, ஆள்மாறி அங்கிருந்த பதினையாயிரம் பேருக்குத் துலாக் கிணற்றில் தண்ணீர் இறைத்து வார்த்த திருப்பணியின் பயன். அண்மையில் தட்டச்சுப் பிரதியில் படித்த ‘தண்ணீர்’ நாவல் நினைவுத் திரையில் படமாகியது. ஆனால், இங்கேயோ நிகழ்ச்சி தலைகீழாக நடக்கிறது. வக்கிரங்கள் எதுவுமில்லாமல் தூய மானுட நேயத்துடன்.

‘என்னனை ஆச்சி உன்ரைபாட்டில என்னவோ கதைக்கிறாய்.’

‘இல்லையடா மோனை, நான் இந்தப் பிள்ளையாரோடை கதைக்கிறன். ஒரு வாய் வெத்திலைக்குச் சோட்டையாக் கிடக்கு. ஒரு தம் சுங்கான் குடிச்சாலும் நல்லது.’

‘இங்கை சனங்கள் பசிக் கொடுமையாலை பூவரசமிலையைக் கூட

பிடுங்கித் தின்னுதுகள். நீயெண்டால் வெத்திலை போடவும், சுங்கான் குடிக்கவும் நினைக்கிறாய்.'

குழந்தை மைதிலியின் மார்பில் பால் குடிக்க எத்தனித்தது. உடலைச் சிலிர்த்துக் கொண்டு கண் விழித்தாள். தலைமாட்டில் ஆச்சியும், கால்மாட்டில் இளைஞனும் எழுந்திருந்து கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மின்னல் வேகத்தில் கைகள் உடைகளைச் சரிசெய்தன. கூச்சத்துடன் கண்களை இறுக மூடிக் கொண்டாள். குழந்தை அழ ஆரம்பித்தது. எழுந்தாள்.

'ஆச்சி, பொடிச்சிக்குச் சரியான பசி. ராத்திரிக் கூட பால் குடிக்கேல்லை.....'

'அந்த இளைஞன் மெதுவாக எழுந்து கொண்டான். 'ஆச்சி நான் கோயிலடிப் பக்கம் போயிட்டு வாறன். குழந்தைக்குப் பாலைக் குடுக்கச் சொல்லணை'.

மைதிலியின் குனிந்த தலை நிமிரவில்லை. கண்ணீர்ச் சுரப்பிகள் கூட வற்றி வரண்டு விட்டன.

"கொஞ்சம் இரு மோன. இது மைதிலியின்றை தமக்கையின்றை, என்றை மூத்த பேத்தி சுபாவின்றை குழந்தை. இவள் இப்ப தான் அட்வான்ஸ் லெவல் எடுத்துப் போட்டிருக்கிறாள். கோதாரியிலை போவாங்கள் தாயைச் சாக்காட்டினவங்கள். குழந்தையையும் சாக்காட்டியிருக்கலாம்".

'ஆச்சி! வாயைப் பொத்தணை.' மைதிலி வெடித்துச் சீறினாள்.

அவன் தூக்கத்திலிருக்கும் மனித உடல்களினூடு பாதையமைத்து, கவனமாக நடந்து சென்றான். கோயிலம்மா வீட்டில் நோயாளிகளும், வயோதிபர்களும், ஓரிரண்டு சொகுசுக்காரர்களும் அடைந்து கிடந்தார்கள். தனது பேரக் குழந்தைக்கென வாங்கி வைத்திருந்த கடும் நீல லக்ளோஜன் பெட்டிகளில் ஒன்றை அப்படியே எடுத்துக் கொடுத்தாள். வீட்டின் பின்புறத்தில் இளைஞர்கள் சிலர் கிடாரத்தில் சுடுநீர் எரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்த அடுப்பில் இரவுபகலாக அணையாத தீபம் எரிந்து கொண்டிருந்தது.

இளைஞர்களிடம் ஒரு கிண்ணத்தில் சுடு நீரையும், சிறிதளவு

சீனியையும் வாங்கிக் கொண்டான். சென்ற தடத்தில் மீளக் காலடி பதித்து, ஆச்சியிருந்த அரச மரத்தடிக்கு மீண்டான்.

மைதிலி அழுதுகொண்டிருந்த குழந்தையை ஆச்சியிடம் கொடுத்துவிட்டு அவனுடைய நெஞ்சில் அவள் குழந்தையைப் போல காலைப் போட்டுத் தூங்கியிருந்த கதையை ஆச்சி சொல்லியிருந்தாள்.

பசியாறிய களைப்பில் குழந்தை மீண்டும் தூங்கியது. இன்னும் சரியாக விடியவில்லை. சிவகாமியாச்சி மீண்டும் கிழவித் தூக்கத்தில் ஆழ்ந்து விட்டாள்.

‘நீங்கள் எப்பிடி இங்கை வந்தியள்?’ அவன் மைதிலியிடம் கேட்டான்.

‘இருபத்தாறாம் திகதி இரவு சுபா அக்காவும், அத்தானும், குழந்தையையும் முன்னறையிலையும், ஆச்சியும் நானும் சயிற்றறையிலும் படுத்திருந்தோம். இரவு 12.30 மணிபோல ஒரு ஹெலி சுட்டுக்கொண்டே வந்தது. அத்தான் கொழும்பிலை கொம்பியூற்றர் அனலிஸிஸ்ராக வேலை செய்கிறார். லீவிலை வந்தவர். குழந்தையிலை உயிரையே வைச்சிருந்தார். சுபா அக்காவுக்குப் பயமெண்டால் என்னவெண்டே தெரியாது. எதையும் நிதானமாக நிண்டு யோசித்துத் தான் செய்வாள்.

குட்டுச் சத்தம் கேட்டவுடனே அத்தான் குழந்தையையும் தூக்கிக் கொண்டு பங்கருக்குள்ளை ஓடிப்போய் சத்தம் போட்டு எங்களையும் கூப்பிட்டார். சுபா அக்கா ஆச்சியையும் என்னையும் இழுத்துக் கொண்டு பங்கருக்குள்ளே விட்டுப் போட்டு, அத்தான் மறிக்க, மறிக்கக் கேளாமல் பிறகும் வீட்டுக்கை போய் சின்ன றவலிங் பாக்கைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்தாள். அந்த றவலிங் பாய்க்கிலை குழந்தையின்ரை சாப்பாட்டுச் சாமான்கள், மருந்துகள், சுடுதண்ணிப் போத்தில், சில உடுப்புக்கள் எல்லாத்தையும் எப்பவும் வைச்சிருப்பாள்.

‘எங்கடை நகைநட்டுகளை ஒரு பொலித்தீன் பாய்க்கிலை சீல் பண்ணி தகரப் பேணியொண்டிலை போட்டு, குசினிக்கை அடுப்பிருந்த இடத்தை ஆழமாகத் தோண்டி, எங்கள் மூண்டு பேருக்கும் முன்னாலை தகரப் பேணியை அதுக்குள்ளை வைச்சுக் களிமண் போட்டு மூடினாள். அதுக்கு மேலை அடுப்பை வைச்சாள். குழந்தையின்ரை சங்கிலி காப்பு, அரிணாக்கொடி இந்த மூண்டையும் மட்டும் வெள்ளை உட்பாவாடைப் பொக்கற் ஒன்று தைச்சு, அதுக்குள்ளை வைச்சிருப்பாள்’.

‘சபா அக்கா எப்பவும் வெள்ளை உட்பாவாடைதான் கட்டுவாள். நான் வெள்ளை பாவாடையே கட்டமாட்டன். ஆனால், இப்ப நான் சபா அக்கான்ரை பாவாடையைத் தான் கட்டியிருக்கிறன். சபா அக்கா பங்கருக்கை வந்தாப் பிறகும் அத்தான் குழந்தையை அவளட்டைக் குடுக்காமல் தானே வைச்சிருந்தார். சபா அக்கா றவலிங் பாய்க்கிலையிருந்து ஒரு மெழுகு திரியை எடுத்துக் கொழுத்தி அதுக்கெண்டு தோண்டிய ஒரு பொந்துக்கை வைச்சாள்’.

‘பங்கருக்கை காத்தே இல்லை. அத்தானுக்கு வேர்த்துக் கொட்டியது. குளிச்சப் போட்டு துடைக்காமல் வந்தவரைப் போல இருந்தார். ஆம்பிளையளுக்கு இப்படித்தான் வேர்க்குமோ? ஆனால் எங்கடை பப்பாவுக்கு எப்பிடி வேலை செய்தாலும் இப்படி வேர்க்காது.’

‘கனநேரமா சத்தம் கேக்கேல்லை. பங்கருக்குள்ளை, வடக்கு முலையில் ஏதோ நெளிஞ்சது. பாம்பு! நான் வீரிட்டுக் கத்தினன். அத்தான் குழந்தையோடை பாய்ந்தேறி வீட்டுக்கை ஓடிவிட்டார். சபா அக்கா பாம்பை அடிச்ச அதை ஒரு தடியால் தூக்கிக் கொண்டு வெளியிலை வந்தாள்.’

‘அத்தான் ஓடு போட்ட அறையளுக்கை எங்களைப் போகவிடவில்லை. முன்னறைக்கும் ஹோலுக்கும் மட்டும் பிளேற் போட்டிருந்தது. எல்லாரும் ஹோலுக்கை படுத்தம்’.

‘அடுத்த நாள் 27-ந் திகதி ஒன்பது மணிபோலை எழும்பினம். வல்வெட்டித்துறைப் பக்கம் பொம்பர்கள் வட்டம் போட்டு - வட்டம் போட்டுக் குண்டுகளைப் போட்டுக் கொண்டிருந்தன. அந்தப் பக்கச் சனங்களெல்லாம் சாரிசாரியாக எங்கடை ஒழுங்கையாலை வதிரிப் பக்கம் போய்க் கொண்டிருந்தினம். ஆச்சி பலகாரம் வாங்க பொன்னியாத்தை வீட்டை போயிட்டா. அக்கா குசினீக்கை. அத்தான் பின்பக்கத்திலை விறகு கொத்திக் கொண்டிருந்தார்.

‘அத்தான் ரண்டொருநாள் லீவிலை வந்தாக் கூட வீட்டிலை தூசு தட்டுவார். பழுதான சாமான்களை எடுத்துப் போட்டுத் திருத்துவார். வீட்டுக்குத் தேவையான சின்னச் சின்னச் சாமான்கள்களைக் கூட தையல் ஊசியைக் கூட வாங்கி வந்து வைப்பார். இதொண்டும் செய்யாட்டில் குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டு வீட்டைச் சுத்தி உலாத்துவார். இதுகளுக்காகத் தான் லீவிலை வாற வரோ’-

‘பத்து மணியிருக்கும். அப்பொழுது, பருத்துதுறைப் பக்கத்திலையிருந்து ஹெலியொண்டு வந்துகொண்டிருந்தது. அதுக்குக் கீழே ஒரு பென்னம் பெரிய மரக்குத்தி தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. நான் சத்தம் போட்டு சுபா அக்காவைக் கூப்பிட்டன். சுபா அக்கா முத்தத்துக்கு ஓடி வந்தாள். ஆமிக்காறருக்கு அடுப்பெரிக்க ஹெலியிலை விறகு கொண்டு போறாங்களெண்டு சொன்னன். குழந்தையைத் தூக்கச் சொல்லி அத்தான் சத்தம் போட்டார்.’

‘எங்கடை வீட்டுக்கு நேரை வந்து கொண்டிருந்த ஹெலி ஒரு 500 யார் தூரத்திலை அந்தப் பென்னம் பெரிய மரக் குத்தியைக் கட்டியிருந்த கயித்தையோ - கம்பியையோ அறுத்து விட்டது. என்ன புதினம். மரக்குத்தி நேரை கீழை விழேல்லை அம்பு மாதிரி முன்னாலை பாஞ்சு பதிந்து வந்தது. நானும் சுபா அக்காவும் குளறிக் கொண்டே நிலத்திலை படுத்தம். அத்தான் கோடாரியைப் போட்டிட்டுக் குழந்தையைத் தூக்க ஓடிவந்தார்.

குறி வச்சதுபோல எங்கடை வீட்டுக்கு மேலை மரக்குத்தி விழுந்தது. ஓடு போட்ட பின்பக்கம் நொருங்கிப் போச்சு. அத்தான் அதுக்குள்ளை அம்பிட்டுச் செத்துப் போனார். வந்த சனங்கள் சதையையும், எலும்புகளையுந்தான் கூட்டியள்ளினம். குழந்தை பிளாற் போட்ட முன்னறையில் தொட்டிலுக்கை சுகமாகப் படுத்திருந்தது. சுபா அக்கா அழுததை வாழ்க்கையிலை முதலும் கடைசியுமாக அண்டைக்குத்தான் கண்டேன்.

எனக்கெண்டால் சின்னச் சின்ன விசயத்துக்குக் கூடக் கோபமும் அழுகையும் வரும். சுபா அக்கா நல்ல வடிவு. கலியாணம் செய்து ஒண்டரை வருசம் தான். குழந்தைக்கு வயசு ஆறு மாதம். எங்களுக்கு வேறை சகோதரங்கள் இல்லை. அத்தான் செத்ததை விட சுபா அக்கா அழுதது என்றை நெஞ்சை வெடிக்க வைக்கும் போலை இருந்தது. அவளைப் பார்த்துத் தான் நான் அழுதன். கூட்டி அள்ளின அத்தான்ரை - சிதைஞ்சு போன உடம்பை பின் வளவிலை காவோலை போட்டுச் சுட்டினம். சனங்களெல்லாம் உடனை கலைஞ்சு போட்டினம்.

சுபா அக்கா பிறகு அழேல்லை. நாங்கள் மூண்டு பேரும் குழந்தையை வைச்சுக் கொண்டு முன்னறையில் படுத்தம். பகல் முழுவதும் பொம்மர்கள், ஹெலிகள் குண்டு வீச்சு, வெடிச் சத்தம். இரவிலை கடலிலையிருந்து

ஷெல்லடி. எங்கடை வீட்டுக்கு மேலாலை விடிய - விடிய வாணம் போலை
ஷெல்லுகள் சீறிக் கொண்டு போனது.

மற்ற நாள் 28-ம் திகதி நேத்துக் காலமை எங்கடை பக்கத்துச்
சனங்களெல்லாம் வதிரிப் பக்கம் ஓடிக் கொண்டிருந்தினம். கிட்ட
வந்திட்டாங்களாம். சத்தங்கள் காதைப் பிளந்தன. நாங்களும்
ஒடுவமெண்டு சுபா அக்காவைக் கேட்டன். 'நடக்கிறது நடக்கட்டும். நான்
இங்கை தான் இருக்கப் போறன். நீ தேவையெண்டால் ஓடென்றாள்.'
சுவரில் சாய்ந்து கொண்டு குழந்தைக்குப் பால் கொடுத்தாள்.

வடக்கு வேலியை வெட்டிக் கொண்டு ரண்டு பேர் வந்தார்கள். ஆச்சி
ஹோலுக்கை மூலையில் ஒடுங்கி இருந்தா. நான் இடிஞ்சு போன பின்சுவர்
இடுக்குக்கை படுத்துக் கொண்டு காவோலையாலை மூடிக் கொண்டு
பார்த்தன். சுபா அக்கா அசையேல்லை. ஒருத்தன் அவளையே வெறித்துப்
பார்த்துக் கொண்டே நின்றான். மற்றவன் கூட்டுக் கொண்டே போனான்.
இடியாத முன்னறையையும் ஆச்சியையும் பார்துப்போட்டு, சுபா
அக்காவைப் பாத்துக் கொண்டிருந்தவனை வரச் சொன்னான். நாங்கள்
சின்ன வயசிலை அப்புலோடை பெலியத்தையிலை இருந்தநாங்கள்.
சிங்களம் நல்லாத் தெரியும். அந்த நோஞ்சான் நிண்ட இடத்தை விட்டு
அசையவில்லை. 'கண்ணிவெடியிலையோ, துவக்கு வெடியிலையோ
சாகிறதாக்கு முதல் ரண்டு நிமிஷம் அனுபவிச்சுப் போட்டு வாறன்'
எண்டான்.

'அவங்கள் போனாப்பிறகு உயிரோடையிருந்த குழந்தையையும்,
தூரத்தை கிடந்த சுபா அக்கான்ரை வெள்ளைப் பாவாடையையும்
எடுத்துக் கொண்டு, ஆச்சியையும் கூட்டிக் கொண்டு இங்கை வந்திட்டன்.'

'நீங்கள் ஆர், எப்பிடி இங்கை வந்தியன்?'

'என்ரை பேர் முருகவேள். விடிஞ்சு போச்சு, எனக்குக் கொஞ்ச வேலை
கிட்டு. வந்தாப் பிறகு சொல்லிறன்.'

'முருகவேள் கோயில் மடத்துக்குப் போனான். வதிரி வடக்கு சங்கக்
கடையைத் திறந்து உணவுப் பொருட்களைக் கொண்டு வந்து. உணவு
சமைத்துக் கொடுக்க, ஊர் இளைஞர்களும், கோயிற் சபையினரும், வந்து
சேர்ந்த துடிப்பான இளைஞர் சிலரும், ஆலோசித்துக் கொண்டிருந்த
போது சங்கக் கடை இரவிரவாக உடைத்துத் திருடப் பட்ட செய்தி வந்தது.

‘திருடப் பட்ட பொருட்கள் நிச்சயமாக ஊருக்கு வெளியே போயிருக்க முடியாது. இவற்றை நாங்கள் எடுத்து வருகிறோம்’ என்றார்கள் சில இளைஞர்கள்.

அந்தச் சிறிய கிராமத்தில் மேற்கே திக்கம் வீதிக்கும், கிழக்கே இரட்டைத் துலாக்கிணற்றடி ஒழுங்கைக்குமிடையில் சுமார் பதினையாயிரத்திற்கும் அதிகமானோர் கூடியிருந்தார்கள்.

சில மணிநேரத்தில் அரிசி மூட்டைகள், சீனி மூட்டைக், என்பவற்றுடன் சைக்கிள் டயர்கள், கயிற்று முடிச்சுகள் கூட கோயில் மடத்திற்குக் கொண்டு வந்து சேர்க்கப் பட்டன.

முருகவேளும் வேறு சில இளைஞர்களும் புதியதொரு பணிபற்றி ஆலோசித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இவ்வளவு சனத்திற்கும் ஒரு மலசல கூடம் கூட இல்லை. கோயிலைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளிலிருந்து வானிகள், மண்வெட்டிகள், கொண்டு வரப்பட்டன. அவர்கள் மலங்களை வாளி - வாளியாக அள்ளித் தூரத்தே கிடங்குகள் வெட்டிப் புதைத்தார்கள்.

குண்டுவிச்ச விமானங்கள் மீண்டும் குண்டுகளைப் பொழிந்தன. அவ்ரோ விமானத்திலிருந்து ‘பீப்பா எரிகுண்டுகள்’ போடப் பட்டன. வடமராட்சியில் 48 மணித்தியால ஊரடங்குச் சட்டமென்றும், மக்களயாவரும் சில குறித்த கோயில்களில் கூடியிருக்குமாவும் வானொலி மூலம், ஹெலியிலிருந்தும் வீசிய துண்டுப் பிரசுரங்கள் மூலமும் அறிவிக்கப் பட்டது. இந்தக் கடைசி நிமிடத்திலும், இப்பகுதிக் கூட்டுறவுச் சங்க ஊழியர்கள் உயிரையும் துச்சமாக மதித்து அத்தியாவசியப் பொருட்களை விநியோகிப்பதில் முனைப்பாக ஈடுபட்டிருந்தார்கள்.

ஒரு வட்டம் போட்ட அவ்ரோ விமானம் வடக்கிலிருந்து தெற்கு நோக்கிப் பறந்தவாறு பீப்பா எரிகுண்டொன்றைப் போட்டது. அல்லாயில் வாத்தியார் வீடும், அயற்பகுதியும் தீப்பற்றி எரிந்தன. ஹெலியொன்று கோயிலைச் சுற்றிச் சுற்றி மிகத் தாழ்வாகப் பறந்து கொண்டிருந்தது. சனங்களெல்லாம் பதறித் துடித்தார்கள்.

‘பிள்ளையாரே எங்களைக் காப்பாற்று!’

‘பிள்ளையாரே இந்தச் சனங்களைக் காப்பாற்று!’

‘அரோகரா, பிள்ளையாருக்கு அரோகரா’ நாஸ்திகம் பேசியவர்கள்

கூட மரணதேவன் வானத்தில் வட்டமிட்டபோது அனாதரவான கையறு நிலையில் கடவுளை வேண்டிய சனங்களுடன் சேர்ந்து வானதிர ஓலமிட்டார்கள். வெள்ளைத் துணிகளும், வெள்ளைச் சால்வைகளும் வானத்தை நோக்கி அசைக்கப் பட்டன.

சிவகாமியாச்சி அந்தச் சன நொசிசலிடையே எப்படியோ முருகவேளைத் தேடிப் பிடித்து அரச மரத்தடிக்குக் கூட்டிவந்தாள். குழந்தைக்கு முச்சுப் பேச்சில்லை. இடைவிடாத வயிற்றுப் போக்கு. உடல் சில்லிட்டது.

மைதிலி அழுதுகொண்டிருந்தாள். 'ஆராவது டொக்டரைக் கூட்டியாருங்கோ. என்ர குழந்தைக்கு ஏதோ செய்யிது, உடனே போய்க் கூட்டியாருங்கோ.'

முருகவேள் குளிந்தமர்ந்து குழந்தையின் இமைகளை மேலுயர்த்திப் பார்த்தான். பின்னர் அதன் வாயைத் திறந்து நாக்கைத் தடவிப் பார்த்தான்.

'குழந்தைக்கு ஏதோ செய்யிது நீங்கள் சும்மா இருக்கிறியள். உடனை ஓடிப்போய் ஆரையாவது கூட்டியாருங்கோ' என்று நெஞ்சிற் கைவைத்துத் தள்ளிவிட்டாள்.

அவன் எழுந்து ரட்டைத் துலாக் கிணற்றடிக்கு அருகிலுள்ள 'டாக்குத்தர் வீட்டுக்கு' ஓடினான். அங்கும் சனங்கள். டாக்குத்தர் தென்னை மரத்தின் கீழ் பங்கருக்குள் யாரோ ஒரு பெண்ணுக்குப் பிரசவம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். ஓர் ஆண் குழந்தை பிறந்தது. குழந்தைக்கு 'பங்கர தாஸ்' என்று பெயரிடும்படி யாரோ ஒருவர் பொருத்தமான ஆலோசனை கூறினார்.

முருகவேள் சேலைன் போத்திலை அலம்பல் வேலியில் கட்டினான். குழந்தையின் இடது புறங்கையில் நரம்பொன்றைத் தேடி லாவகமாக ஊசியைச் செலுத்தினான். கூட்டுக் குளிசையொன்றைத் திறந்து நீரிற் கரைத்த ஆலமிலையொன்றினால் குழந்தைக்குப் பருக்கினான். ஜீவனி பைக்கற்றுகளை சிவகாமியாச்சி அவனிடம் வாங்கி, அவன் கூறியபடி கரைத்தாள். மைதிலியின் மடியெங்கும் குழந்தையின் மலம். மாற்றிக் கொள்வதற்கு உடையெதுவும் இல்லை.

குழந்தை கண்ணைத் திறந்தது.

சிவகாமியாச்சி தான் உடுத்திருந்த நூற் சேலையில் நான்கு முழமளவில் கிழித்து மைதிலியிடம் கொடுத்தாள். குழந்தையின் மலம் தோய்ந்த மைதிலியின் ஆடைகளைக் கழுவி வந்து அரசமரத்தின் அருகிலிருந்த அலம்பல் வேலியில் விரித்து விட்டு முருகவேள் தனது வேலைகளுக்குப் போய்விட்டான்.

குழந்தை சிரித்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தது. அந்த இளைஞனையாரென்றறிந்து கொள்ளும் ஆர்வத்தைச் சிவகாமியாச்சியால் அடக்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. மைதிலியாலும் தான். அவனைத் தெரியுமாவென்று ஆச்சி கேட்டாள்.

‘உவன் நவிண்டில் பொடியன். தாய் பிறந்த வீட்டுக்கை செத்துப் போனான். அண்டு முதற் கொண்டு தேப்பன், இவனை வளத்து ஆளாக்கியிருக்கிறான். முத்தநாள் காலமை தேப்பன் பனையிலை தொழில் செய்து கொண்டிருக்கேக்கை கீழை வந்தவங்களிலை ஒருதன் சுட்டுப் போட்டான். பனையிலிருந்து அவன் மனிசன் அணிலைப் போல விழுந்து செத்துப் போனான். உவன், மெடிக்கல் கொலிச்சிலை படிச்சுப் போட்டு பெரியாஸ்பத்திரியில் ‘இன்ரேண்ஷிப்’ செய்யிறான்.’

மைதிலி அதிர்ந்து போனாள். ‘சுபா அக்கா செத்தண்டு தான் - அதே 28-05-1987-ம் திகதி தான், முருகவேளின் ரை தேப்பனும் செத்திருக்கிறார்’ என்றாள்.

‘முத்துமாரி அம்மன் கோயிலிலை செல்விழுந்ததாம்.’ அக்கோயிலும் ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் கூடியிருந்தனர். நூறு பேருக்கு மேல் செத்துப் போனதாகத் தகவல் வந்தது. அல்வாயில் ஒரு குடும்பத்தின் மூன்று தலைமுறையினர் ஒன்றாக இறந்துவிட்டனர். சதைக்குவியல்களை வண்டிலில் ஏற்றிக் கொண்டு போய் காவோலை போட்டு எரித்தனர். எளிய சாதியள் கோயிலுக்கே போனது அம்மனுக்கு பொறுக்கேல்ல, அது தான் உப்பிடி நடந்திருக்கு, உந்தச் சேட்டையள அம்மானாததை பொறுக்கமாட்டா.’ மீசைக்காரன் சொல்லி வாய்மூடமுன் சுடுநீரை எடுத்து அவருடைய முகத்தில் வீசினாள் மைதிலி. அவன் வீரிட்டலறினான். முப்பதாந் திகதி அதிகாலை திடீரென சுற்றிவர சூட்டுச் சத்தங்கள், சனங்கள் மீண்டும் அல்லோல கல்லோகப் பட்டனர். ‘இங்கையும் வந்திட்டாங்கள்’ பதினையாயிரம் மக்கள் கூடியிருந்த இடத்தில் மர இலைகளின் சலசலப்புகள் மட்டும் கேட்டன.

‘நவத்தண்ட..... நவத்தண்ட..... நவத்தண்ட.....’ உரத்த உத்தரவுகள், குட்டுச் சத்தங்கள் நின்றன.

முதியவர்கள் எழுந்து சென்று பேசினார்கள்.

‘பதினைந்து வயதிற்கும் முப்பது வயதிற்கும் இடைப்பட்ட இளைஞர்களைத் தாம் அழைத்துச் சென்று ஓரிடத்தில் கூட்டம் வைத்து அறிவுரைகள் கூறியபின் திருப்பி அனுப்புவதாகக் கூறினார்கள். பல பெற்றோர்கள் தாமாகவே முன்வந்து பிள்ளைகளை அவர்களிடம் ஒப்படைத்தார்கள். புவற்கரையிலிருந்து மட்டும் 746 இளைஞர்கள் அதிபர் வீட்டிற்கு முன்னாற் செல்லும் வீதிவழியே கூட்டிச் செல்லப்பட்டார்கள்.

மைதிலி நிலைமையை ஊகித்தறிந்து பதைபதைத்தான். முருகவேள் சென்று கொண்டிருந்த சீருடைக்காரரிடம் குழந்தையைக் காட்டி, ‘இக் குழந்தையின் தந்தையை - அதோ அந்த மண்திற ரி சேட் போட்டிருப்பவரை விட்டுவிடுங்கள்’ என்று சுத்தமான சிங்களத்தில் கொஞ்சினான்.

‘உனது கணவரா? எங்கே உனது கழுத்தில் தாலியைக் காணவில்லையே?’ என்றான்.

‘இதோ இங்கேயிருக்கிறது’ என்று சுபா அக்காவின் வெள்ளைப் பாவாடைப் பொக்கற்றிலிருந்த குழந்தையின் தடித்த அரைஞாண் கொடியை எடுத்துக் காட்டினான்.

தனது குழந்தையையும், மனைவியையும் நினைத்து அவன் ‘குழந்தையை மைதிலியிடம் வாங்கி வாஞ்சையுடன் கொஞ்சிவிட்டு முருகவேளிடம் கொடுத்தான்’.

சீருடைக் காரர்கள் 745 இளைஞர்களைக் கூட்டிச் சென்றார்கள்.

இதம் - 226

ஜனவரி - 1990

கருணையின் விலை என்ன?

- கே.எஸ். சிவகுமாரன்

ஐந்து வருடங்களுக்கு முன் ஒரு ஞாயிறு காலை.

நெடுஞ்சாலை மத்தியில் ஆங்காங்கே நடப்பட்ட கம்பங்கள். அவற்றிலே கட்டப்பட்ட ஒலி பெருக்கிகள் பலவிதமான இசையொலிகளை கர்ணகரோமாய் அவை பரப்பிக் கொண்டிருந்தன. இதனையெல்லாம் பொருட்படுத்தாது மனிதர்கள் குழாம் வீதி முழுவதுமே நடமாடியது. வாகனப் போக்குவரத்து விதிகளை அனுசரிக்காது 'ட்ரைவேஜா'க்களும், ஏனைய வாகனங்களும் கண்மூடித்தனமாக அவ்வீதியில் எதிரும் புதிருமாகப் பறந்தன. அவ்வாகனங்களில் மோதித் தொலைக்காமல் மிகவும் பாரமான 'சூட்கேசை'க் கையில் தூக்கிக் கொண்டு நெடுஞ்சாலையைக் கடந்து திருவனந்தபுரம் 'ரெயில்வே ஸ்டேஷனு'க்குள் பிரவேசித்தேன்.

முதல் நாள் மாலை நான் கேரளத் தலைநகரை வந்தடைந்தேன். விமான நிலையத்தில் யாரோ எனது பெரிய 'சூட்கேசின்' அடிப் பாகத்தைச் சிறிது கிழித்திருந்தார்கள். விமானத்திலிருந்து சுங்கப் பகுதிக்குப் பொதிகளைக் கொண்டுவரும் பொழுதே யாரோ கத்தியால் எனது பொதியின் அடித் தளத்தைக் கிழித்திருக்க வேண்டும். கள்ளக் கடத்தல் பொருளையோ, வேறு ஏதாவது பொருளையோ கண்டுபிடிக்க

அல்லது தாமே எடுத்துக் கொள்வதற்காக யாரோ இதனைச் செய்திருக்க வேண்டும். ஆயினும் அவர் நம்பிக்கை வீண் போய் விட்டது. நான் அவ்விதமான பொருள் எதனையும் கொண்டு செல்லவில்லை. எனது உடுப்புப் பெட்டியை நான் கையோடு வைத்திருக்கவில்லை. பாரத நாட்டின் பல பாகங்களில் என் மூன்று வாரச் சுற்றுப் பயணத்தின் போது தேவைப்படலாம் என்று கருதி 'ஸூட்கேஸ்' நிறைய உடுப்புக்களை அடுக்கி வைத்திருந்தாள் என் மனைவி.

எனவே, கிழிக்கப் பட்ட பலமிழந்த கைபிடி கொண்ட பெட்டியுடன் கஷ்டப் பட்டு 'பிளாட்போ' முக்குள் பிரவேசித்தேன். என்ன தலைவிதி! ஸ்டேசனையொட்டி அல்லாமல் அடுத்த 'ரயில்' பாதையில் நான் செல்ல வேண்டிய ரயில் நின்று கொண்டிருந்தது. அடுத்த மாநிலமான தமிழ் நாட்டிலுள்ள நாகர் கோவிலுக்கு நான் போகவேண்டியிருந்தது. எப்படி நான் அடுத்த 'லைனுக்குச்' செல்வேன்? படிக்கட்டுகளோ மேம்பாலமே கிடையாது.

ரயில் நிறுத்தப் பட்டிராத வெற்று 'லைனில்' பெட்டியுடன் இறங்கி, பாதையைக் கடந்து, சம ரேகையாய் இருந்த 'லைனில்' நிறுத்தப் பட்டிருந்த வண்டியிலே மேல் மூச்சு வாங்கச் சுமையுடன் ஏறினேன். வண்டி திருநெல்வேலி புறப்படவிருந்தது. நான் போகவிருந்த இடம் கேரள எல்லையிலே செல்லும் வழியில் இருந்தது.

வண்டியோ மூன்று நான்கு ரயில் பெட்டிகளைக் கொண்டது. முதலாம் வகுப்பு, இரண்டாம் வகுப்பு என்று, அப்படியொன்றும் கிடையாது. வண்டி முழுவதும் பாடசாலைப் பிள்ளைகள். கஷ்டப்பட்டுப் பெட்டிகள் இடையேயிருந்த வெற்றிடமொன்றிலே 'குட்கேசை' வைத்து விட்டு விரக்தியுடன் நின்று கொண்டிருந்தேன். அதிகாலை 6.00 மணியளவில் அப்பிள்ளைகளின் கவின் மலையாளக் குழவிமொழியொலிகள் இனிமையாகத்தான் இருந்தன. ஆயினும் கொழும்பிலிருந்து போய்ச்சேர்ந்த நேரத் தொடக்கம் பிரயாணக் களைப்பு மிகுதியினால் நான் அசதியாகவும் சுவாரஸ்யமற்றும் இருந்தேன்.

'ட்ரெயின்' மெல்ல நகரத் தொடங்கியது. பயணிகளை நோட்டமிட ஆரம்பித்தேன். திராவிடச் சிறார் மத்தியிலே வசதியாக வட இந்தியர் ஒருவர் அமர்ந்திருப்பதை அவதானித்தேன். எனது கண்கள் சந்தித்தன. எனது தர்மசங்கட நிலையைக் கண்டு தெம்பு அளிக்கும் வகையில் அவர்

புன்னகை புரிந்தார். நான் அரை மனதுடன் அதனை ஏற்றுக் கொண்டேன். அடுத்த ஸ்டேஜை நான் ரயில் வந்து நின்றது. அடையப்பா! என்ன நிவாரணம்! எல்லாப் பிள்ளைகளுமே குன்றிலிருந்து கீழிறங்கும் ஆட்டுக் குட்டிகளைப் போலவே சட்சுட்டெனக் கீழே குதித்தனர். ஒரு நிமிடத்திலே நான் நின்றிருந்த 'கொம்பார்ட்மென்ட்' முழுப் பகுதியுமே காலியாகியது. நட்புறவை நானும் அந்த அந்நியனையும் என்னையும் தவிர வேறு எவருமில்லை. நான் அவருக்கருகே அமர்ந்து கொண்டேன். எனக்கருகே 'சூட்கேசை' இழுத்தேன். என்ன இழவு! கைப்பிடி கழன்றே விட்டது.

கடவுளே! சூட்கேசைத் தலையில் வைத்துத்தான் இனி எடுத்துச் செல்ல வேண்டும் என்று பயந்தே விட்டேன். ஆம்... அப்படித்தான் செய்ய வேண்டும். இந்த அந்நிய நாட்டிலே எங்கிருந்தோ உடனடியாக மாற்றக் கைபிடியைத் தேடிப் போடாவிட்டால் தலையில் சுமந்துதான் செல்ல வேண்டும்.

எனது சக பிரயாணி உற்சாகப் படுத்தினார். 'கவலைப்படாதீர்கள், நீங்கள் இறங்கும் பொழுது சரிக்கட்டி விடலாம். சொன்னாற் போல, நீங்கள் எங்கே செல்கிறீர்கள்?' துப்பரவான ஆங்கிலத்திலே சிறிது இந்திய உச்சரிப்புடன் அவர் என்னைக் கேட்டார். நான் ஓர் இந்தியன் அல்லன் என்பதை அவர் ஊகித்திருக்க வேண்டும். நான் இலங்கையைச் சேர்ந்தவன் என்றும், இப்பொழுது முதற் தடவையாக, நாகர் கோவிலில் ஒரு நண்பரின் இல்லத்தில் தங்கிச்செல்ல இருக்கிறேன் என்றும் அவரிடம் கூறினேன்.

'நான் கூட இந்தப் பகுதிக்குப் புதிசு. கன்னியாகுமாரிக்குப் போகிறேன். உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும் உல்லாசப் பயணிகளைக் கவருமிடம்' என்றார்.

'நீங்கள் எங்கிருந்து வருகிறீர்கள்?' என்று வினவினேன்.

'நான் டெல்லியில் இருக்கிறேன்' என்று கூறித் தனது இன்னாரென்ற அட்டையைத் தந்தார் அவர். இந்தியத் தலை நகரிலே நாகரீகமிக்க ஒரு பகுதியிலே வர்த்தக - நிறுவனமொன்றின் நிறைவேற்று அதிகாரி அவர்.

பரஸ்பரம் இருவரும் ஒத்த ஈடுபாடுள்ள பல ஸ்டேஜங்கள் பற்றி உரையாடினோம். எங்கள் உரையாடல் மிகவும் சுவாரசியமாக

இருந்ததனால், ரயில் ஒரு தரிப்பு நிலையத்தில் வந்து நின்றதை நாம் கவனிக்கத் தவறிவிட்டோம். யன்னலூடே பார்த்தபோது, 'நாகர்கோவில்' என்ற பெயர்ப் பலகையைக் கண்டேன். 'இதுதான் இடம்' என்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

'ட்ரெயினி'ல் இருந்து துரிதமாக இறங்கினேன் நண்பர் 'சூட்கேசை' யன்னலூடாகக் கீழேயிறக்க உதவினார்.' ரயில் மெல்லப் புறப்பட நாங்கள் பிரியாவிடை பெற்றுக் கொண்டோம்.

ஐயோ, தெய்வமே! அது 'நாகர்கோவில் ஸ்டேசனே' அல்ல. வெறுமனே ஒரு தரிப்பிடம். உண்மையிலே ரயில் நிலையம் மூன்று மைல் தூரத்தில் இருப்பதாக அத்தரிப்பு நிலையத்தில் காணப்பட்ட இருவரில் ஒருவர் கூறினார். அவர் பிரயாணச் சீட்டு வழங்குபவர்.

'இப்ப நான் என்ன செய்வது? இந்த ரயில் பாதை நெடுகிலும், கைப்பிடியற்ற கிழிந்த சூட்கேசுடன் நான் எப்படிச் செல்லப் போகிறேன்.' என்று திகைத்துப்போய் நின்றேன். என்மீது நானே பரிதாபப் பட்டுக் கொண்டேன். இப்படியானதொரு நிலைமையிலே என்னத்தைச் செய்வது என்று தெரியாமல் ஸ்தம்பித்துப் போய் நின்றேன்.

டிக்கட் விற்பனை சாவடியிலிருந்தவர் எதிலும் அக்கறை செலுத்தாது, தான் கையில் வைத்திருந்த சஞ்சிகையிலேயே கண்ணுங்கருத்துமாக இருந்தார். என்னைக் காணவே அவருக்கு வெறுப்பாக இருந்தது போல இருந்தது அவர் செயல். என்னுடன் அவர் பேச விரும்பவில்லை.

ஏதாவது செய்யவேண்டும் என்றெண்ணி மீண்டும் சுற்று முற்றும் பார்த்தேன். அப்பொழுதுதான் அவதானித்தேன், எங்களிருவருடன் மற்றுமொரு உயிரும் அங்கு நின்றதை. தலையைச் சற்றே தாழ்த்தியவாறு, ஊத்தை உடுப்புடன், பணிவான முறையிலே ஒரு கிராமவாசி அங்கு நின்றான். 'ஒருவேளை பிரயாணியாக இருக்கலாம்' என நினைத்துக் கொண்டேன். எனவே அவனிடம் உதவியை நாடத் தயங்கினேன்.

பணிவாகக் காணப்பட்டாலும் ஒரு கூலியாளர் போல அவன் காணப்படவில்லை. அவனிடத்தே உள்ளார்ந்த திடகாத்திரம் இருப்பதை அவதானித்தேன். கண்கள் சந்திப்பதை அவன் தவிர்த்துக் கொண்டாலும் எங்கள் கண்கள் சந்தித்த போது, பிரகாசிக்கும் அவன் கண்களில் கருணைச் சமிக்கை காட்டுவதை நான் அவதானித்தேன்.

நான் முறுவலித்தேன். அதையே அவன் எதிர்பார்த்தது போல முகம் விரிய அவன் புன்னகை செய்தான். இது அவனுடைய ஆரம்பத் தோற்றத்தை விடத் துரித மாற்றமடைந்த தோற்றமாகும். மெல்ல என்னருகே அவன் வந்தான். 'என்னா சார், எங்கே போகணும்' எனக் கேட்டான்.

இலங்கைத் தமிழுக்கேயுரிய பேச்சு மொழியிலே நான் விஷயத்தை அவனுக்கு விளக்கினேன். எனது பேச்சோசை அவனுக்கு வித்தியாசமாகப் பட்டிருக்க வேண்டும் என நினைக்கிறேன். உடனே அவன், 'சார் யாழ்ப்பாணமா?' என்று கேட்டான். 'அப்படித்தான்' என்றேன்.

ஒன்றுமே பேசாது, அத்தப் பெரிய பாரத்தைத் தூக்கித் தன் தலைமேலே வைத்துக் கொண்டான். 'வாங்க சார், நாம பஸ்ஸிலேயே போடலாம்' என்று கூறிக்கொண்டே அவன் நகரத் தொடங்கினான்.

நான் மௌனமாக இவனைப் பின் தொடர்ந்தேன். பிரதான வீதிக்குச் செல்லும் ஒடுங்கிய பாதையூடாக அவன் நடக்கத் தொடங்கினான். நடந்துகொண்டு போகும் போதே பிரதான வீதி வந்ததும், பட்டணத்துக்குப் போக பஸ் ஒன்றைப் பிடித்து விடலாம் என்று அவன் தெரிவித்தான்.

கஷ்டப்படும் ஒருவனுக்கு உதவும் உள்ளார்ந்த பண்பாகவே நாம் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். எளிமையான கரடு முரடான கிராம வாசிகளிடையே தான் இந்த உதவும் பண்பு காணப்படும். அவனிடத்தே அன்பு எனது அந்தர நிலையை நீக்க உதவிற்று. எனக்காக இந்த உதவியைச் செய்வதனால் அவனது நேரத்தை விரயமாக்கி, அவன் மேற்கொளவிருந்த பயணத்தை நான் தடைசெய்கிறேனா என்று அவனிடம் கேட்டேன்.

'இல்ல சார். நாம அடுத்த வண்டியில், அடுத்த ஊருக்குப் போகணும். பரவாயில்லை, இது என்னா சார்? இந்தா ரோடு வந்திருச்சு'.

பதினைந்து நிமிஷ துரித நடையின் பின்னர் பிரதான வீதியை நாம் அடைந்து விட்டோம். நாமும் அங்கு செல்ல பஸ்ஸு ஒன்றும் அங்கு வந்தது. நாகர் கோயில் பட்டணத்துக்குச் செல்ல வேண்டிய பஸ்தான் அது.

பஸ் வண்டியில் ஏறு முன், நான் கேட்காமல் அவன் செய்த உதவிக்காக இரண்டு ரூபாய் நோட்டை அவனிடம் கொடுத்தேன். அவன்

முகம் சிவப்பாயிற்று. 'வாணாமுங்க, ஏன்னா இது, மனுஷனுக்கு மனுசன் உதவ வேண்டாமா?' என அவன் சற்று உரத்த குரலில் கூறிக்கொண்டான்.

பஸ்ஸும் நகரத் தொடங்கியது. எனது இரு கரங்களையும் கூப்பி 'வணக்கம்' என்று மரியாதை செலுத்துவதைத் தவிர வேறு ஒன்றும் செய்வதறியாது விழித்தேன். அவனும் பதிலாகக் கரங்கூப்பி வணக்கம் செய்தான்.

மனிதப் பிறவி ஒன்று, இன்னொரு மனிதப் பிறவிக்காகச் செய்த உதவிக்காகச் சன்மானம் கொடுக்கப் படுவதை, அவன் அவமானஞ் செய்யப் படுவதாகக் கருதினான் என்பதைச் சடுதியாக நான் உணர்ந்தேன். இந்த நிகழ்ச்சியை நினைத்து என் இதயம் நீண்டகாலம் எனக்குள் அழுது இருக்கிறது. அந்நிகழ்ச்சியின் தாக்கம் என்னைத் தொட்டுச் சென்றது.

சுவப் பெட்டி

- மு.கனகராஜன்

பஞ்சப் பொதியொன்று காராகிக் கங்கையில் நீர்க்கோடிமுக்கும் நளினம். காரின் மிதப்பு. பின் ஆசனத்தில் 'டிப்ளோமசி'யைத் தன் கரத்தில் அநாயாசமாகப் படரவிட்டு வீற்றிருக்கும் அமைச்சர் ராமசாமி. கார் நிற்க - யாரோ ஓடி வந்து கதவைத் திறக்க, முடுக்குடன் இறங்கினால் - புடை சூழ்ந்து ஆயிரம் குழைவுகள். தயவுக்காய் உதவிக்காய் சலுகைக்காய், கடைக்கண் வீச்சுக்காய் தவமிருக்கும் வெள்ளை தரித்த 'கொக்குகள்' ஜே! கைதட்டல்! வானவெடி!

திடுக்கிட்ட விழிப்பில் - சிதறிய சொர்க்கம். சாணத் தரையில், அதே மட்டிக் கடதாசியில், தன் கையே தலையணையாய்க் கொண்ட ராமசாமி!

'சே!'

'என்ன தூக்கத்தில் ஏதோ சொன்னீங்களே'

'அழகான ஒரு சொப்பனம் வேலம்மா. நான் மந்திரியாகி, தேர் மாதிரிக் காரில ராசாமாதிரிப் போறேன்..... என்னைச் சுத்தி சனங்க....'

'ம்! நீங்க சொப்பனம் மட்டும் தானே காணுறீங்க. மஸ்கெலியா தம்பி வீட்டுக்குப் போயிருந்தப்போ, அவன் ஒரு மிட்டிங்கில் பேசினான். 'நாங்களும் இந்த நாட்டில் மந்திரியாகலாம்'னு. சரி சரி முகம் கழுவிட்டு வாங்க'.

கிணற்றில் குனிந்து நீரள்ளும் போது நெஞ்சுக்குகள் சுருக்கென முள்ளின் பாய்ச்சல். குடிசைக்குள் வந்தபோது, சுண்டியிழுக்கும் அது அவனை உட்கார வைக்கிறது. வாதையின் வியாபிதம்.

‘நெஞ்சவலி தாங்க முடியலே’

‘இருங்க சுடுதண்ணி வச்சத் தரேன்’.

‘ஐயோ அம்மா!’ முனகலோடு படுத்த பின் ‘வேலம்மா போய் ஐயாக்கிட்ட சொல்லு’

ஒடினாள்.

‘இப்படி வலிக்குதே, ராத்திரி சாப்பிடாததாலயாயிருக்கும்’

நோவோடு கலக்கும் இரவு நெடுநேரம் நடந்த விழாவின் நிழலாட்டம். கண்களில் -

பொழுது மங்குவது நாளைய விடிவுக்காகத் தான். மேற்கு மூலையின் மேகங்களைக் கிரணங்கள் முனைந்து

முனைந்து விலக்குவது ஒளியைப் பாய்ச்சுவதற்காகத் தான். உயர் தென்னை, கமுகுகளை ஊடுருவிக்கொண்டு அவை பூமியில் பாய்கின்றன.

மஞ்சள் கிரணங்களிற் குளித்து நிற்கும் அந்தப் புத்தம் புதிய கட்டிடமே ‘மேர்க்குரி’ ஒளிச் சந்தனத்தைப் பூசிச் சிரித்தது.

சோடனைகள், தோரணங்கள், ஒலி பெருக்கிகள், சினிமாப் பாட்டுக்கள் - கோலாகலம்!

கல்யாண வீட்டின் குதூகலமா?

‘கிற்றார், ற்றம்பட், பேண்ட், கிளரினற், ட்றம், பொங்கொஸ், வயலின், தப்ளா’ என ஏராளம் இசைக்கருவிகள் வந்து இறங்குகின்றன. ‘பைலா’ சக்கரவர்த்திகளும், பொப் இசைத் திலகங்களும் வந்துவிட்டன.

‘முகாந்திரம் ஐயாவும் வருகிறாராம்?’ யாரோ.

‘அரிசி, உப்பு, புளி, மிளகாய்க்கெல்லாம் தவண்டையடிப்பது நாங்கள் தானே.... அவருக்கென்ன, விருந்து!’

‘அவங்களையெல்லாம் ஏசிக் கொண்டு பிறகேன் கூட்டம் பார்க்க வரவேணும்?’

‘வாழ் த்துவதற்கில்லை, வீட்டிலிருந்தால் பசிக்கும், இந்த வேடிக்கைகளைப் பார்த்துக் கொண்டே இரவைக்குப் பசியை மறக்கலாமே, அதனால்தான்’

‘ஒரு சினிமா நடிகை’ ஜிலு ஜிலு வென வந்திறங்குகிறாள்.

மக்களின் கூட்டம் ‘நகூத்ரங்களை’ சும்மா தரிசிக்கும் சந்தர்ப்பம்.

ராமசாமி மாடியில் வந்து நின்று பார்க்கிறான். ‘ஜே ஜே’ எனத் திரளும் மக்களைக் காண மகிழ்ச்சி பொங்குகிறது. கண்ணுக் கெட்டிய தூரமெங்கும் ‘பல்பு’களின் அலங்காரம்.

‘ஓ! இவ்வளவு கண்ணும் கருத்துமாய் வேலையைக் கவனித்தும் அங்கே ஒரு பல்ப் எரியாமலிருக்கே!.....’

அவ்விடத்துக்கு இறங்கி ஓடி ஒரு புதிய பல்ப்பைப் பொருத்துகிறான்.

அங்கிருந்து பார்த்தால் கட்டிடத்தின் ஜோதிமய மின்னல் ராமசாமியின் நெஞ்சப் பூரிப்பு, அவனது உழைப்பு.

அக்கட்டிடத்தில் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் அவனுடைய வியர்வை கலந்திருக்கிறதே. அதன் சோடனைகளில், அலங்காரங்களில், அழகில் எல்லாமே அவனது கைவண்ணம் பளிச்சிடுகிறது. நினைக்கும்போது தானே அந்தக் கட்டிடத்தின் சொந்தக்காரன் போலும் நெஞ்சவிம்மல்.

அதோ முதலாளி. அவரில் கொலுவிருக்கும் இரத்தினபுரி மாணிக்கங்களும், தங்கச் சங்கிலியும், மோதிரங்களும் வண்ணங்களை அள்ளி வீசும் அழகு. ‘பீரிஸ்ம்’ன் ஒளி ஜாலம்! அவர் யாரைத் தேடுகிறார்? வேறு யாரை? எல்லாம் ராமசாமியைத் தான்.

‘இந்த ராமசாமி இல்லாட்டி என் எசமானுக்கு கையும் ஓடாது, காலும் ஓடாது’ அவன் மாடிக்கு விரைகிறான்.

ராமசாமி அந்தக் குடும்பத்தோடேயே ஒன்றியவன். முதலாளியின்

பிள்ளைகளை தோளிலும், மார்பிலும் சுமந்து சீராட்டிப் பாராட்டி வளர்த்தவன். அவனை, அவர் தமது நண்பரின் எஸ்டேட்டிலிருந்து சிறுவயதிலேயே கொழும்புக்குக் கூட்டி வந்தார். இப்போது, தான் மஸ்கெலியாவிலுள்ள ஒரு எஸ்டேட்டில். பிறந்தது கூட ராமசாமிக்கு மறந்துவிட்டது. தான் கொழும்பில் முதலாளி வீட்டில் செய்வது தனது அப்பாவும், அம்மாவும் செய்தது போன்ற கூலி வேலையல்ல என்று அவன் நம்பினான். தேசத்தின் எழுபது வீத வருமானத்துக்குத் தன் பெற்றோர் உழைத்ததெல்லாம் அவனுக்குத் தெரியாது. இந்தப் 'பெருமையான' வாழ்வைத் தனக்குத் தந்த முதலாளியின் இன்பம் தன் இன்பம் என அவன் பூரித்தான்.

வாத்தியங்கள் முழங்கத் தொடங்கின. பாடகர்கள் மேடையை நிறைத்துவிட்டார்கள்.

வெளியே தெருவெங்கும் முண்டியடித்துக் கொண்ட சனக் கூட்டத்தில் ஒரு மனுஷ! மயங்கி விழுகிறான், பகல் பட்டினியால். பரபரப்பு!

மாடியறையில் பிரமுகர்களுக்காக 'பிறண்டி, விஸ்கி, ஜின்,' என்று சீர்ப்படுத்துகிறான் ராமசாமி. மூக்கைத் துளைக்கும் பொரியல்களின் வாசனை.

மக்கள் கூச்சலிட்டார்கள். பொரியல்களைக் கொண்டு வரச் சொல்லியல்ல, தங்களுக்குப் பிடித்தமான 'பைலா, பொப்' பாடல்களை இசைக்கச் சொல்லிக் கேட்டுத்தான்.

அந்தச் சினிமா நடிகையும் 'பெல் பொற்றம்' அணிந்த ஒரு 'புரொடியூசரும், டுவிஸ்ட்' மயமாகிறார்கள்.

'அவர்கள் கணவனும் மனைவியுமா?' கூட்டத்திலிருந்த ஒருத்தி தன் கணவனிடம் கேட்டாள். அவன் சிரித்தான்.

திடீரெனப் பரபரப்பு. பொலிசாரின் உசார். 'முகாந்திரம்' வருகிறார். நாடு சுதந்திரம் பெற்று, குடியரசாகிவிட்ட பின்னும் கூட அவர் தன் பெயரோடு 'முகாந்திரம்' என்ற சீமை நெடியை விட்டுவிடுவதாயில்லை.

வரவேற்புக் கீதம் இசையாய்ப் பொழிகிறது. முகாந்திரம் மேடைக்குப் போனபின் மீண்டும் கலகலப்பு. அனைத்துப் பிரமுகர்களும் குழுமுகிறார்கள். முதலாளி நடுநாயகமாக அமர்ந்திருக்கிறார். ஹீரோ!

அவர் செய்யாத வர்த்தகமே இல்லை. ஏஜென்சி, இறக்குமதி, புடவை 'எம்போரியம்', மதுக்கடை, பலசரக்கு, பேக்கரி, ஹோட்டல், பூக்கி..... எல்லாமே செய்தாகி விட்டது. இனியும் இவ்வாறான வியாபாரம் செய்யும் 'கதி'யில் நாடு இல்லை என்பதோடு, தனிப் பணப் பெட்டிகள் கொழுக்கும் நிலை மாறுகிறது என்ற உண்மையையும் அவர் உணர்ந்து விட்டார். அதனால் தான் இந்தப் புதிய 'பிஸினஸ்' இனி பிஸினஸ்களை நம்ப முடியாதென்றும் அவருக்குத் தெரிகிறது. 'அடுத்த தேர்தலில் போட்டியிட்டு எப்படியும் ஒரு மந்திரியாகிவிட வேண்டும் ' என்ற தீர்மானத்தில் இப்படிப் பணத்தை வாரி இறைத்துத் 'தூண்டிலைப்' போட்டு வைக்கிறார்.

பேச்சாளர்கள் முழங்குகின்றார்கள். அவர்கள் முதலாளியையும், கட்டிடத்தையுமே வருணிக்கிறார்கள். ராமசாமியின் நெஞ்சு விம்முகிறது.

அந்தக் கட்டிடத்திற்கான அத்திவாரத்தை அவன் வெட்டியிருக்கிறான். அப்போது ஒரு நாள் அவனுடைய வலது காலில் மண்வெட்டி பாய்ந்து இரத்தம் ஓடையெனப் பெருகிற்று. அந்த இரத்தத்தின் மீதே இக்கட்டிடம் நிமிர்ந்து நிற்கிறது. சுவருக்குக் கல் சுமக்கும்போது, மேலேயிருந்து அவனது மனைவியின் தலைமீதே ஒரு கூடைக் கற்கள் சரிந்து அவளின் தலையும் பிளந்ததுண்டு. இரும்புச் சட்டங்களைப் பொருத்தும் போது ராமசாமி தவறி விழுந்ததால். இடது தோள்ப்பட்டை பெயர்ந்து இன்னமும் அந்த எலும்பு நெருடிக் கொண்டேயிருக்கிறது. கூரை வேய அடுக்கியிருந்த ஓடுகளைச் சுமந்தபோது உள்ளேயிருந்து சீறி வந்த பாம்பால் தீண்டப் பட்டு அவன் இரு தினங்களாக மூர்ச்சித்துக் கிடந்திருக்கிறான். அப்படியாக இரத்தமும், தசையுமாக உருவான கட்டிடம்.

'முகாந்திரம்' பேசுகிறார் -

'.....இதோ இருக்கும் சமரநாயக்கா முதலாளி நாடறிந்தவர். இவரைப் போன்ற உத்தமரைக் காண்பதே அரிது. இவர் இந்தத் தேசத்திற்கு எவ்வளவோ சேவைகளைச் செய்திருக்கிறார். நவ ஈழத்தை நிர்மாணிப்பதில் இவர் முன்னணியிற் திகழ்ந்திருக்கிறார். இவரின் கடும் உழைப்பினால் தான் இந்தக் கட்டிடமே இத்தனை கம்பீரமாக வானோங்கி நிற்கிறது. இவ்வளவு பெருமைமிக்க சமரநாயக்க முதலாளி இன்று இப்புதிய வர்த்தக ஸ்தாபனத்தை ஆரம்பித்திருக்கிறார். அவரின்

வர்த்தகம் ஆண்டவன் கிருபையால் வளர்ந்தோங்க வேண்டும்.
இவ்வர்த்தக நிலையமானது.....'

முகாந்திரத்தின் புத்தியில் அப்போது தான் ஒரு விஷயம்
தரப்படுகிறது.

'ஓ! நான் என்ன பேசுகிறேன்? இந்தத் திறப்பு விழாவில் இப்படிப்
பேசுவது சரியா? இது என்ன வியாபாரமா.....?' ஒரு கணம் அவர்
தடுமாறிப் போகிறார். 'என்ன இழவானாலும் விவசாயம், பயிர்ச் செய்கை,
தேச நலன். உழைப்பு, பொறுமை, தன்னிறைவு என்று நாளைக்குப்
பேப்பரில் வரக்கூடியதாகப் பேசலாமென்று வந்தால், இதைத் திறக்கச்
சொல்லி சமரநாயக்கா என்னை மாட்டி வைத்துவிட்டானே, சரி.
பறவாயில்லை சமாளிக்கலாம்' என்று முகாந்திரம் தம்மை ஒருவிதமாகச்
சரிக்கட்டிக் கொண்டு பேசி முடித்துவிட்டு, நிலையத்தை சம்பிரதாய
பூர்வமாகத் திறக்கிறார்.

அந்நிலையத்தின் அகன்ற வாயிலை அழகிய வேலைப் பாடுகளைக்
கொண்ட, ஆனால், தடித்த பச்சைச் சீலையொன்று மறைத்துக் கொண்டு
தொங்குகிறது. அதன் முன்னே குறுக்காகக் கட்டப் பட்ட பளபளக்கும்
பொன் வண்ண நாடா. மேலே முகாந்திரத்தின் பெயர், சுபநேரம்
அனைத்தும் எழுதப்பட்ட வெண் பதாகை.

முகாந்திரம் நாடாவை வெட்டுகிறார். குத்துவிளக்கொன்றை
ஏற்றுகிறார்.

'இது மங்கல விளக்கா?' என்றெண்ணும் போது சிரிப்பு வருகிறது.
மங்கலத்துக்கு மட்டுந்தான் நெய் விளக்கா!

ஒலி பெருக்கியில் கைதட்டலின் முழக்கம்.

சுருக்கிட்ட நைலோன் கயிற்றை இழுத்துத் திரைச் சீலையை
அகற்றினால், உள்ளே -

பெரிய பெரிய சீசாக்களில் மலர்க் கொத்துக்கள். வளையங்களாய்க்
கட்டப் பட்ட வண்ணப் பூக்கள். இடமும் வலமுமாய் சோடியாக வைக்கப்
பட்ட ஒரு விதக் கனத்த வஸ்துவால் செய்யப்பட்ட 'தந்தங்கள்' எவர்
சில்வரினாலான மெழுகுவர்த்தி 'ஸ்ராண்டுகள்'. இவற்றிற்கெல்லாம்
சிகரமாய் கண்ணைப் பறிக்கும் அழகுடன் சந்தனம், தேக்கு, முதிரை

மரங்களால் உருவான, வேலைப்பாடுகள் மிக்க பிரேதப் பெட்டிகள்.

சுவப் பெட்டிக் காட்சிக்கு இந்தப் பெருவிழா!

முகாந்திரம் பெட்டிகளைப் பார்வையிடுகிறார். பெட்டிகளுக்குள் 'சிலக்' மயமான 'குஷன்களைத் தொட்டுப் பார்க்கிறார். சுவப் பெட்டிகளின் செய்திறனை மெச்சுகிறார். ஏதோ நினைத்துக் கொண்டவராக -

'இதைச் செய்த தொழிலாளி யார்?' இந்த அவரின் கேள்வியில் தொக்கி நிற்கும் 'தொழிலாளி' பதத்திற்குக் கூடுதலாகவே அழுத்தங் கொடுக்கிறார்.

சமரநாயக்கா முதலாளி அவனை முகாந்திரத்தின் முன் கூப்பிடுகிறார்.

'இதோ இருக்கும் ராமசாமி தான். இவன் கெட்டிக்காரக் கலைஞன். இவனின் தனிப்பட்ட கைத்திறன் தான் இந்தப் பெட்டிகள்' இப்படி வேறு சிலரையும் கூட முதலாளி அறிமுகப் படுத்துகிறார்.

'முகாந்திரம் - மிகப் பெரிய கனவானான்' முகாந்திரம் - எவ்வளவு உயர்ந்த பண்புமிக்க, மக்கள் தொண்டன் என்று அவர்களும், அத் தொழிலாளரின் உறவினர்களும் பூரித்துப் போனார்கள்.

ராமசாமி மெய்மறக்கிறான். 'மஸ்கெலியாவில் தேயிலை பறித்துக் கொண்டிருந்தால் இந்தப் பெருமை கிடைக்குமா?' என்றெண்ணும்போது அதுவே ஒரு சொர்க்க சஞ்சாரம்.

'ராமசாமி நீ மிச்சங் கெட்டிக்காரெங். ஒனக்கி நாங் 'விஷ' பண்றது. என்று முகாந்திரம் தான் பொறுக்கி வைத்திருந்த 'புரோகன் தமிழில்' சுவப்பெட்டிகளைப் புகழ்கிறார். ராமசாமியின் முதுகிற் தட்டிக் கொடுக்கிறார். சிறிது பலமாகவே தட்டிவிடுவதால் அவனது பழைய 'சேர்ட்' கூட சிறிது கிழிந்துவிட்டது. 'போனால் போகுது, முகாந்திரத்தார் தானே கிழித்தார்' என்று அதிலும் அவனுக்கோர் கியாதி.

மேடையை விட்டு முகாந்திரம் போய்விட்டார்.

வெளியே திரண்டிருந்த சனங்களின் வயிற்றுப் புழுக்கள் ஒன்றையொன்று குதறிக் கொள்ள, ஒவ்வொருவராகச் சோர்ந்துபோய் தத்தமது இருப்பிடங்களுக்கு நகர்கிறார்கள்.

மாடியில் விஸ்கி, பிறண்டி, ஜின் மய ஆடல், பாடல்களுடனான கூத்தும், கும்மாளமும்.

சவப்பெட்டித் திருவிழா!

ராமசாமி தன் குடிசைக்கு வந்து சேர்ந்தபோது இரவு மூன்று மணிக்கு மேலாகிவிட்டது. மனைவி கதவைத் திறந்தாள். குழந்தைகள் மூச்சிரைத்துக் கொண்டு நித்திரையாகிக் கிடந்தன.

‘பசிக்கிறது என்ன இருக்கு?’

‘என்னங்க நீங்க.....ஏதாவது கொண்டாருவீங்கன்னு நான் பாத்துக்கிட்டிருக்கேன்.....’

‘மறந்தே போயிட்டேன் வேலம்மா. மொதலாளிகிட்ட கேட்டிருந்தா கேக்கு, கடலசு எல்லாம் ரொம்பத் தந்திருப்பார், எனக்கிருந்த சந்தோசத்தில் எல்லாத்தையும் மறந்திட்டேன். வேலம்மா, ஒனக்குத் தெரியுமா, இன்னக்கி எனக்குத் ‘ரெஸ்பேட்டு’ முகாந்திரம் துரை தட்டிக் குடுத்தாரு’.

‘இப்ப என்னத்த சாப்பிடுறது?’

‘சரி, சரி, காலையில் பார்த்துக்கலாம்’ அவன் சுருண்டு படுத்தான்.

கணவனுக்காக உதவி கேட்டு எஜமானரான சமர நாயக்கா முதலாளியிடம் போன வேலம்மா ஓடோடி வருகிறாள்.

‘ஒரு டிஸ்பிரின் குடிச்சா சரியாகிடுமாம், ஐயா சொன்னாரு’ என்றவாறே அவனருகில் அமர்ந்து-

‘இப்ப எப்படிங்க இருக்கு’ என்று தன் கைகளால் கணவனின் மாற்பைத் தடவிவிட்ட போது, நெஞ்சு சில்லிட்டது. அவளுக்கும் தான்.

வேலம்மாவின் உலகமே ஸ்தம்பித்தது!

‘ஐயோ என்னை விட்டிட்டு போயிட்டிங்களை.....!’ அலறிக் கொண்டு அவன் மீது விழுந்து புரண்டு கதறினாள். தன் ஹிருதயத்தையே பிடுங்கிக் கொள்வதைப் போல் ஓங்கி, ஓங்கி மாரடித்துக் கொண்டு புலம்புகிறாள்.

மீண்டும் சமரநாயக்கா முதலாளியின் பங்களாவுக்கு ஓடி கதறி, கதறி பிதற்றிப், பிதற்றிச் சோர்ந்து போகிறாள்.

அவர் அமைதி காத்தார்.

‘வேலம்மா! உனக்கெதற்கு வீண் தொல்லை? நெருக்கமான சொந்தக்காரருக்கு மட்டும் சொல்லி விஷயத்தை முடி’ சொல்லிவிட்டு மூன்று தந்திகளை இரண்டு ரூபா இருபத்தைந்து சதத்துக்கு அனுப்பச் சித்தமாகிறார் எஜமான்.

‘ஐயா! நீங்க தர்மதுரை. அவரை புதைக்க நீங்கதான் ஒரு பெட்டியும் தரணும் ஐயா’ முக்கடைக்கும் புலம்பலோடு அவள் வேண்டுகிறாள்.

நேற்றுத் திறப்புவிழா செய்து வைத்திருக்கும் ‘ப்ளோரிஸ்டி’ லுள்ள எல்லாம் ராமசாமி செய்த, முதலாளிக்கு ஆயிரமாயிரமாக லாபம் வரக்கூடியதான சவப்பெட்டிகள், அதில் ஒன்றை அவர் கட்டாயம் சும்மா தருவார்’ நம்பிக்கை!

‘இது என்ன சங்கடம்..... என்னிடம் இருப்பதெல்லாம் விலையுயர்ந்த பெட்டிகள். எழுநூற்றி ஐம்பது ரூபாய்க்குக் குறைய ஒன்று கூட இல்லை. ஆயிரத்தைநூறு ரூபாய்க்கு மேலும் பெட்டிகளுக்கு. இந்தக் கூலிக்காரப் பயலுக்கு அதையா கொடுப்பது?’ சமரநாயக்கா முதலாளிக்கு விடிவதற்கிடையில் இப்படியொரு சங்கடம்.

‘என்றாலும் என் செல்வாக்கைக் காப்பாற்ற ஒரு பெட்டியைக் கொடுத்துத்தானேயாக வேண்டும்.....’

அதற்கான மார்க்கம் கிடைத்தது.

சமீபமாகவுள்ள ஒரு சின்னச் சவப்பெட்டிக் கடையில் முப்பத்தைந்து ரூபா அளவில் மிக மிக இளக்கமான - உக்கிப் போன பலகைகளிலான - ஒரு பெட்டியை அவர் வாங்கிக் கொடுத்தார்.

விலையுயர்ந்த அவரின் பிரேதப் பெட்டி காக்கப் பட்டு ராமசாமிக்கும் ஒரு பெட்டி வழங்கப்பட்டுவிட்டது.

ராமசாமியே போன பிறகு முதலாளி எங்கே இனி உன்னைக் காப்பாற்றப் போகிறார்? நீ என்னோட வந்திடு. தாலியறுந்த அவளை அழைப்பது செத்த வீட்டிற்கு வந்திருந்த அவளின் தம்பி வேலப்பன்.

அதுவே அவளுக்கும் சம்மதம். முதலாளியிடம் சென்றாள்.

'ஐயா! நான் தம்பி கூட போகப் போறன். எங்கள் ரேஷன் புத்தகம் நாலையும் தாங்க.'

'சமரநாயக்க முதலாளியின் மூளையில் ஒரு மின்னல் வெட்டு!

'என்ன வேலம்மா, உன்னை நான் அப்படிக் கைவிட்டிடுவேனா? நீ எவ்வளவு காலம் வேணுமானாலும் இங்கை இருக்கலாம். எல்லா உதவிகளையும் நான் செய்வேன். உனக்கு உதவுவது என் கடமையில்லையா?'

அவர் மனதுள் கணக்குப் போடுகிறார்.

'நான்கு ரேஷன் புத்தகங்கள். அதில் மூன்று சின்னப்பிள்ளைகள். கூப்பன் அரிசி, மா, சீனி, மிளகாய், பாண், பருப்பு, துணி வேறு எல்லாப் பொருட்கள் எல்லாமே வாங்கலாம். புத்தகங்களை அடைவு வைத்தாலும் மாதம் நாற்பது ரூபா கிடைக்கும் வேலம்மாவுக்கு ஒரு நேரச் சாப்பாடு மட்டும் போட்டால் போதும். ஆடு, மாடுகளைப் பராமரிப்பது, தோட்ட வேலை, தன் பிள்ளைகளைக் கவனிப்பது எல்லாம் செய்வான். சம்பளம் கொடுக்கத் தேவையில்லை..... இவளின் மகனைப் பழக்கிவிட்டால், தகப்பனைப் போலவே சவப்பெட்டிகளைச் செய்விக்கலாம்.' இது இலங்கையின் சராசரி வயதை எட்டிவிட்ட அந்தப் பெரிய மனிதனின் திட்டம்.

'அப்போ, உங்க அக்கா இருக்கட்டும், நீபோ' வேலப்பனிடம் கூறுகிறார்.

இதைக் கேட்டு அவன் அவரைப் பார்த்து அலட்சியமாகவும்,

கேலியாகவும் சிரிக்கிறான். செத்த வீட்டுக் காட்சிகளின் பின்னணியில் சொல்கிறான்.

‘அக்கா! அத்தானுக்குக் கிடைத்தது பூஞ்சணம் பிடித்த ஒரு பெட்டி மட்டும் தான். உனக்கு அதுவும் கிடைக்காது. ம்! புறப்படு போகலாம்’.

அவரின் திட்டங்களின் பொலுபொலுப்பில் அவனுடைய உள்ளத்தில் ஒரு மலை சூழ்ந்த நாட்டின் எரிமலையே குமுறுவதைக் கண்ட சமரநாயக்காவின் உடல் நடுங்கிற்று.

மல்லிகை

சங்கிலித் தொடர்கள் அறுகின்றன

...

- மருதூர் கோத்தன்

‘ஜல்..... ஜல்..... ஜல்.....’

சதங்கையொலி மங்களமாய் சுற்றிலும் இசை வார்க்க, வழியெல்லாம் அழகுத் திருக்கோலமாய் அந்த வில்லுக் கரத்தை வேகமாக ஊர்ந்து செல்கிறது. சமாந்தரமான சரடுகளாக மண் ஒழுங்கையில் நீண்டு செல்லும் வண்டித் தடத்தில் அந்தக் கரத்தையின் பவனி தொடர்கிறது. மண்ணர்கள் ஆரோகணித் திருக்கப் புரவிகள் பூட்டிய அலங்காரத் தேர்கள் ராஜபாட்டையில் ஊர்ந்து சென்றனவாமே அக்காலத்தில்! அவற்றின் காலமாக்கும். அவை என்றோ வழக்கொழிந்து விட்டன. இல்லையெனில் அவை கர்வங்க முற்று மானமிழந்திருக்கக் கூடும்.

ஜல்... ஜல்... ஜல்...

சுருதி பேதலிக்காமல் ஒரே சீராகச் சதங்கைகள் இசை பெருக்குகின்றன! என்றால் என்ன அர்த்தம்? காளை அவ்வளவு அநாயாசமாக முறுகல், முரண்ணடைதல் இன்றி வாலாயமான தன் பணியை நிறைவேற்றுகின்றது என்பது தான்.

ஜல்..... ஜல்.... ஜல்.....

சதங்கையொலி வாண்டுகளின் செவிப்பறைகளிற் பட்டுத் தெறிந்ததுதான் தாமதம். தேன் சிந்திய இடத்தில் எழும்புகள் திரள்வது

போல படலைகளுக்குள் மூட்டம் போட்டுக் குவிந்து விட்டார்கள். அந்தக் கரத்தைப் பவனி அவர்களுக்கோ, கண்படைத்த அனைவருக்குமோ அது கண்கொள்ளாத காட்சிதான் 'நெத்திப் பொட்டன், வள்ளி வாலன், நாலுகாற் சிலம்பன் டோவ்... ஓடியாங்கடோவ்.....!'

காளையின் அங்க இலட்சணங்களைக் காரணப் பெயர்களாக்கி வாய் நிறைய மொழிந்து மகிழ்வதோடு, காட்சி காண மற்றவர்களுக்கும் அழைப்பு விடுப்பது அவர்களுக்கு நாளாந்தப் பொழுதுபோக்கு. தாங்கள் நிற்கும் கடவல்களைக் கடந்து கண்ணுக்கு மறையும் வரையின் கரத்தையின் காட்சி கண்டு கும்மாளமிட்டுக் களிப்பார்கள். இன்றும் அவர்கள் அதே பணியின் சட்டங்களும் சம்பிரதாயங்களும் பிழைக்காமல் செய்து முடிக்கின்றார்கள். கரத்தையை விடவும் அதை இழுக்கும் காளை தான் அவர்களின் கும்மாளத்துக்கு முக்கிய காரணம்.

மயிலை நிறப் பின்னணியில் பால் வண்ணத் திட்டுக்கள்! நெற்றியிலே பரந்த பொட்டாய், கால் மூட்டுக்களுக்குக் கீழ் சிலம்பாய், வாலின் நுனிப்பாகம் வெள்ளையாய், சுவடுகளுக்குள் அடிவயிறு முழுவதும் மறையாய்க் காட்சி தரும் அந்தக் காளை எவரைத் தான் கவராது? நிமிர்வான தலையெடுப்பும், மதர்த்த இன முலைகள் ஒட்டித் தளம்புவது போன்ற ஏரிக்கட்டும், தொங்கும் கழுத்துச் சவ்வும் கூட அமைந்த கம்பீரம் வேறு. ஏரிக்கட்டிலிருந்து ஒரு சான் தொலைவில் முதுகுச்சுளி அபூர்வமாகச் சில காளைகளுக்கு அமைகின்ற ராஜ இலட்சணமாகும். அந்தச் சுழியும் இந்தக் காளைக்கு அமைந்து விட்டது.

அருமையிலும் அருமையாக யோகம் உள்ளவர்களில் ஆயிரத்தில் ஒருவருக்குத் தான் இப்படியொரு, வலம்புரிச் சங்கு கிடைப்பது வாய்க்குமாம்.

கரத்தையில் சாரதியாகவும் பிரயாணியாகவும் தானேயொருவராய் அமர்ந்திருக்கும் சேமன் இபுறாகீம் ஒரு ராஜ போகிதான். காளையும் அவரது பட்டியிலே வளர்ந்தது தான். காளை கரத்தை இழுக்கத் தொடங்கிய சுப சகுனமோ என்னவோ முதலாவதாக கிராமச் சங்கத் தேர்தலில் அரும்பொட்டில் வெற்றியும், சேமன் பதவியும் வாய்த்துவிட்டன.

ஒழுங்கையிலே எதிர்ப்பட்ட ஒருவர், சால்வையை எடுத்துக் கழுக்கட்டில் இடுக்கிய வண்ணம் தலைகுனிந்து விலகிச் செல்கிறார்.

சேமன் இபுறாகீம் தெருவில் இறங்கி விட்டால் ஏகப்பட்டவர்கள் இப்படியொரு தண்டனையைத் தங்களுக்குத் தாங்களாகவே விதித்துக் கொள்வார்கள். பெண்கள் எதிர்ப்பட்டாலும், முக்காடுகளைச் சிக்காராக இழுத்துப் போட்டுத் தட்டி வேலிகளில் முட்டிக் கொள்வர்.

‘ஜல் ஜல் ஜல் ஜல் ஜல் ஜல்’

சதங்கையின் சுதி, காட்டுகிறது. வீடு நெருங்குகிறது. என்பதற்கு அது அடையாளம்.

‘சலா..... சலீ.....’

‘சிக் ஹறாங்குட்டி!’ என்ற வார்த்தைகளை ஆத்திரத்தோடு முழங்கிக் கொண்டு முக்கணாங் கயிற்றை இழுத்துப் பிடித்தார் சேமன் இபுறாகீம், காளை, கழுத்துச் சலங்கைகள் சலசலக்க, தலையை நிமிர்த்தி முன்னங்கால்களால் நிலத்தை ஓங்கி உதைத்துக் கொண்டு விரைந்தது. கையிலே மஞ்சள் கொண்ட மண்சட்டியோடு தளுக்குச் சிரிப்புச் சிரித்தவளாக சலசலத்து நிற்கின்றாள் ஒரு சிறுமி.

‘சலார்.... சலீர்....’

எஞ்சியிருந்த மஞ்சள் நீரையும் அவர் மீது வளமாக இறைத்துக் குதித்துக் குதித்துக் குலுங்கிச் சிரித்தாள். அது என்ன சிரிப்போ? அது என்ன கும்மாளமோ? அவளுக்குத்தான் என்ன துணிச்சல். பெரியவர்களே கண்டு பயங்கலந்த மரியாதை பண்ணும் சேமன் இபுறாகீம் மீது இப்படியொரு காரியத்தைச் செய்துவிட்டுக் கும்மாளம் போட எவ்வளவு நெஞ்சுமுத்தம் வேண்டும்! கணப்பொழுதில் சேமனின் கோபமும் அடங்கிப் போயின. அதுதான் என்ன அதிசயம்!

‘என்னடி பெத்தி, தாத்தாக்கறி வெடிச்சிற்றாளா?’ என்று சாந்தமாக வினவிய வண்ணம் சால்வையால் தலையையும் முகத்தையும் துடைத்து விட்டார் அவர்.

‘தாத்தா காலம்பொறவே பெரியமனிசாப் போச்சது. அப்பச்சி இப்ப திரும்பி வருவியள் எண்டு பகலெல்லாம் காத்துக்கிருந்தான். மஞ்சள் தண்ணி ஊத்த’

சொல்லிவிட்டுக் கிசுக்கென்ன வளவுக்குள் ஓடி மறைந்தாள். அவளுக்கோ வெற்றிப் பெருமிதம்.

‘சேமன் அப்பச்சிக்கி வாய்க்கச்சீக்க மஞ்சத் தண்ணி உத்திற்றேன்.’

‘அடியேய், சேமன் அப்பச்சிக்கி ஏண்டி ஊத்தினாய்’

தாயக்காறி பதறிக் கொண்டாள்.

‘ஊத்தினா என்னவாம். செமிலத்து முத்தமாவுக்கு ஊத்தலாமெண்டா, காதர் மச்சானுக்கு இறைக்கலாமெண்டா, பாத்துமா மச்சிர பொடவையெல்லாம் பூசலாமெண்ட... சேமன் அப்பச்சி மாத்திரம் என்ன கொம்பா? அவரும் நம்மட அப்பச்சி தான்’

அவள் தனது செய்கையை ஆதார பூர்வமாக நியாயப் படுத்திக் கொண்டிருந்தாள். அவளின் துடுக்கான வார்த்தைகளைக் கேட்டு குறுஞ்சிரிப்பை உதிர்த்துக் கொண்டே சேமன் மாட்டைச் சாயக்கிறார்.

‘ஜல் ஜல் ஜல்’

அவர் அணிந்திருந்த பட்டுச் சால்வை, வெள்ளை பெனியன், போனகரிச் சாறம் எல்லாம் மஞ்சள் படிந்து விரசமர்க்க காட்சி தந்தன.

சதங்கைச் சத்தம் கேட்டு சேமனின் மனைவி ஆசறா உம்மா கடப்படிக்கு ஓடிவந்தாள். உழலைக் கடப்புக்குக் குறுக்கால் போடப்பட்டிருந்த மாங்குக் கம்புகளை வேகமாக உருவியெடுத்து வழியைத் திறந்தாள். கரத்தை கரத்தைக் குடிலுக்குள் வேகமாக போகின்றது. கீழே இறங்கிக் காளையின் பூட்டான் கயிற்றை உருவி விட்டுக் கரத்தையை முட்டிலே வைத்துவிட்டு வெளியே வந்தார். அவரது கோலத்தைக் கண்ட மனைவிக்கு வந்த சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை.

‘அவளுக்கிட்ட வகையாக மாட்டிக்கிட்டங்க என்ன?’

‘அந்தச் சின்னத் தொளுப்புறி மஞ்சத் தண்ணியைக் கொண்டாந்து சிலாவி உட்டுட்டாள்’

‘காலத்தால நீங்க போன பொறவால மருமகள் வந்து விஷயத்தைச் சொல்லிற்றுப் போனா’

‘பொட்டி கொண்டு போற அடுக்கப் பாக்கல்லய நீ?’

‘ஏன் அடுக்குப் பண்ணாம பச்சரிசி குத்திப்போட்டேன். கோழி முட்டை இருவத்தஞ்சி கூட்டம் பண்ணிற்றன் நல்லெண்ணப்

போத்தலுக்கு சேகுக்கிட்ட காசு குடுத்து அனுப்பியிருக்கிறன், நிலாக் காலந்தானே, ராவுக்குப் போக எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செஞ்சிற்றன்' சோறு எலச்சிப் போகும் - கெதியா மேலக் கழுதிக்குட்டு வாங்க.'

இருவரும் வீட்டுக்குள் சென்றனர். மடியை அவிழ்த்து கடதாசியால் சுற்றப்பட்ட பொட்டலமொன்றை மனைவியிடம் கொடுத்துவிட்டு இடுப்பு வாரை கழற்றி சுவர் மான்கொம்பிலே தொங்கிவிட்டார். அதே மான் கொம்பில் தொங்கிய சாறனையும் சால்வையையும் எடுத்துக் கொண்டு கிணற்றடிப் பக்கம் சென்றார்.

ஆசுறா உம்மா பொட்டலத்தைப் பிரித்துப் பார்த்துவிட்டு மீண்டும் பழையபடி மடித்து பௌத்திரப் படுத்தப் பெட்டகத்தைத் திறந்தான்.

'ஏங்க புள்ளே பொட்டகத்துக் வைக்காய், புள்ளயளக் கூப்பிட்டுப் போட்டுடுகா'

மேல் கழுவி உடை மாற்றிக் கொண்டு வந்த சேமன் மனைவியைத் தடுத்தார்.

'பொன்னுக்கு வாங்கிப் புதனுக்கு உடுக்கச் சொல்லி சும்மாவ சொல்லியிருக்காங்க'

'லெக்கா லெக்கா' நீயும் ஒண்ட பத்தாசியும், பொழுது அசுறாமல் சாஞ்சிற்று, புதன் பொறந்த மாதிரித்தான். புள்ளயக் கூப்பிட்டுப் போட்டுடு. மூணு மாசமா என்ன அலைக்காத விதமாக அலக்கழிச்சிப் போட்டான். அந்த ஆசாரி. நாளத் தான் இழுத்தடிப்பான். எண்டாலும் அவன்ர வேல வேலயாத்தான் இருக்கும்.'

ஆசுறா பெட்டகத்தை மூடி விட்டுத் திண்ணைக்கு வந்து அமர்ந்து கடதாசியை விரித்தான். தங்கத்தால் செய்த அந்த நகையின் பிரகாசம் அவன் வதனத்திலும் கொடி விரித்தது. சூசினியில் தயிர் கடைந்து கொண்டிருந்த மூத்தவன் கலந்தர் நாச்சி அகப்பறிஞ்சதும் மத்தை அப்படியே வைத்துத் தாயிடம் வந்தான்.

'தங்கச்சி எங்க மனே! கூப்பிடுகா தங்கச்சிய'

'புள்ளே! மைமு ஆச்சி! வாப்பா அரமுடி சலங்கைக் கோர்வை கொண்டாந்திருக்கா. ஓடியா கிளி. ஓடியா போட்டுப் பாப்பம்.'

தந்தையின் பணிப்பையேற்றுப் புறவளவில் சாம்பலப்பம் சுட்டு

விளையாடும் தங்கச்சியை பெரிதாகக் குரல் கொடுத்து அழைத்தாள் மூத்தவள். பிறந்த மேனியாகச் சாம்பல் அளைந்த கையோடு ஓடிவந்தாள் இளையவள். நாலுவயது மதிக்கலாம்! அவளுக்கு நேர் மூத்தவனான காக்காவும் அம்மணக் கோலத்தில் ஓடிவந்தான். சின்னவள் சேமனின் மடியிலே தொப்பென்று விழுந்தான். அவனை அவர் தூக்கிப் பிடிக்க மனைவி தகதக தங்கங் கொண்டிழைத்த அரைமூடி சலங்கைக் கோர் வையை இடுப்பிலே அணிந்து விட்டாள். அரணாக்கொடி சிறிய அரசிலை வடிவத்தில் கொத்து வேலைப்பாடுகள் கொண்டு செய்யப்பட்ட அரைமூடி அதிலே தொங்கியவாறு அவளது பெண்ணுடம்பைச் சம்பூரணமாக மறைத்து நின்றது அரைமூடியின் இரு பக்கங்களிலும் இடுப்பைச் சுற்றி அரும்பு இழைத்த மாங்காய் வடிவச் சலங்கைகள். தாரைகளின் நடுவில் தண்மதி போல அரைமூடி சலங்கைக் கோவைகள் ஜக சோதியாய் ஒளி வீசின. பிள்ளையின் முகத்தில் மாத்திரமல்லாது பெற்றோரின் வதனங்களிலும் பூரிப்பின் ஒளிக்கீற்றுக்கள் கிளித்தட்டு விளையாடின. 'எனக்கில்லயா?' என மகன் சிணுங்கினான். கழுத்திலே காறையும், கையிலே குண்டுக் காப்புகளும், தம்பித் துணையனும். பூண்டிழைத்த புலிப்பற்களிரண்டும் கோர்த்த அரணாக் கொடியோடு அவன் காட்சி தந்தான்.

'உனக்குத் தான் இதெல்லாம் போட்டிருக்கென்னடா?' என்றவாறே அவன் முதுகை ஆறுதலாகத் தடவிக் கொடுத்தார் தாந்தை.

'தங்கச்சிக்கும் அரமூடி சலங்க முந்திக் கெடந்தானே அவளுக்கு புதிசா எணக்கித் தந்திருக்கென்ன?'

பையன் விடுவதாக இல்லை. அவனை எப்படிச் சமாளிப்பதென்று தெரியாமல் பெற்றோர் இருவருமே பேந்த விழித்தனர். சேமனுக்கு ஒரு யோசனை தட்டியது.

'ஆம்புளயன் தங்கம் போடாமனே! போட்டா அல்லா நெருப்பால சுடுவார். கொழும்புக்குப் போய்... நல்ல வடிவான மலையோ தொப்பி வைக்கிக் கந்து தாறன். வன்னம் வன்னமான படமெல்லாம் இரிக்கும். பொண்டுகள் குத்துக்கரணம் போட்டாலும் அவியளுக்குக் குடுக்கிறல்ல'.

தந்தையின் மடிக்குத் தனயன் போனான். சிறு பிள்ளைகளிரண்டும் கும்மாளவிட்டுக் கொண்டு புறவளப் பக்கம் ஓடினர். சிறுபிள்ளையின் அரை மூடி சலங்கைகள் 'கலீர் கலீர்' என இசை பெருக்கி ஓய்ந்தன.

மூத்தவன், தங்க நகைகளைக் கண்ட உற்சாகத்தில் அணிந்திருந்த வெள்ளி நகைகளை மளமளவென்று சுழற்றிக் கொண்டிருந்தான். சேமனுக்கோ பசி குடலைப் பிராண்டவே எழுந்து குசினுக்குள் சென்றார். அவருக்கு விருப்பமான பனையான் மீன்கறியும், வரால் பொரியலும், மீன் போட்டுச் சுண்டிய திராய் சுண்டலும் கறிகளாய் இருந்தபடியால் ஒரு பிடி பிடிக்கத் தொடங்கினார்.

‘ஹோவ்...’

கனமான தொண்டையிலிருந்து கிளம்பிய அதரமான ஏவறையோடு வெளியே வந்த சேமனின் முன்னால் மூத்தவன் தங்க நகைகளால் பூத்துக் குலுங்கிப் போய் நின்றான். அவர் கண்களையே அவரால் நம்ப முடியவில்லை. தன் எதிரில் நிற்பது தனது மகளா? அல்லது தேவ லோகத்திலிருந்து இறங்கிய ‘ஹூர்லின்’ பொண்ணா என்று அவரால் நிதானிக்க முடியாதிருந்தது. சந்தன நிறத்தில் கொடி போன்ற தேக வாகுடன் இயற்கையான அழகுச் சிலையான அவள் தகதகக்கும் தங்க ஆபரணங்களால் மெருகு பெற்று நின்றாள். கழுத்தோடு ஒட்டிய ஒட்டியாணம், நீண்டு தொங்கும் மணிச்சரம், காதுகளிற் கூர் அல்லுக்குத்தும், சிமிக்கு வாளியும், புனைக்குட்டி கையில் தாவத்துக் கொடி, மணிக்கட்டுக்களில் கட்டு வளையல் காப்புக்கள். வைத்த கண் வாங்காது அவளின் திருக்கோலத்தைப் பருகிக்கொண்டு நின்றார்.

‘போதும். புள்ளைக்குக் கண்பட்டுப் போகும். தாய் தகப்பண்ட கண்தான் ஓரடிப்படும்’

மனைவி அவர் கவனத்தைக் கலைத்தாள்.

‘போடி பைத்தியக்காரி. என்ற புள்ளுக்கு என்ற கண்படுகிறதாவது’

சேமன், திண்ணைக்கு வந்து சாடையாக விரிந்து கிடந்த கற்பன் பாயின் மடிப்பை விரித்துவிட்டுச் சிரமத்தோடு அமர்ந்தார். மகள் உற்சாகத்துடன் மத்துக் கடையும் வேலையைத் தொடர்ந்தாள். தாய்க்காரி காய்ந்த கொச்சிக் காய்கள் சிலதையும் உப்புக் கற்கள் ஒரு கிள்ளும் எடுத்து அடுப்புத் தணலில் போட்டாள்.

‘பார்த்தாயா? கொச்சிக்காய் புரையேறவுமில்லை. உப்புக்கல்லு வெடிக்கவுமில்லை. கண்படாது எண்டயன்?’

சொல்லிக் கொண்டே வெற்றிலை வட்டாவுடன் கணவனுக்குப்

பக்கத்தில் வந்தமர்ந்தாள்.

சேமன் இபுறாசீமுக்கு இந்த முறை வேளாண்மையும், புகையிலையும் அட்டி சொல்லாமல் அறுவடை வழங்கின. சேமன் பதவியால் பணச் சிலாக்கியங்கள் தாராளமாகக் கிடந்தன. ஆதலால் மனைவி மக்களின் வெள்ளி நகைகளைத் தங்க நகைகளாக மாற்றத் துணிந்தார். வெள்ளி நகைகள் குறைவாகி, தங்க நகைகள் பெருவழக்காகத் தலைவைக்கத் தொடங்கி விட்டனவல்லவா? சேமன் அதில் பின் நிற்கலாமா? இந்தப் போகத்தோடேயே மகளின் திருமணத்தையும் செய்து முடிக்க அடுக்குப் பண்ணத் தொடங்கினார்.

ஆசறா உம்மா பழப்பாக்கைப் பாக்குவெட்டி இடுக்கில் வைத்து நறுக்கென வெட்டினாள். பாக்கு இரு துண்டாகியது. தோல் சீவி அரியத் தொடங்கினாள்.

‘உம்மா’ உம்மா லெக்கோவ் கிணத்தடித் தென்னங்கன்று பாள தள்ளிற்றுக் கா. என்ன பென்னாம் பெரிய பான? பாளைக் கலியாணம் எடுக்க வேணும் உம்மா. ‘சனங்களைக் கூப்பிடுகா’

தன் வேலையை முடித்து விட்டுக் கிணற்றடிக்குச் சென்ற மூத்தவள் பாளையைக் கண்டு கும்மாளமிட்டாள்.

‘என்ன புள்ள நீ குழந்தை மாதிரி. ங்..... என்ற உடனே பாளக் கலியாணம் நடத்திடலாமா? பெரிகி ஆயத்தப்படுத்த வேணும், மஞ்சலரைக்க வேணும் வெடில் வாங்க வேணும், வாற சனங்களுக்கு தின்னக் கடிக்கப் போட ஆயத்தப்படுத்த வேணும். நாளக்கி நல்ல நாள். அதே நாளக்கி பாப்பம்’.

மகள் தாய் சொல்லைத் தட்ட முடியாமல் தன் வேலையில் ஈடுபட்டாள். ஆசறா உம்மா பாக்குச் சீவலைக் கணவனிடம் கொடுத்து விட்டு ‘காம்பு கிள்ளி வெற்றிலைக்குச் சுண்ணாம்பு தடவினாள். சுண்ணாம்பு தடவிய வெற்றிலையை மடித்துக் கணவனிடம் நீட்டிவாறு பேச்சை ஆரம்பித்தாள்.

‘மத்தியானத்துக்கு முந்தி காக்கா பொண்டி வந்துபோனா’

சேமன் வெற்றிலை பாக்கை அதக்கிக் கொண்டிருந்தார். கடைவாயில் வீணீர் வழியப் போவதைக் கண்ட மனைவி படிக்கத்தை எடுத்து ஏந்திப்

பிடித்தாள். படிக்கத்தில் உமிழ்ந்து விட்டு, கடைவாயைக் கையால் அராவிக்கொண்டார். அவள் படிக்கத்த கீழே வைத்துவிட்டுப் புகையிலை நறுக்கையும், கைப்புப் பொளகையும் எடுத்துக் கொடுத்தாள்.

‘காக்கா இந்த வருத்தத் தாலே பெளப்பேனா இல்லையோ எண்டு ஒயெத்துச் சொல்லுராராம். கண்ணோகி மகன்ர கலியாணத்தப் பண்ணிப் பார்க்க வேணமெண்டு அங்கலாய்காராம்’

‘அதற்கென்ன! செய்யிற தானே’

நாம ஏர் கோலம் பண்ணாம அலிய எப்படிச் செய்யிறது’

‘அவகட புள்ளக்கி கலியாணத்துக்கு நாமென்னத்தகா பண்ணுற. அவக தொடங்கினா நாமளும் போய் நீண்டு செய்து முடிச்சிற்று வரலாம்.

‘பெண் நம்மட பெண்ணா இருக்க, நாம அடுக்குப் பண்ணுல்லயா?’

‘இந்தா நான் படிச்சிப் படிச்சிச் சொல்லிற்றன். அந்தச் சம்மந்தம் நமக்கு வேணாமெண்டு, எங்கயாவது ஒரு பெண்ணப் பாக்கச் சொல்லு நாமனாம் ஒதவி ஒத்தாசையைச் செய்வம்’

‘அந்த மாப்பிள்ளைக்கும் சாணைக் கூறபோட்ட பொண் நம்மட பொண்தான். நம்மட அப்பா பாட்டன் பூட்டன் காலத்திலிருந்து வந்த வழக்கத்துக்கு மாறு செய்யாதங்க. நீங்க மாமாட மகன். ஒங்கம்மா எனக்கு சாணக் கூற போட்டா. இது பரம்பரையா வந்த சங்கிலித் தொடர். அத அறுக்காதங்க. அல்லாக்கும் பொருந்தாது. எனக்கும் மார் மடிதாங்காது’

இதைச் சொல்லி முடிக்கும் போதே பால் சுரந்த முலையாக அவளது கண்கள் உடைந்து சொரிந்தன.

‘அதுக்கெல்லாம் இரு தெறதாருக்கிட்டயும் தகுதி இருந்திச்சி செய்தாங்க. என்றை தகுதிக்குக் குறைஞ்ச இடத்தில் மாப்பிளை எடுக்க மாட்டேன். அதுகும் ஊட்டுக்கு வாற முதல் மாப்பிள்ளை’

அவளுக்கு அழுகை ஆக்ரோஷ மாக மாறியது.

‘என்ற காக்காக்கு ஒண்டும் தகுதி கொறயல்ல. இரண்டு மூணு வருஷத்துக்குள்ள தானே அவர்ர சொத்து சுகமெல்லாம் அழிஞ்சிச்சி. போன செல்வம் திரும்பிவர நாளெடுக்காது. இப்ப பாலில்லாட்டியும் பால் வார்த்த

பான என்ற காக்கா. அத் மறந்திராதீங்க. ரெண்டு மூணு முறை வெள்ளாமையும் போயிலவாடியும் கையுட்டுச்சி. கடயோக காணிய அடவவச்சி மூன்று போயில வாடி வச்சார். ஒளக்கலாம் எண்டு தான். அவர்ர போதாக்காலம் போயிலக்கண்டுகளையும் மாடு கண்டுகளையும் வெள்ளம் அள்ளிக் கிட்டுப் போயிற்றுது. அவர்ர காணி பூமியையும் நீங்கதானே அறுதியாக்கி எடுத்தீங்க. அது எங்கட பாட்டன் பூட்டன் வந்து ஆள நானுட மாட்டன். அந்த மகுழுது மாரைக் காண்ட மகன் ஏண்ட ஊட்டுக்க கால் மிரிக்க உட மாட்டன்'

'மகுழுதுர மகன் தானே வேணும், அத நானும் கைகழுவிற்றன்'

அவளுடைய முகத்தில் நம்பிக்கை ஒளி பிரகாசமிட்டது.

'நான் போடி மாத்திரமல்ல. இப்ப சேமன். உத்தியோகம் பார்க்கிறவன். எனக்கு மருமகனா வாறவனும் உள்ள இடத்துப் பிள்ளையா, உத்தியோகக் காறனாத்தான் இருக்கவேணும். அதுக்கேத்த மாப்பிள்ளையா பாத்துட்டன். நீ கவலப்படாத'

'இந்தச் சேமன் பதவி எங்கால வந்திச்சி. ஒங்களுக்கு எதிராக ஒங்கட தம்பி எலக்சன் கேட்டாரே. என்ற காக்காவும் என்ற குடும்பமும் சேந்து ஒங்க துண்டுப்பொட்டிய நெறப்பினத்தாலத்தான் வெண்டிங்க. சேமன் பதவியும் வந்திச்சு. ஒங்கள வெல்லவக்க என்ற காக்கா பட்ட பாட்ட மறந்திற்றியள. அவர்ர வண்டில்ல மஞ்சக் கொடி கட்டி சனத்த ஏத்திப் பறிச்சார். மருமகப் பொடியன் பத்துத் தரம் கள்ளத்துண்டு போட்டான் எண்டு பெருமையாப் பீத்தியடிச்சயளே. ஆக அஞ்சி துண்டால தானே வெண்டிங்க.'

சேமன் இபுறாகீம் ஊறிவந்த எச்சிலைப் புளிச்சென்று படிக்கத்தில் துப்பினார். பின் எழுந்து நின்னு,

'ஓண்ட காக்கா பொண்டி போட்ட சாணக் கூறைய இப்பவே கொண்டுபோய்க் கொடுத்திற்றுவா' என்று உறுதியாகக் கூறிவிட்டு பட்டுச் சால்வையை உதறித் தோளிலே போட்டார். ஆசுறா பேயறைந்தவள் போல பெருமூச்செறிந்தாள்.

இதழ் - 124

ஆகஸ்ட் - 1978

ஒழுக்கு

...

- பெரி. சண்முகநாதன்

* மழை சற்றுக் குறைந்திருந்தது. ஆனால் வானம் மழையிருள் மூட்டம் கட்டியதாகக் கருமை பாரித்துப் போயிருந்தது.

நாலு நாட்களுக்கு முன் துவங்கிய அடைமழை இப்போதைக்கு நிற்கும் என்பதற்கான அறிகுறிகள் தென்படவில்லை.

இரண்டு சேட்டுக்களையும் ஒரு களிசானையும் எடுத்துத் தனது 'பாக்'கினுள் திணித்துக் கொள்ளும் போது புத்தக மேசையை நோட்டம் விட்டான். சற்று முன் அங்கு வைத்திருந்த இரண்டு 'பற்றிஸ்'களைச் சுற்றி ஐந்தாறு ஏறும்புகள் சுறுசுறுப்பாக வேலையிலீடுபட்டிருந்தன. மாலையில் 'மெஸ்' லில் தேநீருடன் தரப்பட்ட பற்றிஸ்கள் அவை. தவம் அவற்றைச் சாப்பிடாமல் கைகளினுள் பொத்தியெடுத்துக் கொண்டு 'டொமெற்றிக்' குக்கு வந்திருந்தான்.

'தங்கச்சி சரகவுக்குக் கொடுக்க வேணும்' என்ற நினைப்போடு அந்த இரண்டு பற்றிஸ்களையும் எடுத்து உதறித் தட்டிவிட்டு கடாதாசியொன்றில் கவனமாகப் 'பாக்'கின் ஒரு மூலையில் பக்குவமாக வைத்துக் கொண்டான்.

கண்ணாடியில் ஒரு தடவை பார்த்து முகத்தை துடைத்து விட்டு பாக்கை எடுத்துக் கொண்டு வெளியே நடந்தான், தவம். அவனையொத்த எட்டாந்தர 'போடிங்' மாணவர் சிலரும் பாக்குகள் சகிதம் முன்னே போய்க் கொண்டிருந்தனர்.

தவத்தின் நடையில் ஒரு வேகம் இருந்தது. இரண்டு கிழமைக்கொரு தடவை பள்ளிக்கூட போடிங்கிலிருந்து வீட்டுக்குப் போகும் போது ஆர்வ உந்தலினால் அவன் நடைக்குச் சேரும் வேகந்தான்! ஆனால் இந்தமுறை நடையிலிருந்த வேகத்துடன் மனதில் ஒரு துள்ளலும் இருந்தது. காரணம் - இந்த மழையே தான்.

அடுத்துத் தொடுத்து ஆறேழு நாட்களுக்கு அடைமழை பெய்து விட்டால், தவத்தின் தகப்பனார் செய்யும் வயலுக்கருகிலிருக்கும் முண்டலடிக்குளம் நிரம்பி வழியும். ஊரிலிருக்கும் நாட்களில் நீர் மட்டம் இறங்கியிருக்கும் போது கூட, தகப்பனுடன் வயலிலிருந்து வருமுன்னர் ஒருதடவை முண்டலடிக்குளத்தில் தன்னைத் தோய்த்தெடுத்துக் கொண்டு வராமல் விடமாட்டான்.

மழை நாட்கள் என்றால் தவத்துக்குப் பெரும் புளுகம். முண்டலடிக்குளத்தைக் கலக்கி நுரை தீரள வைத்துவிடுவான் அவன். 'சின்னப் பொடியனெண்டாலும் அவன் ஒரு 'எம்டன்' ப்பா! சின்னத்துரை மாதிரி அவனும் நீச்சலிலை விண்ணன், தான்.' என்று அக்கம் பக்கத்து வயல்காரரின் சிலாகிப்பினைப்பெற்றவன் தவம். அவன் தகப்பன் சின்னத்துரைக்கு ஆண்டவன் தந்த 'பிச்சை' என்றால், தவத்தின் நீச்சல் ஞானம் அவனுக்கு அவன் தகப்பன் தந்த பிச்சை!

பட்டணத்துப் பள்ளிக்கு வந்து போடிங்கில் சேர்ந்து படிக்கத் துவங்கிய பிறகு, முண்டலடிக் குளத்தில் மூழ்கி மகிழும் சகானுபவம் தவத்துக்கு அரிதாகவே கிட்டியது.

நாலு நாட்களுக்கு முன்னர் அடைமழை பிடித்துக் கொண்ட போதே தான் வெள்ளிக்கிழமை பின்னேரம் வீடு செல்லும் வரை 'மழை இறுக்கிப் பிடிக்க வேணும்' என தவம் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டான். மழை இறுக்கிப் பிடிக்கவே செய்தது!

பள்ளிக் கூடக் கேட்டைத் தாண்டி வெளியேறும் போது மழை மீண்டும் இறுக்கிப் பிடித்துக் கொள்கிறது. தவம் எட்டி நடந்து பஸ்

ஸ்டாண்ட் கூடாரத்தினுள் புகுந்து கொள்கிறான். கச்சேரியிலிருந்து கீரிமலைக்குச் செல்லும் 763-ம் நம்பர் பஸ்சை அவன் பிடிக்க வேண்டும். கணித வீட்டு வேலைக் கொப்பியை எடுத்துவர மறந்தது, இப்போது தவத்துக்கு நினைவு வருகிறது.

படிப்பில் தவத்துக்கு இருந்த ஆர்வத்தை விட, தன்னுடைய மகனைப் படிப்பித்து ஒரு மனிசனாக்க வேணும் என்ற பெரிய ஆர்வம் அவனது தகப்பன் சின்னத்துரைக்கு இருந்தது. பட்டணத்துப் பள்ளியொன்றிலுள்ள போடிங்கில் மகனைச் சேர்ப்பித்துப் படிப்பிக்குமளவுக்கு சின்னத்துரை காசுக்காரனில்லை. சின்னத்துரை ஒரு ஏழை விவசாயி. ஊரில் அவனுக்குப் பேரே 'பட்டினி சின்னத்துரை' முண்டலடிக் குளத்துக்கருகில் குத்தகைக்கு எடுத்துச் செய்யும் வயல் துண்டைத் தவிர அவனுக்கு வேறு ஜீவனோபாயம் இல்லை. அவன் யாருடனும் சோலி சுறட்டுக்குப் போகாதவன். தானுண்டு தன் வேலையுண்டு என்றிருப்பவன். பட்டினி சின்னத்துரை என்ற ஊராரிட்ட பெயரைப் பொய்ப்பிக்கவோ அல்லது மெய்ப்பிக்கவோ, அரை வயிறு, கால்வயிறு நிரப்பியாயினும் தன் மகனைப் பட்டணத்துப் பள்ளியிலுள்ள போடிங்கில் தவத்தைச் சேர்த்துப் படிப்பித்துப் போடவேணும் என்ற ஆசை சின்னத்துரையின் எலும்பு வரை ஊறியிருந்தது. 'வேதப் பள்ளிக்கூடமெண்டால் அங்கை படிப்புத் திறம். சரியான ஒழுக்கம். அதுவும் போடிங்கிலை இருந்தால் ஐந்தாறு வருஷத்திலை எந்தக் காவாலியும் மனிசனாயிடுவான்' என்று பலர் பேசுவதைச் சின்னத்துரை கேட்டிருக்கிறான்.

கடன் பட்டோ, எப்படியோ ஏழாம் வகுப்புடன் தவத்தைச் சின்னத்துரை அந்தப் பட்டணத்துப் பள்ளி போடிங்கில் சேர்த்து விட்டான். தவம் தலையெடுத்தால் தான் தன் குடும்பம் தலையெடுக்கும் என்ற ஒரு எண்ணம் அவனுக்கு.

கீரிமலை பஸ் வந்தது. இடி பட்டுக் கொண்டு பஸ்ஸினுள் ஏறுவதற்குள்ளேயே தவம் நனைந்து தோய்ந்து விட்டான். தெப்பமாக நனைந்து விட்டிருந்த பொழுதிலும், அவன் மனதில் ஒரே புழுக்கம். முண்டலடிக் குளமே அவன் மனதில் நிழலாடியது. அடை மழையில் பெருகிச் சுழலும் அதனது நீர்மட்டம் அவன் கண்வாசலில் தழும்பி ஆடியது.

யாழ்ப்பாணம் பஸ் ஸ்டாண்டுக்கு பஸ் வந்தபோது, தவத்துக்கு

உட்காருவதற்கு ஜன்னலோரமாக ஒரு 'சீட்' கிடைத்தது. இப்போது மழை நின்றிருந்தது. ஜன்னல் கண்ணாடியைத் திறந்து விட்டுக் கொண்டான் தவம். அவனுக்கு அருகில் ஒரு பெண் கைக்குழத்தையோடு வந்து அமர்ந்து கொண்டாள்.

கைக்குழந்தையைக் கண்ட போதுதான் தவத்துக்கு அம்மாவின் நினைவு வந்தது. போன முறை வீட்டுக்குப் போய்த் தள்ளிப் பிடித்துக் கொண்டு நின்று வழியனுப்பிய அம்மாவின் நினைவு வந்தது!

தனக்கு ஒரு தம்பி பிறக்க வேணும் என்று தவத்துக்கு பெரிய ஆசை! 'அவனையும் ஒரு நீச்சல் விண்ணனாக்க வேணும். தான் படிக்கும் பள்ளிக்கூட போடிங்கில் அவனையும் போட்டுப் படிக்கிக்க வேணும்!' என்ற 'முத்தின்' ஆசையும் அவனுக்கு இருந்தது.

பஸ் ஜன்னலூடாக சாரல் அடித்தது. ஓ, மீண்டும் மழை பிடித்துக் கொண்டது! கண்ணாடியை இழுத்து மூடிவிட்டான், தவம். மழையைக் கண்டதும் மீண்டும் முண்டலடிக் குளம் அவனது மனதில் நிறைந்து கொண்டது. இந்த முறை மனமாறவும் உடலாறவும் நீச்சலடிக்க வேண்டும் என நினைத்துக் கொண்டான். மழை இறுக்கிப் பெய்ய வேணும் என வழிநெடுகப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டான்.

'இந்த முறை குளத்தடிப் புன்னைமரத்தின் உச்சாரக் கொப்பிலிருந்து குளத்தினுள் பாயஞ்ச காட்ட வேணும்' என நினைத்துக் கொண்டான் தவம். 'ஐயனாரே இண்டைக்கு இராமுழுக்க மழை அடிச்ச ஊத்த வேணும்' என ஊரிலுள்ள ஐயனாரை அடிக்கடி வேண்டினான் அவன். பஸ் சுன்னாகம் பஸ் ஸ்டாண்டுக்கு வரும்வரை இதே ஐயனார் பிரார்த்தனையும், முண்டலடிக் குள நீச்சலைப் பற்றிய கனவுகளும்.

பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கும்போது இருட்டிவிட்டது. மழையும் பெய்து கொண்டிருந்தது. வீடு பக்கத்தில் தானென்றாலும் 'அப்பு குடையுடன் வந்திருப்பார்' என்று நினைத்திருந்த தவத்துக்கு தகப்பன் ஸ்டாண்டுக்கு வராமல் விட்டது சற்று ஏமாற்றமாகவே இருந்தது.

வீட்டை நோக்கி, ஓட்டமும் நடையுமாகச் சென்றான் தவம். அந்த அவசர ஓட்டத்திலும், 'விடிஞ்சவுடனை முண்டலுக்குப் போகவேணும்' என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டான் அவன்.

வீட்டுப் படலையை தவம் அண்மித்த போது மழை கடல் கவிழ்ந்து

விட்டாற் போல வாரிக் கொட்டியது. பாக்கைத் தலைக்கு மேல் பிடித்துக் கொண்டே மறுகையால் படலையைத் திறந்தான்.

முற்றம் ஒரே சகதியுஞ் சேறுமாயிருந்தது. வீட்டினுள் கண்ணாடி விளக்கு எரிந்து கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. ஆனால் பேச்சுச் சத்தமேதும் கேட்கவில்லை.

ஒரு அசாதாரண அமைதி அங்கு குடிகொண்டிருந்தது. திண்ணையைத் தாண்டிச் செல்லும் போது, பாக்கினுள் கையை வைத்து பற்றிஸ் சரையை தவம் எடுத்துக் கொள்கிறான்.

‘அண்ணை வந்திட்டா’ சரசுவின் குரலிலும் வழமையான துள்ளல் இல்லை.

தலைவாசல் எங்கும் ஒரே மழை ஒழுக்கு. அடுப்படியிலிருந்த சருவச் சட்டி, பேசின், பேணி எல்லாமே தலைவாசலை நிறைத்துக் கொண்டிருந்தன. பாத்திரங்களில் ஒழுக்குத் தண்ணி விழும் சத்தங்களுடன் அம்மாவின் முனகலும் தவத்துக்குக் கேட்டது.

தலைவாசலின் மூலையில் ஒரு ‘ஸ்கிறீன்’ மறைப்பாக வைக்கப் பட்டிருந்தது. தவம் சரசுவைப் பார்த்தான்.

‘அண்ணை அம்மாவுக்குத் தம்பி பிறந்திருக்கு, காலமை தான்.’

தவம் ‘ஸ்கிறீன்’ மறைப்புக்கு அப்பால் பார்க்கின்றான். அம்மா பெரும் வேதனையோடு முனகிக் கொண்டு கிடக்கிறாள். அவளது பல்லுக் குளிரால் கிடு கிடுக்கும் சத்தம் அடிக்கடி கேட்கிறது. ஆச்சி அம்மாவின் உள்ளங்கால்களிலும், உள்ளங்கைகளிலும் மாறி மாறி எதையோ தேய்த்துக் கொண்டிருக்கின்றா. அம்மாவுக்குப் பக்கத்தில் தம்பிச் சீவன் சுருண்டு கிடக்கிறது.

அம்மா படுத்திருந்த பாயைச் சுற்றியும், பேணிகளும், சருவச் சட்டிகளும்.... இவற்றுள் சொட்டுச் சொட்டாக ஒழுக்கு விழுந்து விழுந்து தெறித்துத் தெறித்து பாயின் ஓரங்களை ஈரமாக்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

அம்மாவின் பல்லுக் கிடுகிடுக்கும் சத்தம் தவத்தின் மனதைத் திருகி நெருக்கின்றது. அம்மாவைப் பார்க்கவேன்று குனிந்தவன், அவ்வாறு செய்யாமல் நிமிர்ந்து மேலிருந்த கூரையை ஒரு தடவை பார்க்கிறான். பின்னர் அம்மாவின் காலடியில் நெருப்புச் சட்டிக்குள் வேப்பங்

கொட்டைகளைப் போட்டுக் கொண்டிருந்த தகப்பனை கூர்ந்து பார்த்தான் தவம். சின்னத்துரை பரிதாபமாக தவத்தின் முகத்தைப் பார்த்தான்.

‘போன கிழமை மேய்ஞ்சு போட வேணுமெண்டிருந்தனான். கையிலை காசு கிடக்கேலை. மழை விட்டதும் கட்டாயம் மேய்ஞ்சு போடவேணும்’ சின்னத்துரையின் குரலில் வேதனையும் பயமும் கலந்திருந்தன.

கூரையைப் பார்த்துக் கொண்டே தவம் சிலையாய் நின்றான். முண்டலடிக் குளத்தைப் பற்றியும் நீச்சலையும் பற்றிய நினைவுகளால் நிறைந்து கிடந்த அவனது மனம் திடீரென வெறிச்சோடி வரள்கிறது. குளிரால் அம்மாவின் பல்லுகிடுகிடுக்கும் சத்தமும், அவளின் முனகலும் சாப்பறை ஒலியாய் தவத்தின் செவிப்பறைகளைத் துளையிடுகின்றன.

‘ஏன் ராசா நிக்கிறாய், நல்லாய் நனைஞ்சு போனாய்..... ஈரத்தை எடுத்துப் போட்டு, போய்ச் சாப்பிடு’ சின்னத்துரை தனது தோளிலிருந்த சால்வையை நீட்டுகிறான்.

அவனது கண்கள் முண்டலடிக் குளமாகின்றன. அவற்றிலிருந்து தாரை தாரையாகக் கண்ணீர் வழிந்தோடுகின்றது. தவத்தின் தலை அம்மாவின் கால்கள் மேல் சாய்கிறது.

அவனது பிரார்த்தனை திசை மாறுகிறது.

‘ஐயனாரே, இந்தச் சனி மழைய இண்டையோடை நிப்பாட்டி விடய்யா.... நிப்பாட்டி விடய்யா!.....’

இதழ் - 112

ஆகஸ்ட் - 1977

பூமி வட்டமானது தான்

...

- சிதம்பர திருச்செந்திநாதன்

அரசமரச் சந்தியில் இருந்து வடக்கு நோக்கிப் போகும் அந்த ஒழுங்கை - முந்தித்தான் சின்ன ஒழுங்கை மாதிரி இருந்தது இப்ப.....

அடிக்கடி வாகனங்கள் பறக்கும், ரியூசனுக்குப் போகும் மாணவர்களின் அமளி இருக்கும். குடித்துவிட்டு குப்புற விழுபவர்களும், வீட்டு வாசல்களில் கேற்றுகளில் ஒரு காலை முட்டுக் கொடுத்துவிட்டுக் காவல் காக்கும் இளம் பெண்களுமாக கலாதியாய் இருக்கும்.

சந்தியில் இருந்து அந்த ஒழுங்கையில் இடது பக்கமாய் நாலாவது வீடு சண்முகம்பிள்ளையின்ரை தான். ஒழுங்கையால் போகும்போதே விறாந்தையைப் பார்க்கக் கூடியதான மதிலும், நவீன வசதிகள் கொண்டதான வீடும். கூரையில் தலை நீட்டும் ரீவியின் அன் டெனாவும்.....

வீட்டின் முன்னால் அழகான முற்றம், நாலு பக்கமும் வண்ணமாய் பூத்திருக்கும் ரோஜாச் செடிகள், குரோட்டன்கள் நடுவிலே.....

மாலைவேளைகளில் சண்முகம் பிள்ளையின் குடும்பத்தவர்கள் பிரம்புக் கதிரைகளில் அமர்ந்திருந்து, அந்தக் காலத்தில் சாணம் பூசிய திண்ணைகளில் குந்தியிருந்து கதைத்த அதே விசயங்களை அதே மாதிரி அலசுவார்கள்.

சண்முகம் பிள்ளைக்கு ஆறு பிள்ளைகள். ஐம்பதுக்கு ஐம்பது வீதமாக ஆண்களும் பெண்களும் அவர்களது அந்தக்கால நிலைமை தெரியாது.

இப்ப இரண்டு பெடியன்கள் வெளியில் நூலைந்து வருடங்களாக உழைக்கிறார்கள். அந்த உழைப்பினால் தான் இத்தனை வளர்ச்சி.

பெண்களில் மூத்தவளான ராதிகாவுக்கு மெயின் றோட்டில் வீடும், வீடு நிறையப் பொருட்களும், அவள் கழுத்துத் தெரியாத நகையுமாக, லட்சங்களுமாகக் கலியாணம் செய்து கொடுத்தாயிற்று.

இன்னும் வீட்டில் கவிதா, மீரா இரண்டு பேர் கலியாணத்திற்குக் காத்திருக்கின்றார்கள். அவர்களுக்கு ஏற்ற மாப்பிள்ளைகள் அமையவில்லை. வீட்டில் வீடியோவும், சொப்பிங் இல்லாவிட்டால் வட்ட மேசை மகாநாடுகள்.

கடைசிப் பெடியன் சங்கர் ஒரு பாடத்திற்கு நூலைந்து இடங்களில் ரியூசன். வீட்டின் நிர்வாகத்தில் பெரும் பங்கு அவன் தலையில். அதனால் அவனுக்கு வெளியில் தான் வேலை. அவன் வாங்கும் சிகரெட் பக்கற்றுக்கள் நண்பர்களின் பொக்கற்றுகளில் இருக்கும்.

எப்போதாவது நடக்கும் தண்ணீர் பாட்டிக்கு என்ன மாதிரிச் செலவுகள் என்று அவன் தான் முடிவு செய்வான்.

இந்த நிலைமையில் தான், மத்தியானச் சாப்பாட்டிற்குப் பிறகு புதிதாகக் கொண்டு வந்திருந்த புதிய தமிழ்ப் படத்தினை வீடியோவில் பார்த்து களைத்து விட்டு, வெளியே வந்து பிரம்புக் கதிரைகளில் அமர்ந்தார்கள். பார்த்த படம் அவர்களுக்குப் பிடித்திருக்கவில்லை. சங்கர் வரட்டும், நல்ல படம் என்று சொல்லி எங்களை ஏமாற்றிப் போட்டான் எனப் புறுபுறுத்துச் சோம்பல் முறித்தார்கள்.

அவர்கள் இருந்த இடத்தில் இருந்து பார்த்தபோது, எதிர் வீடு தெரிந்தது. வீடு என்றால் சின்னக் குடிசை. நைந்து போன கிடுகு வேலியூடாக அந்தக் குடிசையில் வசிக்கும் சரவணமுத்துவின் பெண்சாதி பொன்னம்மா தெரிந்தாள். அவளைச் சுற்றி அவளது சின்னஞ் சிறு பிள்ளைகள்.

கூலி வேலைக்குப் போகும் சரவணமுத்து இன்னமும் வரவில்லை. அவன் வர ஆறு மணியாகும். பொன்னம்மா சின்னப்பிள்ளை ஒன்றுக்குச் சாப்பாடு தீத்திக் கொண்டிருந்தாள்.

பொன்னம்மாவின் முன்னால் இருந்த இன்னுமொரு பிள்ளை, வேலிக் கரையோரமாக வந்து குந்தியிருந்தது. 'கக்கா' கழிக்க ஆரம்பித்தது.

கவிதா தான் இதை முதலில் கண்டாள்.

'சீ..... சனியன்....'

'என்ன பிள்ளை' என்றாள் கவிதாவின் தாய் மங்கையறக் கரசி.

'அங்கை பாருங்கோவன்....'

அவர்கள் பார்த்தார்கள்.

'சீ..... சீ..... குப்பைச் சனியன். எளியதுகள்' என்று மீரா கேட்டாள்.

'உதுகளைகளை உந்த இடத்திலை சீவிக்கவே விடக்கூடாது. என்ன திறத்திற்காக உதுகளுக்கு அந்தக் காலத்திலை காணி வித்தினமோ தெரியாது'

'ஓம் அம்மா. எங்கடை முழுவியளத்திற்கு உந்தக் குப்பைச் சனியன்கள் தான் இருக்கு'.

'ஏன் அக்கா, நாங்களே அந்தக் கிடுகு வேலிக்கு மதில் கட்டிவிடுவமே'.

'நல்ல பகிடிதான். அதுகள் இருக்கிற கேட்டிக்கு மதில் இல்லாத குறைதான்.'

'அதுக்கில்லை அக்கா, அங்கத்தைய குப்பைகள் எங்களுக்குத் தெரியாமல் இருக்கும் என்று தான் சொன்னனான்.'

'ஏன் பிள்ளையள் நீங்கள் பிரச்சனைப் படுறியள். அதுகள் எக்கேடு என்றாலும் கெட்டுப் போகட்டும். நீங்கள் உங்கடை வேலையைப் பாருங்கோ. அதுகளைப் பார்க்க வேண்டாம்' என பிள்ளைகளைச் சமாதானப் படுத்த முயன்றாள் மங்கையறக் கரசி.

இருந்தாற் போல இரண்டொரு மழைத் துளிகள் கவிதா மீது விழுந்தன. அவள் அண்ணாந்து வானத்தைப் பார்த்தாள்.

வானத்தின் ஒரு புறத்தில் இருள். மழை இருள் படர ஆரம்பித்திருந்தது. குளிர் காற்று மெல்லியதாக வீசியது.

‘என்னம்மா மாரிகாலம் போன பிறகும் மாரிமாதிரி இருட்டிக் கொண்டு வருகுது.’

‘ஓமடி பிள்ளை! மழைக்குள் நாலு பக்கமும் நல்லாய்த்தான் இருட்டிக் கிடக்கு’.

மழைத் துளிகள் வேகப் பாயின.

‘ஐயோ அம்மா மழை என்று மீரா சினுங்க.....’

‘உள்ளுக்கை வாங்கோ மழைத்துளி பிடிச்சால் தடிமனாக்கிவிடும்’ என்று சொல்லி மங்கையற்கரசி வீட்டினுள் புக, ஏனையவர்களும் பிரம்புக் கதிரைகளைத் தூக்கிக் கொண்டு பின்னால் ஓடினார்கள்.

சட்டென்று மழை பெலத்தது. வானம் பிளந்து கொண்டு தண்ணீர் பாய்வது போல மழை. நிலமும் வானமும் தெரியாமல் ஒன்றையொன்று இழுப்பது போல சோவென்றது.

விறாந்தையில் நின்று கவிதாவும் மீராவும் பார்த்தார்கள். கால்களை நனைத்தார்கள்.

‘மாரிகாலத்திலை கூட இப்படிப் பெய்யேல்லை’.

‘நல்லாய் பெய்யட்டும். சங்கரைத் தான் இன்னும் காணெல்லை. ஏனக்கா தொடர்ந்து பெய்யுமே’

‘பெய்யட்டுமன். இஞ்சை நாலைஞ்ச வீடியோ கசெட் இருக்குத் தானே. ஹோலை நல்லாய் இறுக்கிப் பூட்டிக் கொண்டு தொடர்ந்து பார்ப்பம்’ என்று சொல்லிச் சிரித்தாள், கவிதா.

மழையில் நனைந்து கொண்டு சங்கர் வந்தான். வந்த அமளியில் ஆர்ப்பாட்டம் போட்டான். பிறகு டேப்பில் பாட்டைப் போட்டுவிட்டு தாளம் போடத் தொடங்கினான்.

மழை இருட்டினால் வேளைக்கே இருள் குழந்து விட்டது. லைட்டுகள் எரிய ஆரம்பித்து விட்டன. சரவணமுத்து வீட்டில் சின்னப் பிள்ளைகள் அழுவது மெல்லியதாக மழை இரைச்சலையும் மிஞ்சிக் கேட்டது.

மினுக் மினுக்கென்று சின்னஞ் சிறு விளக்கு எரிவது தெரிந்தது.

‘அக்கா, இந்த மழைக் காற்றுக்கையும் அந்த விளக்கு எப்படியக்கா எரியுது?’

‘அதுதானே! காத்து மாத்திரமே! ஒழுக்கும் இருக்கும். அதுகள் எல்லாம் சாக்குகளைச் சுற்றிக் கொண்டுதானே மழையுக்கப் படுக்கிறதற்குள்’

‘மெய்யே....’

‘வேறே என்ன’

தொடர்ந்து மழை பெய்தது. அடுத்த நாளும் பெய்தது. அவர்கள் வீடியோவில படங்கள் பார்த்தார்கள்.

‘போன வருஷம் கலவரக் காலத்தில ஊரடங்குச் சட்டத்திற்கும் உப்பிடித்தான் வீடியோ பார்த்தனாங்கள். இப்பவும் பார்க்காமல் வைச்சிருக்கிற படங்களைப் பார்த்திடலாம்’ என்று மீரா சொல்லிச் சிரித்தாள்.

இரண்டு நாட்கள் தொடர்ச்சியாக மழை பெய்த பிறகு மறு நாள் விடியக் கொஞ்சம் மழை விட்டது. ஆனால் வானத்தை ஆக்கிரமித்திருந்த அந்தப் பயங்கர இருள் விலகவில்லை.

எல்லாம் வெளி விறாந்தைக்கு வந்தார்கள்.

‘ஐயோ அம்மா இஞ்சை பாருங்கோ!’

‘என்ன பிள்ளை?’ மங்கையற்கரசி பார்த்தாள். முற்றத்து வெள்ளம் விறாந்தைப் படியோடு நின்றது.

‘ஐயோ அம்மா, ஒரு காலமும் நில்லாதது’,

‘இப்ப என்ன செய்யிறது. இதை எப்படிப் போக்காட்டுறது.’

அவர்கள் யோசித்தார்கள். இறுதியில் பலத்த ஆராய்ச்சிகளுக்குப் பிறகு, முன் கேற்றின் ஊடாக ஒழுங்கையை வெட்டி விட்டால் வெள்ளம் ஓடும் என்று முடிவு செய்தனர்.

முடிவு அமுலாக்கப் பட்ட போது, இவர்கள் வீட்டு வெள்ளம் வெட்டிய பாதை வழியே அழகாகப் பாய்ந்து ஓடி சரவணமுத்துவின் வளவுக்குள் பாய்ந்தது.

அதனைப் பார்த்து இரசித்துக் கொண்டு இவர்கள் திரும்பினார்கள்.

‘முற்றத்து வெள்ளத்தை நாங்கள் என்ன செய்யிறது? நாங்கள் ஒழுங்கையைத் தானே வெட்டி விட்டனாங்கள். உன்ரை வளவுக்கை வாறதுக்கு நாங்கள் என்ன செய்யிறது’ என்று மங்கையற்கரசி போட்டான் ஒரு போடு.

‘என்றாலும் நீங்கள் செய்யிறது மனிசத் தன்மையில்லாத வேலை. குழந்தைகளையும் வைச்சுக் கொண்டு ஒழுகிற கொட்டிலுக்க நான் படுகிற பாடு. அதோடை உங்கட வெள்ளமும் என்ரை வளவுக்கை வர....’

‘அதுக்கு நாங்கள் என்ன செய்யிறது. வேணும் என்றே செய்தனாங்கள்’ என்றான் சங்கர்.

‘அப்படி இல்லாட்டி ஏதும் கோயில், பள்ளிக்கூடத்தில இருக்கலாம் தானே? இன்னும் வசதியாய் இருக்கும்’ என்றான் மீரா.

சரவணமுத்து எல்லாரையும் ஒருக்கா வடிவாய்ப் பார்த்தான். பிறகு பேசாமல் போய்விட்டான்.

‘நல்ல சேட்டை விடுகினம். அதுவும் எங்களோடை’ என்றான் சங்கர்.

நின்றிருந்த மழை திரும்ப தொடங்கியது. பலத்த இரைச்சலுடன். முன்பைவிட வேகமாக.

சண்முகம்பிள்ளையின் வீட்டில் சேர்ந்த வெள்ளம் ஒழுங்கையின் ஊடாக அவர்கள் வெட்டிவிட்ட பாதை வழியே பாய்ந்து ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

தொடர்ந்து நாலைந்து நாட்கள் விடாமல் மழை. பேய்மழை.

அன்று இரவு சங்கர் தான் திடீரென நித்திரையில் நின்றும் கட்டிலில் நின்றும் எழும்பி காலைக் கீழே இறக்கியபோது சில்லிட்டது. நித்திரை வெறியுடன் பார்த்தபோது நிலத்தில் ஏதோ பளபளத்தது. விரைவாக இறங்கி அறை லைட்டைப் போட்டால், அது எரியவில்லை.

கால் பாதத்தை முடி வெள்ளம்.

‘ஐயோ அம்மா’ என்று அவன் சத்தம் போட்டான்.

இருட்டில் எல்லாரும் அமளிப் பட்டார்கள். ரோச் லைட்டின்

உதவியுடன் எல்லோரும் ஹோலில் ஒன்று சேர்ந்தார்கள். வெள்ளம் முழங்கால் அளவுக்கு வந்துவிட்டது.

‘என்றை கடவுளே, இப்பிடி வெள்ளம் வரும் என்று கனவு கூடக் கண்டிருக்க மாட்டன்’ என்று மங்கையற்கரசி பிதற்றினாள்.

எல்லோரும் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

‘இப்ப என்னம்மா செய்யிறது’ என்றாள் கவிதா.

வெள்ளம் உயர்ந்து கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

‘எங்கை போறது’ மீரா அழத் தொடங்கினாள்.

அவர்களை அந்தச் சேர்ச்சுக்குக் கொண்டுவந்து சேர்த்தபோது தான் பார்த்தார்கள். சரவணமுத்துவின் பெண்சாதி, பிள்ளைகள் சாக்குகளைச் சுற்றிக் கொண்டு நல்ல உறக்கத்தில் இருந்தார்கள்.

‘நான் வெள்ளம் வரமுதலே வந்திட்டன். பிறகுதான் யோசித்துப் பார்த்திட்டு வந்தனான். வெள்ளம் என்றாலும் ஒரு குறிப்பில நடந்து உங்களைக் கொண்டுவந்து சேர்த்துப் போட்டன்’ என்றான் சரவணமுத்து.

இதழ் - 179

ஏப் - மே - 1984

சூடேறும் செய்திகள்

...

- யோகா பாலச்சந்திரன்

அன்று சனிக்கிழமை. வார நாட்களில் தான் அதிகாலை ஐந்து மணிக்கே அலறிப் புடைத்து எழும்பி, அவசரம் அவசரமாய் அள்ளிப் போட்டுக் கொண்டு வேலைக்கு ஓடுகிறோம். சனி, ஞாயிறு நாட்களிலாவது கொஞ்ச நேரம் நிம்மதியாகப் படுக்கையில் அசைந்து புரளும் சுகத்தை அனுபவிப்போமே என்ற நினைப்பில் ஆறரை மணிவரை படுத்து விட்டு எழும்பிய புவனா, குளியலறைக்குள் புகுந்து முகத்தை அலம்பியபின் கூந்தலைக் கோதி முடிந்தபடியே வாசலுக்கு வந்தாள். வழக்கம் போல பத்திரிகைக்காரப் பையன் அவர்களுக்கான பிரதியைப் போட்டுவிட்டு போயிருந்தான். சாவகாசமாகப் பக்கங்களைப் புரட்டிய புவனா, இரண்டாம் பக்கத்தில் கொட்டை எழுத்தில் பளிச்சிட்ட செய்தியைப் படித்ததும், 'ஐயோ கடவுளே இதென்ன அநியாயம்' என்று தன்னையும் அறியாமல் அலறியே விட்டாள். அதைக் கேட்டு அறைக்குள்ளிருந்த புவனாவின் கணவன் சுந்தரமும் நன்றாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்த அவர்களின் பிள்ளைகளான பத்து வயதுச் சரிதாவும், எட்டு வயது பிரீதாவும் கூட, 'என்னம்மா என்னம்மா' என்றபடியே ஓடி வாசலுக்கு வந்தனர். தலைப்பைப் படித்தவுடனேயே நிலைகுலைந்த புவனா செயலிழந்து அருகிலிருந்த கதிரையில் தொப்பென்று விழுந்தாள். அவள் கையிலிருந்த பத்திரிகையை வாங்கிய சுந்தரம் செய்தியை வாசிக்கலானார்.

‘கணவனைக் கதிரையால் அடித்துக் கொலை செய்த பெண்ணுக்கு பத்துவருடச் சிறை’ என்ற தலைப்பில் பின்வரும் தகவல்கள் வெளியாகி இருந்தன. கணவனைக் கைமோசக் கொலை செய்த முப்பத்தியைந்து வயதுப் பெண் ரஞ்சனிக்கு, அவளது செயலுக்கான குழ்நிலைகளைக் கருத்தில் கொண்டும், அவளது மூன்று இளம் பிள்ளைகளின் எதிர் காலத்தைக் கருதியும் பத்து வருட சாதாரணச் சிறைத் தண்டனை விதிக்கப் பட்டுள்ளது. நீதி மன்றத் தீர்ப்பைக் கேட்டதும் ரஞ்சனியின் மூன்று குழந்தைகளும் கதறியழுத காட்சி. கண்டோர் நெஞ்சைக் கலக்குவதாயிருந்தது. சிறைக் கூட வாகனத்தில் ரஞ்சனி ஏற்றிச் செல்லப் பட்டபோது அவளது குழந்தைகள் பின்தொடர்ந்து கதறிய படியே சிறிது தூரம் ஓடிக் களைத்து விழுந்தனர். அப் பிள்ளைகளை வளர்க்கும் பொறுப்பை ஏற்றுள்ள ரஞ்சனியின் தாயாரான மூதாட்டி ஒருவரும் நெஞ்சம் பிளக்க அழுது கொண்டிருந்தார்’ இப்படி பத்திரிகையின் நீதிமன்ற நிருபர் மனிதாபிமானக் கண்ணோட்டத்தில் செய்தியை அழகுற வடித்திருந்தார்.

‘புவனா.....! குற்றம் செய்தவர்கள் தண்டனையை அனுபவிக்கத்தானே வேண்டும். ஆனால் உண்மையில் அந்த அப்பாவிப் பிள்ளைகளை நினைத்தால் தான் எனக்குப் பெரிய கவலையாக இருக்கிறது. என்ன இருந்தாலும் படித்த பெண்ணான ரஞ்சனி இப்படி புத்தி பேதலித்துச் செய்திருக்கக் கூடாது. அவளது அவசரச் செயலினால், பொறுமையற்ற காரியத்தால், அந்தக் குழந்தைகளுக்கு நேர்ந்த கதியைப் பார். என்ன இருந்தாலும் ஒரு பெண்ணுக்கு இப்படி ஒரு கோபம் வரக்கூடாது. அதுவும் படித்தவளுக்கு - சுந்தரத்தின் விமர்சனம் சமூகத்தின் வழக்கமான பாணியில் அமைந்தது. கண்களில் நீர் வழிய தன் பள்ளிச் சினேகிதிக்கு நேர்ந்த நிலையையிட்டு கவலையில் மூழ்கியிருந்த புவனாவை, கணவன் சுந்தரத்தின் பேச்சு ஆத்திரமடையச் செய்தது.

‘ஐயோ கடவுளே! இதெல்லாம் என்ன நியாயம்? உங்களுக்குத் தெரியாது ரஞ்சனியைப் பற்றி. அப்படி ஒரு உத்தமமான குடும்பப் பெண்ணுக்கு இந்த நிலை வர என்ன நியாயமுண்டோ தெரியாது. அதிர்ந்து கூடப் பேசத் தெரியாத ரஞ்சனி, சிறு வயதில் எவராவது உரக்கப் பேசினால் கூட பயப்படுவாள். அத்தனை சாது. அவளா இப்படிச் செய்தாள் என்பதை என்னால் நம்ப முடியவில்லை. ஆனால்..... அவளுக்கு அவள் கணவன் இழைத்த கொடுமைகள், துன்பங்கள், துயரங்கள் அவளை இன்று, சமூகத்தின் முன், சட்டத்தின் முன் கொலைகாரியாய் நிறுத்திவிட்டன.

இரண்டு வருடங்களுக்கு முன் லெபனானுக்கு இலிகிதராகத் தொழில் பெற்றுப் போகுமுன் அவளை நான் சந்தித்தேன். அப்போது ரஞ்சனி கூறியவை இன்றும் என் காதுகளில் இதோ ஒலித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

‘புவனா, உனக்குத் தெரியும் நான் ரவிக்காகப் பட்ட கஷ்டங்களும், அனுபவித்த துன்பங்களும். அப்பா, அம்மா, உற்றார், உறவினர் அத்தனை பேரின் எதிர்ப்பையும் பொருட்படுத்தாது ரவியை நான் காதலித்துக் கலியாணம் செய்தேன். என் இஷ்டப்படி நான் நடந்தபோதும் கூட, என் பெற்றோர் என்னை நிராதரவாகக் கைகழுவி விடாமல், தம்மாலியன்ற அளவு பணம், நகை நட்டு, ஓர் சிறு காணித் துண்டு எல்லாம் தரத்தான் செய்தார்கள். நானும் கம்பெனி வேலையை விடாமல் செய்து, மாதம் ஐநூறு அறுநூறு என்று உழைத்தேன். இருந்தும் ரவியின் குடியும், சூதும் எங்களை பெரும் கடனில் மூழ்கடித்தன. என் சிறு உழைப்பில் தான் குடும்பம் ஓடுகிறது. ரவியின் சம்பளத்தை நான் கண்ணால் கண்டு வருசங்கள் பல. மூன்று பிள்ளைகள், போதாக்குறைக்கு ரவியின் வயது போன அப்பா, அவரது இரு தங்கையர், இத்தனை பேரும் உண்டு, உடுத்து வாழ என் உழைப்பு எந்த மூலைக்குக் காணும்? குடும்பச் செலவை ஈடுகட்ட இரவிரவாகத் தைக்கின்றேன். அச்சாறு ஊறுகாய் போட்டு வித்தேன். சிலருக்கு மதியச் சாப்பாடு கூட, அலுவலகத்தில் கொண்டு போய் கொடுக்கிறேன். மாதா மாதம் கடன் சுமை கூடுகின்றதே தவிர குறைய வழியைக் காணோம் புவனா’. இடையில் நிறுத்திவிட்டு ரஞ்சனி என் தோள்களைக் கட்டிக் கொண்டு குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள். இதைச் சொல்லி முடிக்கமுன் புவனா ஒரு பாட்டம் கண்ணீரைப் பெருக்கி ஓய்ந்தாள்.

ரஞ்சனி புவனாவிடம் தொடர்ந்த கதை - ‘பருவ மடைந்த இரு தங்கைமார்களைக் கரையேற்ற வேண்டும் என்றோ, தங்களுக்குப் பிறந்த மூன்று பிள்ளைகளை நல்ல முறையில் வளர்த்து ஆளாக்க வேண்டும் என்றோ ரவி யோசியாமலிருந்தது மட்டுமல்ல, அந்தக் குடும்பத்திற்காக அல்லும் பகலும் பாடுபட்ட என்னை அடித்து நொறுக்கி, கொடூர வார்த்தைகளால் குத்திக் கிளறவும் அவர் தயங்கவில்லை புவனா. என்னில் தான் மாட்டியிருக்காவிடில் நல்ல கொழுத்த சீதனத்தோடு அவர் கலியாணம் கட்டியிருப்பாராம். என்னைக் கட்டியதால் தன் வாழ்வும் வீணாகி விட்டதாம். இப்படியே சொல்லிச் சொல்லி என் நகைகள் எல்லாவற்றையும் விற்றுக் குடித்துச் சூதாடி முடித்து விட்டார். அவர்

காணித்துண்டும் விற்றாகி விட்டது. இன்னும் ஒன்றிரண்டு வருடங்களில் என் மூத்தவன் நிம்மி பெரியபிள்ளையாகி விடுவான். இந்த நிலையில் நான் என்ன செய்த முடியும்? அதுதான் லெபனான் போய் இரண்டு வருடங்கள் உழைத்தால் கொஞ்சமேனும் நாங்கள் தலை தூக்கலாம் என்று இந்த முடிவுக்கு வந்தேன். மாதம் ஏழுட்டாயிரம் கிடைக்கும். கொஞ்சம் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு இரண்டு வருடங்களை ஒட்டிவிட்டேனானால், ஏதோ அந்த இரண்டு குமர்களையும் கரையேத்திப் போடலாம். அதுகளும் தங்கள் தமையனில் நம்பிக்கையிழந்து, என்னையே தஞ்சமென இருக்குதுகள். ஆடி ஓய்ந்த நிலையில் இனித் தான் திருந்தி வாழ்வதாக ரவி சத்தியம் செய்கிறார். ஏதோ இதோடயாவது எமது கஷ்டங்காலம் தீர்ந்து விடிவு வரட்டும்.

ரஞ்சனி லெபனான் சென்ற கதையை சுந்தரத்திடம் கூறிய புவனா, 'எத்தனை நம்பிக்கையோடு, இனித் தன் வாழ்வு மலரும் என்ற நம்பாசையில் கடந்த காலத்தில் தன் கணவன் தனக்கிழைத்த கொடுமைகளை எல்லாம் மறந்து மன்னித்ததுமன்றி அவனை விட்டுப் பிரிய மனமின்றி விமான நிலையத்தில் ரவியைக் கட்டிப் பிடித்து எப்படிச் 'கோ' வெனக் கதறி அழுதான் தெரியுமா?' என வினா எழுப்பியவாறே சுந்தரத்திடம் ரஞ்சனிக்காக அனுதாபத்தை எதிர்பார்த்தான்.

அதற்குச் சுந்தரம் 'சரி புவனா, அந்தப் பெண் ரஞ்சனி நல்லவள் என்பதையோ, குடும்பத்தின் உயர்வுக்காக அவள் பட்ட பாடுகளையோ நான் மறுக்கவில்லை. ஆனால் எக்காரணத்தைக் கொண்டும் கணவனைத் தாக்கும் அளவிற்கு அவள் அடங்காப்பிடாரியாகி இருக்கக் கூடாது என்று தான் சொல்கிறேன். அதுவும் 'படித்த, ஒரு பண்பான குடும்பப் பெண், இப்படி நடந்து கொண்டதால் சமூகப் பண்பாட்டு நியதிகள் என்னாவது? கல்லானாலும் கணவன், புல்லானாலும் புருசன் என்று வரையறுத்த தமிழ் கலாசாரம், இப்படிப் படித்த பெண்களிடமே அற்றுப்போனால், பதிவிரதா தர்மமே செத்துப் போகுமே. கண்ணகி, சீதை போன்ற காப்பியப் பெண்களின் கதைகள் எல்லாம் நவீன தமிழ் பெண்களுக்கு தேவையில்லையோ?' சமூகத்தில் எல்லோரும் அரைத்துக் கையோய்ந்த புளிச்சல் மாவை சுந்தரமும் அரைத்தார்.

சுந்தரத்தின் கூற்றைக் கேட்டதும் புவனா அடிபட்ட வேங்கையானாள். 'சரியாக விஷயங்களைப் புரியாமல் பேசாதையுங்கோ.

பெண் என்ற ஒரே காரணத்திற்காக, என்றைக்கும் எல்லாவற்றிற்கும் பொறுத்தே சாகப் பிறந்தவன் என்பதை இனி நீங்கள் எல்லாம் மாற்றிக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். பெண் என்றால் உணர்ச்சி அற்ற ஜடம் என்று இன்னும் உலகம் நினைத்துக் கொண்டு இருப்பதுதான் பிழை. பொறுமைக்கும் ஒரு எல்லை இருக்கும் அல்லவா?

புவனா உணர்ச்சிவசப் பட்டு இருப்பதைக் கவனித்த சுந்தரம் அவளுக்காக இரங்கினார் ஒரு கணம். 'சரி புவனா சரி. அப்பிடி என்னதான் பாரதூரமாக நடந்தது. ஒரு கொலை செய்யும் அளவிற்கு?' என்று கேட்டார்.

'தன் கணவன் திருந்திவிட்டார். தன் துயரெல்லாம் முடியும் விரைவில்' என்ற நம்பிக்கையில், கண் காணா லெபனானில் கடுமையாக உழைத்து, மாதா மாதம் ஆயிரங்களாகக் கணவன் பெயருக்கு அனுப்பிக் கொண்டிருந்தாள். ரஞ்சனி பிள்ளைகளைப் பிரிந்த துயரில் அவளது பெற்ற வயிறு துடித்த போதெல்லாம் அவள் கண்கள் நிலாவரையாகி நீரைப் பெருக்கிய நாட்கள் எத்தனை? ஒரு வருட முடிவில் நாடு திரும்பக் கூடிய வசதியிருந்தும், வீண் செலவு எதற்கு எனப் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு இரண்டு வருடங்களைக் கடும் வேள்வி போல கடத்தி முடித்த ரஞ்சனி, தன் பெயரில் வங்கியில் கணிசமாகப் பணம் இருக்கும் என்ற கனவொடு வந்திறங்கினாள் கட்டுநாயக்கா விமான நிலையத்தில். அங்கு, அவள் கண்ணுக்குள் சதா குடியிருந்த கணவனைக் கண்டாள். பிரிவினால் பெருகிய பாச உணர்வில் கைகளைப் பிடித்தபோது 'குப்'பென்று வீசிய சாராய நாற்றம், ரவி பழையபடி குடிக்கத் தொடங்கியிருப்பதை ரஞ்சனிக்குக் காட்டிக் கொடுத்தது. அடுத்தடுத்து அவள் கேட்டு, பார்த்து அறிந்த விடயங்களால் ரஞ்சனி சுக்கு நூறாக உடைந்து சிதறினாள். அவள் லெபனானில் கஷ்டப் பட்டு உழைத்த பணத்தில் மீதி ஒரு செப்புக் காசு கூட இங்கு தேறவில்லை என்பது கூட ரஞ்சனிக்கு அவ்வளவு கவலையைத் தரவில்லை. மறுபடி சூதாடுவதையும் அவளால் பொறுக்க முடிந்தது. ஆனால் எவளோ ஒருத்தியோடு புதியதோர் உறவினைத் தேடிவிட்டார் ரவி என்ற தகவலைத் தான் ரஞ்சனியால் ஜீரணிக்கவே முடியவில்லை. வாய்த் தர்க்கம் முற்றிய நிலையில், 'வாயை மூடிப் பெட்டை நாயே! நான் ஆம்பிளை, எப்பிடி வேண்டுமானாலும் நடப்பேன். உனக்கு சம்மதமானால் இரு. இல்லாவிட்டால் தொலைந்து போ' என்று ரவி கூறியதுதான் ரஞ்சனிக்குக் கேட்டது. மறுபடி அவளுக்கு சுய உணர்வு

திரும்பிய போது, தான் பொலிஸ் மறியல் அறையில் அடைபட்டு இருப்பதை உணர்ந்தான். தன்னால் ரவி கொலை செய்யப் பட்டு இறந்து விட்டதை புரிந்து கதறினான். தலையை முட்டி மோதி எப்படித்தான் அழுதாலும் சட்டமும், சமூக நீதிகளும் அவனைக் கட்டிய கணவனைக் கொன்ற கொலைக்காரி என்று தானே கணிக்க முடியும்?

மணமுடித்து பதினைந்து வருடங்களாகத் தன் குடும்பத்தைக் கட்டிக் காத்து எழுப்ப ரஞ்சனி பட்ட பாடெல்லாம், வியர்த்தமாகின. எந்தக் குழந்தைகளுக்காக ரவியைத் தொடர்ந்து சகித்து மன்னித்துப் பொறுத்தாளோ, இன்று அதே குழந்தைகளை அனாதைகளாக, நிராதரவாக்கி விட்டு சிறையில் ரஞ்சனி சிதைய நேர்ந்தது, சகிக் முடியாத துரதிர்ஷ்டம் தான்.

நீதி மன்றத்தில் தன் சோகக் கதையைப் பற்றி ரஞ்சனி கூறியவை பத்திரிகைகளில் வெளியானபோது படித்தவர்களில் பெரும்பாலான ஆண்கள் 'என்ன இருந்தாலும் ஒரு பெண்ணுக்கு, அதுவும் படித்த ஒருத்திக்கு இப்படி ஒரு திமிர் வரக்கூடாது' என்ற ரீதியிலேதான் விமர்சித்தார்கள். காலம் கெட்டுவிட்டது. பெண்களுக்கு அளவுக்கு அதிக சுதந்திரம் கொடுத்ததன் விளைவு என்று தரரசின் ஒரு முனையைச் சரித்தே பிடித்துப் பேசியோரும் உண்டு.

'கடவுளே! இந்தப் பெண் ரஞ்சனியைப் போல நாமும் ஒரு நாள் பொறுமை இழந்து ஏடாகூடமாய் எதையாவது செய்யாமல் பார்த்துக் கொள்' என்று தம் இஷ்ட தெய்வங்களைப் பிரார்த்தித்த பெண்கள் பலர்.

ரஞ்சனியின் பக்கம் உலகியல் நீதியும், சமூக நியாயங்களும் இல்லாத போதிலும் தெய்வ நீதி இருக்கின்றதென்ற ரீதியில் புவனாவின் தர்க்கவாதம் அமைந்தது. அதனுள் பொதிந்து கிடந்த பேருண்மையினை சுந்தரம் உணராமலில்லை. உணர்ந்தும் அதனை ஏற்கவோ, அங்கீகரிக்கவோ அவர் தயாராக இல்லை என்பதை அவரது இறுகிப் போன முகம் எடுத்துக் காட்டியது. காலைப் பொழுதிலும் ஏதோ ஒரு புழுக்கம் தம்மை அழுத்துவதாக நினைத்து யன்னல் கதவுகளைத் திறந்தார் சுந்தரம். இளங்காலைப் பரிதியின் பொற்கதிர்கள் படிப்படியாய் குடேறி உச்சிக்கு வந்து கொண்டிருந்தன.

இதழ் - 164
டிசம்பர் - 1982

தார்க் கொப்புளங்கள்

...

-கே. விஜயன்

வீதியின் ஓரம் -

மும்முனை வடிவானதொரு கல் அடுப்பு அதன் மீது ராஜ கம்பீரத்துடன் அமர்ந்திருக்கும் பீப்பாவுக்குள் 'கத கத'வெனத் தார் கொதித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

நீண்ட பெரிய கட்டைகளை அதற்குள் திணித்தும், எரிந்தும் முனை கறுத்துவிட்டிருக்கும் கட்டைகளை உள்ளே தள்ளிக் கொண்டிருந்தான் ஜோசப். அவனுடைய நீண்ட அடர்த்தியான சாய்பாபா தலைக்கேசம், மயிற்றோகையென முன் சரிந்து முகம் மூடியது.

'ஜோசப்!' நிமிர்ந்தான். வியர்வை ஒழுகும் முகம் நிலத்தில் முளைவிட்டிருக்கும் மயிர்க் கற்றைகளின் நமைச்சல் பொறுக்க முடியாமல் 'பர பர'வெனச் சொறிந்தான். கறுத்து, சுருங்கிவிட்டிருக்கும் கண் இமைகளுக்குள் புதைந்து விட்டிருக்கும் சிவந்த கண்களால் விழித்துப் பார்த்தான்.

'ஜோசப்!'

சுப்பவைசர் சுப்ரமணியம் தான் கூப்பிடுகிறார். இல்லை கத்துகிறார்.

அவன் வேகமாக அவர் அருகில் போய் நின்றான்.

‘என்ன?’ அவன் கண்கள் கேட்டன. அவனால் வாயால் பேச முடியாதல்ல.

‘வா? தார் இன்னும் கொதிக்க வேணும், அடுப்போட மாரடிக்காதே. அங்கை பார், அந்தப் பள்ளத்தை இன்னும் கொஞ்சம் கொத்தி சமப்படுத்து’.

அவன் முகம் நிமிர்ந்து நிற்கிறது. அவன் கண்மணிகள் சுப்ரமணியத்தையே ஊடுருவ, வெய்யிலில் பொசுங்கி, கறுத்தும் சிவத்தும் - முக நிலத்தில் - ஆறென ஊற்றெடுத்து பெருக்கிக் கொண்டிருக்கும் வியர்வையைப் பார்த்தார் சுப்ரமணியம். சில கணங்கள் தான். ‘சட்’டெனப் பார்வையை விலக்கிக் கொண்டு, ‘சரி சரி வேலையைச் செய்’.

லேசான உறுமல்.

வேகமாக அவ்விடத்தை விட்டு நகர்ந்த சுப்ரமணியம். வீதியில் தூவப்பட்டுக் கிடக்கும் சரளைக் கற்களை மிதித்து, அரைத்துத் துவம்சம் செய்து கொண்டிருக்கும் டிராக்டரை நெருங்கி பல்லெல்லாம் காட்டிச் சிரித்து ‘கல்லெல்லாம் அரைபட்டு பாதை செம்மையாகவிருக்கு’ எனச் சிங்களத்தில் சொன்னார். லிண்டன் வாயில் வைத்திருந்த கஞ்சாச் சுருட்டை கையிலெடுத்து திரும்பிப் பார்த்து மறுபடியும் வாயில் வைத்து ஓர் உறிஞ்சல் உறிஞ்சி லேசாகச் சிரித்துச் சிவந்து சிறுத்து விட்டிருக்கும் கண்களால் ஓர் அலட்சியப் பார்வை பார்த்தான்.

‘சரிதான் போடா’ என அவன் கண்கள் சொல்லின.

லிண்டனைத் திருப்திப் படுத்தி விட்டோம் என்பது அவர் நினைப்பு.

ஜோசப் இன்னும் அவரைப் பார்த்துக் கொண்டான் நின்றிருந்தான். இதனைக் கண்டுவிட்ட சுப்ரமணியத்தாருக்கு நடுக்கமெடுத்தது. இந்தச் சண்டிப் பயல்களை வைத்து வேலை வாங்க முடியாது என்றுதான் இந்த ஊமைத் தமிழனை வைத்து வேலை வாங்கலாமென்று பார்த்தால் அவன் வேறு முறைக்கிறான். என்ன சங்கமம்! மனம் எண்ணிக் குமைகின்ற பொழுது உடம்பில் சிறு உதறல். ‘எண்டாலும் இவனைச் சமாளிக்கலாம். தமிழன் தானே!’ என்று - பலவாறாக எண்ண அலைகள் நெஞ்சில் குதித்து கும்மாளித்துப் பாய்ந்து விரிந்து படர்கின்றன. நாடிக்கட்டையை விரல் நக நுனியால் நறுக்கியவாறே யோசனையில் ஆழ்ந்து நிற்கிறார்.

‘ஜோசப்! தம்பி ஜோசப்! நேரம் போகுது நீ தான் கெட்டிக்காரன் சொன்ன வேலையை சட்டுபுட்டெனச் செய்வாய் அது தான் உனக்குச் சொல்றேன். கடப்பாறையை எடுத்து ரோட்ட நொறுக்கு’.

‘கடகட’வெனச் சொல்லி விட்டு, ஏதோ பெரிய தமாஸை ரசிப்பவர் போல ‘கபகப’ வெனச் சிரிக்கிறார்.

ஜோசப் இன்னம் அவரைப் பார்த்துக் கொண்டுதான் நிற்கிறான். சுப்ரமணியத்தாரின் சர்வாங்கத்தையும் அவன் அளந்து கொண்டிருந்தான். நரையும் கறுப்புமான தலைக்கேசம். பெரிய நெற்றிக்குக் கீழே விசாலமான கண்களும், சுருக்கம் விழுந்த முகமுமாகத் தோற்றமளிக்கிறார்.

ஜோசப்பின் நெஞ்சில் பரிதாபப் பால் சுரக்கிறது. இந்த மனிதன் ஏன் கஷ்டப்படுகிறது என எண்ணினானோ என்னவோ காடென மண்டிக்கிடக்கும் தலைக்கேசத்திற்குள் விரல்களை நுழைவித்து பரபரவெனச் சொறிந்தான்.

சுப்ரமணியத்தார் தெய்வ தரிசனம் பெற்றவர் போல முகம் மலர்ந்தார். ஜோசப் தலையைச் சொறிந்தானென்றால் வேலைக்குத் தயாராகிவிட்டான் என்று தானே பொருள்.

ஜோசப்பின் கைகள் கடப்பாறையைத் தூக்கித் தூக்கி வீதியைத் தாக்குகின்றன.

மரநிழலில் நின்று கொண்டிருக்கிறார் சுப்ரமணியத்தார். அவன் மனம் பலவாறான எண்ணங்களில் மூழ்கிக் கிடக்கின்றது. நாளைக்குத் திறப்புவிழா. பிரதம மந்திரியும், ஜனாதிபதியும் வருகை தந்து இந்தப் புதிய கட்டிடத்தைத் திறந்து வைப்பார்கள். அவர்கள் வருகின்ற பொழுது வீதியெல்லாம் சுத்தமாக இருக்க வேண்டுமென்பதும், பழுதில்லாமலிருக்க வேண்டுமென்பதும் நகரசபைப் பெரியவரின் கட்டளை. அந்தப் பணியைக் கதிர்காமக் கந்தனுக்குத் தூக்குகின்ற காவடிப் பணியாக தலையில் சுமந்து கொண்டு சுப்ரமணியத்தார் வீதி செப்பணிதும் கரகமாடுகிறார்.

மூன்று நாட்களாக இந்த வேலை நடக்கிறது. இரண்டாம் நாள்

மத்தியான வேளையில் தான் சுப்ரமணியத்தார் அங்கே வந்தார். அட, என்ன இது தொழிலாளர்களெல்லாம் மரத்தடியில் சீட்டுக் கச்சேரியல்லவா நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சர்வாங்கமும் பப்படத்துப் போன அவர் என்ன செய்வது என நிலை தடுமாறினார்.

அப்பொழுது தான் அவர் கண்கள் அந்தப் புதிய ஆளைக் கண்டன. அவன் தான் ஊமையன் ஜோசப். முனிகபாலிட்டியில் புதிதாக வேலைக்குச் சேர்ந்தவன்.

பல வருடங்களாகவே இந்தப் பாதை சீர்கெட்டுக் கிடக்கிறது. மேடும் பள்ளமுமான அந்த இடத்தில் பல பள்ளிக் கூடக் குழந்தைகளின் உயிர்களை விபத்துக் கழுகு கொத்திச் சென்றுவிட்டது. எத்தனையோ பெட்டிசன்கள் போயும் மழைக் காலங்களில் வீதி, குளமும் குட்டையுமாகத்தான் இருந்தது. எனினும் வருடா வருடம் நகரசபை வீதி செப்பனிடும் செலவிற்கான பகுதியில் அந்த வீதியின் பேரும் பதிவாகிக் கொண்டுதானிருந்தது.

அரசாங்கத் திட்டப் படி இந்த வீடமைப்புத் திட்டம் எழுந்ததும், அதன் திறப்புவிழாவுிற்கு ஜனாதிபதியும், பிரதம மந்திரியும் வருகிறார்களென்றதும் மேலதிகாரியும், சுப்ரமணியத்தாரும் உதறெடுத்துப் போனார்கள்.

வேலை மும்முரமாகிவிட்டது. ஆனால் எந்தத் தொழிலாளிதான் அவர்கள் பேச்சைக் கேட்கிறான். அநேகமான தொழிலாளிகள் வேலைக்கு ஒழுங்காக வருவதே இல்லை. எனினும் அவர்களுடைய பெயர்களைச் சுப்ரமணியத்தார் பதிந்துவிடுவார். மாதக் கடைசியில் அந்தத் தொழிலாளர்கள் அவருக்கு சம்திங் கொடுக்கத் தவறுவதில்லை. கிட்டத்தட்ட மூன்று நான்கு நூறுக்கள். ஒழுங்கான வருமானம். இந்த இலட்சணத்தில் அவர்களை வைத்து வேலை வாங்க அவரால் முடியுமா? அந்த ஊமைத் தமிழன் ஜோசப்தான் சரணாகதி. மாட்டை அருட்டி உருட்டி வேலை வாங்கிவிடலாமே.

ஜோசப் வியர்வை ஒழுக ஒழுக வீதியைக் கொத்தி கற்களை கிளற, டிராக்டர் இரும்பு உருளைகளைத் துவம்சம் செய்து சமப் படுத்தி முடிய,

தார் கொட்டி, மணலைத் தூவிவிட்டால் நாளை விடியலில் வீதி 'பளபள' வென்றிருக்கும்.

'சூசூ'வென சூள்கொட்டி 'என்ன வெய்யில். என்ன வெய்யில்' என அலறிக் கொண்டு மரத்தடி நிழலில் நிற்கிறார் சுப்ரமணியம்.

தொழிலாளர்கள் ஆளுக்கொரு மூலையில் சூந்தி பீடிப் புகையும் கஞ்சாக் குடியுமாகக் கண் சிவந்து கிடக்க, ஜோசப் மட்டும் வெய்யிலில் எரிந்து கருகி வீதிக்குத் தார் வார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவன் காலையிலிருந்தே தன் வேலையைத் தொடங்கிவிட்டான். கல் அடுப்புச் செய்து, அதன் மீது தார்ப் பீப்பாவை நிமிர்த்தி வைத்துக் கட்டைகளைத் திணித்து மண்ணெண்ணெய் கொட்டி கபகபவென நெருப்பெரியச் செய்து, கொதிக்கும் ஆவி கொட்டி வீதியில் வார்க்கிறான்.

மரத்தடியில் நாடி சொறியும் சந்நியாசியாகி விட்டிருந்த சுப்ரமணியத்தாரின் கண்களில் தூரத்தே வந்து கொண்டிருந்த பச்சை நிற டட்சன் தெரிந்து விட்டது. கார் அண்மிக்கும் முன்னரே மின்னல் வேகத்தில் தாவி ஓடிய அவர் ஜோசப்பின் கையிலிருந்த தார் வார்ப்பைப் பறித்தெடுத்தார்.

'ஆ..... ஐயோ அம்மா! ஜோசப்பின் ஆத்மா அலறியது. சுப்ரமணியத்தார் இழுத்த தார் வார்ப்பு அவன் கால்கள் மீதல்லவா நடந்தது. அவன் கால் மாறிக் கால்மாறிக் குதிகுதியெனக் குதிக்கிறான். மேலதிகாரியின் கார் அருகில் வந்த பொழுது சுப்ரமணியத்தார் இவ்வுலகையே மறந்து மும்முரமாகத் தார் வார்ப்பு வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தார். தொழிலாளர்களெல்லாம் கலவரமடைந்து எழுந்தார்கள்.

திறப்பு விழா சிறப்பாக நடந்தது. மிகவும் துப்புரவாக இருப்பதாகச் சொல்லி நகரசபை மேலதிகாரிக்கு புகழ்மாலை. உளம் மகிழ்ந்த மேலதிகாரி இரண்டு கடிதங்களை டைப் செய்தார். ஒன்று சுப்ரமணியத்தாருக்குச் சம்பள உயர்வு, மற்றது வைத்தியசாலையில் தார் கொப்புளங்களோடு துன்பக்குரல் எழுப்பிக் கொண்டிருக்கும் ஜோசப்பிற்கு கவனக்குறைவு. வேலை சொல்லும் பொழுது அதிகாரியை முறைத்துப் பார்த்தல் போன்ற குற்றங்களுக்காக வேலை நீக்க அறிவிப்பு.

இதழ் - 251
ஏப்ரல் - 1981

மேற்காவுகை

- சி.சுதந்திரராஜா

ஓமான் ஷேக் கூட இவனது சாயலில் இருப்பான் போலிருந்தது. குறும்பு மீசை அப்படி வாளிப்பாக அரும்பு விட்டிருந்தது. தோல் மீது வெளுப்பும் என்னமாய்ப் படர்ந்திருக்கிறது. சீஸ்ஸிலும் பட்டர் கட்டிகளிலும் தோய்ந்த உணவுப் பதார்த்தங்களை விழுங்கி வளர்த்த சதை கன்னக் கதுப்புக்களிலே பெண்மைத் தன்மையை ஊட்டி விட்டிருக்கிறது. ஒரு சாதாரண, சராசரி இலங்கை வாசியின் உடலில் எட்ட முடியாத ஊட்டச் சத்தெல்லாம் அவனுள் ஊறியுறி உப்ப வைத்துக் களிநடம் புரிந்தது.

அவன் இலங்கையைப் பற்றி ஏளனமாகப் பேசுவதும், எள்ளல் ததும்பிடச் சிலாகிப்பதும் அசிங்கமாகத் தன்னுடன் பிறப்புகளை நோட்ட மடிப்பவனாகவுமே காட்சி கொடுத்தான். மஸ்கற்றிலிருந்து இரண்டாவது ஆண்டு ஒப்பந்த முடிவு லீவில் ஊருக்குத் திரும்பி வந்திருக்கிறான். முன்பெல்லாம் இதே மக்கிக் கல்லு ஒழுங்கையிலே சயிக்கில் பாறில் தொங்கியபடி ஓடியாடித் திரிந்தவனே. அப்போதெல்லாம் வேலையில்லா நிலைப்பாட்டால் உடலும் சும்பி வற்றல்கண்டிருந்தது. இலங்கையும் ஒரு நாடு என்கிற உணர்வெல்லாம் உக்கி உளுத்து மங்கிப் போகத் தொடங்கும் வரை அவன் அப்படியே இருந்தான்.

பஞ்சப்பட்டவன் என்றும் சொல்ல முடியாது. ஏழரைப் பரப்புக் காணியின் சொந்தக்காரப் பரம்பரையினனான அவன் அதில் ஒரு சிறு துண்டை விற்றால் கூட பெர்லினிலோ பிராங் பேட்டிலோ போய் அரசியல் அகதிப்பட்டம் பெற்று டியூஸ் மார்க் ஆயிரமாயிரமாக அனுப்பி இங்கே கூடகோபுர மாடமாளிகைகளை எழுப்பி ஊருக்குள் கெட்டித்தனத்தைக் காட்டிட முடியும். ஆனால் சிலகாலம் சோர்ந்து வாடித் திரிந்து கொண்டு தானிருந்தான்.

ஏஜென்சி அலுவலகத்தில் ஆறோ, ஏழோ கட்டிவிட்டு மாதா மாதம் நாய் போல் அலைந்து கொழும்பு ரயிலேறித் தன்னை வாட்டினான். அப்போதெல்லாம் கருவேப்பிலை தான் வெறு நெருப்பில் வதைக்கப் படுவதைப் போல் அவனுடல் நன்கு பதம் பார்க்கப் படவே செய்தது. ரயிலேறும் போதெல்லாம் ஏதோ ஆர்வம் முட்டித் ததும்பி வழியும். உலகத்தையே அசைத்து விட்ட ஒளி முகத்தில் பூக்கும். ஏமாறி ஏமாறித் திரும்பி வருவதும் போவதுமான இழுபறி நிலை. சர்வ லோகங்களிலும் மன்னாதி மன்னன் என்ற பாணியில் பெல்ஸும், சுப்பர் ஸ்டார் ஸுஸும் போட்டிருந்த படி போவான். திரும்பும் போதெல்லாம் இன்று போய் நாளை வா இராவணனாகவே தன்னை நினைப்பான். பதினெட்டு இருபது மாதங்களாக இந்தத் திருவிளையாடல். ரயில் பயணத்தின் இழப்பு மட்டும் போதும். லொஸ் ஏஞ்சல்ஸ் வரைக்கான ஒருவழி விமான டிக்கட் பெற்றிட அவன் சலிக்கவில்லை. களைக்கவில்லை. போய்ப் போய்த் திரும்பினான்.

இதனையெல்லாம் அவன் மறந்திருப்பான். தனக்கு வெளிநாட்டு வேலை கிடைத்தவுடன் இங்குள்ளோர் படும் கஷ்டங்களை மறந்தே போனான். அப்படிக் கஷ்டங்களிருப்பதாகக் கூட அவனுக்குத் தோன்றவில்லை. தான் பட்ட கஷ்டங்களை விட இன்னமும் கூடுதல் கஷ்டங்களை சகபாடிகள் எல்லாம் அனுபவிக்கிறார்களே என்கிற ஆதங்கம் அவனுக்கு வரவேயில்லை. மாறாக முற்றாக மறைந்து விட்டது. பிறந்த நாட்டுக்குத் திரும்புவதேயில்லை என்னும் வைராக்கியம் கூட மனதில் ஓடியது.

‘உனக்கெல்லாம் நாட்டுப் பற்றே இல்லையாடா’

அவன் தோழன் கேட்டான்.

‘ஏன் நான் நல்லாயிருக்கிறது உனக்குப் பிடிக்கேல்லையா? இங்கை கிடந்து பிலாக்கொட்டைக் கறி தின்னேலுமா’

அவன் திமிரோடு பதிலளித்தான்.

‘இங்கையுள்ளைவ எல்லாம் மனிசர் இல்லையா? இவையடை கஷ்டங்கள் எல்லாம் தீர என்ன வழி?’

‘ஏலுமானவரை வெளிநாடு போறது தான் நல்லது. மஸ்கற்றில நான் நடந்து போற ஆளையே காணேல்லை. எல்லாரிட்டையும் கார் இருக்கு’

‘புளுகிறதை நிப்பாட்டு’

ஆத்திரத்தோடு எச்சரித்தான் தோழன்.

‘ஏன்?’

‘இந்த நாட்டில எத்தினை பஸ் ஓடுது உனக்குத் தெரியுமா? ஓட்டை ஒடிசல் பஸ்ஸெல்லாம் சேத்தாலும் ஆயிரம் பஸ். கார் - லொறி - வான் எண்டா மூண்டு லட்சம்’

‘அதற்கு இப்ப என்ன’

‘உன்னை ஒருக்கா கொட்டாஞ்சேனையில் இருந்து பம்பலப் பிட்டிக்கு காலமை ஏழரைக்கு நூற்றி ஐம்பத்தைஞ்சாம் றூட்டில எத்தி நெரிஞ்சு கொண்டு போய் வர விட்டாத்தான் தெரியும். ஏன் இலங்கையில் ஆயிரம் பஸ்பத்தாதென்பதும், மூண்டு லட்சம் கார், லொறி, வான் இருக்கக் கூடாதென்றும்.’

‘நான் ஏன் நெரிய வேணும்’

‘உனக்கென்ன கொம்போ நெரியாமலிருக்க’

‘நீ எரிச்சல் படுறாய். நான் ஓமானுக்குப் போனவுடன் உனக்கு வயிறு பத்தத் தொடங்கியிருக்கு அதுக்கு நான் என்ன செய்யிறது?’

‘ஓ... உன்ரை வர்க்கம் போதிக்கிறதே. உதைத்தான். எரிச்சல் பட பாட்டாளிகளுக்கெல்லாம் உரிமை கிடையாது எண்டு நீங்கள் சொல்றதெல்லாம் நல்லாய் விளங்கும். நீ என்ன, காந்தி மகாவீரர் கூட உதைப் போதிச்ச உலகமெல்லாம் தோத்தவை’

‘நீ சொல்றது எனக்கு விளங்கேல்லை. சரி நீங்கள் என்னத்தைப் பாட்டாளிகளுக்குப் போதிக்கிறியள்.’

‘ஒற்றுமையாக இருப்போம் என்பதுதான். அதனால் தான் நாங்கள் வெல்ல முடியும். இதைத் தான் நாங்கள் இண்டைக்கும் சொல்லுவம். இனி எண்டைக்கும் சொல்லுவம்’

‘என்னைப் போக விடு. விசரலட்டலை விடு’

அவன் ஒரு முறைக்கு இரு முறை கைலேஞ்சியை எடுத்து முகத்தில் அரும்பிய வியர்வையைத் துடைத்தான். தோழனின் சுடும் பார்வையிலிருந்து தப்பியோடி மறையத் தவிப்பவன் போலத் தெரிந்தது. அது அவனது சுபாவமே அல்ல. அந்த வர்க்கத்தின் சுபாவம் அதுவே

அவன் புதிதாய் வாங்கி வைத்திருந்த நியூமொடல் சூசியிலே ஓர் உதை விட்டுக் கிளம்பிய போது புகை இலேசாக எழும்பி மறைந்தது. அவனது இப்போதைய சிந்தனை தான் ஓமானிலிருந்து கொண்டு வந்த ரூ இன் வன்னில் வட்டமடித்தது. இன்னமும் கிளாரன்ஸ் விஜயவர்தனாவின் மதுரக்குரலில் ஒருசிலவற்றையேனும் அந்த கஸ்ட் ரேப்பில் பதித்தாக வேண்டும் போலிருந்தது.

அவன் முச்சந்தியால் திரும்பிய போது, எலும்புந் தோலுமான ஒரு மனிதன் திருட்டுக் காகத்தின் வாயிலிருந்த நெத்தலி மீன்குஞ்சு ஒன்றைப் பறித்தெடுப்பதற்காகத் துவரந் தடிக் கிளைகொண்டு கலைத்துக் கொண்டிருந்தான். மனிதன் மிருகங்களோடு போராடும் நிலைக்கு பின்தள்ளப்பட்டுக் கொண்டிருக்க அவனது சூகி அவனை முன் தள்ளி உந்திக் கொண்டிருந்தது.

இதழ் - 154

புதிய பொலிக் கொடி

...

- அ.பாலமனோகரன்

ஒரு மாசி மாத மாலைப் பொழுது. அறுவடை முடிந்த வயலில் நெற்கதிர்களின் எச்சு மான ஒட்டின் சுகமான மணம் வீசியது. வயல் வெளியில் குடுகள் ஆங்காங்கே உழைப்பின் சின்னங்களாக உயர்ந்து நின்றன.

அறுவடையின் போது தவறிப்போய் விட்ட நெற்கதிர்களைக் கொய்தும் பொறுக்கியும் கொண்டிருந்த வள்ளிக் கிழவி நிமிர்ந்து பார்த்தாள். வயதாகி விட்டதனால் தொலைவில் வந்துகொண்டிருந்த அந்தப் பெண்ணை அடையாளங் காண முடியவில்லை.

‘எடி தங்கம்! ஆரது இடுப்பிலை பொடியோடை!’ பக்கத்தில் கதிர் பொறுக்கிய தங்கம் வள்ளியைவிட நாலைந்து வயது குறைவு. கதிர்களைக் கையில் அடக்கிக் கொண்டு நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

‘ஆரெண்டு தெரியேல்லையணை! இந்த வயல் வெளியிலை தான் சனமில்லை. கொஞ்சக் கதிர் பொறுக்கலாமெண்டு பார்த்தால் அறுவாளவை இந்தக் காட்டுக்கையும் வரத் தொடங்கிட்டாளவை’

வன்னிப் பகுதி வயல்களில் அறுப்பின் பின் எஞ்சிய கதிர்களையும் சிந்திய மணிகளையும் பொறுக்கிச் சேர்ப்பதற்கு அயலில் உள்ள ஏழைப்

பெண்களும் குழந்தைகளும் வருவது வழக்கம். வயற் காட்டில் பகலிரவாக அலைய வேண்டுமென்பதால் இளம் பெண்கள் வருவது குறைவு.

பகலில் தகிக்கும் வெய்யிலில், கால்களில் ஓட்டுக் குத்துவதையும் சகித்துக் கொண்டு பொறுமையோடு கதிர் பொறுக்குவார்கள். இரவில் சூடு அடிக்கும் களங்களுக்குச் சென்று அங்கு அடிப்பு முடியும் விடியற் காலைவரை பனிக்குளிரில் நடுங்கிக் கொண்டு களத்தில் கடைசியாக வழங்கப்படும் களப்பிச்சைக்காகக் காத்துக் கிடப்பார்கள்.

இப்போது, தங்களுக்குப் போட்டியாக யார் முளைத்தது? என வள்ளியும், தங்கமும் ஊக்க முன்னர் அவள் பிள்ளையுடன் இவர்களுக்கு அருகிலே வந்துவிட்டாள்.

அவளுடைய இடுப்பிலிருந்த ஆண் குழந்தைக்கு நான்கு வயதிருக்கும். வறுமை அவளை வாட்டியிருந்தாலும் அவளுடைய தோற்றத்தில் இளமை தெரிந்தது.

‘நீ ஆரெணை ஆத்தை..... இடுப்பிலை பொடியோடை இந்தப் பேய் ஊசலாடுற காட்டுக்கை வந்திட்டாய்’

வள்ளியின் இந்தக் கேள்விக்கு அவள் பதிலெதுவும் கூறாமல் நின்றிருந்தாள்.

‘உன்னைப் பாத்தால் வெளியூர் போலைக் கிடக்கு.... எங்கை இருக்கிறனி? உன்ரை புருசன் எங்கை?’

தங்கத்தின் கேள்விக்குப் பதிலாக அவளுடைய கண்கள் கலங்கின. ‘நான் வெளியூர் தானுங்கம்மா..... எனக்கு இப்ப யாரும் இல்லை. இந்த வயலிலே இன்னிக்கு சூடு மிதிக்கிறதாம், கிராமத்திலே சொன்னாங்க!’

‘அதுசரி..... உன்னட்டை நெல்லுப் புடைக்கச் சுளகோ, நெல்லுக் கட்டச் சாக்கோ ஒண்டுமில்லை. அதோடை உன்னைப் பாத்தால் இளம் பொட்டையாயும் கிடக்கு’ என வள்ளி சொல்லிக் கொண்டிருக்கையிலேயே அந்தப் பக்கமாக டிரக்டர் ஒன்று வரும் ஒலி கேட்டது.

வள்ளியும், தங்கமும் வந்தவளை விட்டு ஆவலோடு தொலைவில் பெட்டி சகிதம் வந்து டிரக்டரைக் கவனித்தனர்.

விரைந்து வந்த அந்த டிரக்டர் அவர்களுக்கு அண்மையிலிருந்த ஒரு

சூட்டின் அருகில் நின்றபோது தங்கம் சந்தோஷத்துடன் 'சேமன் நாகலிங்கத் தாற்றை சூடு அடிக்கப் போயினம்' என்றான்.

முன்னாள் கிராமசபைத் தலைவர் நாகலிங்கத்தாருக்குத் தான் அந்த வெளியில் அதிக வயல்கள். சூடுமிதிப்பு நாலைந்து நாட்கள் தொடர்ந்து நடக்கும். கணிசமான அளவு களப்பிச்சை கிடைக்கும் என்று எதிர்பார்ப்பில் அவர்கள் புதியவளின் போட்டியையும் அவ்வளவாகப் பொருட் படுத்தவில்லை.

'இனியென்ன வந்திட்டாய் போய் அந்தக் காட்டுப் பக்கமாய்க் கதிர் பொறுக்கு' என வள்ளி காட்டியபோது அந்த இளம் பெண் குழந்தையையும் தூக்கிக் கொண்டு அங்குபோய் கதிர் பொறுக்கலானாள்.

நாகலிங்கத்தின் சூட்டிப்புக்கு வந்தவர்களில் ஒருவரைத் தவிர மற்ற ஆறு பேரும் இளவட்டங்கள். டிரக்டர் சாரதியும் அப்படியே. அவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டு பத்மனாதனும் வந்திருந்தான்.

பத்மனாதனும் வாலிபன் தான். வாட்ட சாட்டமான உடல்வாகு. கள்ளமில்லாமல் உடல் வேலை செய்பவன். ஆனால் அவனை லூஸ் பத்மனாதன் என்று தான் ஊரில் அழைப்பார்கள். எங்கே சாப்பாடு கிடைக்குதோ அங்கு போய் மாடு மாதிரி வேலை செய்துவிட்டு ஒரு சுருட்டு மட்டும் வாயால் கேட்டு வாங்கிக் கொண்டு திருப்தியடைந்துவிடும் ஒரு பிரகிருதி.

ஊர்ச் சிறுவர்கள் அவனுக்கு ஐஸ்பழம் வாங்கிக் கொடுத்து 'பத்மனாதன் ஒரு பாட்டுப் பாடு' என்றால் 'தோகை இளமையில்' என்று பாடி ஆடவுஞ் செய்வான். கிராமத்துப் பெண்கள் தேனாய்ப் பேசி, மாடாய் வேலைவாங்கி விட்டு, 'பத்மனாதனுக்குப் பழஞ்சோறுதான். விருப்பம் இல்லையே' என்று பழையதைக் கொடுக்கும் போதும் பரம திருப்தியுடன் சாப்பிடுவான். அவன் ஊரில் நடக்கும் கலியாணவீடு, செத்த வீடு, புதுவீடு அத்தனைக்குமே சாதி, இனம் பாராது தப்பாமல் வேலை செய்து சாப்பிட்டுச் சுருட்டுக் குடிக்கும் பத்மனாதன் பெரிய இடத்தைச் சேர்ந்தவன். அவனுடைய இனத்தவரைச் சங்கடத்துக்கு உள்ளாக்கியதால் அவர்கள் அவனைக் கைகழுவி விட்டார்கள். அவனுடைய நிலை பொறுக்காது மனமுடைந்த அவனுடைய தாயும் எப்போதோ இறந்து போனாள்.

பத்மனாதன் தங்களுடன் வேலைக்கு வந்ததில் வாலிபர்களுக்குக் கொண்டாட்டம். சொன்ன வேலையை அரவு தப்பாமல் ஒழுங்காகச் செய்பவன். அவனை மையமாக வைத்துச் செய்யும் கேலியால் அவனும் அப்பாவியாய்ப் பங்கு கொள்கையில் வேலையின் பளு தெரியாது. நேரம் போவதும் தெரியாது.

பருத்து நிமிர்ந்து நின்ற சூட்டில் பத்மனாதன் ஏறித் தனியாகவே வேலைக்காரன் தடியினால் கதிர் கத்தைகளை சூட்டைச் சுற்றி விரித்திருந்த படங்கில் விழுந்த மற்றவர்களை அதைப் பரவலாக்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

சற்றுத் தொலைவில் காட்டோரமாகக் கதிர் பொறுக்கிய அந்த இளம் பெண்ணைக் கவனிப்பதற்கு அந்த வாலிபர்களுக்கு அதிக நேரம் எடுக்கவில்லை.

சாதாரணமாகவே சூட்டுக் களங்களில் ஆண்கள் மட்டுமே இருப்பார்கள். அதுவும் இளவட்டங்கள் என்றால் கேட்க வேண்டுமா!

பாதியாகிவிட்ட சூட்டில் நின்ற பத்மனாதனை கீழிருந்த ஒரு வாலிபன் கேட்டான்.

‘பத்மனாதன்! பாத்தியே பங்கை..... வயலுக்கை..... எப்படி ஆள்?’

திரும்பி அவன் காட்டிய திசையில் பார்த்தான் பத்மனாதன். அங்கே அந்த இளம் பெண் முந்தானையை இறுக வரிந்து கட்டிக் கொண்டு சுறுசுறுப்பாகக் கதிர் கொய்து கொண்டிருந்தாள்.

‘ஆரண்ணை அது? வடிவான பொம்பிளையாய்க் கிடக்கு’ பத்மனாதன் அப்பாவித்தனமாய்க் கேட்டான்.

இளவட்டங்கள் கொல்லென்று சிரித்தன. ‘அவள் வடிவெண்டு எப்படி உனக்குத் தெரியும்?’ வேண்டுமென்ற அவன் வாயைக் கிளறி கதையைச் சுவாரஸ்யமாக்குவதில் கவனமாக இருந்த ஒரு வாலிபன் கேட்டான்.

‘இது தெரியாதே! வடிவாய் வேலை செய்யிறாள்! வடிவான உடம்பு!’ பத்மனாதன் சீரியஸாகவே சொன்னான்.

‘வேறை என்ன வடிவாய்த் தெரியுது?’

‘சும்மா போ அண்ணை! வடிவெண்டால் வடிவுதான்’.

‘தம்பியவை, களத்துக்கை கண்ட கதையெல்லாம் கதையாதையுங்கோ..... பொழுது படுகுது, தேங்காயை உடைச்சுக் கற்பூரத்தைக் கொளுத்திப் போட்டு மிசினை வளைய விடுவம்’ கந்தையர் கூறினார்.

நன்றாக இருட்டு முன்னரே பனி பலமாகப் பிடித்துக் கொண்டது. உதறிக் குவித்த நெற்கதிர்க் குவியலின் மேல் டிரக்டர் வண்டாய்ச் சுழன்று கொண்டிருந்தது.

வள்ளியும், தங்கமும் களத்துக்குச் சற்றுத் தொலைவில் ஒரு மரத்தடியில் நெருப்பு மூட்டிக் குளிர் காய்ந்து கொண்டிருந்தனர். அந்த இளம் பெண்ணும் தன் மகனை மடியில் அடக்கமாக வைத்துக் கொண்டு நெருப்பருகில் அமர்ந்திருந்தாள்.

‘ஆரது? களத்துக்குக் கிட்ட நெருப்பு மூட்டினது?’ ஒரு கம்பீரமான குரல் சற்று அதட்டலாகக் கேட்கவே, அவர்கள் திடுக்கிட்டுத் திரும்பினர். வள்ளியும் தங்கமும் உடனே மரியாதையுடன் எழுந்து நிற்க, அந்த இளம் பெண்ணும் கூடவே எழுந்து நின்றாள்.

நெற்றி நிறைய நீறும், கம்பீரமான தோற்றமுமாய் சேமன் நாகலிங்கத்தார் வந்து கொண்டிருந்தார்.

* ‘ஆரது வள்ளியே.....?’

‘ஓம், உடையார். பனிக் கூதல் தாங்கேலாமல் கிடக்கு. அதுதான்?’ வள்ளி மன்னிப்புக் கேட்பது போலக் குழைந்தாள்.

‘ஓமோம்! பனி கடுமை தான். ஒட்டிலை நெருப்புப் பரவாமல் கவனமாய் இருங்கோ..... உதார் வள்ளி.....? உன்னை மருமோனே?’

குழந்தையுடன் நின்ற இளம் பெண்ணைக் கண்ட சேமன் கேட்டார்.

‘இல்லை உடையார். இந்தப் பொட்டை வெளியூர் போலை. கேட்டால் ஒண்டும் பறையாமல் அழுகுது. ஆரோ இஞ்சை கதிர்கூட்டிக் களப்பிச்சை எடுக்கினமெண்டு சொல்லி வந்திருக்குது.’

நாகலிங்கத்தார் தீவறையின் ஒளியில் அவளைக் கவனித்தார். கையில் குழந்தை. கண்களில் ஏக்கம்.

‘ஏன் மோனை, நெல்லுப் புடைக்கச் சளகு. சாக்கு எல்லாம் வைச்சிருக்கிறியோ? இல்லையே? அப்ப என்னண்டு களங்கூட்டி நெல் அள்ளப் போறாய்’ அவர் கனிவுடன் கேட்டார்.

அவள் எதுவும் சொல்லத் தோன்றாமல் நின்றிருந்தாள்.

‘இந்தப் பொட்டை இப்பிடித்தான் உடையார். என்ன கேட்டாலும் ஒரு கதையும் பறையாமல் ஊமைபோல நிக்கும் கலவரத்துக்கை மனம் விறைச்சுப் போச்சுப் போலை’

‘ஓமோம் வள்ளி...! நான் போய் களத்துக்கை சொல்லிச் சாக்கு, சளகு அனுப்பிறன். நீ தான் பொட்டைக்கு புடைக்கக் கொள்ளக் காட்டிக் குடு. பாவம் அந்தரிச்சு வந்ததுகளை நாங்கள் தவிக்க விடக் கூடாது இல்லையே’

‘ஓமோம். பத்து முறையும்’ என வள்ளி ஆமோதிப்பதற்குள் நாகலிங்கத்தார் களத்துக்குப் போய்விட்டார்.

அவருடைய வரவு களத்தில் அமைதியை ஏற்படுத்தியது. நன்றாக அடிபட்ட பொலிக் கொடியை வேலைக்காரன் தடியினால் ஆத்தி வைக்கோலை வெளியே விசிறுகையில் படங்கில் சொரிந்து கிடந்த நெல்லில் தடி உரையும் ஒலி மட்டுமே கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

களத்துக் கூடாக நெல்லில் பாதம் புதைய நடந்து சுற்றி வந்த நாகலிங்கத்தார் மனதுக்குள் திருப்தியடைந்தவராய் ‘என்ன கந்தையா! பொடியங்கள் வேலை செய்யிறாங்களோ.....இல்லாட்டி விளையாடுறாங்களோ’ எனக் கேட்டார்.

‘பொடியள் பறுவாயில்லை உடையார், விடியக்கிடையிலை அடிச்சுப் போடுவம்’ கந்தையர் பணிவாகக் கூறினார்.

கவனம்! பொடியள் நித்திரைக் களையிலை பொலியோடை அள்ளி எறிஞ்சு போடுவாங்கள்’ என்றவாறே களத்தில் நின்றவர்களை நோட்டம் விட்ட சேமன், ‘அட! பத்மனாதனும் வந்திருக்கிறான்’ என வியந்தபோது ‘ஓம் மாமா! நான் சந்தியிலை நிக்க மிசின் வந்தது. ஏறி வந்திட்டன்’ என்றான்.

வாலிபர்கள் சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டனர். சொந்தமோ சொந்தமில்லையோ நடுவயதுக் காரர் யாரையும் மாமா என்று தான்

பத்மனாதன் அழைப்பான். அது நாகலிங்கத்தாருக்கும் தெரியும். பத்மனாதன் அடிப்புக்கு வந்ததில் அவருக்குப் பரம சந்தோசம். கொடுக்கும் கூலிக்கு மேலாகவே அவனுடைய உழைப்பு இருக்கும்.

‘அச்சா..... மருமோன் வந்தது நல்லதாய்ப் போச்சு. அஞ்சு களத்தையும் கொடுத்து அடிப்பம். எல்லாக் களங்களும் அடிச்ச பிறகு நெல்லைக் கடத்துவம். காலமை எல்லாரும் போய்க் குளிச்சுச் சாப்பிட்டு நித்திரை கொண்டிட்டு மத்தியானம் மூண்டு மணிககெல்லாம் வந்து படங்கு விரிச்சுக் கதிர் தள்ளிப் போடோணும். பத்மனாதன் நீ இங்கை பகலில் களத்துக்குக் காவல் நிண்டுகொள், என்ன’.

‘ஓம் மாமா..... நான் நிச்சிறன். ஆனால் இவங்கள் எனக்குச், சுருட்டுத் தாறாங்களில்லை’

சேமன் சிரித்தார். பின் மடியிலிருந்து அரைக் கட்டுச் சுருட்டை அவனிடம் கொடுத்து ‘பத்மனாதன், களப்பிச்சையெடுக்க ஆரோ ஒருத்தி குழந்தையோடை வந்து வள்ளியக்காளோடை நிச்சிறாள். காலமை அவளுக்கு ஒரு குல்லமும் சாக்கும் மறந்துவிடாமல் குடு. சோறு திறுத்தியாய்க் காணும். நாளைக்குப் பகலுக்கும் பத்மனாதனுக்குக் கொஞ்சம் பழஞ்சோறு வைச்சிருங்கோ. றைவர் பொடியா..... கருங்களங் காண மிசினை வளயாதே. பொலியெல்லாம் அரிசியாய்ப் போகும்’ கட்டளைகளைப் பிறப்பித்துவிட்டு நாகலிங்கத்தார் கிராமத்துக்குப் புறப்பட்டு விட்டார்.

அவர் சென்றதுமே களத்தில் மறுபடியும் கலகலப்புப் பரவியது.

‘மருமோனிலை மாமனுக்குப் பட்சம் கூடத்தான்’.

‘பத்மனாதா. சேமன்ரை இளைய பொட்டை உனக்கு நல்ல தோது’

‘ஒருநாளைக்கு மாமாவைக் கேட்டுப் பாரன். பொட்டையை முடிச்சத்தரச் சொல்லி’ அவனை ஒருத்தன் சீண்டினான்.

‘பொட்டை வடிவுதான். சிறிதேவி மாத்ரி. ஆனால் அவையன் சரியான பணக்காறரல்லோ’ பத்மனாதன் வெகுளியாகக் கேட்டான்.

‘பணக்காறரெண்டால் என்ன? பொட்டை உன்னை விரும்பினால் பிறகென்ன? பொட்டை உன்னைப் பாத்து ஒரு நாளுஞ் சிரிக்கெல்லையே?’

‘ஏன் சிரிக்கிறேல்ல! அண்டைக்கு தீவாளியண்டு அங்கை தான் எனக்குச் சாப்பாடு. நல்ல கறி, என்னைப் பாடச் சொல்லிக் கேட்டவன். நான் ஆடியும் காட்டினான்.’

சூட்டுக் களமே சிரிப்பினால் அதிர்ந்தது. கந்தையர் கூடக் கொடுப்புக்குள் சிரித்துக் கொண்டார்.

‘அப்ப பிறகென்ன? ஒரு நாளைக்கு அவளைத் தனிய சந்திச்சு என்னிலை விருப்பமோ எண்டு கேள்’ என்று சொல்லியவன் கூறி முடிப்பதற்கிடையில் பத்மனாதன், ‘நல்ல கதை..... உனக்கு மாமாவின்ரை குணம் தெரியாது போலைக் கிடக்கு? உழவன் கேட்டியாலை முதுகுத் தோல் வாந்து போடுவார்.’

மறுபடியும் சிரிப்பு அலையலையாகப் பரவியது. வேலையோ தீவிரமாக நடந்து கொண்டிருந்தது. வானம் வெளுக்கையிலேயே அடிப்பு முடிந்து ஆட்களும் டிரக்டரும் கிராமத்துக்குப்புறப்பட்டு விட்டிருந்தனர்.

வரிசை வரிசையாக நிறுத்தி வைக்கப் பட்டிருந்த நெல் மூடைகளுக்கருகில் பனிக்கு அடக்கமாக வைக்கோல் குவியலுக்குள் படுத்திருந்த பத்மனாதன் விழித்த போது காலை வெய்யில் கண்ணை உறுத்தியது.

வள்ளியும், தங்கமும் அவசரமாகக் களத்தில் சிந்திக் கிடந்த நெல்லைச் சேர்ப்பதும், தூற்றிக் கழித்த அக்கந்தை புடைப்பதுமாக இருந்தனர். அந்த இளம் பெண் வயலில் குழந்தையுடன் கதிர் பொறுக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

பத்மனாதனுக்கு இரவு சேமன் சொன்னது ஞாபகத்துக்கு வந்தது. எழுந்து அவளை நோக்கி ஓடினான். அவளருகில் நின்ற குழந்தை இவனைப் பார்த்துச் சிரித்தது. ‘அக்கா உனக்குச் சேமன் சுளகும் சாக்கும் குடுக்கச் சொன்னவர். களத்துக்கு வா, வந்து அங்கே கொட்டுண்ட நெல்லை முதல் புடைச்செடு..... பிறகு கதிர் கொய்யலாம். வள்ளியாக்கள் முழுக்கப் புடைச்ச எடுக்க முதல் வாக்கா’ என அவசரப் புடுத்தினான்.

அவனுடைய பேச்சு, உடல்வாகு இவையிரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று பொருந்தாததாக அவளுக்குத் தோன்றியது. ஒரு முழு ஆம்பிளையின் வளர்ச்சி..... குழந்தை போலப் பேச்சு.....

அவள் மகனையள்ளி எடுத்துக் கொண்டு களத்துக்கு விரைந்தாள்.

இதற்குள் தங்கமும், வள்ளியும் களத்தில் சிந்திய நெல்மணியாவற்றையும் சேகரம் செய்திருந்தனர். இருவருக்குமாகக் காலசாக்கு வரும்.

பத்மனாதன் அவளை அழைத்து வந்து சுளகைக் கொடுத்த போது, 'பொட்டைக்குப் புடைக்கத் தெரியுமோ தெரியாது. அதுதான் கதிரைக் கொய்யச் சொன்னாங்கள்' என வள்ளி கூறியதைப் பறுவாய் பண்ணாது அவள் அக்கந்தைப் புடைப்பதற்கு ஆயத்தமானாள்.

'வெய்யில் ஏற நெல்லுச் சுணை தாங்கேலாது. நாங்கள் போகப் போறம். நீயும் வாறியே புள்ளை....' வள்ளி கேட்டாள்.

'இல்லை ஆச்சி! இங்கனயே நிண்டு நெல்லுப் புடைக்கிறன். கொழுந்தையையும் எடுத்துக் கிட்டு வெய்யிலிலை போய் வர முடியாதில்லே?'

'அப்ப சாப்பாடு?'

'ராவு கொடுத்ததிலை கொஞ்சம் வைச்சிருக்கேன்.'

'இந்த வயல் காட்டுக்கை தனிய நிப்பியே?'

'வள்ளி, நீங்கள் போட்டு வாருங்கோ..... நான் இஞ்சை நிப்பன். அவுக்கு என்ன பயம்' பத்மனாதன் கூறினான்.

வள்ளிக்குப் பதிலாகவும், தன் மனதுக்கு ஆறுதலாகவும் அமைந்த அந்தச் சொல்லுக்காக அவனுக்குப் பார்வையாலேயே நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொண்டு சுறுசுறுப்பாக வேலையைக் கவனித்தாள் அந்த இளம் பெண்.

வள்ளியும், தங்கமும் ஒரு வரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டனர். பின்னர் நெல்லுப் பெட்டியைத் தலையில் வைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டு விட்டனர்.

பத்மனாதன் அவள் அமர்ந்து புடைப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவள் இரண்டு கொத்து நெல் சேர்ப்பதற்குள் நெல் தூசு அவளுடைய தலை, முகம், உடல் முழுவதுமே படிந்து விட்டிருந்தது. வெய்யில் ஏற ஏற, வியர்வையும் கசிய அந்தத் தூசு எப்படிச் சுணைக்கும் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். அவளைப் பார்க்க அவனுக்குப் பாவமாக இருந்தது.

‘அக்கா வெய்யில் ஏறமுதல் கெதியாய்ப் புடை, நான் தம்பியையும் கூட்டிக் கொண்டு ஆத்துக்குப் போறன். ‘வா தம்பி இலந்தைப்பழம் பொறுக்கித் தாறன்’ எனச் சொல்லிக் கொண்டே குழந்தையையும் தூக்கிக் கொண்டு நடந்த பத்மனாதனைப் பார்த்தாள் அவள். சில கணங்கள் ஏதோ சிந்தனை வயப்பட்டவள் மறுபடியும் அக்கந்தை அள்ளிச் சளகில் போட்டுக் கொண்டு புடைக்க ஆரம்பித்தாள். வெய்யில் உயர வியர்வை கசிந்த இடங்களில் நெல்லுச் சுணை தாங்க முடியாமல் அரித்தது. மகனை நினைத்துக் கொண்டு வேலையில் மூழ்கினாள்.

பத்மனாதனுடன் அந்தக் குழந்தை வெகு விரைவிலே ஐக்கியமாகிவிட்டது. அயலில் மேய்ந்த மயில்களைக் காட்டினான். வயலில் உதிர்ந்து கிடந்த மயில் சிறகுகளை எடுத்துக் கொடுத்தான். இலந்தைப் பழம் பொறுக்கிக் கொடுத்தான். குழந்தை அவனிடம் ஒட்டிக் கொண்டது.

சடைத்துக் கவிந்திருந்த பெரிய மருத மரங்களுக்குக் கீழாக வளைந்தோடிய காட்டாற்றின் கரைமேட்டில் பையனை இருத்திவிட்டுத் துவாயைக் கட்டிக் கொண்டு சாறத்தைத் துவைத்தான். நெல்லுச் சுணையும் நித்திரைக் களையும் தீர ஆற்றில் குளித்தான். உலர்ந்த சாறத்தை உடுத்துக் கொண்டு துவாயைத் தோளில் போட்டான். அகோரப் பசியெடுத்தது. குழந்தையையும் தூக்கிக் கொண்டு களத்துக்குச் சென்றான்.

அங்கே அவள் சேகரித்த நெல்லைச் சாக்கில் போட்டுக் கொண்டிருந்தாள். உடல் முழுவதும் தெப்பமாய் நனைந்து, அவள் மிகவும் களைத்துப் போயிருந்தாள்.

பத்மனாதன் அவளுடைய சாக்கைப் பார்த்தான். ஐந்தாறு கொத்து நெல் சேர்ந்திருந்தது. அவளுடைய முகத்தில் இலேசான பெருமிதம் தெரிந்தது.

‘அக்கா! நெல்லுச் சாக்கை நான் பாத்துக் கொள்ளுறன்.... நீ போய் ஆத்திலை குளிச்சிட்டு வா’ என்ற போது, அவள் குழந்தையையும் கூட்டிப் போக முயன்றாள்.

‘தம்பி என்னோடை இங்கை இருந்து சாப்பிட்டும் நீ குளிச்சிட்டு வா’ என அவன் சாப்பாடு இருந்த மரத்தடிக்குப் போகையில் குழந்தையும்

சந்தோஷமாக அவனுடன் செல்வதைப் பார்த்துத் திருப்தியடைந்த அவள் ஆற்றை நோக்கி நடந்தாள்.

அவள் திரும்பி வந்தபோது பத்மனாதன் அவளை வியப்புடன் பார்த்தான். அழுக்கும் தூசியும் போகத் துவைத்த சேலை, மயிற் தோகை போல விரிந்து கிடந்த கருங்கூந்தல், புளிபோட்டு விளக்கிய குத்துவிளக்குப் போல அவள் பளிச்சென்றிருந்தாள். பத்மனாதனுக்குச் சந்தோஷத்தை அளித்தது.

‘அக்கா..... நீ உண்மையில் வடிவுதானக்கா’ என்றான் பத்மனாதன் ஒளிவுமறைவின்றி.

திடுக்கிட்டவளாய் அவனைப் பார்த்தாள் அவள். பத்மனாதனுடைய சிரிப்பில் குழந்தைகளின் களங்கமற்ற தன்மை தெரிந்தது.

‘அக்கா, இந்தச் சட்டிக்கை கொஞ்சம் பழுஞ்சோறு கறி மிச்சம் வைச்சிருக்கிறன். சோக்காயிருக்கும் சாப்பிடு, தம்பி சாப்பிட்டிட்டான்’.

அவனுடைய அன்பு அவளுடைய கண்களில் கரகரவென நீரை வரவழைத்தது.

‘ஏனக்கா அழுறாய்?’ பத்மனாதன் அவசரமாகக் கேட்டான்.

‘ஒண்டுமில்லைத் தம்பி, நான் இதை ஆத்தடியிலை வைச்சுச் சாப்பிட்டு விட்டு எல்லாத்தையும் அலம்பிக் கொண்டு வர்ரேன்..... வா ராஜா’ என்று மகனையும் அழைத்துக் கொண்டு போனாள் அவள்.

சாப்பிட்டு முடிந்து அவள் அந்த மரத்தடிக்கு மீண்டும் வந்த போது அங்கே பத்மனாதன் தரையில் கையை மடித்துத் தலைக்கு வைத்துக் கொண்டு ஆழ்ந்த நித்திரையில் இருப்பதைக் கண்டான். அவனுக்குச் சற்று அருகில் மகனையும் படுக்கச் சொல்லிவிட்டு மீண்டும் கதிர் பொறுக்குவதற்காக அவள் வயலுக்குச் சென்றாள்.

இரண்டாம் நாள் சூடடிப்பின் போது விடியமட்டும் வேலையிருந்ததால் வைக்கோல் குவியலுக்குள் படுத்திருந்த பத்மனாதன் கண்விழிக்கையில் பகல் பன்னிரண்டு மணிக்கும் மேலாகி விட்டிருந்தது.

எழுந்து கண்ணைக் கசக்கிக் கொண்டு அக்கம் பக்கம் பார்த்தான். அவளையோ குழந்தையையோ அங்கு காணவில்லை. கடகப் பெட்டிக்குள் கிடந்த பழையதைப் பார்த்தான். வைத்தது வைத்தபடி கிடந்தது.

தீவறையில் கிடந்த கொள்ளிக் கட்டையைக் கடித்துக் கரியைச் சப்பிப் பல்லைத் துலக்கிக் கொண்டே ஆற்றுக்குச் சென்றான்.

ஆற்றுப் படுகை பள்ளமாக இருந்ததனால் அங்கே வெய்யிலில் நின்றிருந்த அவள் சத்தடியெதுவுமின்றி பின்னால் வந்த பத்மனாதனைக் கவனிக்கவில்லை.

பாவாடை சட்டையைத் துவைத்து ஆற்று மணலில் உலரப் போட்டு விட்டு, துவைத்த ஈரச் சேலையில் பாதியை உடலைச் சுற்றிக் கொண்டு, மீதியின் மேனியை மருதங் கிளையில் கட்டி விட்டு சேலை உலர்வதற்காக விரித்த கூந்தலுடன் வெய்யிலில் நின்றிருந்தாள் அவள்.

ஈரச் சேலையினூடாக அவளுடைய இளமை அழகுகள் சற்று அதிகமாகவே தெரிந்தன.

ஏதோ ஒரு உணர்வு எச்சரிக்க திடுக்கிட்டுத் திரும்பிய போதுதான் பின்னே நின்ற பத்மனாதனைக் கண்டாள் அவள். சட்டெனச் சேலையை இழுத்து உடலை மூடிக் கொண்டவள் மிகவும் சங்கடப்பட்டவளாய்ப் பத்மனாபனைப் பார்த்தாள். அவன் இவளைப் பார்க்காமல் கையில் கிடந்த துவரையை பிசைந்து கொண்டான். 'அக்கா நீ உண்மையில் வடிவுதான்' என்று அவன் இப்போ சொல்லவில்லை.

அவனைக் கண்டுவிட்ட குழந்தை 'மாமா' என அழைத்துக் கொண்டு ஆற்றோரச் செடிகளுக்கிடாக வரவே 'தம்பி கவனம்' எனக் கூறிக் கொண்டே போய்ப் பத்மனாதன் பிள்ளையைத் தூக்கிக் கொண்டான்.

அவன் கலவரப் பட்டவளாய் இவனைப் பார்த்தபோது, குழந்தை வந்த பாதையில் மண்டி வளர்ந்திருந்த ஒரு செடியைக் காட்டி 'நல்ல காலம், நான் தூக்காட்டில் காஞ்சோண்டி பிள்ளையிலை பட்டிருக்கும். காஞ்சோண்டி உடம்பிலை பட்டால் என்ன மாதிரிச் சுணைக்கும் தெரியுமே. வெய்யிலுக்குத் தாங்கவே ஏலாது. நாள் முழுக்கச் சுணைக்கும்'

அவன் அந்தச் செடிப் பற்றையைக் கவனித்தான். கம்பளிப் பூச்சிபோல் இலைகள் நிறைய மயிர்கள்!

பத்மனாதன் நடந்ததை மறந்து போல நடந்து கொள்ளவே அவள் 'தம்பி குளிச்சிட்டு வாங்க. நாங்க போறம்' எனப் புறப்பட்டுவிட்டாள்.

பத்மனாதன் குளித்துவிட்டு வர வெகு நேரமாகிவிட்டிருந்தது.

அன்றிரவு சூட்டிப்புக்குச் சேமன் வந்திருந்தார். கடந்த இரவுகளில் ஒவ்வொரு களமும் எண்பது மூடைகளும் மேல் வாசி கண்டிருந்ததில் அவருக்கு மிக்க மகிழ்ச்சி.

களத்தை ஒரு தடவை சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு மரத்தடியில் குளிர் காய்ந்து கொண்டிருந்த பெண்களிடம் வந்தார்.

'என்ன வள்ளி, தங்கம்.....! எப்படி உங்கடை பாடு?'

'உங்கடை தயவிலை பிழையில்லை உடையார்'

'என்ன மோனை..... நீயும் நெல்லுச் சேர்த்தியோ? பத்மனாதனைச் சளகும் சாக்கும் குடுக்கச் சொன்னானான், தந்தவனே?'..... சேமன் விசாரித்தார்.

'ஆமாங்க முதலாளி..... ரொம்ப நன்றிங்க.'

'அதுசரி, வள்ளியும், தங்கமும் பகலில ஊருக்குப் போக, நீ இந்தப் பெடியோடை இங்கை தனியவே நிக்கிறனீ?'

'ஆமாங்க முதலாளி. பத்மனாதன் தம்பி இங்கதானுங்க இருக்காரு'

'ஓமோம், நான் மறந்து போனன். மம்..... எப்படி நெல்லுக்கில்லு புடைச்செடுத்தியோ புள்ளை?'

'ஆமாங்க முதலாளி! அந்த வார்த்தையிலேயே நெஞ்சில் நன்றி கரைபுரண்டது.

'அதுதான் நல்லது. கஷ்டப் பட்டுப் பாடுபட்டு உழைக்க வேணும். நான் கடைசி நாள் பெருமிதிக்கு எல்லாருக்கும் கனக்க களப்பொலி தருவன். நான் வாறன்' எனக் கூறிவிட்டுப் போய்விட்டார்.

தங்கமும், வள்ளியும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டனர். புதிதாக வந்தவளின் சாக்கு அரைவாசிக்கு மேல் நிறைந்திருந்ததையும் பார்த்துக் கொண்டனர்.

பத்மனாதன் நடந்ததை மறந்தது போல நடந்து கொள்ளவே அவள் 'தம்பி குளிச்சிட்டு வாங்க. நாங்க போறம்' எனப் புறப்பட்டுவிட்டாள்.

பத்மனாதன் குளித்துவிட்டு வர வெகு நேரமாகிவிட்டிருந்தது.

அன்றிரவு குட்டிப்புக்குச் சேமன் வந்திருந்தார். கடந்த இரவுகளில் ஒவ்வொரு களமும் எண்பது மூடைகளும் மேல் வாசி கண்டிருந்ததில் அவருக்கு மிக்க மகிழ்ச்சி.

களத்தை ஒரு தடவை சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு மரத்தடியில் குளிர் காய்ந்து கொண்டிருந்த பெண்களிடம் வந்தார்.

'என்ன வள்ளி, தங்கம்.....! எப்படி உங்கடை பாடு?'

'உங்கடை தயவிலை பிழையில்லை உடையார்'

'என்ன மோனை..... நீயும் நெல்லுச் சேர்த்தியோ? பத்மனாதனைச் சளகும் சாக்கும் குடுக்கச் சொன்னனான், தந்தவனே?'..... சேமன் விசாரித்தார்.

'ஆமாங்க முதலாளி..... ரொம்ப நன்றிங்க.'

'அதுசரி, வள்ளியும், தங்கமும் பகலில ஊருக்குப் போக, நீ இந்தப் பெடியோடை இங்கை தனியவே நிக்கிறனீ?'

'ஆமாங்க முதலாளி. பத்மனாதன் தம்பி இங்கதானுங்க இருக்காரு'

'ஓமோம், நான் மறந்து போனன். மம்..... எப்படி நெல்லுக்கில்லு புடைச்செடுத்தியோ புள்ளை?'

'ஆமாங்க முதலாளி! அந்த வார்த்தையிலேயே நெஞ்சில் நன்றி கரைபுரண்டது.

'அதுதான் நல்லது. கஷ்டப் பட்டுப் பாடுபட்டு உழைக்க வேணும். நான் கடைசி நாள் பெருமிதிக்கு எல்லாருக்கும் கனக்க களப்பொலி தருவன். நான் வாறன்' எனக் கூறிவிட்டுப் போய்விட்டார்.

தங்கமும், வள்ளியும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டனர். புதிதாக வந்தவளின் சாக்கு அரைவாசிக்கு மேல் நிறைந்திருந்ததையும் பார்த்துக் கொண்டனர்.

‘ம்ம்..... உலகம் கெட்டுப் போச்சுதடி தங்கம்’ என்று முனகிக் கொண்டே வள்ளி, தீவறையருகில் குறண்டிக் கொண்டாள்.

அந்த நாளும் பத்மனாதன் நித்திரை விட்டெழு வெகு நேரமாகிவிட்டது. கண்களைத் திறந்தவன். வைக்கோல் குவியலின் இதமான சுகத்தைவிட்டுப் பிரிய மனதில்லாது விழித்தபடியே படுத்திருந்த போதுதான் அவளுடைய பிள்ளை ஆற்றுப் பக்கமாக ‘அம்மா, அம்மா’ என அலறுவது கேட்டது. அந்த அழுகையே அங்கே ஏதோவோர் அவலம் நடப்பதைப் போல் எச்சரிக்கவே பத்மனாதன் விழுந்தடித்துக் கொண்டு அங்கே ஓடினான்.

அங்கே அந்த இளந்தாய், ஆடை கலைந்த நிலையில் அலங்கோலமாக, ஆனால் கையில் ஒரு கத்தை காஞ்சோண்டிச் செடியை வைத்துக் கொண்டு ஆக்ரோஷமாய் நின்றாள்.

ஆற்றின் அக்கரை மேட்டால் ஊர்ப்பக்கமாக சேமன் நாகலிங்கத்தார் வெற்றுடம்புடன் காஞ்சோண்டியின் அகோரச் சுணையைத் தாங்க முடியாமல் அவதிப் பட்டுக் கொண்டு செல்வது தெரிந்தது.

பத்மனாதன் அழுதுகொண்டு நின்ற குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்துவிட்டான். அந்த இளம் பெண் ஆற்றுக்குள் விம்மி விம்மியழுத்து அவனுக்குக் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தது.

ஐந்தாம் நாள் குடுமிதிப்பு முடியும் கடைசிநாள், கந்தையர் டிரக்டர் களத்துக்கு வருமுன்பே வந்து பத்மனாதனுடன் நெல்முட்டைகளைத் தைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

‘என்ன பத்மனாதன்? நேற்றுப் பின்னேரத் தொடங்கிப் பார்க்கிறன் நீ பழைய ஆளாய்க் காணேல்லை, என்ன சங்கதி?’

‘ஒண்டுமில்லைக் கந்தையாண்ணை, அஞ்சாறு நாள் தொடுத்து நித்திரை முழிச்சது ஒரே பஞ்சியாய்க் கிடக்கு’.

கந்தையர் மூடை தைப்பதை நிறுத்திவிட்டு பத்மனாதனை ஒரு கணம் பார்த்தார்.

பின்னர், 'உண்ணாணைக் கோவியாதை பத்மனாதன்..... எல்லாரையும் போல ஒழுங்காய்க் கதைச்சுப் பேசி இருக்காமல் ஏனிப்படி லூசுப் பட்டம் கேட்டுக் கொண்டு திரியிறாய்?' எனக் கேட்டார்?

பத்மனாதன் சற்று நேரம் ஒன்றுமே பேசாமலிருந்துவிட்டுப் பின், 'எல்லோருக்கும் விசர்தானே அண்ணே! எனக்கு இப்பிடியொரு விசர்' எனக் கூறிப் பெரிதாகச் சிரித்தான். ஆனால் அந்தச் சிரிப்பு செத்த சிரிப்பு என்பதைக் கந்தையர் கவனித்துக் கொண்டார்.

இறுதி நாளாதலினால் விடிவதற்கு முன்னதாகவே சேமன் நாகலிங்கத்தாரும் களத்துக்கு வந்திருந்தார். இந்த முறை எக்கச்சக்கமான வாசிகண்டும் மனிசனரை முகம் விடியேலையே என வாலிபர்கள் தமக்குள் இரகசியமாகப் பேசிக் கொண்டனர்.

தூற்றி முடிந்து நெல் அம்பாரமாய்க் குவிந்து கிடந்தது. சாக்குகளில் நெல்லை நிரப்புவதற்கு முன் கந்தையர் சேமனிடம் 'உடையார், களப்பிச்சை போடுங்கோ. பொலியைக் கோலுவம்' எனக் கூறியபோது நாகலிங்கத்தார் கையில் குல்லத்தை எடுத்துக் கொண்டு பொலியடிக்கு வந்தார்.

'பெண்டுகள், பெடியள் எல்லாரும் வாருங்கோ' எனக் கந்தையர் கூவும் மரத்தடியில் இரவு முழுவதும் பனியில் காத்துக் கிடந்த ஏழைப் பெண்களும் சிறியவர்களும் பெட்டிகளையும் பைகளையும் எடுத்துக் கொண்டு விரைந்து களத்துமேட்டுக்கு வந்தனர்.

இறுதிநாள் என்றபடியால் நிறையப் பேர் வந்திருந்தனர்.

வரிசையாக வந்தவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் அவர்கள் கொண்டு வந்த பெட்டிளில் நிறைய நாகலிங்கத்தார் அள்ளிப் போட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

தங்கம், வள்ளியிலிருந்து வந்திருந்த பெண்டு பிள்ளையெல்லாம் களப்பிச்சை பெற்றாயிற்று.

அந்த இளம் பெண் மட்டும் களத்துக்கு வரவில்லை.

குழந்தையுடன் தனது நெல்லுச் சாக்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்தாள்.

அவள் இது வரை சேர்த்த நெல் ஒரு மூடை அளவுக்கு வந்திருந்தது. அதற்கு மேலும் களப்பிச்சை எடுக்க அவளுக்கு வேறு சாக்கோ அல்லது பொட்டியோ இல்லை. அத்துடன் நாகலிங்கத்தாரிடம் போய் நின்று களப்பிச்சை எடுக்க மனமும் இல்லை. வேலைகள் யாவும் முடிந்ததும் நெல் மூட்டையைச் சுமந்து வந்து தருவதாகப் பத்மனாதன் கூறியிருந்தான். அதனால் குளிருக்குப் பாதுகாப்பாக மகனை மடியில் வைத்துக் கொண்டு அவள் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

விடிந்து வெளிச்சம் பரவிக் கொண்டு வந்தபோது நாகலிங்கத்தாரை திரும்பி அவளைப் பார்த்தார்.

வள்ளிக் கிழவிக்கு அவள் ஒருத்தியே ஒரு மூடை நெல் சேர்த்தது வயிற்றை எரிந்தது.

‘உடையார்..... உங்கடை வயலுக்கை கதிர் பொறுக்கிப் போட்டு உங்கடை கையாலை களப்பிச்சை வாங்கக் கூடாதெண்டு இருக்கிறாள் போலைக் கிடக்கு அந்தப் பொட்டை’ என குசுகுசுத்தாள்.

நாகலிங்கத்தாருக்குக் கோபம் வந்தது.

‘நாங்களுந்தான் எங்கடை சீவியகாலம் முடிக்கக் கதிர் பொறுக்கியிருக்கிறம். ஆனால் ஒரு சாக்கு நெல்லை நாங்கள் சீவியத்திலை சேர்க்கேல்லை. நீங்களும் களத்துக்கையே நெல்லை விட்டிட்டியள். பத்மனாதனும் இளம் பொடியன். அவளுக்கு வசதியாய்ப் போச்சு’.

‘அப்படியா சங்கதி’ என உறுமியவாறே நாகலிங்கத்தார் அவளடிக்கு விரைந்தார்,

‘என்னடி? பாவம் பாத்து சாப்பாடும் தந்து, சாக்கும் தந்தால் கொழுப்பு மெத்திப் போச்சு என்ன? களவாய் நெல்லையள்ளிச் சாக்கை நிரப்பிப் போட்டு பெரிய உடைச்சிக் கணக்கில் களப்பிச்சைக்குக் கூட வராமல் இருக்கிறாய் என்னடி?’

அவள் மௌனமாக நிலத்தையே பார்த்தவாறு இருந்தாள்.

‘நான் கேக்கிறன்..... அவள் மைனட்பண்ணாமல் இருக்கிறாள்’ சினத்தின் விகாரத்துக்குச் சென்ற சேமன் அவளருகில் இருந்த நெல்லுச் சாக்கைக் காலால் உதைத்து வீழ்த்தினார்.

மூடை சரிந்து கட்டவிழ்ந்து நெல்மணிகள் சரசரவென வெறும் நிலத்தில் கொட்டின.

அவள் மகனையும் தூக்கிக் கொண்டு எழுந்து நின்று நாகலிங்கத்தாரைப் பார்த்தாள் 'களவு மெடுத்துப் போட்டு அவளுக்குக்கிற திமிரைப் பார்!' - நாகலிங்கத்தார் படபடத்தார்.

யாவரும் விறைத்துப்போய் நின்றனர்.

பத்மனாதன் மட்டும் மெல்ல நடந்து வந்து கொட்டிக் கொண்டிருந்த அவருடைய மூடையை நிறுத்தி நெல்லை அள்ளிப் போடத் தொடங்கினான். உடையார் கொதித்தார்.

'டேய் லாசா..... ஓகோ இப்ப தெரியுது, இந்தக் கிறுக்கிக்கு ஆர் நெல்லுக் குடுத்ததெண்டு. நாலு நாளைக்கை மாப்பிளையாய்ப் போனாயோ லாசப் பிள்ளை! என்ன துணிவடா உனக்கு. நான் குடுத்த சாக்கு, என்றை களத்துக்கை அள்ளின நெல்லு, எழும்படா நாயே'

நாகலிங்கத்தார் பத்மனாதனை எட்டி உதைத்தார். உதைத்த அவருடைய காலை அப்படியே கையால் பிடித்துக் கொண்டு சட்டென எழும்பினான் பத்மனாதன்.

உடையார் அலங்கோலமாக அந்த இளம் பெண்ணின் காலருகில் சரிந்தார்,

பத்மனாதனைப் பார்த்தால் நாகலிங்கத்தாரை ஏறி மிதித்துத் துவம்சம் செய்து விடுவான் போலிருந்தது.

ஒரு கணம் அப்படியே நின்றவன் 'தூ' என அவரைப் பார்த்து நிலத்தில் உமிழ்ந்து விட்டு மீண்டும் பதட்டமின்றி நெல்லை அள்ளலானான்.

சேமன் நாகலிங்கத்தாரை அவமானம் பிடுங்கித் தின்றது. ஆத்திரத்தில் விழிகள் சிவக்க எழுந்து நின்று நடுங்கினார்.

'என்னடா..... பாத்துக்கொண்டு நிக்கிறியன்! வந்து இந்த விசரன்றை காலை முறியுங்கோடா' என களத்தில் நின்ற வாலிபர்களை நோக்கிக் கூவினார். ஆனால் அவர்கள் அசையவில்லை.

அத்தனைபேர் மத்தியில் தனக்கு நேர்ந்த அவமானத்தை அவரால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை.

‘எளிய பொறுக்கியன். கூலி குடுக்கிற முதலாளியை விட எங்கையோ கிடந்த இவன், இவங்களுக்குப் பெரிசாய்த் தெரியுது’.

களத்தை நோக்கிச் சீறிவிட்டுப் புயலாய்ப் புறப்பட்டார் நாகலிங்கத்தார்.

பத்மனாதன் சிந்திய நெல் முழுவதையும் பக்குவமாகச் சேர்த்துச் சாக்கில் போட்டுக் கட்டினான்.

திகைத்துப் போய்ச் செய்வதறியாது கண்ணீர் பெருக்கியவாறு நின்ற அவளைப் பார்த்த பத்மனாதன் ‘இஞ்சை வா! இதைத் தூக்கிவிடு’ எனக் கூறியபோது, குழந்தையை நிலத்தில் விட்டு விட்டுக் குனிந்து நெல்முட்டையைப் பிடித்து அவனுடைய தலையில் ஏற்றிவிட்டான்.

அந்தப் பெரிய மூடையை அனாயாசமாகச் சுமந்து கொண்டே ‘பிள்ளையைத் தூக்கிக் கொண்டு என்னோடை வா! வீட்டை போவம்’ எனக் கூறிவிட்டு நியிர்ந்து நடந்த பத்மனாதனைத் தொடர்ந்து குழந்தையுடன் போனாள் அந்த இளம் பெண்.

சூரியனின் கதிர்க் கற்றை ஒளி வெள்ளமாய்ப் பாய்ந்த அந்த வயல் வெளியில் அவர்கள் போவதைப் பார்த்து நின்ற வாலிபர்களின் மௌனம் கலைந்தது.

‘லூசுப் பத்மனாதன் உவளைக் கலியாணம் முடிக்கப் போறான் போலை’ வள்ளிக் கிழவி வாய்விட்டு வியந்தாள்.

‘அவன் அவளை அக்கா எண்டு தான் கூப்பிட்டவன். அவன் அவளுக்குத் தம்பியாய் இருக்கலாம். அல்லாட்டில் அண்ணனாய் இருக்கலாம். இல்லை.. புருசனாய்த் தான் இருக்கட்டேன்? உனக்கென்ன செய்யுது வள்ளி?’

கந்தையர் சற்றுக் கோபமாகவே சொன்னார்.

‘நல்லாய்ச் சொன்னியள் கந்தையாண்ணை’ வாலிபர்களில் ஒருவன் உரத்துச் சொன்னான்.

இதழ் - 175
டிசம்பர் - 1983

என்ன தான் நடக்கின்றது?

...

- மல்லிகை சி.சுமார்

அந்த வீட்டின் ஸ்தோப்பில் ஒரு குப்பி விளக்கு புகையைக் கக்கியவாறு எரிந்து கொண்டிருக்கிறது.

அதன் புகை மூக்கில் ஏறுவதைக் கூடப் பொருட்படுத்தாமல் இந்தத் தோட்டத்தின் இன்றைய நிலையைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருக்கின்றனர், அண்ணாமலையும் அடுத்தவீட்டு ஆறு முகமும்.

‘அண்ணாமலை... இந்தத் தோட்டத்து சனங்க தலையில் இப்படியொரு இடி விழுமென்று நான் கொஞ்சமும் எதிர்ப்பார்க்கல்ல’

‘என்ன..... ஆர்மோம்.... நான் மட்டும் எதிர்பாத்தேனாக்கும். யாரோ ஒரு முதலாளி இந்தத் தோட்டத்தை வாங்கப் போறானனு சொன்னாங்க. அட, அந்த முதலாளி வாங்கினா என்னாக்குடி முழுக்கிடப் போவது. நமக்கு வேலை கொடுத்துத்தானே தீருவான், என்று அசட்டையாகத்தான் இருந்தேன். ஆனா..... இப்பத் தலைக்கு மேலே வெள்ளம் வரப்போவது.’

‘எல்லாப் பயிலுங்களும் ஒன்னா சேர்ந்துக்கிட்டு நம்மத் தொழிலாளிங்க வயிற்றில் மண்ணை வாரிப் போட்டானுங்களே..... அவனுங்கெல்லாம் உருப்படுவானா?’ என்று உளம் நொந்து சொன்ன அண்ணாமலை எச்சிலைக் காறிப் பக்கத்திலுள்ள பணிக்கத்தில்

துப்பிவிட்டு 'ஆர்மேமர்..... நாற்பது வருஷத்து மேல நாம இந்தத் தோட்டத்தில் வாழ்ந்திட்டோம். ஆனா இப்படியொரு அநியாயம் இதுவரைக்கும் நடக்கல்ல. இந்தத் தோட்டத்தை அடுத்த முதலாளிக்கு விற்கப் போறன். அதுக்கப்பறம் உங்களுக்கெல்லாம் இங்கே வேலை கிடைக்காமல் போனாலும் போகுமுன்னு அந்தப் பழைய துரை ஒரு வார்த்தை சொன்னான்.....? பாவி மூடிவச்சே கழுத்தறுத்திட்டான். அட..... அவன்தான் அப்பிடி செஞ்சிட்டான்னா இந்த தோட்டத்தைப் புதுசா வாங்கின முதலாளி என்ன சொல்லுறான் தெரியுமா?'

'எனக்குத் தேயிலை தேவையில்லை. நான் மாட்டுப் பண்ணை வைத்து நடத்தப் போறேன். அதை எல்லாம் கவனிக்க வெளியிடத்திலிருந்து ஆட்கள் வருவாங்க' என்று சட்டம் போட்டிட்டான். அப்படினா..... இவ்வளவு காலமாக இந்த நிலத்தில் உழைத்த நம்மக்கதி,' கேள்விக் குறியை எழுப்பிய அண்ணாமலை ஆறுமுகத்தை நோக்கினார்.

'நம்மக்கதி என்னவா....? அதுதான் அந்த புது முதலாளி நேத்து சொன்னானாம்..... மூணு நாளைக்குள்ள இங்கு..... இந்த மண்ணில் உழைச்ச நம்மத் தொழிலாளிங்கெல்லாம் இந்த நிலத்தைவிட்டு வெளியேறிடனுமுன்னு கட்டளைப் போட்டுட்டானாம் கட்டளை!' ஆத்திரத்தோடு சொன்ன ஆறுமுகத்தின் கண்கள் சிவந்தும் வார்த்தைகள் கிணந்துமிருந்தன.

வெளிப்புற வாசல் நிலையில் சாய்ந்தபடி இவர்களின் வார்த்தைகளைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த ராக்கம்மாவை ஏறிட்டுப் பார்த்தார் அண்ணாமலை. விளக்கொளியில் அவளின் முகத்தில் பொதிந்து கிடக்கும் வேதனையை அவரால் நன்கு அறியமுடிந்தது. ராக்கம்மா கார்த்திகேசு வரவுக்காகத்தான் நிலைப்படியில் காத்து நிற்கிகிறாள் என்று தனக்குள் எண்ணிக் கொண்ட அண்ணாமலை வலதுபுறக் காதில் செருகி வைத்திருந்த சுருட்டுத் துண்டை எடுத்து விளக்குச் சுடரில் காட்டி இரண்டு இழுப்பு இழுத்துவிட்டு வாயில் ஊறிய எச்சிலைத் துப்பி விட்டு 'ஆர்மோ..... நம்மல விடுய்யா..... நாமெல்லாம் ஐந்து வருஷத்துக்கு முன்னமே பென்ஷன் வாங்கி ஐந்தே நாளில் தின்னு கழிச்ச கட்டைங்க. இன்னைக்கோ நாளைக்கோ நாலாள் தலைமேல் காட்டைப் பார்த்துப் போறவுக. ஆனா..... இன்னைக்கி இந்த தோட்டத்தில் வாழும் இளசுகளை எண்ணிப் பாரையா. அதுகளோட எதிர்காலம் என்னாகும்? எம் மகன் காத்தியையே எடுத்துக்குவோம். அவனுக்குக் கல்யாணங்கட்டி

இன்னும் ஆறு மாசம் முடியல்ல. அதுக்குள்ள அவன் மனைவியோட வாழும் இந்த வீட்டிற்கே இப்படியொரு இக்கட்டு வந்திடுச்சி. ரவ்வோடு ரவ்வா வந்து வீட்டுக் கூரையைப் பிரித்துப் போட்டாலும் போடுவான் இந்த புது முதலாளி. அதுக்கப்புறம் நாமெல்லாம் நடுத்தெருவில் தானே நிற்கணும்...' என்று வேதனையோடு சொன்னார் அண்ணாமலை.

'இந்தா..... இதுக்கெல்லாம் நாம கவலைப் படக் கூடாது. காலம் காலமாக நாம இந்த நிலத்தில் உழைச்சவுங்க. நேத்து வந்த அந்தப்புதுப் பய நம்மை எல்லாம் ஒடுன்னு சொன்னாப் பில நாம ஓடனுமாக்கும்!' துணிவோடு நிமிர்ந்து சொன்ன ஆறுமுகம், பின் ஏதோ ஒரு நினைவில் முகத்தை முழங்காலுகளுக்கிடையில் புதைத்துக் கொண்டு யோசனையில் ஆழ்ந்தார்.

கையில் கனிந்து கொண்டிருக்கும் சுருட்டை இழுத்தபடியே ராக்கம்மாவைப் பார்த்தார் அண்ணாமலை.

அவள் கதவில் சாய்ந்தபடி நிலவொளியில் மங்கலாகத் தெரியும் வெளிச் சூழலை நோக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

'இந்த..... புள்ளே! நீ ஏம்மா இப்படி வாசற்படியிலேயே நிக்கிற? உள்ள போம்மா. கார்த்தி இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் வந்திடுவான் தானே. நீ உள்ளப் போய் இரும்மா.....'

அண்ணாமலையை வெறித்துப் பார்த்த ராக்கம்மா 'மாமா..... எனக்கென்னமோ பயமா இருக்கு. அவரை இன்னும் காணோமே....?'

'இந்தாம்மா..... நீ ஏன் இதுக்கு இப்படி பயந்து சாவுர? அப்படி அவன் எங்கப் பொயிருக்கான். நம்ம சங்கத்து ஜில்லாவுக்குத் தானே. அதும் அவன் மட்டுமா போயிருக்கான். இல்லையே..... பத்தோட பதினொன்னா போயிருக்கான். பிரதிநிதி அய்யா நமக்கெல்லாம் என்னா முடிவு சொல்லப் போறாங்கன்னு கேக்கப் போனவுங்க. எப்படியும் நேரம் தாழ்த்தித் தானே வருவாங்க. நீ இதுக்கெல்லாம் சங்கடப் படலாமா? போ..... பனியில் நனையாமல் உள்ளப் போம்மா.....' என்று ஆறுதலாகச் சொன்னார் ஆறுமுகம்.

'ஆமாய்யா ஆர்மோ.... நான் சொல்லியும் அதுக்காதில் விழுல்ல. நீயும் வேற சொல்லய்யா' அலுத்துக்கொண்டார் அண்ணாமலை.

ராக்கம்மா அந்த இருவரையும் மாறி மாறிப் பார்த்தான். 'நான் அவரைக் காணத் துடித்துக் கொண்டிருக்கின்றேன். அந்தத் துடிப்பைப் பற்றி இவர்களுக்கென்னத் தெரியும்....' தனக்குள் எண்ணி நொந்து கொண்ட ராக்கம்மா வெளியில் எட்டிப் பார்த்தான். பக்கத்திலுள்ள குடியிருப்புகளெல்லாம் நிலவொளியில் மங்கலாக..... பயங்கர அமைதிக்குள் மூடிக் கிடந்தன. எதிரே உள்ள குன்றில் கட்டப் பட்டிருக்கும் துரைபங்களாவின் முகப்பில் எரிந்து கொண்டிருக்கும் மின்விளக்கு மட்டும் பள்ளத்திலுள்ள ஏழைத் தொழிலாளியின் குடியிருப்பைப் பார்த்து ஏனெனச் செய்வது போல பளிச்சென்று எரிந்து கொண்டிருந்தது. அந்த ஒளியைப் பார்க்கப் பார்க்க ராக்கம்மாவிற்கு உடம்பெல்லாம் எரிவது போன்ற உணர்வு தட்டியது. இவ்வளவு காலமாய் இந்த மண்ணில் உழைத்து வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் தொழிலாளர் வாழ்க்கையில் மண்ணைப் போடுவதற்கென்றே வந்திருக்கும் புது முதலாளி அந்த பங்களாவில் தானே இருக்கின்றான் என்பதை எண்ண அவளுக்கு ஆத்திரமாக இருந்தது. மேலும் வெளியில் நிற்க விரும்பாதவள் வீட்டிற்குள் போய் அடுப்பங் கரையில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

ஸ்தோப்பில் அமர்ந்திருக்கும் கிழட்டுக் கட்டைகள் எதை எதையோ பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

இவர்களின் பேச்சு ராக்கம்மாவிற்குப் பட்டும் படாமலும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தன. எனவே அவள் தன் கவனத்தை இதில் ஈடுபடுத்தவில்லை. அவளின் எண்ணமெல்லாம் கணவன் கார்த்திகேசுவைச் சுற்றியே வலம் வந்தன.

'ராக்கம்மா.... இப்ப இங்கே நடக்கிற பிரச்சினை சாதாரணப் பிரச்சினையில்ல. ஒவ்வொரு தொழிலாளியின் வாழ்க்கைப் பிரச்சினை. இவ்வளவு காலமாய் வாழ்ந்த மண்ணை விட்டு வெளியே போடானனு கழுத்தைப் பிடித்து வெளியே தள்ளுகின்ற அளவுக்கு முத்திவிட்ட ஒரு பயங்கர நிலையில் நாம் இருக்கிறோம். நம் தொழிலாளர் வர்க்கத்தை நமக்கு மேலே இருக்கிற ஒரு வர்க்கம் போட்டு அழுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. அந்த அழுக்கலில் இருந்து நாம் விடுபட.... ஒரு சரியான தீர்வைக் காண்பதற்காகத் தான் நாம் முயன்று கொண்டிருக்கிறோம். இன்றைக்கு ஜில்லாவில் இதைப் பற்றி ஒரு முடிவெடுக்கத்தான் பிரதிநிதி ஐயா எல்லாரையும் ஜில்லாவுக்கு வரச் சொல்லி இருக்கிறார். யாரோ ஒரு பெரிய தலைவர் கூட வரப் போறாராம்.

நானும் போய் வருகிறேன் ராக்கம்மா' என்று சொல்லிவிட்டு மத்தியானத்திற்குப் பிறகு தன் கட்சிக் காரியாலயத்திற்குச் சில தொழிலாளர்களுடன் போன கார்த்திகேசு இன்னும் திரும்பாமல் இருப்பது ராக்கம்மாவுக்கு மிகவும் வேதனையாக இருந்தது.

அவர்களிடையே எடுபடவில்லை.

அந்தப் பெண்மணி கேட்கிறாள். 'இன்னும் கனதூரம் இருக்குதோ அந்த இடத்துக்கு?'

'பொறுங்கோ நான் அந்த இடம் வரேக்கை காட்டுறன். அவங்களும் பாத்து யாழ்ப்பாணத்து பஸ்ஸைத் தான் எப்பவும் மறிக்கிறாங்கள். எங்கடை ஆக்கள்தானே பெட்டிக்கிளை இருக்கிற எல்லாத்தையும் எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டு 'ஷோ'க் காட்ட வாறவை' நடுத்தர வயதுள்ள ஒருவர் தனது கைக்கடிகாரத்தைக் கழற்றி வைத்தபடி அங்கலாய்க்கிறார்.

பஸ் அடர்ந்த காட்டினூடாகச் செல்கிறது. திடீரென்று ஒரு பிரேக் போட்ட சத்தம். பஸ் நிற்கிறது. பிரயாணிகள் முகத்தில் திகில் படர்கிறது. நகையிழுந்து பரிதாபக் கோலத்தில் நிற்கும் பெண்மணி 'முருகா முருகா' என முணுமுணுக்கிறாள். 'சந்நிதிக் கந்தா, இதிலையிருந்து என்னைக் காப்பாற்றினால் உனக்கு பாலாலை அபிஷேகம் செய்வன்' 'இந்தச் சனியன் பிடிச்ச நகையளை ஏன்தான் போட்டுக் கொண்டு வந்தேன். பேசாமல் பெட்டியிலை போட்டுட்டு வந்திருக்கலாம். இதுகளாலே எவ்வளவு கரைச்சல். இனி ஒரு நாளும் இப்படி நகைகளைப் போட்டுக் கொண்டு வரக்கூடாது'.

பெண்கள் மத்தியில் சுடலை ஞானச் சிந்தனைகள்.

பஸ்ஸிலிருந்து டிரைவர் இறங்கி கீழே செல்கிறான். அவனைத் தொடர்ந்து சில பிரயாணிகள். சிறிது நேரத்தின் பின் அனைவரும் பஸ்ஸினுள் ஏறுகின்றனர். 'டிரைவர் பயத்திலை கண் மண் தெரியாமல் ஓடி மாடு ஒண்டை அடிச்சுப் போட்டான்.' பிரயாணிகள் ஒருவருக்கொருவர் குசுகுசுத்துக் கொள்கின்றனர். பயணம் தொடர்கிறது.

அடர்ந்த காடுகளினூடாகப் படு வேகத்துடன் பஸ் செல்கிறது. 'இது தான் ஆறாங்கட்டை நேற்றுக் கொள்ளை நடந்த இடம்' மீசைக்காரன் இடத்தைக் காட்டுகிறான். திடீரென்று பஸ் மறுபடி நிற்கிறது. முன்னால்

ஒரு லொறியிலிருந்து இரண்டு பச்சை யூனிபாம் அணிந்து ராணுவ வீரர்கள் பஸ்ஸிலுள் நுழைகின்றனர். பிரயாணிகளின் அச்சம் அதிகரிக்கிறது. கொள்ளைக்காரரும் ராணுவ வீரர்போல் வந்து கொள்ளையடித்துச் சென்றிருப்பதாகக் கேள்விப்பட்ட கதைகள் நடுத்தர வயதுள்ள அம்மனிதரை மேலும் கலங்கச் செய்கின்றன. 'இதி யாருடைய பெட்டி' ராணுவ வீரர் ஒவ்வொன்றாகப் பஸ்ஸிலுள்ள எல்லாப் பெட்டிகளையும் சோதனையிட்டு விட்டுச் செல்கின்றனர். அவர்களுடைய லொறி புறப்படுகிறது.

பஸ் வெளிக்கிடுகிறது. காடுகள் பற்றைகள் வயல்வெளிகள் கடந்து செல்கின்றது. வழியில் ஏறுவோர் மீதெல்லாம் சந்தேகக் கண்ணோட்டத்துடன் பயணம் தொடங்குகிறது. தம்மிடமுள்ள நகைகளெல்லாம் கல்லாகக் கனப்பதுபோல் பெண்களுக்குத் தென்படுகிறது. அந்தச் சின்னக் குழந்தை மட்டும் உறக்கத்தில் சிரிக்கிறது. சிறுமிகள் இருவரும் ஒருவர் மீது ஒருவர் சாய்ந்த படி தூங்குகின்றனர். முன்னேயிருக்கும் ஆண்களும் பயத்துடன் அமைதியாக இருக்கின்றனர்.

ஒருவாறாகப் பஸ் ஹொறவப் பத்தானையைத் தாண்டி பஸ் குளத்தை அடைகிறது. 'இனிப் பயமில்லை' இஞ்சாலை பொலிஸ் காவல் கூட, குடியிருப்புகளும் கூட பயணிகளில் ஒருவர் கூறுகிறார். பயணிகள் எல்லோருக்கும் இப்போதுதான் பழையபடி முகத்தில் களைவருகிறது. 'பாருங்கோ இந்தக் கொள்ளைக் காரங்கள் ஒரு இரண்டு மூன்று பேர்தான் வருவாங்கள். பஸ்ஸுக்குளை இருபது முப்பது பேரிலை ஒரு இரண்டு பேராவது துணிஞ்சு அவங்களை மடக்க வேணுமென்று நினைச்சா மடக்க ஏலாதே? சிங்களவங்கள் எண்டால் துணிஞ்சு செய்து போடு வாங்கள்' தம்முடைய வாட்சை பெனியனுக்குள் கட்டிக் கொண்டே அந்த நடுத்தர வயதுள்ள மனிதர் கூறுகிறார்.

குழந்தையுடனும் சிறுமியருடனும் பயந்தபடி இருந்த அவர்களின் தாயார் அவர்களைத் தூக்கத்திலிருந்து எழுப்பிக் காதணிகளையும் வளையல்களையும் அணிவிக்கிறாள். 'மலை வந்திட்டுதோ அம்மா? சிறுமியர் வினாவுகின்றனர். அந்தக் குழந்தைக்கும் உறக்கத்திலேயே அதன் வளையல்களையும் சங்கிலியையும் தாய் அணிவிக்கிறாள். குழந்தை விழித்துப் பார்த்துவிட்டுப் பின் தூக்கத்தைத் தொடர்கிறது. பின் தானும் தன்னுடைய நகையின்றி இருக்கும் மற்றப் பெண்மணியை யதேச்சையாகப் பார்க்கிறாள். நகையின்றி 'முருகா முருகா' என்றபடி

இதுவரை பிரார்த்தித்தபடி வந்த பெண்மணிக்கு தன்னை அவள்
என்னமாகப் பார்ப்பதுபோல் தோன்றுகிறது. அவளுடைய நகையோ முன்
சீற்றில் இருக்கும் கணவனின் பெட்டியில் இருக்கிறது. தனது பக்கம்
திரும்பாமல் இருக்கும் கணவன் மீது கெட்ட கோபம் வருகிறது அவளுக்கு.
இந்த மூளிக் கோலத்தில் எவ்வளவு நேரம் இருக்கிறது' தனக்குள் அவள்
புகைந்து கொள்கிறாள்.

பன்குளத்தில் சிறிது தூரம் சென்று பஸ் ஒரு தேநீர்க் கடையின்
முன்னால் நிற்கிறது. நகையின்றி அந்தரப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும்
பெண்மணியிடம் அவளது கணவன் வருகிறார். 'தேத்தண்ணி குடிக்கப்
போறியோ?'

'தேத்தண்ணி வேண்டாம் அந்த நகையளைத் தாங்கோ.
நகையளில்லாமல் வெறுங்களுத்தோடையும் கையோடையும் எவ்வளவு
நேரம் பிரமசத்தி பிடிச்சதுபோல இருக்கிறது' கணவனிடம் அவள்
கடுகடுவெனப் பொரிந்தாள்.

அவன், பெட்டியை அவளிடம் கொண்டு வந்து கொடுக்கிறான். அவள்
அவசர அவசரமாக நகைகளை அள்ளிப் போட்டுவிட்டு பக்கத்திலிருந்து
பெண்மணியை ஒருவித செல்வப் பெருமிதத்துடன் பார்க்கிறாள்.
அவளுடைய மனக்கண்ணில் நகையும் நட்டுமாகத் திரும்லையில் தன்
அண்ணன் வீட்டில்தான் சொர்ணலட்சுமியாகப் போய் இறங்கப் போகும்
காட்சி நிழலாடுகிறது. எண்ணங்களின் நடுவே கை தானாகவே
சங்கிலியை எடுத்து வெளியே விடுகிறது.

பஸ் புறப்படுகிறது.

இதழ் - 59

மார்ச் - 1973

இதோ மனிதன்

...

- மு. புஷ்பராஜன்

இந்தச் சிற்றை இழந்துவிட்டால் வாழ்க்கையில் ஒரு பெரிய இழப்பு ஏற்பட்டு விடும் என்பதுபோல், தன் மனைவி பிரிந்து விடுவாளோ என அச்சம் கொண்டதுபோல், பெண்கள், குழந்தைகள், கர்ப்பவதிகள் எவரையும் கவனியாது அவசரமாய் முண்டியடித்துக் கொண்டு ஏறுமுன் யன்னல்களினால் 'சூட்கேசையோ' அன்றி 'லேஞ்சியையோ' சிற்றில் போட்டு நிச்சயப் படுத்தி, பின் சாவகாசமாக ஏறி அந்தச் சிற்றுக்காகச் சண்டை பிடித்த இந்த மனித உயிர்கள் இப்போஇப்பிரகளை எதுவுமற்று பஸ்ஸின் வேகத்திற்கு தலையாட்டித் தூங்குவதையும், நமக்குப் பிடித்த கதைகளில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருப்பதையும் காண அவனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

கிழவிகள், கர்ப்பவதிகள், கைக் குழந்தையுடன் வரும் பெண்கள் யாராவது சிற் இல்லாமல் மேல் கம்பியையோ, சிற்றின் பின்புறத்தையோ பிடித்து அவலப்படும்போதும், திடீரெனத் தூங்கும் இவர்கள், இந்தக் கொண்டட்டர்கள் நாள் முழுவதும் நின்ற நிலையில் நிற்கிறானே என நினைத்திருப்பார்களா?..... என்று எண்ணினான்.

'போன ஞாயிற்றுக் கிழமை ரேடியோவில் தணியாத தாகம் நாடகம் கேட்டீர்? அசல் கழுட்டு'

குரல் வந்த திசையில் இவன் பார்வை' படர்ந்தபோது நாடி வரை கீழிறங்கிய மீசை முகம் இவனைப் பார்த்து விசமமுடன் சிரித்தது.

'வஸ்சுக்க நடக்கிறத நல்லா கழுட்டினாங்க. பொம்பிள பின்னுக்கிருந்தா றைவர் ஸ்பீற்றா ஓடுறது. பொம்பிளையள் சீற்றிஸ கொண்டக்டர் சாயிறது, மிச்சக் காசு ஐஞ்சம், பத்திச்சம் குடுக்காதது..... எல்லாம் நல்லாக் கழுட்டினாங்க.....'

இதற்காகவே காத்திருந்தது போல் பஸ் நிறையச் சிரித்தார்கள். சிலர் கேலியாக இவனைப் பார்த்தார்கள்.

கணக்கைக் கூட்டுவதுபோல் இதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான் கொண்டக்டர். அவர்களைப் பார்த்துச் சிரிக்க முனைந்தவன், தனக்கே உரித்தான ஒரு கேலிக்கு, தானும் சிரித்தால், இனிச்ச வாயனாவதாயத் தான் முடியும் என எச்சரிக்கை கொண்டு ஏதும் அறியாதவன் போல் கணக்கைக் கூட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

தான், கேட்டும் கேளாதது போல் பாவனை பண்ணுவதாக, இவர்களில் சிலர் நினைப்பார்கள் எனவும் எண்ணினான்.

ஆண்கள் அருகில் சாய்ந்து நிற்கையில் அர்த்தமாகாதவை, பெண்கள் அருகில் நிற்கையில் அர்த்தமாவது, இவர்களது பொறாமையின் ஏமாற்றத்தின் எதிரொலிதான்.

மாற்றிக் கொடுப்பதற்காகவே கொண்டக்டர்மார் இருக்கிறார்கள் என்ற நினைப்பில் 'தான்' காசு கொண்டுவரும் இவர்கள் சில்லறை கொண்டு வந்தால் என்ன என்று நினைத்தவன் திடீர் என அதிர்ந்து குலுங்கி நின்ற பஸ்ஸைக் கண்டு திடுக்கிட்டான்.

பாய்ந்து ஏறிய ரிக்கற் பரிசோதகர்களைக் கண்டு நெஞ்சு அதிர்ந்த போதிலும், பின் நிதானமாகப் புத்தகத்தினுள் இருந்தான் காசுகளை எடுத்துவிட்டுப் புத்தகத்தைக் கொடுத்தான்.

காவலுக்கு நிற்பவர்போல் முன் வாசலிலும், பின்வாசலிலும் இருவர் இருவராக நிற்க, ஒருவர் ரிக்கற்றை வாங்கிப் புத்தகத்துடன் ஒப்பிட்டுச் சரி செய்து கொண்டு வந்தார்.

பின் வாசலில் நின்ற பரிசோதகர் ஒரு கள்வனைப் போல் இவனைப்

பார்க்க, எரிச்சல் கொண்ட இவன், அலேக்காக ஒரு பாட்டை மெல்லியதாக, வாயசைத்துப் பாடித் தன் குழப்பமற்ற தன்மையை நிரூபிக்க முயன்றான்.

ஒரு பொலீஸ்க்காரனைக் கண்டதுபோல், அச்சம் கொண்ட பிரயாணிகள், அவசரம் அவசரமாக ரிக்கற்றை பரிசோதகரிடம் நீட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பரிசோதித்துக் கொண்டு வந்தவர் பின் சீற்றிலிருந்து தூங்கியவனை எழுப்பியபோது அவன் அப்பாவித்தனமாக விழித்துக் கொண்டிருந்தான்.

‘ரிக்கற் எங்க..... ம.... ம.... எடுங்க’.

அந்த முகத்தைப் பார்த்த போது இவனுக்குத் ‘திக்’ என்றது. அந்த முகத்திற்கு ரிக்கற் கொடுத்தாக ஞாபகமே இல்லை.

‘ரிக்கற் வாங்கினியா.....? காசு குடுத்தியா.....?’ பரிசோதகர் சற்று அதட்டினார்.

‘ஓம்’ எடுத்தனான் காணயில்ல - அழுகை மெலிந்து அவன் குரலில் கலந்திருந்தது.

கலவரம் கொண்ட இவன் பரிசோதகர் காதினுள் -

‘எங்க ஏறினதெண்டு கேளுங்க’

‘எங்க ஏறினாய்?’

‘திருக்கேஸ்வரத்தில்’

‘திருக்கேஸ்வரத்தில் ஒரு வரும் ஏறயில்ல’ - இவன் நல்ல பிள்ளைத்தனமாக முந்திக் கொண்டான்.

‘மன்னாரிலயா ஏறினாய்?....’

‘ஓம்’ என்பதுபோல் தலையை ஆட்டினான்.

‘மாந்தையிலயா?’

அதற்கும் ஓம் என்பதுபோல் தலையாட்டல். கோபம் கொண்ட பரிசோதகர் அவன் நெஞ்சில் தள்ளினார்.

‘என்ன மன்னாரிலெங்கிறாய், மாந்தையிலெங்கிறாய், திருக்கேஸ்வரம் என்கிறாய்.... உண்மையைச் சொல்லு’

எண்ணை அற்ற... தலை. கிழிந்த சேட்டு.....ஒரு சிலை கொண்டிருந்தான். அவனைப் பார்க்கும் போது சமீபத்தில் நடந்த இனக்கலவரத்தில் தப்பி வந்த அகதியில் ஒருவனாக இருக்கக் கூடுமென இவன் நினைத்த போது இரக்கம் கொண்டான்.

‘எங்கவரைக்கும் போறாய்.....’

கடுமையாக ஒலித்தது பரிசோதகரின் குரல். அவனோ பஸ்ஸுக்கு முன்னால் கையைக் காட்டினான்.

‘முளங்காவிலா’

அருகிலிருந்த பிரயாணி கேட்க, ஓம் என்பதுபோல் தலையை ஆட்டிக் கொண்டான். ஏதோ தப்பினால் போதும் என்பது போலிருந்தது.

‘அவனை உற்றுப் பார்த்த பரிசோதகர் சிறிது நேரத்தின் பின் இவனை நோக்கி -

‘மன்னாரிலிருந்து முளங்காவிலுக்கு எவ்வளவு ரிக்கற் காசு?’

‘மூண்டு ரூபாய்’

பின் புத்தகத்தில் பரிசோதகர் எதையோ எழுதிக் கூட்டினார்.

‘ஏய் இருபத்தாறு ரூபாய் எடு’

‘ஐயா! என்ன விட்டிடுங்க’ அழுகை மெலிந்து கலந்த அவன் குரல், கெஞ்சிக் கொண்டிருந்தது. பரிசோதகர் முகத்தில் கடுமை ஏறிக் கொண்டிருந்தது.

‘இவன்ர பொக்கற்ர சோதியுங்க.....’

இதற்காகவே காத்திருந்தவர் போல் இருவர் எழுந்து அவனது கிழிந்த சேட்டு, அழுக்கடைந்த வேட்டி ஆகியவற்றைப் பரிசோதித்து ஏமாற்றத்துடன் உதட்டைப் பிதுக்கிக் கொண்டார்கள்.

வேட்டி அவிழ்ந்து தலைப்பு அரைய..... செருகிப் பிடித்தபடி, கண்களில் நீர் மல்க பரிதாபமாய் நின்ற அவனைப் பார்க்க, அந்த இருவர் மீதும் இவன் ஆத்திரம் கொண்டான்.

‘இங்கை இருக்கிற ஆக்களட்ட காசவாங்கி இருவத்தாறு ரூபா சேர்த்துத்தா’

பரிசோதகர் குரல் கடுமையாக ஒலித்தது. செருகிப் பிடித்த வேட்டியுடன் நின்ற அவன் இழுத்து முன்னால் தள்ளிவிடப் பட்டான்.

‘ஐயா! ஐயா! அஞ்சம் பத்திச்சம் தாருங்க’ பிச்சைக்காரன் போல் கையை நீட்டி இரந்தான்.

‘இத நேரத்தோட துவங்கியிருந்தா இந்தக்கெதி வராதே’

முலையிலிருந்து எழுந்த குரலுக்கு சிரிப்பொலி சிந்தி எழுந்தது. பரிசோதகரும் குரலுக்குரியவரை மெச்சுவது போல் தலையை ஆட்டிக் கொண்டார்.

‘ஐயா! ஐயா என்ன விட்டுடுங்கையா..... நான் இறங்கி நடந்து போறன்.’

பரிசோதகர் விடமுடியாது என்பதுபோல் தலையை ஆட்டினார்.

‘முன்னுக்கிருந்து காசுகேள் ஆரும் தருவினம்’

மீண்டும் அவன் பின்னுக்கிருந்து கேட்கத் தொடங்கினான். அவன் அருகிருந்த சிலர் ‘அங்க..... அங்க.....’ என பெண்கள் இருந்த சீற்றைக் காட்டினார்கள்.

எல்லோரிடமும் இருந்து விலகிப் பெண்கள் முன் சென்று கையை நீட்டினான். அவர்களோ லேஞ்சியால் வாயைப் பொத்தியபடி குனிந்து சிரித்தார்கள்.

‘கேளப்பா கேள், அஞ்சம் பத்திச்சம் தாங்கண்டு கேள். அம்மாமார் தருவினம்.’

பெண்களுடன் சம்பந்தப் படுவதால் பல குரல்கள் சேர்ந்து கொண்டன. சிலர் அவனைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தார்கள். அவர்களுக்குப் பணம் கொடுக்க மனமிருந்தும் கேலிக்கு அஞ்சி ஒதுங்கியது போலிருந்தார்கள்.

இதைப் பார்க்கப் பார்க்க இவனுக்குச் சகிக்க முடியாத அவமானமாக இருந்தது. ‘இதோ மனிதனைப் பாருங்கள். இதோ மனிதனைப்

பாருங்கள்' என பஸ்ஸே அதிரும்படி கத்த வேண்டும் போலிருந்தது. சுற்றியிருந்தோரைப் பார்க்கப் பார்க்க ஆத்திரமாயிருந்தது. அவன் பரிசோதகரைச் சுரண்டினான்.

'நானந்தக் காசக் கட்டுறன்'

இவனது அமைதியான குரலில் கேலிகள் மறைந்தன. எல்லோரும் அர்த்த பாவத்துடன் பார்த்தார்கள்.

'உன்ர சொந்தக்காரனா?'

பரிசோதகர் விசமமுடன் கேட்டார். இவனுக்கு அவர் முகத்தில் அறைய வேண்டும் போலிருந்தது. ஆயினும் அடக்கிக் கொண்டு இல்லை என்பது போல் தலையாட்டினான்.

பின் ஏன் என்பது போல நெற்றியைச் சுருக்கினார் பரிசோதகர்.

எதுவும் பேசாமல் பரிசோதகரையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். இவனது அமைதியான - உறுதியான பார்வையில் அவன் மனிதன் என்ற பொருள் செறிந்தது.

எனக்கென்னவோ தெரியாது என்பது போல் பரிசோதகர் உதட்டைப் பிதுக்கித் தோளைக் குலுக்கிக் கொண்டார்.

இதழ் - 132
ஏப்ரல் - 1979

உண்மை – பொய் – மௌனம்

...

- செந்தாரகை

‘இஞ்சாரும்!..... இஞ்சாரும்!..... என்னைக் கொஞ்சம் பாருமன்!’

அவன் நினைத்தவாறு அவள் சிரிக்கவில்லை.

‘தேவி!’ என்று பெயர் சொல்லிக் கூப்பிட்டும் அவன், அவளைச் சிரிக்க வைக்க வேண்டும் என்பதற்காக தன் தந்தை, தாயை வாஞ்சையுடன் அழைப்பதைப் போல் அழைத்துப் பார்த்தான்.

தேவி - காளிதேவியானாள்! படுக்கையிலே குப்புற விழுந்து கிடந்த அவளை அவன் அசைத்தான். கட்டில் தான் அசைந்தது.

சே! பெண்களுக்குக் கோபம் வந்தால்..... அதனால் ஏற்படும் வைராக்கியத்தினால், அவர்களுக்கு ஏற்படும் பலம்.....

மணி ஐந்தடித்து ஓய்ந்தது. அவன் தன்னைத் தானே நொந்து கொண்டான்.

‘சும்மா கிடந்த சங்கை ஊதிக் கெடுத்தானாம். நான் சும்மா இருந்திருக்கலாம். இது எல்லாம் சொல்லக் கூடிய காரியமா’

‘எப்படித்தான் அவளைத் தேற்றுவது?’ இது அவனின் தலையாய பிரச்சினை.

திரும்பினான்.

அங்கே -

நீல வண்ணக் கண்ணனின் படம்! அந்தப் படத்திற்குத் தான் எத்தனை வகை மலர்கள்!

பெண்களோடு சதா குறும்பு செய்து, சரசலீலை புரியும் கண்ணனை - இரு பெண்கள் மணாளனைத் தெய்வமாக வணங்கும் இந்தப் பெண்கள், சாதாரண ஒரு மனிதன் மனத்தில் பட்டதைச் சொல்லியதற்கா இவ்வளவு அடாவடித் தனம்!

அவன் என்னதான் சொல்லி விட்டான்!

'இன்னும் அவள் நினைப்பா?' என்று குறும்பாக தேவி தான் அவனிடம் கேட்டு நிமிண்டினாள்.

'அடே! நம்ம மனுஷிதான் கேட்கிறாளே' என்று அவனும் அதே தொனியில் 'அவளை என்னால் மறக்க முடியவில்லை' என்று சொல்லிப் பேச்சுக்கு உயிரோட்டம் கொடுக்க முனைந்தான்.

'ம்!..... எப்படி என்றாலும் அவன் உங்கள் சொந்த மச்சாள்! மறக்கமுடியுமா.....?' என்று சொல்லிக் கொண்டே, அவன் பிடித்த கையை உதறிவிட்டு படுக்கையில் விழுந்தான்.

அவன் சிரித்த முகத்திலே நாகத்தின் சீற்றம்.அலைகள் ஒருவழிப் பாதை, அவன் நெஞ்சின் அலைகள் இரு வழிப் பாதை.

அவன் நெஞ்சங்கள் விம்மித் தணிவதினால்.....

படுக்கையில் விழுந்தவன் இன்னும் எழும்பவில்லை.

'டாங்..... டாங்...'

எதையும் செய்ய முடியாத நிலையில் இருந்த அவன் மணியை எண்ணினான்.

ஒன்று, இரண்டு, மூன்று, நாலு, ஐந்து, ஆறு.....

'டிக்.... டிக்..... டிக்.....' தொடர்ந்தது.

‘மணி ஆறு. மனமே நீ ஆறு’ என்று தன்னைத் தானே தேற்றிக் கொண்டு, அவளையும் மீண்டும் தேற்றத் திரும்பினான்.

‘தேவி’ என்று அன்புடன் அழைத்து, அவள் சேலைக்குள் மறைக்கப்படாத அந்த வெண்ணிற மேனியைத் தடவிக் கொடுத்தான்.

அவள் அசைந்தாள்.

அவனுக்கு மனதில் மகிழ்ச்சி.

எழுந்தவள், அலுமாரியைத் திறந்து கையை வைத்தாள்.

அவள் கைபட்ட சேலைகள் சட்டைகள் கட்டிலில் விழுந்தன.

குட்கேசை எடுத்தாள்.

கட்டிலில் விழுந்தவை குட்கேஸிற்குள் இடம் பிடித்தன.

‘தேவி!’ அவன் மனதில் இனம் புரியாத நடுக்கம்.

முகத்தை வெட்டித் திருப்பினான்.

‘அவளிட்டைப் போங்கோ’

அவள் அவன் சொல்லும் உண்மையையும் நம்புகின்றாளில்லை. பொய்யையும் நம்புகின்றாளில்லை. காட்டும் மௌனத்தையும் நம்புகிறாளில்லை.

பின்பு, அவள் என்னத்தைத் தான் எதிர்ப்பாக்கின்றாள்!

‘நான் அண்ணனிடம் போறன்’

‘ஏன்.....? உதிலேயுள்ள வவுனியாவிற்ருத்தானே!’

‘டாங்’

மணி ஆறரை.

அவள் சென்ற பதினைந்து நிமிடத்திற்கு பின்பு, கொக்குவிலில் இருந்து மெயில் ரெயின் புறப்படும் சப்தம்.

ரெயின் ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

ரெயினில் அவ்வளவு சனமில்லை. ஒரு மூலைக்குள் தன்னை ஒதுக்கிக் கொண்டாள்.

‘தாஜ்மகால்’ போல, அந்த வெண்ணிலவின் தன்னொளியில் தகதகக்கும் யாழ்ப்பாண வளாகத்தின் அந்தக் கலைக்கூடம் கூட அவளுக்கு கவலையைத் தீர்க்கவில்லை என்றால் -

அவளுக்குத்தான் எவ்வளவு துணிச்சல், தன்னத் தனியே போவதற்கு! பக்கத்துக் கடைக்கே தனியப் போகாதவள் இன்று, இரவில் தனியாகப் போகின்றாள் என்றாள், அது துணிச்சல் இல்லாமல்....

அவள் மனதில் எதுவித பயமுமில்லை, கவலையைத் தவிர.

‘ம்! அவளை மறக்க முடியவில்லையாம்!’ என்று அடிக் கடி முணுமுணுத்துக் கொண்டே நிலா வெளியைப் பார்த்து பரவசப் பட்டவில்லை. வெறித்து நோக்கினாள்.

கொண்டு வந்த சாப்பாட்டை அவிழ்த்துச் சாப்பிட்டு, அவரவர் தங்கள் எண்சாண் உடம்பைக் குறுக்கி, முடக்கிக் கிடத்திக் கொண்டிருந்தனர்.

‘சிவா! கல்யாணம் முடிச்சது தவறு’ என்று அவளின் பின் சீற்றுக் காரனின் சத்தம், அவளை உஷார்ப் படுத்தியது.

பின் சீற்றுக்காரர் இருவருக்கும் எண்ணம், மற்றவர்களோடு சேர்ந்து, அவளும் நித்திரை என்று.

‘ஏண்டா’ என்றான் சிவா என்பவன்.

‘எப்படியோ கொழும்பிலுள்ள என் ‘குட்டு’ வெளிப்பட்டுப் போச்சு. ஒன்றா இரண்டா என்னைத் துருவித் துருவிக் கேட்டான். முழுதாக மறுக்கவும் முடியவில்லை.....’

‘பின்ன என்ன செய்தாய்?’

‘உண்மையை உள்ளவாறு சொல்ல முடியாது. சொன்னால் பிரளயம்’ தான். பொய்யைச் சொல்லி மறைக்கலாம் என்றால் அவள் புட்டுப் புட்டுக் கேட்கும் விதத்தில் உண்மைக்கு அப்பாலும் ஏதும் சொல்ல வேண்டிய நிலை. மெளனமாக இருக்கலாம் என்றால், ‘என்னை கள்ளப் பூனை’ பட்டம் குட்டுவான் போலும்.....’

‘அப்புறம்’ -

‘அப்புறம் என்ன? உனக்கு முன் அவர்கள் எல்லாம் வெறும் கால் தூசு’ என்று ஒரு போடு போட்டேன். அவன் முகத்தில் அரும்பிய புன்னகை. விட்டேனா அத்துடன்! அவர்கள் என்னை நினைக்கலாம். என்னால் நினைக்க முடியுமா? அப்படி அவர்கள் நினைவு வருகின்றபோது தான் உன் முன்னே வந்து குதிக்கின்றேனே’

ஒரு நமட்டுச் சிரிப்பு.

‘நல்ல காலம். இனி அந்தப் பக்கம் போகாதீங்க. இந்தப் பெண்களே இப்படித்தான் என்று தன் இனத்தையே பழித்து ஒருபோடு போட்டாளே!’

‘எப்படியோ பிரச்சினை தீர்ந்து போச்சு. இனிக் கவனமாக நட. இல்லை தொடர்’ என்றான் சிவா.

‘உன்பாடு?’ என்றான் மற்றவன்.

‘சீ! இந்த ஆண் வர்க்கமே இப்படித்தான் போலும்’ என்று மனதிற்குள் குமுறியவாறு, திரும்பினான்.

சப்தம் - நிசப்தமாகியது. சில வினாடிகள்.

மெயில் ரெயில் வவுனியா ஸ்டேசனில் சரியாக பதினொரு மணிக்கு நின்றது.

ரிக்கட்டைக் கொடுத்து விட்டு, ஸ்டேசனுக்கு முன்பாக உள்ள தனது சகோதரன் வீட்டிற்கு சென்றான், தேவி.

அங்கே -

வீட்டில் ஆட்கள் இருக்கும் அறிகுறியைக் காணவில்லை. அவளுக்கு மனம் ‘திக்’ என்றது. வீட்டைச் சுற்றி வந்து படுக்கை அறைக்குப் பக்கத்து ஜன்னலில் தட்டினாள்.

‘யாரது?’ என்ற அவள் அண்ணனின் குரல்.

அவள் நெஞ்சிற்குள் தண்ணீர் வந்தது.

‘ஏன் அண்ணனின் குரலில் ஒரு பிசிறல், சே!..... தடிமலாக இருக்கும்’ என்று தன் மனதைத் தானே தேற்றினாள்.

‘கெதியாப் போ!’ அவள் அண்ணன் வற்புறுத்தும் குரல்.

‘அண்ணர் யாரைத் துரத்துகின்றார்?’ என்ற கேள்வி அவள் மனதைக் குடைந்தது.

சிறிது நேரத்தின் பின்பு -

கதவு திறந்தது.

‘ஏன் எழுதாமல் வந்தீர்கள்’ என்று கேட்ட அவள் அண்ணன் ‘தனியா?’ என்றான் ஆச்சரியத்துடன்.

‘அண்ணி எங்கே?’ என்றாள் தேவி.

‘அவர்கள் பிரசவத்திற்காக இன்று பின்னேர ரெயினில் வீட்டிற்குப் போய்விட்டார்கள்’ என்ற அவள் அண்ணனின் பதில் மாத்திரமல்ல - அவன் முகத்திலே காணப்படும் கலவரம் அவளை என்னவோ செய்தது.

‘என்ன தங்கச்சி அப்படிப் பார்க்கிறாய்? உள்ளே வாயென்’

‘இல்லை அண்ணா! ஏதோ மனம் விரும்பியது. ஏன் வந்தேன் என்று எனக்கே புரியவில்லை. இங்கே வந்தவுடன்.....’

அவள் மௌனியானாள்.

‘என்ன சொன்னேன். என் அவர் அப்பிடியில்லை. அவர் அப்பிடி என்ன சொன்னார்? அவர் என்னை முடிப்பதற்கு முன்பு யாரையோ விரும்பினாராம். அது கைகூடவில்லை. இருந்தும் அவளை மறக்க முடியவில்லையாம். மற்றவர்களுடன் ஒப்பிடும் போது என் அவர்.....’ என்று அவள் மனத்திரையில் எப்படி அவளால் தன் அண்ணனிடம் சொல்ல முடியும்.

‘ஏன், உள்ளே வாயென்’

‘இல்லை அண்ணா. நான் உடனே போக வேணும்’

‘அப்பிடி என்ன அவசரம்? வந்தது வந்தாய். இன்று தங்கிவிட்டு நாளை போவேன்’.

‘அவர் இல்லாமல் வந்தது தவறு. மேலும் இங்கு தங்கினால்

தொடர்ந்து தவறு செய்தவளாகிடுவேன். நான் உடனே போக வேண்டும்.....'

அவனைப் புரிய முடியாது அவள் திகைத்து நின்றாள்.

அவளைப் புரிய முடியாது அவன் ஆச்சரியத்தில் நின்றான்.

'அடுத்த ரெயின் ரெண்டு மணிக்குத்தானே! இன்னும் ரெண்டு மணித்தியாலத்திற்கு மேலே இருக்கின்றது. அதுவரை வீட்டில்.....'

'இல்லை. அவருடன் வருகிறேன்' என்று சொல்லியவள் - அவனை மீண்டும் 'அண்ணா' என்று கூப்பிடவா இல்லையா' என்று சிந்தித்தாள்.

'எப்போது ரெயின் வரும்' எப்போது அவரைக் காண்பேன் என்ற சிந்தனையில் இருந்தாள்.

அவர்கள் இருவருக்கும் இடையே நீண்ட மயான அமைதி.

ரெயில் வந்தது.

தன் அண்ணனை அவளால் நிமிர்ந்து பார்க்க முடியவில்லை.

'எந்த முகத்துடன் அவரைப் பார்ப்பேன்' என்ற பயம் அவள் மனதில்.

ரெயின் நகருகின்றது.

'போறேன்.....' என்றாள்.

இதழ் - 62

மார்ச் 1973.

ஒற்றைக்கால் கோழி

...

- க. ஆனந்தமயில்

எழுத்தாளர் தம்பி வீட்டு வாசலில் ஏறியபோது அவரின் சுபாவம் விசர் கொண்டது. அவரது மனநிலை குழம்பிவிட்டது. சில கதைகளைப் படித்ததால் தானும் ஒரு செக்கோவ் ஆக, புதுமைப் பித்தனாக, பஷீர் ஆக வேண்டும் என்று விரும்பியிருந்தார். ஆனால் அவ்வளவிற்கு அவர் அதிகமாக ஒன்றும் எழுதவில்லை. நான்கு சிறுகதைகள். இரண்டு கவிதை, ஒரு நாடகம் அவ்வளவுதான் அவர் படைப்புக்கள். இன்று அற்புதமான ஒரு கதைக் கருவைச் சுமந்து வந்திருந்தார். அந்தக் கதிரையைப் பார்த்ததும் அது உருப்படாமல் சிதைய எல்லாம் அவருக்குக் குழப்பமாகி விட்டது. ஆத்திரம் பீறிட்டது. மனைவியைச் சத்தமிட்டு அழைத்தார்.

‘எத்தினை நாள் உனக்குச் சொல்கிறது. கதிரையிலை இந்தக் கோழியை படுக்க விடாதையெண்டு. நீங்கள் பிசாசுகள். மனிசன்ரை மன உணர்வுகளைப் புரிஞ்சு கொள்ள மாட்டியன். உங்களையெல்லாம் சுவர்களில் ஆணிகளில் அடித்து வைத்து ரசிக்கவேணும்.....’

சத்தம் கேட்டுப் பயந்த சுபாவம் கொண்ட அவர் மனைவி ஈஸ்வரி அடுப்படியை விட்டு வெளியே ஷந்தாள். அவருக்கு ஏதோ துரோகம் செய்தவளாய் பயந்து ஒடுங்கி பல்வியமாய்ச் சொன்னாள்.

‘உந்தச் சனியன் கோழியை எத்தினை தரம் உதைவிட்டுக் கலைச்சாலும் அது பேந்தும் வந்து உதிலை படுத்திடுது....’

தம்பி, மனைவியின் கன்னத்தில் ஒன்று வைத்தார். சிதறிப் பறந்தன. கன்னம் சிவந்துவிட்டது. அவள் கோழியைச் சிறகில் பிடிக்க, அது பக்கத்து வீடுகளில் இன்று தம்பி வீட்டில் இறைச்சிக் கறிதான் என்று பிரஸ்தாபிக்க, வீட்டின் பின்புற வேம்பின் அடியில் ஒரு தளர்ச்சி மடங்கால் கட்டிப் போட்டாள்.

அத்துடன் தம்பி அன்று அமைதியானார். இனிமேல் யாரையும் கூட்டி வந்து அந்தக் கதிரையில் அமர வைக்கலாம். இன்னும் அது அவ்வளவாக நைந்து போகவில்லை.

2

இப்போதெல்லாம் அந்தக் கதிரை தம்பிக்குப் பெரும் திருப்தியைத் தந்தது. கோழி கண்ணில் படும்படியாக இல்லைத் தானே.

தம்பியின் அண்மைக்கால நடைமுறை மனைவிக்குப் பழக்கமாகிவிட்டது. வேலையிழந்த பிறகு ஒருவித ஆத்திர சுபாவம் அடிக்கடி எழும். அதனால் அவரை அணுகும் போது மனைவி மிகக் கவனமாக இருந்தாள்.

அவர் இந்த ஒரு வருடத்தில் பார்க்காத தொழில் இல்லை. ஒரு நாடகம் எழுதினார். மேடைக்குத் தோதில்லை என்ற செய்தி கிடைத்து விட்டது. கொட்டில் ஒன்று போட்டு, மட்டை வரிந்து கொஞ்சக் கோழிக் குஞ்சு வளர்த்தார். ஒரு காலையில் பார்த்தால் ஒரு குஞ்சுகளையும் காணவில்லை. எல்லாம் யாரோ ஆசையாக வளர்த்துக் கைவிட்ட தாட்டன் பூனை ஒன்று கபளீகரம் செய்து விட்டது. சில நாளாக அதனை வேட்டையாட முயன்றார். அதில் தோல்வி தான் கிட்டியது.

சில நாள் கட்டு வேலைக்குப் போனார். அங்கே அவர் நாரி, கைகால்களை வளைத்து வேலை செய்தார். சில தெரிந்தவர்கள் பரிதாபப் பட்டனர். ‘இந்தத் தம்பிக்கு ஏன் இந்த வேலை, ஆனமான வேலையை விட்டிட்டு இதனைக் கேள்விப் பட்டதும் அந்த வேலையையும் விட்டுவிட்டார். பின்னர் ஒரு கடைக்குப் போனார். அதில் இருபது பேர்

வேலை செய்தார்கள். இவரது விமர்சனவாய் சும்மா இருக்கவில்லை. 'அங்கு வேலை செய்யும் எத்தனை பேருக்கு சகாய நிதி கட்டப்படுகிறது' எனக் கேட்டது. அத்தகைய சம்பாஷணை இல்லாத போது வாய்பீடியைக் கவ்வியிருந்தது. உடனடியாக வீட்டில் போய் இருக்கும்படி கணக்கை முடித்து அனுப்பிவிட்டார்.

குறைந்த வட்டியில் சாப்பிட வைத்து தம்பியின் மனைவி குடும்பத்தை அநுசரித்து வந்தாள். அவருக்குச் சமூக சேவை செய்ய வேண்டுமென்று ஆசை கிளர்ந்தது. கொஞ்சநாள் சும்மா பாடம் சொல்லிக் கொடுத்தார். வீட்டில் மனோரம்மிய நிலையைச் சொல்லி மனைவி கண்ணீரால் கதம்பமாலைகள் போட்டது தான் தாமதம் அதையும் அவர் கௌரவமாக நிறுத்திக் கொண்டார்.

பின்னர் அவர் மீன்பிடிக்கப் போனார். தொடர்ந்து நேரடியாக ஏற்படும் சிக்கல்கள் அவருக்கு ஒருவித மூளைக்கோளாறை ஏற்படுத்தியிருந்தது. எனினும் வித்தியாசம் அதிகமாய் இன்னும் கொஞ்சங் கூடுதலாகக் கதைப்பார் அவ்வளவு தான். இதையெல்லாம் நன்கு புரிந்து கொண்ட மனைவி அவரில் நல்ல இரக்கம். அதனால் தான் அன்று அவ்வளவு தரம் கத்தியபோது கூட அவள் வாய்திறந்து ஒரு சொல்கூட குளிர்மையாகப் பேசவில்லை.

அந்த அடைக் கோழியும் கட்டில் போய் ஒரு கிழமையாகியது. சில வேளைகளில் அதற்கு சிறிது கல்லுள்ள அரிசிக் குறுநலும், பிழிந்த தேங்காய்ப் பூவும் கிடைக்கும்.

3

பல நாட்களின் பின் அன்று தம்பி போன போட்சிறிதளவு மீன் கொண்டு வந்ததால் முப்பது ரூபாக் காசும், கறிக்கு மீனும் கிடைத்திருந்தது. அந்த மகிழ்ச்சியில் உமிக்கரியைக் கையில் நிறைத்து வீட்டின் பின் புறம் நின்று காவிப் பற்களை எப்படியும் இன்று வெள்ளையாக்கி விடவேண்டும் என்ற முனைப்புடன், பழைய தகரம், வளரும் தென்னம்பிள்ளை, பயன்பாட்டை முடித்துக் கொண்ட பாணை சட்டி, தறித்த உணா மர வேர் எல்லாவற்றையும் கவனித்துக் கொண்டு நின்றார், அப்போது தான் வேம்பின் அடியில் கட்டியிருந்த கோழி கண்ணில் தட்டுப் பட்டது. அது கட்டிய காலை இழுத்து

அவதிப் பட்டுக் கொண்டிருந்தது. காலிலிருந்து சிவப்புத் திரவம் நிலத்தைக் கோலமிட்டுக் கொண்டிருந்தது. அந்தப் புதினத்தை அண்மித்துப் பார்த்தபோது தான் கட்டியிருந்த மடக்கு பெரு நரம்பைத் துண்டாடியமை தெரிய வந்தது. அவர் மனநிலை குழம்பிவிட்டது. ஆத்திரங் கொப்பளிக்க, மனைவி மூன்றாம் வீட்டில் நிற்பதாக உரத்து அவளை அழைத்தார்.

அன்று தான் யானையைக் கண்ட புழுகத்திலிருந்த மனைவி அடுப்பில் மிளகாய் கருகவும் அதை விட்டு ஓட்டமும் நடையுமாகப் பின்புறம் வந்து நின்றாள். பிள்ளைகளிருவர் பாடசாலைக்கு, ஒன்று மூலையில் தூங்குவதாலும் இருந்த நிம்மதியெல்லாம் குலைய வந்து நின்றாள்.

‘உங்களுக்கெல்லாம் தலையிக்க என்ன இருக்குது? ஏதுமிருந்தால் இப்பிடிச் செய்வியளே. பார் அந்தக் கோழியை, அதுன்ர கதை முடிந்தது. இருந்திருந்தாலாவது ஒரு நாள் சீவியம் போயிராதே..... முப்பத்திரண்டு பல்லையும் கழட்டி கையில் தந்தால் தான் உங்களுக்கு அறிவு வரும்.....’

தனக்கு ஏற்கனவே பல் வருத்தம் காரணமாக பற்கள் சில பிடுங்கப் பட்டு விட்டன என்பதைத் தம்பிக்கு ஞாபகமூட்ட மறந்த மனைவிக்கு, கோழியைப் பார்த்ததும் பச்சாதாபம் ஏற்பட்டது.

‘ஆருக்குத் தெரியும் தளர்ச்சி மடக்கு இப்படிவெட்டும் எண்டு. சனியன் கோழி சும்மா நிண்டால் தானே. கதிரைக்குப் போக பறந்தடிச்சிருக்கும். நல்லா மடக்கு வெட்டிப் போட்டுது.....’

‘செய்த அநியாயத்திற்கு கொஞ்சம் மஞ்சள் மாவும் நல்லெண்ணையும் போட்டுக் கட்டிவிடு.....’

‘எல்லாம் உங்களாலை தான் வந்தது.....’

மேலும் கதைத்தால் தம்பியின் வாயைக் கிளறி அவதிப் பட நேரும் என உணர்ந்த மனைவி பொறுமையாகி அவரது சிகிச்சையில் ஈடுபட்டாள்.

4

கூட்டாளியின் வலைகளை இருளில் றோலர் ஒன்று. வெட்டிவிட்டதால் அதனைத் தேடி அலைந்துலைந்து வந்துசேர மதியமாகி விட்டது. தம்பி மிகவும் மனஞ்சோர்ந்து போனார். வரவர மீன் பாடும் எண்ணெய்ச் செலவிற்கே போதாத நிலைபரத்துக்கே வந்திருந்தது. பெரிதிற்கும் சிறிதிற்குமிடையில்

நடக்கும் போராட்டத்தை நினைக்க நினைக்க வெப்பியாரமாக இருந்தது. எஞ்சின் பிழைக்கு நங்கூர உதவிக்கு அப்பால், சோழக்கக் காற்றுடன் வங்காள விரிகடல் மத்திக்குப் போய் என்ன என்றும்..... யோசித்தார். நல்ல மீன் தளங்க..... பிடிக்க வரும் வெளிநாட..... கப்பல்களில் வருவோரைச் சந்தித்து, அவர்களைக் கண்டபடி ஏசிவிட்டு வரலாம் என நினைத்தாரோ என்னவோ வீட்டிற்கு தம்பி திரும்பி வந்து சேர்ந்ததே பெரும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது மனைவிக்கு.

அவரின் இதய உரலில் சிந்தனை உலக்கைகள் ஓங்கி ஓங்கி இடித்தன. மனைவி ஏதோ கத்திச் சொல்லிய பின்னர் தான், முன்னால் இருந்த சாப்பாட்டுக் கோப்பையின் ஞாபகம் வந்தது.

அப்போது தான் அந்தக் கோழி தென்பட்டது. வெட்டப் பட்ட காலின் விரல்கள் கருமையாகக் காய்ந்து நடுங்கின. தலையைக் கழுத்து வெளிப்படாது. உள்ளுக்குள் இழுத்து ஏதோ வீணம் வெளியேற ஒற்றைக் காலில் நின்றது. அவர் அதற்காகப் பரிதாபப் பட்டார். அது தப்பிக்கக் கூடிய சாத்தியக் கூறுகள் சிறிதும் இல்லைப்போல உணர்ந்தார்.

‘இனி உது தப்பாது போலை இருக்கு..... ஒரேயடியாய்ச் செத்திருந்தால் நல்லாயிருந்திருக்கும். அது படும் அவதியைப் பார்க்க முடியாமல் உனக்குத்தான் கிடைக்கும்.....’

அதைக் கேட்டு மனைவி சிரித்துக் கொண்டாள்.

‘சில நேரம் அரைவாசிப் பாவம் என்னிலை சேரலாம். ஆனால், பாதி உங்களைத் தான் சேரும்.... அந்தக் கதிரையிலை அதைப் படுக்க விட்டிருந்தால் உப்பிடி வந்திருக்குமே.....’

‘அதுக்கு காலிலை ஒரு துணியைச் சுத்தி அதுக்குமேலை மடங்கைக் கட்டியிருந்தால் ஏன் உப்பிடி வருவது. சரி சரி..... இன்னும் ஒருக்கா அதுக்கு மஞ்சள் மாவும் எண்ணெயும் போட்டுக் கட்டி விடு....’

பிட்டில் சிறிது போட்டுப் பார்த்தார். ஆனால் அது தலையைக் கூட அசைக்கவில்லை. அவரால் ‘பீடி’ பற்றிச் சுதந்திரமாகச் சிந்தனை செய்ய முடியவில்லை. எங்கும் அந்தக் கோழிக்கால் மனதை வாட்டியது. அவருக்கு ஒரு யோசனை புலப்பட்டது.

‘ஈஸ்வரி இந்தக் கோழியை ஆருக்காவது குடுத்தாலென்ன?’

‘அடை எழுப்பாமலே காற்றுப் போலை இருக்கிற இதை ஆர் வாங்கப் போயினம்...?’

‘சும்மா தான் குடுக்கச் சொல்கிறன்.....’

‘அதுக்கு வாங்க ஆள் இருக்க வேணுமெல்லே.....?’

அவர் பின்னரும் பேச்சைத் தொடரவில்லை. மௌனமாய் அதற்குத் தண்ணீர் வைத்தார். சிறிது சோற்றவுள் போட்டார். கோழியும், மீனை எதிர்நோக்கி நிற்கும் கொக்காய், கண்களைச் சொருகி ஒரு இதப்பை எதிர்நோக்கி நின்றது.

5

எழுத்தாளர் தம்பி தன் கவிதையொன்று பிரசுரமாகி இருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டார். பாரதி. தாகூராகப் பாவனை செய்து அவர் மனம் துள்ளியது. உடனடியாக அவர் மனம் இலக்கியப் படையல்களை அதிகமாகப் படைக்க முனைந்தது. கருக்களுக்கோ குறைவில்லை. கணம் ஒரு கருவந்து மனதில் கனத்தது. ‘வட்டிக் காசுக்காய் வாட்டசாட்டமான ஆச்சி வந்து பாராட்டுப் பத்திரங்கள் பாடி விட்டுப் போகிறாள். அயலில் உள்ள கடைக்காரருக்குப் பல்லுக்கொதி நேரத்தில் கூட முழுப் பல்லையும் காட்ட வேண்டி இருந்தது. இப்போதெல்லாம் தெருவில் போகும் தாய்மாருக்குப் பின்னால் குழந்தைகள் உச்சத் தொனியில் பாடிச் செல்வதை அவதானிக்க முடிகிறது. இலக்கியப் படையலுக்கு அபாரமான கருக்கள் இவை. இவற்றிற்கு உருவம் கொடுக்க மனைவியிடம் கடதாசி வாங்கும் படி கோரிக்கை விட்டு அலுத்துப் போனான். தனக்குக் கிடைக்கக்கூடிய இலக்கியத்துக்கான நோபல் பரிசு பிந்திக் கொண்டு போவதாக எண்ணினார். எண்ணியும் என்ன? அவரைச் சூழ்ந்திருக்கும் முதல் வட்டத்தினர் மனைவியும், மூன்று பிள்ளைகளும் அந்த அந்திம காலத்தை எதிர்நோக்கி இருக்கும் கோழியுந் தானே!

கோழி என்றவுடன் தான் அதில் ஏதோ அபிவிருத்தி நிகழ்த்த உணர்ந்தார். ஒரு பாதம் ஊனமான பாதிக்கால் காய்ந்து மரம் போல் இயக்கமின்றியபடியே இருக்க, மறு காலால் அது தாவித் தாவி கொத்திச் சாப்பிடத் தொடங்கியிருந்தது. என்றாலும் தம்பி, அந்தக் கோழியை பிரயோசனம் இல்லாத சடமா நினைத்தார். எவ்வளவு தரமென்று அந்தக் கோழியை மனதில்

சுமந்து கொண்டிருப்பது. எது எப்படியோ தம்பியும் ஊரைச்சுற்றிப் படர்ந்திருக்கும் மூத்தவர்களும் தங்கள் ஓட்டத்தில் நாளாந்தம் வேதனைச் சுமையைச் சுமந்து கொண்டே வந்தனர். வரவு செலவுத் திட்டத்தில் முழுமையாகவே துண்டு விழுந்து கொண்டு சென்றது.

இரவுகளில் வெறுமே சமூகத்தில் அலைந்தார். பகலில் வீட்டு வாசலில் அமர்ந்து எதிர்க் காணியில் நிற்கும் கற்பகலிருட்டங்களையும், தூரத்து வானத்தையும் ஓட்டை வேலிக்குள்ளால் தெரியும் தெருவில் போவோரையும், அந்தக் கோழியையும் வில்லங்கப் பட்டு ரசித்தார். நேரங்கெட்ட நேரத்தில் குழந்தைகள் இராகமிழுத்துப் பாடிவிட்டால், அதனை ரசிக்க முடியாதவராகி, ஏதாவது பத்திரிகையின் மூலையில் இழந்த வேலையைப் பற்றிக் குறிப்பிடப் பட்டிருக்கிறதா என்று பார்க்கப் படிப்பகம் ஒன்றிற்குப் போய்விடுகிறார்.

6

இப்படியாகவே சீரும் சிறப்புடனும் வாழ்ந்து வந்த, ஏழுத்தாளரின் குடும்பத்தில் ஓர் அதிசயம் நிகழ்ந்தது. அது மனைவி குழந்தைகள் சம்பந்தப்பட்டதல்ல. கோழி சம்பந்தப் பட்டது. அதனை முதலில் கண்டவர் அவர் மனைவிதான்.

‘இஞ்சருங்கோ, எங்கடை கோழியைப் பாத்தியளே..... அந்தக் கால் விழுந்து போச்சு. விழுந்த அந்தக் கால் துண்டு ஒழுங்கையிலை கிடந்ததெண்டு பக்கத்து வீட்டு திலகு சொன்னவன்.’

தம்பி கோழியைக் கூர்ந்து கவனித்தார். அந்தக் காலை உயர்த்தி சிறகுக்குள் மறைத்து வைத்துக் கொண்டு ஒரு காலால் தாவித் தாவி வழமைபோல அது அரைகிறது என்று நினைத்திருந்தார். ஆனால் இப்போது அது தாவி அசைந்தபோது நரம்பறுந்த பகுதி போக மீதிப் பகுதி தடிக்குச்சியாய் இடையிடையே வெளிப்பட்டது. அது ஓர் அபூர்வ விஷயமாக அவருக்குப் பட்டது.

‘இண்டைக்கு உதைப் பக்கத்து வீட்டுச் சேவல் மிதிக்கவும் கண்ணடனான். சேர்ந்தும் திரியுது. முட்டையிடப் போகுதுபோலை.’

இதனைக் கேள்விப் பட்டதும் அவர் மனம் சிந்தனைப் புத்தரையில் மேயத்

தொடங்கியது. இந்தக் கோழியும் இயற்கையுடன் கடுமையாகப் போராடி வாழ்ந்து காட்டுகிறேன் என்று சங்கற்பம் செய்திருக்கிறது போலும். மரண வேதனைக்கு அப்பாற்பட்டு அதன் சாவு பின்போடப் பட்டுள்ளது. அதனால் குடும்பத்தில் மிகவும் அக்கறையாகக் கவனிக்கப்பட வேண்டியது அந்தக் கோழியே என நினைத்தார்.

சில மாதங்களுக்கு முன்னர் ஒரு மறி ஆடு நின்றதும், வட்டிக்காய் அது விலைப்பட்டுப் போனதையிட்டு கவுலைப்பட்டாலும், ஒருவிதத்தில் சந்தோசப் பட்டார் தம்பி. இப்போதெல்லாம் பக்கத்து வீட்டு முருங்கையைக் காந்துதென்றோ, தென்னம் பிள்ளையைக் கடித்ததென்றோ நாராச வார்த்தைகள் காதுகளில் விழுவதில்லை. வேலிகளில் துளிர்க்கும் இலை குழைகள் மாரியைத் தேடிப் போனதால், கட்டை தின்று, மாரமடிய 'மாய்.... எனக் கத்திக் கேட்பதில்லை அது தான் விற்றுப் போய்விட்டதே!

கற்பனைச் சுருளை அறுத்துக் கொண்டு மனைவியை அழைத்தார்.

'ஈஸ்வரி அந்தக் கோழி முட்டையிடுகில் அந்தக் கதிரையில்தான் ஒரு பழந்துணியை போட்டுவிட வேணும்....'

'ஏன் அடுத்த காலையும் இல்லாமல் செய்யவோ.....'

மனைவி சிரித்துக் கொண்டாள். தம்பியும் அந்தப் பகிடியை நன்றாக ரசித்துக் கொண்டே சொன்னார்.

'பகுடிக்குச் சொல்லெல்லை, ஈஸ்வரி, உண்மையாகத் தான் சொல்லிறன். அடுத்த காலையும் இழந்து இயற்கையுடனான போராட்டத்தில் வென்று இது சீவிப்பது அபூர்வத்தின்மேல் அபூர்மாகத்தான் இருக்கு. அதனால் அடுத்த காலையும் அது இழக்க விடக்கூடாது'

அவர் சொன்னால் அவன் தட்டியதில்லை. ஒன்றைப் பிடித்தால் தம்பி ஒற்றைக் காலில் தான் நிற்பார் என்று மனைவிக்குத் தெரியும். அதனால் அவள் தனது வேலையைக் கவனிக்கப் போய்விட்டாள். ஆனால் எழுத்தாளர் தம்பியோ அந்தக் கோழியை அன்று வெகுநேரமாகக் கவனித்துக் கொண்டே கற்பனைக் குதிரையில் ஏறி வேகமாகச் சவாரி போனார். வழமைபோல் எத்தனையோ கதைக் கருக்களைச் சந்தித்துக் கொண்டே போனார். ஆனால் அவற்றுக்கு உருவம் கொடுப்பதில் தான் ஒற்றைக் கால் கோழியாய்ச் சங்கடப் பட்டுக் கொண்டார்.

வதைப் படலம்

•••

- மாத்தளை வடிவேலன்

காட்டுக்கோட்டை! தன் பெருமைக்குப் 'பேரிலே' கட்டியம் சொல்லும் ஊர். பாரம்பரியம் மிக்க கிராமம்.

ஆனால் இன்று, இவ்வூரில் காடும் இல்லை. கோட்டையும் கிடையாது.

ஒரு காலத்தில் இவை இருந்திருக்கலாம். சாதகப் பட்சியைப் போல் ஒரு துளி மழைக்காக வானத்தைப் பார்த்துப் பார்த்து ஏங்கி ஆண்டியாகிவிட்ட ஊர்வாசிகளுக்கு இந்த காட்டுக்கோட்டை வீரப்பிரதாபங்களெல்லாம் அர்த்தமற்ற, வேண்டாத கதையாகிப் போய்விட்ட காலம்.

பொய்த்த வானத்தை நம்பிக்கையோடு பார்த்து ஏமாந்து, நெஞ்சில் சரளைக் கற்களை வடுவாக்கிக் கொண்ட வானம்பார்த்த பூமியாகி.... 'வெளைஞ்சா காட்டுக் கோட்டை இல்லாட்டி வெறும் கோட்டை' இதுதான் இப்போது காட்டுக்கோட்டை கிராமத்தின் எழுத்தில் வரையாத சிலாசனமும் செப்பேடும்.

காட்டுக் கோட்டையை ஏழ்மையின் கோட்டையாக்கி விட்ட பஞ்சம்,

கோவணத்தையும் பிடுங்கிக் கொள்ள நோய்களையும் துணைக்கழைத்துக் கொண்டு உலா வருகின்றது.

எல்லா ஊர்களிலுமே காணப்படும் சிறு மலையினைப் பற்றிப் பொதுக் கதையான 'அனுமார் சஞ்சீவி மலையைக் கொண்டு வரும் போது அதிலிருந்து உடைந்து விழுந்த துண்டு தான் இந்த மலையாகும்.' என்று கூறப்படும் குரு மலையினை மேற்குத் திசையில் அரணாகக் கொண்டு காட்டுக் கோட்டைக் கிராமம் தெற்கு வடக்கில் கிடத்திய பிணமாகக் கிடக்கிறது.

வானம் பொழிந்தால் கூட, நஞ்சை பயிருக்குமே கிணற்றுப் பாய்ச்சல் மட்டும் போதாது. கம்மாங்கரையில் இருந்து பாசனம் கிடைத்தாலே 'மகசூல் தேறும்' இப்போது வானம் பொய்த்துப் போய் சோம்பல் தட்டி வருடக் கணக்கில் அலையும் போது, புஞ்சைப் பயிரைப் பற்றியெல்லாம் பேசவும் வேண்டுமா?... மேட்டு நிலங்களிலெல்லாம் வேலிக் கருவேலச் செடிகள் வளர்ந்து எஞ்சியுள்ள கால்நடைகளின் நாவிலும் 'செடில் பூட்டி விடுகின்றன. நாக்கு அழுகி, தலை உதறலெடுத்து நிற்கும் எலும்புக்கூட்டு உருப்படிகளை யார் வாங்குவார்கள்?

உப்புக்கண்டத்தில் சாப்பிட்ட மாமிசம் வயிற்றில் பொருமி.... ஊதிக்கிடக்கின்றது.

சேரத்தண்ணி, காணாத மேனிகள் அரிப்பெடுத்து மொச்சைக் கொட்டை.... மொச்சைக் கொட்டையாய் சொறி சிரங்கு போட்டு தடிக்க, இரத்தம் சீழ்..... வடிய....

பசி.... பசி... பஞ்சாய்ப் பறந்தவர்களை வெம்மை தகித்து அம்மை 'வெளையாண்டு வர' குடும்பம் குடும்பமாக படுக்கையில் வீழ்கின்றனர்.

'கொடை எடுத்து அம்மனுக்குக் குளிர வார்த்து, சக்திக்கரம் பாளித்து வேப்பிலை தேர் கட்டி இழுத்தால் அம்மா கோபம் தணிவாள்' அபிப்பிராயம் தெரிவித்ததோடு தனது கஞ்சிக்கும் சேர்த்தே மடிப்பிச்சை எடுக்கப் புறப்பட்ட சிவனாண்டிக் கிழவனை, அடுத்த கிழமையே ஊரின் சனத்தொகையைப் பாதியாகக் குறைப்பதற்கு சபதமெடுத்து, வியூகம் அமைத்த வாந்திபேதி வரவேற்று கஞ்சை மறக்கச் செய்கின்றது.

வாந்தி... வயிற்றோட்டம்... மளமளவெனச் சரியும் பிணங்களை இடுகாட்டிற்குத் தூக்கிச் சென்றவர்களில் சிலர் திரும்பி வரும்

வழியிலேயே வாந்தி இரத்த வயிற்றோட்டம் கண்டு வீடு வந்து
சேராமலேயே அவர்களும் போகவேண்டியதாகி விட்டது.

கொள்ளை நோய்..... காலரா..... ஊரே பிணவாடை
வீசிக்கிடக்கின்றது.

இழவு வீடுகளிலெல்லாம் மாரடித்து ஒப்பாரி வைத்து களைகட்டச்
செய்யும் கறுப்பாயிக் கிழவி தனக்கு ஒரு ஒப்பாரிவைக்கக் கூட
ஆளில்லாமல் வண்ணாரத் தெருவின் தொங்கலில் ஊர்மனையைக் காத்து
நிற்கும் சங்கிலிக் கறுப்பன் கோயிலுக்குப் பக்கத்திலுள்ள குடிசையில்
செத்து நாதியின்றி அழுகிப் போய் வீச்சும் வரவே குடிசையோடு எரிக்க
வேண்டியதாயிற்று.

ஜே..... ஜே..... என்றிருந்த ஊர் இப்போது இப்படி சீ... சீ... என்று
சின்னாபின்னப் படுகிறது.

வெள்ளிக்கிழமை காலையில் வயத்தில என்னமோ செய்யுது? என்று
ஆரம்பித்த ரெங்கையா கிழவனை அன்று மாலையிலேயே ரத்தழும்
சீழுமாக அடக்கம் செய்துவிட்டுத் திண்ணையிலிருந்து குமுறிக் குமுறி
அழுதுகொண்டிருக்கிறான் பேரன் கணபதி.

'டென்டனுக்கு.... டென்டனுக்கு' அவன் அழகைக்குச் சுருதி சேர்ப்பது
போல் ஒத்த தப்புவின் ஓசை ஓட்டைக் குடிசையைப் பிய்த்துக் கொண்டு
கோடியில் தாளம் போட்டது. 'சாவுத்தப்பா இல்லியே.... தப்படிச்சி... கேதம்
சொல்லி, ஒப்பாரி வைச்சி.... நீர்மாலை எடுத்துத், கோடி போட்டு சவம்
அடக்கிற நேரமா இது....? ஊரே கொள்ளை நோயில் கொல நடுங்கிக்
கிடக்குதே.... இல்ல... இல்ல.... தழுக்கடிச்சி தண்டாரா போடுறாங்க....'
காதைத் தீட்டிக் கொண்ட கணபதி தப்புக்காரனைத் தொடர்ந்தான்.

'டென்டனுக்கு... னக்கு... னக்கு...' என்று அடித்துக் கொண்டு தப்புக்கார
காத்தான் 'டன்..... டன்..... டன்...' என அடித்து நிறுத்தினான்.

தப்புச் சத்தத்தைக் கேட்டுப் பள்ளர் தெரு, பறையன் தெரு, சங்கிலியர்
தெரு, குடியானவன் தெரு என்றெல்லாம் பிரியும் அந்த ஊர் சந்தியில்
பலர் கூடினர். சிறிது நேரத்தில் காத்தானைச் சுற்றி ஒரு கூட்டமே
கூடிவிட்டது.

'இதனால் ஊர் சனங்களுக்குத் தெரிவிப்பது என்னவென்றால்
இப்பவும் நம்ம ஊர்லேயும், பக்கத்து ஊர்களிலேயும் பஞ்சம் பசியோட...

கொள்ளை நோயும் வந்து பெருவாரியான சனங்கள் செத்துப் போனாங்க. நம்மட கஷ்டங்மெல்லாம் எப்போ தீருமின்னு தெரியல. அதனால ஊர்விட்டு ஊர் போய், தேசம் விட்டு தேசம் போய் புத்தியுள்ள ஜனங்க பஞ்சம் பொளைக்கிறாங்க. அதனால ஆத்தூர் தாலுக்க ஆணையம் பட்டியில் இருக்கும் கருக்குவேல் கங்காணி கண்டிச்சீமையில் உள்ள காப்பித் தோட்டம் தேயிலைத் தோட்டம், கோச்சிரோடு போடுகிற வேலைகளுக்கு ஆள் கூட்டுராறு.... அந்தக் கண்டிச் சீமையிலேயும் இந்த வெள்ளைக்காரன் கொடிதான் பறக்குது. கண்டிச் சீமையில் தாயில்லாத புள்ளையும் பொளச்சிக்கிறாளாம். தேயிலைத் தூர்ல தேங்கா மாயியெல்லாம் கூடக் கெடைக்கிதாம். தலைக்கு கெழுமைக்கு காப்பொச பர்மா அரிசி.... வெள்ளிப் பணம்..’ தப்புக்கார காத்தான் கட்டியக் காரனாக விவரித்து நின்றான். இப்போது ஊரில் முக்கால்வாசிக்கும் அதிகமானோர் அங்கு கூடி, கசமுசுவெனப் பேசிக் கொண்டனர்.

காத்தான் மீண்டும் ஒரு தடவை தப்பை அடித்துவிட்டு, ‘ஆதலால் சனங்களே, ஆணையம்பட்டிப் பெரியாணிக்கு உதவிய நாம் ஊர்ல இருக்கும் சின்னக் கங்காணி முனுசாமி ஐயாகிட்ட பேரைப் பதிந்துகொள்ளுங்கள்.... டென்டனக்கு... டென்டனக்கு...’ தண்டா போட்ட காத்தான் இருளில் தலைமறைந்து போனாலும் பசியால் கூட்டைவிட்டுப் பறந்துவிடத் துடிக்கும் உயிரைத் தடுத்து விடும் சஞ்சீவியென ஒத்தை தப்புலின் ஓசை கேட்டுக் கொண்டே இருந்தது.

காத்தானின் அலங்கார ஆவர்த்தனத்துக்கு ஊர்ச் சனம் தாளம் போட்டு பஞ்ச நடை நடந்தது. ஆகதமான தப்பு ஒலி அனாகத நாதமாக ஒலிக்கும்போது...

‘வேறு கதி.....’

மேட்டுத் தெரு முனுசாமி சின்னக்கங்காணியாகி, செல்லமாக சின்னாணியாக வில்வரூபமெடுத்து நிற்க ஆள் திரட்டும் தர்பார் அமர்க்களமாக நடக்கின்றது.

உறவைப்பிரிந்து, உணர்வைத் துறந்து, ஊரைப் பிரிந்து, ஊரைப் பிரிக்கும் கடலையும் தாண்டி ஒன்றாகவே சாவோம் என்ற முடிவோடு பயணப்படுவோரை சடங்கு முதல் சாதிவரை பார்த்து பிரிவு பிரிவாக ‘பட்டியல் போட்டுக் கொண்டு அணையம்பட்டிக்கு புறப்படத் தயாரானான் சின்னாணி.

பசி.... பஞ்சம், பட்டினி எல்லோருக்கும் பசி..... பசிக்கும் வயிறும் ஒன்றுதான் குலம், கோத்திரம், வர்ணாசலம் என்ற பாகுபாடு மட்டும் வேறு வேறாக...

“கும்பிடுறேங்க சாமி....” பிந்தி வந்த ஆராயி கைகூப்பியபடி நின்று கொண்டிருந்தாள். நாலு பிள்ளைகளின் தாயாக இருந்த போதிலும் கட்டுக் குலையாமல் இருந்த அவள் உடம்பு தற்போது தளர்ந்துபோய் இருக்கின்றது.

அந்த இருட்டிலும் சின்னக் கங்காணியின் கழுகுப் பார்வை ஆராயியை அலசுகின்றது.

“என்ன ஆராயி....?” கங்காணியின் குரல் சாரங்கமாக ஒலிக்கின்றது. “சாமி என் மகன் கணபதியையும் கண்டிச் சீமைக்குக் கூட்டிப் போங்க.....” சின்னக் கங்காணியார் பதில் கூறவில்லை. பதிலுக்குச் சிரித்தார். தொடர்ந்தும் சிரித்துக் கொண்டே பக்கத்திலிருக்கும் மாயாண்டியைப் பார்த்தார். மாயாண்டி கோரஸாகச் சிரித்தான். சின்னக் கங்காணி சிரித்தால் மாயாண்டியும் சிரிக்க வேண்டும். முறைத்தால் முறைக்க வேண்டும்.

பதில் கூறாது சிரித்துக் கொண்டே இருக்கும் கங்காணியின் காலில் தானும் விழுந்து கும்பிட்டதோடு, மகன் கணபதியையும் அப்படிச் செய்யும் படி கூறினாள். பதினாறு வயது பூர்த்தியடைந்தும், ஒரு சிறுவனைப் போன்ற தோற்றத்தையுடைய கணபதி, கங்காணியின் காலில் மிகவும் பவ்வியத்துடன் சாஸ்டாங்கமாக விழுந்தான்.

“என்ன புள்ள வெளையாடுறியா....” குரலில் விநோதமான சீற்றம். “இந்த சின்னப்பயலைக் கூட்டிப்போய் நான் என்ன செய்ய? உன் புருஷன் சன்னாசி அந்தக் குப்பமேட்டு சிவளாயியைக் கூட்டிக் கிட்டுச் சிலோனுக்கு ஓடிப் போயிட்டானுன்னு ஊர்ல... டொம்மு.... டொம்முன்னு கெடக்கு....”

“ஐயையோ என் தலபுள்ள சத்தியமா சொல்றேன்.... நான் வேணும்னா எந்தக் கோயிலிலேயும் சத்தியம் செய்யுறேன்.... என் புருஷன் ஒருநாளும் அப்படிச் செய்யாது. அந்தக் குப்பத்துச் சிறுக்கி செவளாயி எவனோட போனாளோ.... கொள்ளையில போவா.... என் புருஷனோட போனதிற்கு என்ன சாட்சி இருக்கு....? ஐயன் வீட்டு மாடு கன்ன மேச்சிக்கிட்டு இருந்த என் புருஷன் மாட்டேன்னு ஒதுங்கிக்கிறவும்

ஐயனுடைய தென்னந்தோப்பில் யாரோ தேங்காயைப் புடுங்க இவருதான் புடுங்கினார்ன்னு பொய்க் குத்தம் சாட்டி கட்டி வைச்சி அடிச்ச படியால அவமானம் தாங்காம போயிட்டாரு.”

“இவுங்க பாட்டனும் கண்ண மூடிட்டாரு. நான் இந்த நாலு புள்ளைகளையும் வைச்சிக்கிட்டு என்னா பண்பு... சாமி எப்படி சரி எம்புள்ளயள கூட்டிப் போங்க...” இப்போது விசித்து விசித்து அழும் அவன் குரல், ஓ என்ற அழுகையாக பெரிதாகக் கேட்டது.

“இது நல்ல கதை. உன் புருஷனை தேடவா வெள்ளைக்காரன் எங்களுக்குப் பணம்கொடுக்கிறான்? சரி.... சரி..... என் கையைக் கடிச்சாலும் பரவாயில்லை. ஏதோ புண்ணியமாப் போவது. ஆனா, சொல்பேச்சி தட்டக் கூடாது. கண்டிச்சீமையிலே கெப்டன் பான்ஸ் துரை கோச்சி ரோடு போடுறான்.... அங்க தனியான் ‘ஒண்டி’களுக்கு வேலைஇருக்கு.... இப்ப தோட்டங்கள்ல வேலைக்கு குடும்பமாத்தான் கேட்கிறாங்க..... கோச்சி ரோடு போடுற இடத்தில் கல்லுடைக்க, மண்தூக்க, இப்படிப்பட்ட வேலைகள் இருக்கு. பரிதாபப் பட்டு இவன் பேரையும் பதிஞ்சுக்கிறேன். மாயாண்டி சன்னாசி மகன் கணபதின்னு காட்டுக்கோட்ட பெட்டில போட்டுக்க. ஞாயிற்றுக் கிழமை சாயந்தரமா வந்து செலவுக்குப் பணம் வாங்கிக்க.... எல்லாம் கடன்தான். என்ன மாயாண்டி புறப்படுவோமா.....” சின்னக் கங்காணியின் சில்லரைக் கங்காணி மாயாண்டி அரிக்கன் விளக்குடன் தலையசைக்க இருவரும் நடக்கின்றனர்.

கணபதி தன் தாயைப் பின் தொடர்ந்து குப்பத்திற்கு நடந்தான்.

“நீ கண்டிச் சீமைக்குப் போய் எப்படியும் உங்கப்பாவைத் தேடிக்கண்டு பிடிச்சு அப்பாவை உடனே இங்கே அனுப்பி வைச்சிரு.... நான் பிறகு தம்பி தங்கச்சிமார்களையும் கூட்டிக்கிட்டு கண்டிக்கு வந்திடுறேன்... பார்த்தியா கங்காணியாருக்கு எப்படி என்கின மனசு. அவரு பேச்சைத் தட்டாம நடந்துக்கப்பா.....” ஆராயி புதுத் தெம்புடன் கூறினாள்.

“நீ பயப்படாத அம்மா. நான் எப்படியும் நம்ம அப்பாவை தேடிக்கிட்டு வந்திடுறேன். தம்பி தங்கச்சிமார்களைக் கவனமாப் பார்த்துக்க. நான் அங்க இருந்து உங்களுக்குப் பணம் அனுப்பி வைக்கிறேன்.” கணபதி நம்பிக்கை ஊட்டினான்.

அன்றிரவு அவர்கள் குடிசையில் ஒரு கவளம் சோறு பெரும் விருந்தாக அமைந்தது.

ஞாயிற்றுக் கிழமை ஊர்கள் பலவற்றிலும் இருந்து கண்டிச் சீமையைப் பற்றிப் பூத்துக் குலுங்கும் கனவுகளுடன் நீ முந்தி.... நான் முந்தி என்று வந்தார்கள். ஒன்றாகக் கூடி நடந்தார்கள். ஒரு புழுதிப்பட்டாளம் கடலை நோக்கி விரைந்தது. தன் நெருங்கிய உறவுக்கார வீரமுத்துவிடம் கணபதியை ஒப்படைத்த ஆராயி கண் கலங்கி நின்றான். கண்கலங்கி நிற்கும் ஆராயியை 'நீ பயப்படாத தங்கச்சி.... நான் என் மகனா நெனச்சி பாதுகாத்து இருப்பேன்' என்று தைரியம் கூறித் தேற்றிய வீரமுத்து கணபதியைத் தன்னோடு சேர்த்துக் கொண்டு நடந்தான். வீரமுத்து ஆராயிக்கு சகோதர முறையானவன்.

நடை... நடை.... நடை... கால்கள் தேய்ந்து விடுமோ என்று அஞ்சும்படியான நடை. முன்குத்தி.... புண்பட்டு... கால்கள் கெஞ்சி புலம்பினாலும் தொடர்ந்து நடை. நீண்ட நெடும் பயண நடை. "எவ்வளவு நேரம்தான் கண்டி கதிர்காமக் கந்தனை நினைத்துப் பாடுவது...." பெரியோர்கள் இடையில் தங்கும் இரவுகளில் இராமாயணக் கதையைக் கூறி களைப்பைப் போக்கினார்கள். இடைக்கிடை குக்கிராமங்களின் சந்திகளில் சாலையோரத்தில் மரநிழலில் கஞ்சித் தொட்டில்கள் நடைபட்டாளத்தின் களைப்புத்தீர, கம்பனிக் காரர் ஏற்பாட்டில் 'பரிதாபி வருஷம் பிரதேசம் போறோம்" என்று கஞ்சி சுவைபடாத இன்னொருவன் சலித்துக் கொண்டான்.

இராமாயணக் கதையில் கடல் தாண்டும் படலம் வரும் முன்னரே நடை பட்டாளத்தினர் தனுஷு கோடியை வந்தடைந்துவிட்டனர். அத்தனை உத்வேகமான நடை. கடலையே காணாத பலர் முதலில் கடலைக் கண்டனர். கடலை மட்டுமா கப்பலையும் பார்த்தனர். கப்பலைத் தொட்டுப் பார்த்தனர். தோணியில் ஏறி கப்பலில் அமர்ந்து பயணத்தைத் தொடர்ந்தனர்.

தண்ணீரில் தள்ளாடும் பாய்க் கப்பலில் பயணம் தொடர.... பாய்க் கப்பல் மெதுவாக ஓடியது. தூரத்தே தெரியும் இராமேசுவரம் கோயில்.... சுகமர் கடற் காற்று அரவணக்க நடை பயணத்தில் களைத்துப் போன அனைவருமே நித்திரையில் ஆழ்ந்தனர்.

பொழுது புலரும் முன்னர் மறுகரையினை அடைந்து விடலாம் என்ற நம்பிக்கையுடன் பாய்க் கப்பலில் ஏறியவர்கள் 'வயிற்றில் நெருப்பைக் கட்டிக் கொண்டு கலங்க.....' சிறிது சிறிதாக ஆரம்பித்த மழை

பெருமழையாக.... பேய்மழையாக அடம்பிடித்துக் கொண்டு பெய்ய....
வெறிகொண்டு ஆடும் அலைகள்.... நீர்ச்சுழிகள்.....

தண்ணீர்க் கட்டில் திசையும் தடுமாறிப் போக இடையிடையே
கடலே பிளவுறும் படியாக இடியோசை வானத்தைப் பிளந்து காட்டும்
மின்னல்கள். ஆட்டம் போடும் படகிற்கருகில் ஒரு மின்னல் வெட்டு
'சாட்டையை சொடுக்குவது போல' சொடுக்குகின்றது. அரண்டு போய்க்
கிடக்கும் கணபதி வீரமுத்துவைக் கட்டி அணைத்துக் கொள்கிறான்.
"எல்லோருமே அர்ச்சுணா... அர்ச்சுணா..... சொல்லுங்க" 'அர்ச்சுணா...
அர்ச்சுணா....' கப்பலே அதிரும் படியாக அருச்சுணா கோஷம்
கேட்கின்றது.

தலைசுற்றி வாந்தி எடுத்த பலர், இப்போது அதிலேயே விழுந்து
விட்டனர். மயக்கமடையாதோர் தெய்வங்களைத் துணைக்கழைத்து
உயிர்ப்பிச்சை வேண்டி நின்றனர். பாய்க் கப்பலுக்கு எந்த நேரத்திலும்
ஆபத்து ஏற்படலாம்.

கப்பலோட்டிக் கட்டளையிட்டான். கப்பலின் நடுமரத்தில் அம்பு
போல் விரைந்தேறிய ஒருவர் 'பாயை' அறுத்து விட்டு 'விர்' ரென்று
இறங்கினார். சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் தறிகெட்டு ஓடிக்கொண்டிருந்த
அந்தப் பாய்க் கப்பல் வேகம் தணிந்து கட்டுக்கடங்கியது. காற்றின்
வேகமும் தணிய, அலைகளும் அடங்கி ஓய்ந்தன.

பாய்க் கப்பல் நிதானமாக மிதந்து கொண்டிருந்தது. கிழக்கும்
வெளுத்துக் கொண்டுவர துவண்டு கிடந்த அனைவரும் எழுந்து
நின்றனர். அமைதி பிறந்து நிற்கும் போது.... அந்த அமைதி நிலவியது....
சிறகு நேரம் தான். பாய் இழுந்து நிற்கும் கப்பலை ஒரு பெரிய மலை
ஓட்டி உரசி... சேர்த்து இழுப்பது போல..... மெதுவாக இடது பக்கமாகச்
சரிய.... என்ன இது புதிதாக.... தெரியாமல் விளங்காமல் 'ஐயோ....
ஐயோ..... கப்பல் முழுகப் போகுதா.....? அவலமாகக் கத்துகின்றனர்.

கூனிப் பொடி மீன்கள் கூட்டம் கூட்டமாக வந்து... மலைமலையாகக்
குவிந்து கப்பலை ஓட்டுவது.... உடனே அந்த மூலையில் அடுக்கி
வைச்சிருக்கும் தவிட்டு மூட்டைகளைக் கடலில் கொட்டுங்க.... தவிட்டை
கடலில் போடுங்க.... கப்பலோட்டி அவசரப் படுத்தினான்.

அந்த அவசரக் குரலைவிட அவசர அவசரமா ஒரு மூலையில் தயாராக

அடுக்கி வைக்கப் பட்டிருந்த தவிட்டு மூட்டைகளை எடுத்து அவிழ்த்து கடலில் கொட்டினார்கள். தவிட்டு மூட்டைகளைக் கொட்டிக் கொண்டே இருந்தார்கள். தவிட்டு கடலில் மிதந்தது. கடற் பரப்பில் தவிட்டுக் கோலம்.... பாய்க் கப்பலில் மலையெனப் படிந்த கூனிப் பொடிகள் கலைந்து கடலில் மிதக்கும் தவிட்டை உண்ண விரைந்தன. அலைகளில் தவழும் தவிட்டை உண்டு... உண்டு....

கப்பல் ஒரு குலுங்கு குலுங்கி திசை திரும்பி ஓடியது. சிறிது நேர ஓட்டத்திற்குப் பின்னர், கரைதெரிந்தது. கரையைக் கண்ட கப்பல் பயணிகள் கையெடுத்துக் கும்பிட்டனர்.

அன்று நண்பகலுக்கு முன்னேயே தட்டப் பாதையில் முட்டிவைத்துப் பொங்கியவர்கள், மறுநாள் காலையிலேயே மலைநாட்டை நோக்கி நடந்தனர். கப்பல் பணத்தில் இறுதிப் பயணம் சென்றுவிட்ட சிலர் மன்னார் மணலில் அடங்கிவிட, நோய்வாய்ப் பட்டோர் பின்தங்கி நடந்து வந்தனர்.

மீண்டும் 'ஒரு நடை பாரதம்' தெடங்கியது. அடர்ந்த காடுகளுக்கு மத்தியில் புழுக்கள் நெளியும் மனித சடலங்களையும், எலும்புக் கூடுகளையும் வழித்தடமாகக் கொண்டு நடந்தனர்.

உலர் காடுகளைக் கடந்து ஈரவலயக் காடுகளில் புகுந்த போது அட்டை போன்று ஐந்துக்கள் தொற்றி இரத்தம் குடித்தன.

ஆங்காங்கே 'முட்டி' வைத்து ஆக்கிய போது மிஞ்சிய பழைய சோற்றை அடுத்த நேரச் சாப்பாட்டுக்கே வைத்துக் கொண்டனர். நடை பயணத்தில் களைத்தோர் பிந்தி வந்த கூட்டத்தில் சேர்க்கப் பட்டு 'தொத்த பயலுகள்' என்று கேலி செய்யப் பட்டனர்.

பத்துத் தினங்கள் இரவு பகல் நடை பயணத்தில் கழித்த பின்னர் பன்னாமத்தை அடைந்தனர். மலைநாட்டின் வாசலென விளங்கிய பன்னாமம் அழகிய சிறு கிராமம். நாற்புறமும் சுற்றிலும் ரோடு ஒன்று அங்கிருந்து புறப்பட்டுச் சென்றது.

ஆட்டுப்பட்டி, தாம்பரவள்ளி, பன்னாமம் தமிழ் மணம். அடுத்தடுத்து தமிழ் குடிகள் வாழ்ந்தனர். பன்னாமத்தில் மாரி குடியிருந்தாள்.

மதுரை மீனாட்சியைக் கையெடுத்துத் துதித்வர்களுக்கு பன்னாமத்து முத்துமாரி அடைக்கலம் கொடுத்தாள்.

பன்னாமம் வந்து சேர்ந்தோரை மீண்டும் நாலு குழுக்களாகப் பிரித்தனர். முதல் மூன்று குழுக்களும் குடும்பத்தவர்களாக விளங்க நாலாவது குழு தனிக்கட்டைகளைக் கொண்டதாக அமைந்தது. நாலாவது குழு கோச்ச ரோடு வேலைக்கெனத் தெரிவு செய்யப் பட்டதாகும்.

குழுக்களாகப் பிரித்த கங்காணி மனம் குமுறி நிற்கின்றார். “இந்தப் பயணத்தில் சேதாரம் பெரிதாக அமைந்துவிட்டது. ஆளைத் திரட்டுவதை விட உயிரோடு கொண்டு வந்து சேர்ப்பதே மலையாக அமைகிறது. எப்படிச் சரிக்கட்டுவது.....? தலை சுற்றுகிறது” கங்காணியார் தலையைச் சுற்றி தலைப்பாகையைக் கட்டுகிறார்.

முதற்குழு வாட்ட சாட்டமாக அமையவே பதுளைக்கு அனுப்பப்பட்டது. ஏனையவை பன்னாமத்துக்குப் பக்கத்திலுள்ள தோட்டங்களுக்கு அனுப்பப் பட்டது. இதனால் ஒன்றாகச் சேர்ந்து வந்த பலர் பலவாறு பிரிந்து போய்விட்டனர்.

மாயாண்டி கணபதியைத் தனது கையடக்கத்தில் வைத்திருந்து, நாலாவது குழுவிலேயே அமர்த்திக் கொண்டான்.

“ஏன்டா இந்த ஊரை பன்னாமம்னு சொல்றாங்க. ஆனால் இந்த ஊர்ல ஆளுகை மாத்தி மாத்தி தலையே அனுப்பிறாங்க” சகாக்களைப் பிரிந்த ஒருவன் மன உளைச்சலில் கூறினான்.

“ஆமா நாம்ம ஒன்னா வந்தவங்களை மாத்தி அனுப்பின ஊர்..... மாத்தனை. பன்னாமம் இல்லை.....” பகிடயாகக் கூறினான்.

‘மாத்தனை’ நல்ல பெயர். எல்லோருமே சிரித்தனர். அவர்கள் துயரத்திலும் சிரிப்பை மறக்கவில்லை.

ரயில் ரோடுக்குத் தெரிவு செய்யப் பட்ட குழு தனியாக நடையைக் கட்டியது. கணபதி, வீரமுத்துவை நிழல் போலத் தொடர்ந்தான். வழிநெடுகச் சேறும் சகதியும், குன்றும் குழியுமாக ஏறி இறங்க வேண்டியிருந்தது. பனிமூட்டத்தைத் துளாவிக் கொண்டு வழி தேடிச் செல்வோரை துவானம் வரவேற்றது.

“இருபுறமும் படரும் தோட்டங்கள்.. கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வானளாவி நிற்கும் ஈரவலயக் காடுகள் அழிய, கோப்பி, தேயிலை, றப்பர்

தோட்டங்கள் உருவாகிக் கொண்டிருந்தன. தோட்டங்களுக்கு நடுவே ரயில் ரோடு உருவெடுத்துக் கொண்டிருந்தது. ரயில் பாதைக் கிடையில் 'கேம்ப்' அடித்துத் தொழிலாளர் தங்குவதற்கு வசதி செய்திருந்தார்கள். ஒவ்வொரு கேம்பிலும் இருநூறு பேருக்குக் குறையாமல் இருந்தனர்.

சல்லிக்கற்கள் உடைத்தல், பாதை வெட்டுதல், மண்நிரப்பல், மலைகளைக் குடைந்து சுரங்கப் பாதைகளை அமைத்தல், பாலம் கட்டுதல், தொங்கு பாலம் கட்டுதல், தொங்கு பாலம் அமைத்தல் முதலான வேலைகள் துரிதமாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன.

கொத்தனார்கள் ஆண்கள், பெண்கள், அலிகள், பார்த்து பச்சிலை மூலிகைக் கொண்டு பாரிய கற்பாறைகளைப் பிளந்து கொண்டிருந்தனர். மலைகளையே சிலைகளாக்கிக் கொண்டிருந்த சிற்பிகளின் உளிச் சத்தம் தேனியசையாக அருவிகளின் ஆலாபனையில் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. இடைக்கிடை கல்லு வெடிச் சத்தம் பயமுறுத்திக் கொண்டிருந்தது.

கணபதியும் வீரமுத்துவும் சிங்கமலைச் சுரங்கத்திற்கு அடுத்ததாகக் கட்டப் படும் பாலத்தில் வேலை செய்வதற்காக அனுப்பப் பட்டனர். இடையில் தங்கிய கேம்புகளிலும் சந்தித்த ஆட்களிடமும் சன்னாசியை விசாரித்தபடியே இருவரும் சென்றனர்.

இரவு... தூக்கத்தில் ஆழ்ந்து கிடக்கின்றது. தூங்காமல் சின்னக் கங்கானி முனுசாமியும் மாயாண்டியும் கேம்புகளுக்கு மத்தியிலுள்ள 'வாடியில்' வாடிப்போய் மந்திராலோசனை நடத்திக் கொண்டிருக்கின்றனர். நாட்டிலிருந்து கொண்டுவரப் பட்ட ஒரு குடம் கித்துள் கள்ளில் இன்னும் ஒரு சிரட்டைக் கள்ளே எஞ்சியிருக்கின்றது.

யோசனை.... யோசனை.... எப்படி இடிந்த பள்ளத்தை நிரப்புவது.....? எப்படி இந்தப் பள்ளத்தை நிரப்புவது.....? உருப்படியாக ஒன்றும் தட்டுப் படவில்லை. முட்டிக் கள்ளு முடிந்ததே ஒழிய போதையோ பாதையோ தெரியவில்லை.

வெள்ளைக்கார பான்ஸ் துரையின் முகத்தை நினைக்கும் போது தலைக் கேறிய போதை இறங்கிப் போகின்றது. கைநீட்டி வாங்கிய வெள்ளிப் பணம் கொஞ்ச நஞ்சமா...?

குறித்த காலத்தில் பாலத்தை எப்படிக் கட்டி முடிப்பது....? யோசனையில் மூழ்கி, துயரப் பட்டு, மௌனத்தில் ஆழ்ந்து போன

கங்காணியின் மௌனத் தளைகளை உதறுவதுபோல மாயாண்டி 'ஐயோ கங்காணியாரே.... கங்காணியாரே" குரலில் உற்சாகம் ததும்பியது.

முனுசாமி நம்பிக்கையோடு, 'கங்காணியாரே.... ம்..... சொல்லு"

"கங்காணியாரே நாம்ம கட்டாத பாலம் இல்ல.... மறிக்காத ஆறு இல்ல.... நிரப்பாத பள்ளம் கெடங்கு இல்ல.... பள்ளம் மட்டும் தான் இப்படிச் சோதனையா போச்சி... மண் நிரப்ப, நிரப்ப இடிஞ்சி போவுது. இப்படி ஒரேயடியா இடியிறத்துக்கு ஒரு காரணம் இருக்கு.... இப் தான் எனக்கும் அது மனசில படுது. இந்த இடத்துல ஒரு முனிபாய்ச்சல் இருக்கு... அதுதான் இப்படி இங்க இருந்து பாருங்க... ஏழு மலைகள் ஒரே தொடர்ச்சியா தெரியுதே. அது ஏழு கன்னிமார் இருக்கிற மலையா இருக்கும்.... இங்க இருந்து ஒரு முனி பாய்ச்சல் அங்க போவுது. முனிபாய்ச்சலின் வழி சரியா இந்த இடத்தில தான் அமையுது. ரெண்டொரு தடவை என் கனவிலயும் இது தட்டுப் பட்டிச்சி.... அதனால் பாலத்தைக் கட்ட விடாம தடுக்குது.... அதுதான் இந்தச் சோதனை எல்லாம். முனியை நம்ம வழியில வராம தடுக்க ஒரு வழி இருக்கு.... முனியைத் திருத்திப் படுத்த ஒரு வழி இருக்கு... ஒன்னு செய்யனும்...."

"என்னா செய்யனும். உடனே சொல்லு" கங்காணியின் குரலில் பதற்றம். எனினும் தெம்பு இழைந்தது. சோர்ந்து கிடந்தவர் துள்ளி எழுந்து நிற்கிறார்.

நாற்புறமும் நோட்டம் விட்ட பின்னர், மாயாண்டி கங்காணியின் காதில் கிசுகிசுக்கிறான். கங்காணியின் முகம் வியப்பால் விரிகின்றது. "செஞ்சா சரிவருமா.....? அப்புடி செஞ்சா சரியா? மாயாண்டி.... மாயாண்டி.... குரல் இழைகின்றது.

"ஆமா... ஆமா.... எங்க பாட்டா முந்தி ஒரு கதை சொல்லிச்சி... ஏழு அண்டா புதையல் எடுக்க செஞ்சாங்களாம்... சரி வந்திச்சாம்..."

மீண்டும் இருவரும் கிசுகிசுக்கின்றனர். கங்காணி மாயாண்டியிடம் கேள்விமேல் கேள்வி கேட்டு, திட்டம் போடுகிறார். இப்போது தலைக்கேறுவது போதையா புத்தியா தெரியவில்லை. தெளிவில்லை.... இருவருக்குமே தெரிய வில்லை. வெள்ளைக்காரனிடம் வாங்கிய வெள்ளிப் பணத்திற்கு வகை சொல்ல வழி கிடைத்து விட்டது. பாலத்தைக் கட்டி விடலாம்.

அடுத்த நாள் சின்னக் கங்காணி அவசர வேலையாக வீரமுத்துவை 'உதுமான் கந்த' சுரங்க கேம்புக்கு அனுப்ப, வீரமுத்து தான் திரும்பி வரும் வரை கணபதியைப் பத்திரமாக இருக்கும்படி கூறிவிட்டுச் செல்கின்றான்.

வீரமுத்து அங்கேயும் தன் தகப்பனைத் தேடி வருவான் என்ற நம்பிக்கை கணபதிக்கு வளர்ந்தது. வீரமுத்து உதுமான் கந்த கேம்புக்கு புறப்பட்டுப் போனான். அங்கேயும் கணபதியின் தகப்பனைப் பற்றி விசாரித்தபடியே சென்றான். சன்னாசியைத் தேடியவன், கறுத்த, வாட்ட சாட்டமான கறுப்பரும் அங்கே ரயில் ரோடு போடும் வேலையில் ஈடுபட்டிருப்பதைக் கண்டு வியந்து போனான்.

"யார் இவங்க....?" என்றான். "காபிரியன்.... கடிச்சிடுவான்கள்" என்று ஒருவன் பயம் காட்டினான். அன்று மாலை சில்லறைக் கங்காணி மாயாண்டி. கணபதிக்குத் தெரிவித்த செய்தி, அவனை ஆடுபாலத்தில் வைத்துத் தாலாட்டியது. 'ஆயா... அப்பா இருக்கிறாராம். அப்பா இருக்கிறாராம்.... நாளைக்கு அவரப் பார்க்கப் போறேன். உங்களையும் தங்கச்சிமார்களையும் கூட்டி வர அப்பாவை அனுப்பி வைக்கிறேன். நாளைக்கு அப்பாவைப் பார்ப்பேன்..... நான் கடல் கடந்து தேடி வந்ததைக் கண்டு சந்தோஷப் படப்போறார்." கணபதி களிப்பில் மிதந்தான். நாளை காலை பொட்டகல கேம்பில் இருக்கும் அவன் அப்பா சன்னாசியைப் பார்க்கப் போக வேண்டும். அதிகாலையிலேயே.....

"இந்த மாயாண்டி சின்னக் கங்காணிக்குத் தான் எவ்வளவு நல்ல மனசு.... அப்பாவைத் தேடிக் கண்டு பிடிச்சிட்டாரே....."

மகிழ்ச்சி கிச்சு கிச்சு மூட்ட தூக்கம் வரவில்லை. கண்ணா மூச்சு வெளையாடுகின்றது. கணபதி எப்போது விடியும்..... ஆவலோடு விழித்தபடியே..... விடியல் கணபதி..... விடியலின் கதிராக எழுந்து புறப்பட...

ஞாயிற்றுக் கிழமை விடியற் பொழுது குரியப் பந்து மேகத்திரையில் ஒளிந்து கிடக்கின்றது. கேம்புகளிலுள்ளோர் எழுந்திருக்க மனமின்றி எலும்பைக் குத்தும் குளிரில் சுருண்டு கிடக்கின்றனர். மாயாண்டி கூறியபடி கணபதி குளிரைப் பொருட்படுத்தாது, குளித்துவிட்டு கொட்டகல கேம்புக்குப் புறப்படத் தயாராக நிற்கின்றான்.

திட்டு திட்டாக இருட்டு மேகம் திரை போட்டு நிற்கின்றது.

“கணபதி....” மாயாண்டியின் பாசக் குரல்.

“வந்துவிட்டீர்களா... இதோ புறப்பட்டு விட்டேன் கங்காணியாரே.....” கணபதி பணிந்து பவ்வியமாகக் கூறினான்.

“கணபதி பொழுது விடியிறதிற் குள்ள நாம இங்கிருந்து புறப்பட்டாத் தான் காச்ச மலையைத் தாண்டி கொட்டகல கேம்பிற்குள் பகல் சாப்பாட்டிற்கு முந்தி போயிறலாம். அங்க முதல்ல உங்க அப்பாவைக் கண்டு பேசுவம். பிறகு பெரிய கங்காணியார்கிட்ட சொல்லி ரெண்டு பேரையும் ஒரே கேம்பில சேர்த்திருறேன். நீ காலையில் குளிச்சியா ஒரு பூஜை நேர்த்திக் கடன் இருக்கு....”

“ஆமா..... நீங்க சொன்னபடி குளிச்சிட்டேன்.” கணபதியின் குரலிலும் தூய்மை. மெல்லிய இருளுக்கு மெருகேற்றியபடி இருவரும் நடந்தனர். ஒரு காதம் நடந்திருப்பார்கள். அவர்கள் பாதையில் ஒரு முடக்கு. அங்கே இருவர் இருளோடு இருளாக நின்றனர். அந்த இருவரும் இவர்களைத் தொடர்ந்து நடந்தனர். பின்பு நாலெட்டு தூரம் தான் நடந்திருப்பர். “கணபதி இந்தப் புது வேட்டியைக் கட்டிக்க. உங்க அப்பாவை புதுசாப் பார்க்கப் போறே இல்ல.... புது வேட்டி கட்டிக்க... அப்பதான் மதிப்பா இருக்கும்..... முதல்ல இந்த இடத்தில சாமி கும்பிட்டு போவோம்” வாஞ்சையோடு தரும் வேட்டியை வாங்கிக் கட்டிக் கொண்டான்.

“இந்தா விபூதியைப் பூசு” கூட வந்த இருவரும் இப்போது அவன் நெற்றியில் விபூதியைப் பூசி, சந்தனத்தை அப்பி, குங்குமப் பொட்டை வைத்தனர்.

கணபதிக்குப் புதிராக இருந்தது. அப்பாவைப் பார்க்க.... சாமி கும்பிட..... நல்லது எத்தனை உபசரணை. அப்பாவை நேரில் பார்த்துவிட்டது போல மகிழ்ச்சியில் தோப்புக் கரணம் போட்டு விழுந்து கும்பிட்டான்.

“இந்தத் தேசிக்காயை கையில் வைச்சிக்க....” வணக்கம் முடிய மாயாண்டி கணபதியின் கையில் கொடுத்து, “இதுவரை காணாம, இந்த ஆள முதல் தடவையா... அதுதான்.... இதெல்லாம்.. நான் முந்தியே வைச்ச நேர்த்திக்கடன்... நேர்த்தி வைச்சா மறக்காம செஞ்சிடனும்....”

கணபதி எலுமிச்சம் பழத்தை வாங்கிக் கையில் வைத்துக்

கொண்டான். கூட வந்தவன் செம்பிலிருந்த தண்ணீரைச் சிறுவனின் தலையில் தெளித்துக் கொட்டினான். கணபதி தலையைச் சிலிர்த்தான். தண்ணீர் விசிறி தெறித்தது. எதற்கும் சம்மதமாக சிலிர்த்தான். தலையை ஆட்டினான். அது சம்மதம் என்ற சாடையைக் காட்டியது.

“இப்ப போவோம்.....”

மாயாண்டி முன்னே நடக்க, நாலவரும் பள்ளத்தில் இறங்கி நடக்கின்றனர். “இந்தக் குறுக்குப் பாதை இதுல போனா சுருக்கா போயிறலாம்” குறுக்குப் பாதையோ என்னவோ.... அப்பாகிட்ட போனா சரி” கணபதி வாய் திறக்கவில்லை.

சிலிர்த்தோடும் அருவியின் ஓரத்தில், இறங்கிப் புதிதாக பாலம் கட்ட ஆழமாகக் குழி தோண்டியிருக்கும் பகுதிக்குள் இப்போது நடந்துகொண்டிருந்தனர். பாதாளக் குளியின் ஓரமாக இருளைத் தடவியபடி நாலவரும் நடக்கும் போது...

முன்னால் சென்று கொண்டிருந்த மாயாண்டி நின்று, திரும்பிப் பார்த்து, ‘கணபதி இப்படி நிலுவை’..... குரலில் நடுக்கம். எனினும் அதட்டி வந்தது.

‘நம்ம எங்க அப்பாவைத் தானே பார்க்கப் போறோம்.....’ கேள்வியா.... நடுக்கமா.....

“ஆமா நீ உன் தாய்க்கு தலைமகள் தானே... இந்தப் பக்கம் பாரு. திரும்பு.... ஆமா திரும்பு...” மாயாண்டி ஒரே பாய்ச்சலாகப் பாய்ந்து அசுரனாக மாறி, ஆழக்கிடங்கினுள் கணபதியைத் தள்ளிவிட...

ஒருகணம் நடந்தது என்ன என்பதை நிதானிக்க முடியாத கணபதி நிலை குலைந்து கால்கள் இடறி, தலை குப்புறச் சரிந்து, “ஐயோ.... அம்மா.... அப்பா..... அப்பா.....” கணபதியின் அபயக் குரல் பாழாக்கிடங்கிலிருந்து வெளியே வரவில்லை.

இடிந்து கிடக்கும் பாழாங் கிடங்கினுள்... ஆழக்குழியில் பள்ளத்தில் தலைக்குப்புற அப்பாவைத் தேடி..... தேடி... கணபதி

இருட்டிலிருந்து வெளிப்பட்ட கங்காணி முனுசாமி பதறும் குரலில் “போடு சாம்பிராணியை போடு சாம்பிராணியை” துரிதப்படுத்தினான்.

மாயாண்டி எலுமிச்சம் பழத்தை வெட்டி நான்கு திசையிலும் வீசிக் கொண்டிருந்தான். தணல் சட்டியில் சாம்பிராணியைத் தூவி பள்ளத்திற்கும் மேட்டிற்குமாக ஆட்டிக் காட்டி விட்டுக் குழியினுள் வீசியெறிந்தனர். கூடவந்தோர்.

‘வால் முனியே நரபலி, தாய்க்குத் தலைமகனைக் காவு கொடுத்திட்டேன். இரத்தப்பலி கொடுத்திட்டேன். இந்த பலியை ஏத்துகிட்டு இனி பாலத்தைக் கட்ட விடு..... குழியை இடிய விடாதே... பாலத்தைக் கட்ட விடு’.... வெற்றிலையிலை சூடத்தைக் கொளுத்தி, சுடரை நாலா திசைகளிலும் காட்டிய முனுசாமியின் நா.... முனுமுணுக்கின்றது. கைகள் நடுங்குகின்றன.

அப்போது மற்றவர்கள் அதல பாதாளத்தில் தலை சிதறிய, குற்றுயிரும் குறையுயிருமாகக் கிடக்கும் கணபதியின் மீது பெரிய பெரிய பாறாங் கற்களைத் தம் தலைக்கு மேலே தூக்கி தூக்கி..... முனியே பலி ஏத்துக்க.... ஏத்துக்க.... என்று சரமாரியாகப் போட்டுக் கொண்டே யிருந்தனர்.

இதழ் -265
ஒக்டோபர் - 1999

உள்ளும் புறமும்

...

- மு. பொன்னம்பலம்

வாசற்படியருகே, வெளிவிறாந்தைத் தூணோடு அவன் குந்திக் கொண்டிருந்தான். அவன் பார்வை வெளியே அலைந்து கொண்டிருந்தது. தூரத் தெரிந்த வானமும் அதை இடைக் கிடை மறைத்து நின்ற பனை மரங்களும் அவன் பார்வையில் தட்டுப்பட்டன.

அவன் எதிரே, வாசற்படிகளில் அவனையே பார்த்தவளாய் அவன் அம்மா குந்திக் கொண்டிருந்தாள். கூனிப் போகப் போகும் வயது. வயதுக்கு மிஞ்சிய உழைப்பால் தளர்ந்து கோடுகள் விழுந்து, கூடவே ஓயாத கபால இடி, பல்வலி இவற்றின் தாக்கத்தால் அதைத்துப் போனது போன்ற முகம்.

ஹோவென்று இடைக்கிடை வீசிய சோளகக் காற்றினில் முற்றத்திலே புழுதி எழுந்து சுழன்றது. எங்கோ கோடிப்புற வளவில் நின்ற பனைமரத்தில் தொங்கிய காவோலை ஒன்று 'சரார் சரார்' என்று விட்டு விட்டு ஓசை எழுப்பியது.

அவன் எதிரேயிருக்கும் அம்மாவைப் பார்க்கவில்லை. இல்லை பார்க்க விரும்பவில்லை. தனது பிராந்தியத்துக்குள் எந்தவித வெளிக்

குறுக்கீடுகளையும் வரவேற்க விரும்பாத நிலை அவன் முகத்திலே எழுதி ஓட்டினாற் போல் தெரிந்தது. அவன் காலுக்கு மேல் காலைத் தூக்கிப் போட்டான். தூக்கிப் போட்ட காலைப் படபடவென்று ஆட்டத் தொடங்கினான். அப்போது அவன் முன்னால் இருந்த அவன் அம்மாவின் முழங்காலில் அவனது பெருவிரல் பட்டது. திடுக்கிட்டவனாய்க் காலை நகர்த்திக் கொண்டே தாயைப் பார்த்தான். சந்தர்ப்பத்தைப் பயன் படுத்திக் கொண்ட அவன் அவனைப் பார்த்துக் கதைக்கத் தொடங்கினான்.

‘என்னப்பு யோசிக்கிற, வீணா மனதை அலட்டிக் கொள்ளாதே. என்ற விதி அப்பிடி..... வேலை நிறுத்தம் எண்டு நீயும் அவங்களோடே போன, அது உன்ர வேலையை பறிச்சிற்றுது, இப்ப ஒண்டுமில்லாமல் நடுத்தெருவில் நிச்சிற... எண்டாலும் கடவுள் கைவிட மாட்டேர்’ என்றவன் ‘ஐயனாரே’ என்று தன் இஷ்ட தெய்வத்தை நோக்கி முறையிட்டான்.

ஹோவென்று வீசிய காற்று ‘அவக்’கென முற்றத்து மண்ணைக் கிண்டியெடுத்துக் கயிறுபோல் திரித்துச் சுழற்றிவிட்டு, அடுத்த வளவில் விழுந்து இரைந்துகொண்டு போவது கேட்டது போன்றவோர் அமைதி ஏற்படுகையில் ‘சரார் சரார்’ என்று அந்தக் காவோலை மீண்டும் பனையோடு உராய்வது கேட்டது.

அவன் பார்வை தூரத்தில் தனித்து நின்ற பனையைப் போய்த் தொட்டு நின்றது. திடீரென்று அதிலிருந்து, அதுவரைக்கும் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் இருந்த நாக்கணவாய் இரண்டு மேலெழுந்து கீச்சுக் கீச்செனக் கத்த ஆரம்பித்தன. அதைத் தொடர்ந்து காகங்கள் கரைவது கேட்டது. பனங்கொட்டுகளில் குந்தியிருந்த கிளிகள் இரைந்து தாழ்ந்தும், எழுந்தும் வீர் வீர் என நாலாபுறமும் பறப்பது தெரிந்தது.

என்ன கலவரமோ?

அவன் பார்வை தனித்த பனையை விட்டுச் சற்று நகர்ந்தது. அவனுக்கு காரணம் விளங்கிற்று. பருந்தொன்று, எடுத்தவுடனேயே பார்த்துவிட முடியாத உயரத்தில் பறந்து கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. கீழே விழுத்திய பார்வையோடு ஸ்தம்பித்த நீர்த் தேக்கம் போல அது அசைந்து கொண்டிருந்தது. அசைவு புலப்படாமலேயே அது கீழே தாழ்ந்து கொண்டு வந்தது. அந்நேரம் பார்த்து ஜில்லென்ற வேகத்தில்

எங்கிருந்தோவோர் கரிக்குருவி பருந்தை நோக்கி ஈட்டிபோல் பாய்ந்தது. அதன் தலைமையில் காக்கை, நாக்கணவாய் எல்லாம் ஒன்றாகச் சேர்ந்து அணிதிரண்டன.

பருந்து நிலைமையை உணர்ந்தது.

நீரில் கல்லு விழுந்துவிட்டது போல், அது செட்டையை அடித்து மிதப்பதை விட்டு பறக்கத் தொடங்கிற்று.

‘இனி எப்ப உனக்கு உத்தியோகம் கிடைக்கப் போகுது. இனி எப்ப நாங்கள் நல்லா வாறது.....? எதிரே இருந்த அவன் அம்மா பெருமூச்சு விட்டான். ‘நான் அப்பவே சொன்னான். உனக்கு இந்தக் கூடாத கூட்டங்கள் வேண்டாம் என்று. நீ கேட்டாயா? மலையோட போய்த் தலையை மோதினா ஆருக்கு நோகும்? எல்லாம் என்ற காலம்.... சரி, எதுக்கும் கடவுளை நேர்ந்துக்க.....’

பருந்து தூரத் தெரிந்த பனங் கூடலுக்குள் மறைவதை அவன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். துரத்திக் கொண்டு போன கூட்டம் வெற்றி பெற்றவை போல் திரும்பின. துரத்திய போதிருந்த கோஷம் இன்னும் ஒய்ந்தபாடில்லை. அவன் முகத்திலே புன்முறுவல்.

ஐந்து நிமிஷம் கழிந்திருக்காது.

ஏற்றிவிட்ட விண்கட்டிய பட்டம் போல் அந்தப் பருந்து மீண்டும் அங்கே மிதந்து கொண்டிருந்தது. இப்போ முன்பைவிட இன்னும் பதிவாகப் பறந்து கொண்டிருந்தது. அது அவன் எதிர்பார்த்ததுதான். அவனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

‘என்னடா சிரிக்கிற? நான் சொன்னா உனக்குச் சிரிப்புத் தான்!’ எதிரேயிருந்த அவன் அம்மா தும்பிமாதிரி ஊதிக் கொண்டிருந்தான். ‘நீ எப்ப தான் சிரிக்காமல் இருந்தனி? நல்லதுக்கும் சிரிக்கிற கெட்டதுக்கும் சிரிக்கிற. உனக்கு நல்லவையும் ஒண்டு..... ஐயோ, நான் செய்த கர்ம வினையோ என்னவோ.... நீ எப்ப மனிசனாய் இருக்கப் போறியோ நான் எப்ப பார்க்கப் போறனோ..?’

பருந்து இப்போது வரவர இன்னும் கீழாகப் பறக்கத் தொடங்கிற்று. அதன் வெள்ளைக் கழுத்தின் நுணுக்க அசைவுகள் தெளிவாகத் தெரிந்தன. முற்றத்திலே கரப்புக்குள் அடைபட்டிருந்த கோழியும் குஞ்சுகளும் ‘கீர்

கீர்' என்று வெகுண்டு தலையைச் சரித்து வாளை நோக்கின. மற்றக் குருவிகளோ ஏற்கெனவே சப்திக்கத் தொடங்கி விட்டிருந்தன.

கோழியின் சத்தத்தைக் கேட்டு அம்மா முற்றத்தைப் பார்த்தாள்.

பதிவாக நின்ற முற்றத்துத் தென்னைமர ஓலைகளில் பருந்தின் நிழல் விழுந்து விழுந்து மறைவது தெரிந்தன. அவள் கண்டுவிட்டாள். 'ஆ! இயமன் மாதிரி இந்தப் பிராந்து வந்திற்று. இதின்ர கொடுமை எண்டால்.... ஹோ! ஹோ!' அவள் சத்தம் போட்டாள்.

தென்னோலைகளில் விழுந்த நிழல் திடீரென்று முற்றத்து நடுவில் விழுந்தது. வாசற்படியருகே இருந்த அம்மாவிலும் மகனிலும் அறைவதுபோல் வந்து கூரைக்கு மேலால் போவது தெரிந்தது.

'இயமன் மாதிரி இந்தச் சனியன்! இதுக்கு அழிலில்லை! கரப்புக்க அடைச்சாலும் கோழிக் குஞ்சை விடுகுதில்லை' அவள் தொடர்ந்து கத்தினாள்.

இயமன் மாதிரியா அது தெரியுது? யமன் எவ்வளவு அழகாயிருக்கிறான். அவன் முறுவலித்தான். யமன் மாதிரி அது கீழே வரவர, கூக்குரலும் கீச்சிடலும் அதிகரித்தன. எதிர்ப்பவையெல்லாம் ஓரணியில் திரண்டன. எங்கோ யாரோ சீனவெடி கொளுத்தி எறிந்து வெடிப்பது கேட்டது.

அன்றொரு நாள் அவன் நண்பன் கேட்டது அவனுக்கு நினைவுக்கு வந்தது.

'தியாகு குளக்கரையில் கோட்டான் படுக்குதாம். உன்ர துவக்கைக் கொண்டு வா, போவம். வெடிச்சா நாலைஞ்சு விழும்' நண்பன் குமார் தூண்டினான்.

'இப்போது நான் இறைச்சி சாப்பிடுவதில்லை' அவன் பதில் அளித்தான்.

'என்ன திடீரென்று அகிம்சையோ!' என்று கேலிபண்ணிய குமார். 'அப்ப உன்னைக் கைகழுவ வேண்டியதுதான். உன்ர வேலையைப் பறிச்சவங்களுக்கும் இனி அன்புதான் காட்டுவ போலிருக்கு!' என்றான் சிறிது சினத்தோடு.

‘ஓ அன்பு தான் காட்டுவன். ஆனா அவங்களைப் பூரணமாக அழிக்கவும் நான் தான் முன்னுக்கு நிற்பன்.’

‘எனக்கு விளங்கேல்ல....’

நண்பன் அவனை ஒரு மாதிரியாகப் பார்த்துவிட்டு அங்கிருந்து சென்று விட்டான்.

துணோடு சாய்ந்திருந்தவன் இப்போ சிரித்தான்.

ஹோவென்று காற்று எதிர் வளவில் இரைந்து கொண்டு வருவது கேட்டது. அது வரமுன்னமே ‘சரார் சரார்’ என்று அந்தக் காவோலை உராய்வது கேட்டது.

‘என்னடா நான் கேட்டண்டு இருக்கிறன். நீ உன்ர பாட்டில வாயைத் திறக்காம சிரிச்செண்டு இருக்கிற?’ முன்னால் இருந்த அம்மா குரல் கொடுத்தாள். ‘என்னவோரு கொம்பனியில வேலை இருக்கெண்டு உன்னோட விலத்துப் பட்டவங்களெல்லாம் எழுதிப் போட்டிருக்கிறாங்களாம். அந்த வேலைக்கு நீயும் எழுதிப் போட்டனியாப்பு?’

‘ம்’

‘அதுக்கு எப்ப யப்பு மறுமொழி வரும்?’

‘.....’

‘நான் நேராத கோயிலில்ல. இந்தக் கடவுளுக்குத் தான் கண்ணில்ல.... எங்களை எத்தினை நாளைக்கு சோதிக்கிறேர் எண்டு பார்ப்பம்.....’

அதன் நிழல் விழுந்து கொண்டே இருந்தது. முற்றத்திலும் தென்னோலைகளிலுமாக மாறி மாறி விழுந்துகொண்டே இருந்தது.

இப்போ நாக்கணவாய்களும் கிளிகளும் முன்பைவிடக் கூடுதலாகக் கத்தின. கோழிகளும் பங்குக்குச் சேர்ந்து கொண்டு ‘கிர்கிர்’ என்று மலைத்து மலைத்து நோட்டம் விட்டன.

‘இயமன் மாதிரி இந்தப் பிராந்துக்கு அழிவில்லை!’ என்று தனது பங்குக்கு ஆரம்பித்த அம்மா, ‘டேய் தம்பி, அந்தச் சீன வெடியைக் கொளுத்தி எறியடா’ என்று முன்னுக்கு இருந்தவனை முடுக்கினாள்.

நிழல் விழுந்த வண்ணமே இருந்தது. இப்போ முன்பை விடப் பருத்துத் தெரிந்தது.

‘அம்மா அந்தத் துவக்கை எடுத்துக் கொண்டு வானை’ என்று கட்டளையிட்டான் அவன்.

‘ச்சி, நமக்கேன் அந்தப் பாவத்தை! அது போய்த் துலையட்டும்!’ என்றவள், ‘வேணுமெண்டால் சீனவெடியை கொளுத்தி எறி’ என்று கூறிவிட்டு மெல்லவாக அங்கிருந்து எழுந்து நடந்தாள்.

அவன் சிரித்தான்.

அவள் நடை தள்ளாடிற்று.

மல்லிகை - 27

ஓகஸ்ட் - 1970

லண்டன்காரன்

...

- மாவை. நித்தியானந்தன்

குமரேசன் நிமிர்ந்து நடந்தான். தனது அந்தப் பழைய குக்கிராமத்தின் வளைந்த சாலைகள் வழியெல்லாம் ஒருவிதமான கம்பீரத்துடன் அவன் நடந்து பார்த்தான். ஐந்தாண்டு இடைவெளிக்குப் பின்னும் பழையமாதிரியே இருக்கும் தனது ஊரை அலட்சிய மனோபாவத்துடன் அவன் சுற்றிப் பார்த்தான்.

இருமருங்கும் பூவரச மரங்கள் சடைத்துப் பரந்து, குளிர்மையான, கல்லொழுங்கைகள். பற்றைகளும், செடிகொடிகளும் பற்றிப் படர்ந்திருக்கும் முள்வேலிகளுக்கிடையே 'நெளிகின்ற' புதர்கள் நிறைந்த அந்தப் பிள்ளையார் கோயில் ஒழுங்கை பனங்கூடல்களைக் கிழித்துச் செல்கின்ற ஒற்றையடிப் பாதைகள், வயிரவர் கோயில் வெளி, புளியமரம், தோட்டங்கள் எல்லாம் எந்தவித மாற்றமுமின்றி அப்படியே தான் இருந்தன.

இந்த ஐந்தாண்டுக் காலத்தில் அந்தச் சிற்றூரில் ஏற்பட்டிருக்கும் ஒரேயொரு மாறுதல் என்று சொல்லக் கூடிய பெருமையுடன் புதிதாக எழுந்திருக்கும் ஒன்றிரண்டு சிறிய கல்வீடுகளைப் பார்த்து அவன் கேலியாகச் சிரித்துக் கொண்டான். லண்டன் மாநகரோடு தனது சிற்றூரை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தபோது அவனுக்கு வெறுப்பாகவும், ஏன்,

‘வெட்கமாகவும்’ கூட இருந்தது.

ஐந்தாண்டுக் கால லண்டன் வாழ்க்கையின் அதிசய, விநோதங்களை யெல்லாம் குமரேசன் மனத்திரையில் ஓடவிட்டான். ‘சீ, இதுவும் ஊரா?’ என்று அலுத்துக் கொண்டான்.

கல்லொழுங்கையின் அமைதியைக் கிழித்துக் கொண்டு அவனது சப்பாத்துக்கள் கிளப்பிய ‘டக் டக்’ கென்ற ஒசையில், பூவரசுக் கிளைகளிலிருந்த குருவிகள் சலனமுற்றுக் கீச்சிட்டுப் பறந்தன. மினுமினுப்பாக நீளக் காற்சட்டையும் முழுக்கைச் சேட்டும் போட்டுப் பீடு நடையுடன் சென்ற குமரேசனைக் கிடுகு வேலித் துவாரங்கள் வழியாக எத்தனையோ கண்கள் புதினமாகப் பார்த்து வியக்கலாயின.

குமரேசன் இங்கிலாந்திலிருந்து திரும்பி வந்த செய்தி அந்தக் குக்கிராமத்தின் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் பரபரப்பாக அடிபட்டது. எல்லோரும் குமரேசனைப் பற்றிப் பெருமையோடு பேசிப்பேசி வியந்தார்கள். அந்தச் சுற்றுவட்டாரத்தின் வரலாற்றில் வெளிநாட்டுக்குப் போய் வந்திருக்கும் ஒரேயொரு பேர்வழி குமரேசன் தானே. ‘அந்த ஊரிலேயே அவனைவிட வேறெவரும் இதுவரை நீளக் காற்சட்டை போட்டது கிடையாதென்கின்ற ஒரு பெருமையும்’ குமரேசனுக்கு உண்டு.

ஐந்து வருடங்களுக்கு முன்னர் பட்டப் படிப்புக்கென்று குமரேசன் இங்கிலாந்திற்குப் போனான். இப்பொழுது - ஐந்தாண்டுகளுக்குப் பின்னர் - எந்தப் பட்டமும் பெறாமலேயே திரும்பி வந்திருக்கிறான். இந்த ஐந்தாண்டுக் கால சுகானுபவங்களையும் விட, வேறேதுமில்லை. உல்லாசங்களையும், இன்பங்களையும் தேடி அவன் அங்கே சுற்றித் திரிந்தான். காம இச்சைகளைத் தீர்த்துக் கொள்வதில் பரமதிருப்தியடைந்தான். அவன் பணக்காரக் குடும்பத்தில் ஒரே பிள்ளை லண்டனுக்குப் போனதில் இவ்வளவுமே திருப்தியளிக்கக் கூடியதாக இருந்தபோதிலும், படிப்பை ஒழுங்காக முடித்து ஒரு பட்டத்தோடு திரும்பியிருந்தால் இன்னும் எவ்வளவு நன்றாக இருந்திருக்கும் என்றும் அவன் சிலசமயங்களில் யோசித்தான்.

லண்டன் மாநகரை விட்டுச் சிற்றூருக்கு வந்தமை, மலையிலிருந்து பாதாளத்திற்கு உருட்டிவிடப் பட்டதுபோல இருந்தது குமரேசனுக்கு. கிராமத்தின் அமைதியும், பண்பாடுகளும் அவன் மனதிலே எரிச்சலை

முட்டின. என்றாலும், தான் இப்பொழுது அந்தச் சிற்றுருக்கே ஒரு மதிப்புமிக்க பெரியவன்.

லண்டனுக்குப் போய் வந்தவன் என்ற எண்ணம் அவனுக்குள் ஒரு கிளகிளப்பை ஏற்படுத்தத் தவறவில்லை. 'சிங்கத்தின் வாலாக இருப்பதை விட ஒரு கட்டெறும்பின் தலையாக இருப்பது மதிப்பானதென்ற' அனுபவ வாக்கை அவன் நினைத்துப் பார்த்தான்.

தொண்டையைக் களைத்துக் கொண்டு குமரேசன் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான். ஊருக்குப் பெரியவன் என்ற பிரமையில் எண்ணற்ற கற்பனைகள் இப்பொழுது அவனது இதயத்தில் எழுந்து விரிந்தன. கிராமத்தின் இயல்புகளால் அவன் மனதில் ஏற்பட்டிருந்த பூதாகரமான வெறுமை இருளிலும் சில ஒளிக் கீற்றுக்கள் மின்னுவதை அப்பொழுதுதான் குமரேசன் கண்டான். தனது மன இச்சைகளையும், எண்ணங்களையும் பூர்த்தி செய்யமுடியாத பாலைவனமாகத் தனது கிராமத்தை ஏன் கருதிப் புழுங்க வேண்டுமென்று தனக்குள்ளே அவன் கேட்டுக் கொண்டான். 'நான் ஊருக்குப் பெரியவன்' என்று அவனது இதயவீணை ஒரே ராகத்தையே மீண்டும் மீண்டும் மீட்டியது. அந்தராகத்தின் அடித்தளத்திற் பிறந்து விரிந்த எண்ணச் சிறகுகளின் அணைப்பிலே அவன் மிதந்தான்.

குமரேசன் லண்டனிலிருந்து வந்ததை அறிந்து எத்தனையோ பேர் அவனைப் பார்க்கவும், சுகம் விசாரிக்கவும் வீட்டுக்கு வந்தார்கள். 'ஆகாய விமானத்தில் போகும் போது எப்படியிருக்கும் என்பது முதல் நகரத்து மண் என்ன நிறம் என்பதுவரை' அனைத்தையும் அவனிடம் கேட்டறிந்துவிட வேண்டுமென்று அவர்களுக்கு ஒரு துடிப்பு..... ஆனால், அவனோ, ஓரிரு வார்த்தைகள் பேசியதும், வேலை இருப்பதாகச் சொல்லிவிட்டு உள்ளே போய்விடுவான். தனது லண்டன் அந்தஸ்துக்கு, இப்படித் தான் நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்று அவன் நம்பினான்.

தனது சுற்றாடலிலுள்ளவர்களால் நினைத்துக் கூடப் பார்க்க முடியாத ஓர் உயர்ந்த தராதரத்தைத் தான் எய்திவிட்டதாகப் பெருமைப் பட்டான், குமரேசன்.

குமரேசனின் இந்த அந்தஸ்து தத்துவங்களுக்கெல்லாம் விதிவிலக்காகக் கூட ஒரு கூட்டம் இருக்கத்தான் செய்தது. அவர்களே

அந்தக் கிராமத்தின் இளம் பெண்கள். மற்றவர்களிடமிருந்து அந்தஸ்துக்காக விலகி விலகி ஓடிய குமரேசன், பெண்களுடன் மாத்திரம் நெருங்கிப் பழக விரும்பினான். 'அந்தஸ்திலும்' பார்க்க இனக்கவர்ச்சி அவனுக்குப் பெரிதாக இருந்தது.

அவன் லண்டனுக்குப் புறப்பட்ட போது சிறுமியாராக இருந்தவர்களெல்லாம் இப்பொழுது உள்ளத்தைக் கிள்ளும் பருவப் பெண்களாகக் கொள்ளை அழகுடன் விளங்குவதைக் கண்டு அவன் ஆச்சரியப்பட்டான்.

எங்கே பெண்களைக் கண்டாலும், நின்று சில வார்த்தைகளாவது பேசிவிட்டுத்தான் குமரேசன் போவான். அவர்கள் தான் வெட்கப் பட்டு நழுவினோட முயற்சிப்பார்கள். எல்லோரையும் போலவே இந்தப் பெண்களுக்கும் தன்மீதும் தனது அந்தஸ்தின் மீதும் அபார மதிப்பும் - ஒருவித பயமும் கூட இருக்குமென்று குமரேசனுக்கு நன்றாகத் தெரியும். அதை நினைத்து அவன் மிகவும் சந்தோசப் பட்டான்.

கிராமத்துப் பிள்ளையார் கோயிலில் திருவிழா நடந்து, அங்கே சென்ற குமரேசன், தனது அந்தஸ்தை மனதில் கொண்டு தனியே ஒரு புறமாக நின்றான். நின்றவனைப் பெண்கள் கூட்டம் கவரவே, அவர்களையிற் சென்று பேச்சுக் கொடுக்கத் தொடங்கினான். நீண்ட காலத்தின் பின் காண்கின்ற தோரணையில் இளநங்கையருடனெல்லாம் பேசிக் கொண்டதிலும், அவர்களைப் பார்வையால் விழுங்கி அவர்தம் பருவ அழகையெல்லாம் அள்ளிப் பருகியதிலும் அவனடைந்த குதூகலம் பெரிது. சாதாரணமாக இவ்விதம் நடந்துகொள்வது கிராமத்தில் வழக்கமில்லையாயினும், குமரேசனைப் பொறுத்தவரை அவன் ஒரு விதிவிலக்காகவே அங்கு கணிக்கப் பட்டான். 'அவனோ லண்டனுக்குப் போனவன் - நாகரிகம் கண்டவன் - உலகம் தெரிந்தவன் - நீண்ட காலத்திற்குப் பிறகு ஊருக்கு வந்திருக்கிறவன் - அந்தஸ்தில் மேம்பட்டவன்' என்பதால் அவனை எவரும் குறையாகக் கருதவில்லை.

கோவிலிற் சந்தித்த வாலைக் குமரியின் இளமை அழகும், அங்கக் கவர்ச்சியும் லண்டனில் அடிக்கடி அவனுக்கு ஏற்பட்டது போன்ற மயக்க வெறியையும், தடுமாற்றத்தையும் இங்கே ஏற்படுத்தின. அதிலும், இரத்தினத்தாரின் கடைசி மகளான செங்கமலத்தின் அசாதாரணமான எழில் சிந்தும் இளமைப் பொலிவும் ஒளிரும் விழிகளின் வீச்சும்

மொட்டவிழ்ந்தது போன்ற மெல்லிய முறுவலும்.... குமரேசனின் மனக்கண்களில் திரும்பத் திரும்பத் தோன்றி அவனைக் கொல்லாமற் கொன்றன. அவளது கணரென்ற இனிய குரல், செவிகளில் ரீங்காரம் செய்துகொண்டேயிருந்தது. குமரேசன் அவளது நினைவின் பிடியிலே படாதபாடு பட்டான்.

அன்று மாலை மயங்கும் நேரம். பொதுக் கிணற்றில் நீர் அள்ளிக் கொண்டு சென்ற செங்கமலத்தை ஒழுங்கை வளைவிலே குமரேசன் சந்தித்தான். அந்தக் கணமே நிலைகுழம்பிப் போன அவனுக்கு, லண்டன் நகரின் சுகானுபவங்கள், இன்பங்கள் எல்லாம் ஒருங்கு சேர்ந்து மீண்டும் தனக்குக் கிடைத்தது போன்ற கணநேரப் பிரமை.... மோக மயக்கத்திலே, தாவிச் சென்று செங்கமலத்தின் கைகளை அவன் பற்றினான். திகைத்து, அவளது கைகள் தளர தண்ணீர்க் குடம் படாரெனக் கீழே விழுந்தது. சத்தத்தைக் கேட்டு இரத்தினத்தாரும் வேறு இரண்டு மூன்று பேரும் ஓடிவந்தார்கள். வந்தவர்கள் அங்கே செங்கமலத்தையும், குமரேசனையும் கண்டார்கள். எவரும் எதுவுமே பேசவில்லை. என்ன நடந்திருக்கும் என்று ஊகிக்கவும்கூட, அவர்கள் விரும்பவில்லை. குமரேசனின் 'அந்தஸ்திற்கும், மதிப்பிற்கும், லண்டனுக்குப் போய்வந்த அசாதாரணத் தகைமைக்கும்' அவர்கள் பயந்தார்கள். இதற்குப் பிறகும் செங்கமலத்தைப் பலதடவைகள் குமரேசன் சந்தித்தான்.

சில வார காலக் கிராம வாழ்க்கையின் பின் குமரேசன் கொழும்புக்குப் பயணமானான். அவன் சென்று நான்கு மாதங்களில், அந்தக் கிராமமே அல்லோலகல்லோலப் பட்டது.

செங்கமலம் மணமாகாமலே கர்ப்பவதியாகிவிட்டாள். சீற்றத்தால் அந்தச் சிற்றூர் குமுறியது.... கொதித்தது..... குமரேசன் மேல் ஆத்திரம் கொண்டு கொந்தளித்தது..... கண்ணீர் பெருக்கியது.....

ஆனால் அதற்குமேல் அந்தச் சிற்றூரால் எதுவுமே அப்பொழுது செய்ய முடியவில்லை. செய்யத் தெரியவுமில்லை. சீறிய சிற்றூர், குமுறிக் குமுறிக் களைத்துத் தானாகவே அடங்கியது. குமரேசன் சுகமாகக் கொழும்பிலே இருந்தான்.

அந்தஸ்தைக் கண்டு பயப் படும் பழக்கத்தை அந்த ஊர் அன்றைக்கே குழிதோண்டிப் புதைத்து விட்டது. ஊரின் சரித்திரத்திலேயே

முன்னரெப்போதும் நடைபெற்றறியாத அந்தச் சம்பவத்தினால் ஊரார் மனங்களில் ஏற்பட்ட காயங்கள் பிறகு மாறவேயில்லை. வெடிக்க முடியாமல் துடிக்கின்ற எரிமலைகளாகக் கிராமத்தவர்கள் தமது நெஞ்சங்களை வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். சம்பவங்களின் நினைவுகள் ஆழமாக வேரூன்றிப் பசுமையாக இருந்தன.

நாலைந்து வருடங்களின் பிறகு குமரேசன் ஒருமுறை கிராமத்துக்கு வந்தான். பழைய சம்பவங்களின் கொதிப்பெல்லாம் மண்ணோடு மண்ணாகி மறைந்திருக்குமென்ற நினைப்புடன், மிகச் சாவதானமாக அவன் ஊரில் வந்து தங்கினான்.

அவன் வந்து இரண்டாவது நாள், கிராமத்தில் மரண ஊர்வலம் நடந்தது. அதற்குப் பிறகு அவன் இல்லை. குமரேசனது பிரேதத்தைப் படையிலே சுமந்து கொண்டு ஊரார் சுடலையை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

மல்லிகை - 39

ஆகஸ்ட் - 1971

சிறை

...—

- துரை மனோகரன்

‘வீட்டுக்காரர்.....!’

வீட்டு நாய் ‘ளொள்.... ளொள்’ என்றது.

‘வீட்டுக்காரர்.....!’

மீண்டும் வீட்டு நாய்தான் ‘ளொள்..... ளொள்’ என்று குரல் காட்டியதே தவிர, வீட்டுக்காரரைக் காணோம்.

வீட்டு நாயின் முன்னைய சத்தத்துடன், வீட்டினுள்ளேயிருந்து ‘ஆரது?’ என்ற குரல் கேட்டது. அந்தக் குரலுக்குரிய உருவம் ஒரு பெண்மணியாகத்தான் இருக்க வேண்டும். கொஞ்சம் மென்மையான குரல்.

‘அது.... நாங்கள். அ..... எழுத்தாளர் ஐயாவைத் தேடி வந்திருக்கிறம்.’ வந்த இருவரில் ஒருவர் இவ்வாறு தெரிவித்தார்.

‘அ.... நில்லுங்கோ. அவர் வந்திடுவார்’.

அவர்கள் வாசலில் நிற்கிறார்கள்.

‘இஞ்சேருங்கோ!’ வீட்டினுள்ளே எழுத்தாளன் பேரின்பநாதனது மனைவியின் குரல்.

‘என்னது?’ என்று எழுத்தாளன் பேரின்பநாதன் மனைவியை விசாரித்துக் கொண்டு வந்தான்.

‘ஆரோ ரண்டுபேர் உங்களைத் தேடிக் கொண்டு வந்து நிக்குதுகள். போய் என்னண்டு கேளுங்கோ.’

பேரின்பநாதன் தான் கையில் வைத்திருந்த கைக்குழந்தையையும் கொண்டு வெளியே போக ஆயத்தமானான். ‘குழந்தையை இஞ்சை தந்திட்டுப் போங்கோ. இதென்ன, மேலிலை ஒரு பெனியனும் போடாமல்?’ மனைவி கதைத்துக் கொண்டே குழந்தையைக் கையில் வாங்கினாள்.

பேரின்பநாதன் வேகமாக அறைக்குச் சென்று ஒரு பெனியனை எடுத்து அணிந்து கொண்டே வெளியே சென்று, வந்தவர்களை வரவேற்றான்.

‘வாருங்கோ.....! வாருங்கோ..... உள்ளுக்கு வாருங்கோ..... இப்படி இந்தக் கதிரையளிலை இருங்கோ.’

வரவேற்புபசாரம் முடிந்ததும், தானும் கதிரையை இழுத்து வந்து அமர்ந்து கொண்டான்.

வந்தவர்கள் எங்கெல்லாமோ போய்ச் சுற்றி வளைத்துச் பேரின்பநாதனின் மாமன், மச்சான், அண்ணன், தம்பி பற்றியெல்லாம் கதை கொடுத்து, இறுதியாக விஷயத்திற்கு வந்தபோது -

பேரின்பநாதனின் இரண்டாவது மகள் ராணி ஒரு சிறு தட்டில் தேநீர் கொண்டுவந்து இருவரிடமும் நீட்டினாள். ‘தங்கச்சி, எத்தினையாம் வகுப்பு படிக்கிறாள்?’ என்று கேட்டுக் கொண்டே இருவரும் தேநீர்க் குவளைகளை எடுக்க, ‘மூண்டாம் வகுப்பு’ என்று சொல்லிவிட்டு ஏதோ பருவமடைந்த பெரிய பெண் வெட்கப்படுவதைப் போல, தட்டுடன் வீட்டினுள் ஓடினாள்.

தேநீரைச் சுவைத்து முடிந்ததும் அவர்கள் ‘விஷய’த்திற்கு வந்தார்கள்.

‘நாங்கள் பாருங்கோ, வாறமாசம் பதினோராந் திகதி - அண்டைக்குப் பிறிப்போயா நாள் - ஒரு கலைவிழா ஒண்டு பள்ளிக்கூடத்தில் நடத்த இருக்கிறம் -’

‘அ.... மிச்சம் நல்லது’ எழுத்தாளன் அனுமதித்தான்.

‘அது மிச்சம் கலாதியாய்த் தான் நடக்கும். யுனிவர்சிறியிலை இருந்துதான் ஒரு லெக்சரைத் தலைமை வகிக்கக் கூப்பிடுறம். அதிலை....., நீங்களும் எழுத்தாளர் எண்ட முறையிலை ரண்டொரு சொல்லுப் பேசினால் நல்லது.’

வந்தவர்கள் தம் விஷயத்திற்கு முற்றுப் புள்ளி கொடுத்துவிட்டு, அவனின் உதடுகளை அவதானித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

‘பேசறதுக்கு.....’

பேரின்பநாதன் திடீரென்று முகத்தைச் சுழித்துக் கொண்டு, கதிரையின் பின்னற் பகுதியை நோட்டமிட்டான். வந்தவர்கள் ‘ஆ’ வென்று வாயைப் பிளந்து கொண்டிருந்தனர்.

‘உவங்கள் உந்த டி.டி.ரி.யை அடிக்கத் துவங்கின பிறகு வீடெல்லாம் ஒரே மூட்டை. கதிரை கட்டில் ஒண்டும் உதவாது.’

இப்போதுதான் வந்தவர்களுக்கும் பேரின்பநாதனின் முகச் சுழியலுக்கான காரணம் விளங்கியது. பேரின்பநாதன் மீண்டுந் தொடர்ந்தான்.

‘அ..... பேசறதுக்கு ஒண்டுமில்லை, பாருங்கோ, ஆனா, இப்ப உதுகள் ஒண்டுக்கும் எனக்கு நேரமில்லை. கலியாணம் முடிக்கக்கு முந்தியெண்டா, நீங்கள் கூப்பிடக்கு முதல், நான் வந்திடுவன். இப்ப பாருங்கோ, எனக்கு எழுதுறதுக்கே நேரம் கிடைக்கிறேலை.’

‘எண்டாலும், தெண்டிச்ச.... நீங்கள் ஒருக்கால் வந்து அதிலை கலந்துகொண்டியள் எண்டா, உங்களுக்கு, எங்களுக்கு, ஊருக்கெல்லாம் நல்ல மதிப்பு’.

‘உண்மைதான் பாருங்கோ, ஆனா, என்ன செய்யிறது? வரலாமெண்டால் நான் கட்டாயம் வாறதெண்டு சொல்லியிருப்பன் தானே. எனக்குப் பேச விருப்பம் இருந்தாலும் -’

‘அப்பா நாளைக்கு வாத்தியார் அடிக்கப் போறார். இந்தக் கணக்குகளைச் சொல்லித் தாங்கோ’ என்ற சொல்லிக் கொண்டே ஐந்தாம் வகுப்புப் படிக்கும் மூத்த ‘பெடியன்’ புத்தகம், கொப்பியுடன் வந்தான்.

‘ஏன், கொம்மா இல்லையே? கொம்மாவைப் போய்க் கேட்டுச் செய்யன்’ என்று பேரின்பநாதன் அதட்டினான்.

‘அம்மா குசினிக்குள் உழுந்தரைச்சுக் கொண்டிருக்கிறா’.

‘அதுக்க..? ஆக்கள் கதைச்சுக் கொண்டிருக்கேக்கையே உதெல்லாம் வந்து கேட்கிறது?’ என்று அடிக்க ஓங்கிவிட்டுக் கையை எடுத்தான், பேரின்பநாதன். பையன் பயத்தில் வந்தவாறே திரும்பிச் சென்றுவிட்டான்.

பிறகும் பிறகும் வந்தவர்கள் எல்லோரும் எவ்வளவோ கெஞ்சிக் கேட்டுப் பார்த்தார்கள். ஆனால், பேரின்பநாதன் மறுத்துவிட்டான்.

‘தயவுசெய்து குறைநினைக்காதையுங்கோ. உண்மையை எனக்கு நேரமில்லை. அல்லாட்டில், ஒரு விழாவில் வந்து பேசுறது பெரிய ஒரு வேலையே,’

வந்தவர்கள் இதற்கு மேலும் கெஞ்சுறதில் பயனில்லை. என்றுணர்ந்து திரும்பிச் சென்றார்கள். நாய் பழையபடி தனது ‘குண’த்தைக் காட்டியது. ‘அது கடிக்காது பாருங்கோ. சும்மா குலைக்கிறது தான்’ என்று விடை கொடுத்து அவர்களை அனுப்பி விட்டு வீட்டினுள் நுழைந்தான் பேரின்பநாதன்.

உள்ளே நுழையும் போது, தொட்டிலிற் கிடந்த குழந்தை சினுங்கியது. ‘டேய் சந்திரன், அப்பாவிட்டைச் சொல்லு, குழந்தையைக் கொஞ்ச நேரம் தூக்கி வைச்சிருக்கச் சொல்லி’ என்ற மனைவியின் குரல் அவன் காதிற் பட்டது. உடனே சென்று அழுத குழந்தையைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு, உழுந்தரைக்கும் மனைவிக்குச் சற்றுச் சமீபத்தில் போய் நின்றபடி ‘ரரரரர..... ச்ச்ச்ச்ச..... அ..... அழாதே’ தாலாட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

‘இஞ்சேருங்கோ, ஆர் வந்தது?’ மனைவி விமலா பாத்திரத்திலிருந்த உழுந்தை ஆட்டுக் கல்லுக்குள் எடுத்துப் போட்டவாறே கேட்டாள்.

‘அது... ஏதோ கலைவிழாவொண்டு வாற மாசம் வைக்கப் பொயினமாம். அதிலை என்னையும் பேசச் சொல்லிக் கேக்க வந்திருக்கினம்.’

விமலாமுன்னர் போட்ட உழுந்தை அரைத்தவாறே ‘ஓ ஓ! அவைக்கென்ன! கலைவிழாவும் கண்டறியாததும் வைப்பினம்! இங்க ஊர்ச்சனம் படுகிற பாடு கடவுளுக்குத் தான் தெரியும்’ என்றான்.

‘இல்லை, விமலா கலைவிழா அது இது எண்டு வைக்கவுந் தான் வேணும். அது எவ்வளவு நல்லது சொல்லும் பாப்பம்.’ குழந்தையைக் கைகளில் தாலாட்டியவாறே எழுத்தாளன் கூறினான்.

‘ஓ! இவர் ஓமெண்டு சொல்லிப்போட்டாராக்கும், அதுதான் இப்படிக்கதைக்கிறார்’ அவளது வாய் வேலைசெய்வதைப் போன்றே, கைகளும் வேகமாக வேலை செய்துகொண்டிருந்தன.

குழந்தை மீண்டும் அழு ஆரம்பித்தது.

‘ஓ.....ரரரரர.....ஓ..... ரரரர..... அப்பு அழாதையணை’ என்ற குழந்தையைச் சமாதானப் படுத்தியவாறே ‘இஞ்சை பாக்கத் தெரியெலையே? எனக்கெங்கை நேரம்? நான் வர வசதியில்லையெண்டு சொல்லிப் போட்டன்’ என்றான் பேரின்பநாதன்.

குழந்தையின் அழுகுரல் இப்போ இல்லை. மீண்டு விமலாவின் குரல் ஆட்டுக் கல்லின் இரைச்சலோடு சேர்ந்து ஒலித்தது.

‘இஞ்சேருங்கோ, நல்ல பிள்ளை.... ஒருக்கால் சங்கத்துக்குப் போட்டு வாங்கோ. இந்தக் கிழமையான், கூப்பன் சாமான் இன்னும் எடுக்கேலை’.

‘குழந்தை?’

‘குழந்தையை உவள் ராணீட்டைக் குடுத்திட்டுப் போங்கோ. ராணீ.....!’

‘என்னம்மா?’ என்று கேட்டுக் கொண்டே இரண்டாவது மகள் ராணி வந்தாள். விமலா உழுந்தரைப்பதைச் சிறிது நிறுத்திவிட்டு, ‘ராணி அப்பா சங்கக் கடைக்குப் போட்டு வரட்டும். குழந்தையைத் தூக்கி வைச்சிருந்து பிராக்காட்டு’ என்றாள். ராணி ‘எனக்கேலாது’ என்று ஓடிவிடப் பார்த்தாள்.

விமலாவுக்குக் கோபம் பீறிட்டுக் கொண்டு வந்தது. ‘குழந்தையைப்

பாக்கேலாது. அங்கையென்ன நாவற் பழம் பொறுக்கப் போறனியே? சனியன், குழந்தையை அப்பாட்டை வாங்கிப் பிராக்காட்டிக் கொண்டிரு.''

ராணி பயத்தில் குழந்தையைத் தந்தையிடம் வாங்கிக் கொண்டாள். 'அங்காலை படியிலை வைச்சிருந்து ஓராட்டு' என்ற தாயின் கட்டளைக் கேற்ப, சமயலறை வாசற் புறப் படியிலிருந்து குழந்தையைத் தாலாட்டினாள், மூன்றாம் வகுப்புப் படிக்கும் ராணி.

அறைக்குட் போய்ச் சேட்டையும் வேட்டியையும் மாற்றிக் கொண்டு வந்த பேரின்பநாதன், அலுமாரிக்குள்ளிருந்து கூப்பன் புத்தகங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு, சமையலறையில் மாட்டியிருந்த சாக்குப் பையுடன் கிளம்புவதற்குத் தயாரானான்.

'கூப்பனை எடுத்துக் கொண்டு ஒரு றாத்தல் சீனியும், துவரம் பருப்பு இருந்தா.... நல்லதாய் ஒரு றாத்தல் துவரம் பருப்பும், பெருஞ்சீரகம்.... ஒரு.... காறாத்தலும், மிளகும் ஒரு காறாத்தல், மற்றது வெந்தயம், வெள்ளைப்பூடு - இதுகளையும் பாத்து வாங்குங்கோவன். அதோடை ஒரு பேபி சோப்பும் வாங்கிக் கொண்டு வாங்கோ. குழந்தைக்கு வேணும்.'

இத்தனையையும் மனப்பாடமாக்கிக் கொண்டு பேரின்பநாதன் கடைக்குப் புறப்பட்டான். புறப்பட்ட அவன், 'இஞ்சேருங்கோ!' என்று மனைவியின் குரல் கேட்டுத் திரும்பினான். 'போட்டு வரேக்குள்ளை சின்னத் தம்பியற்றை காருக்கும் ஒருக்காச் சொல்லிவிடுங்கோ. குழந்தை அடிக்கடி சத்தியெடுக்குது ஒருகால் இலுப்பையடிக்காவது கொண்டுபோய் நாளைக்குக் காட்டும்' என்றாள் விமலா. அவளது கருத்துக்கு 'ஆமா'ப் போட்டுவிட்டு நடந்து சென்றான் பேரின்பநாதன்.

சென்ற வேலைகளையெல்லாம் முடித்து விட்டு திரும்பிக் கொண்டிருக்கும் போது, பேரின்பநாதனின் உள்ளம் தனக்கேயுரித்தான எழுத்தாளப் பாணியில் சிந்திக்கத் தொடங்கியது.

பதினைந்து வயது முதல் எழுத்தாளனாகச் சிறுகச் சிறுகத் தன்னை ஆக்கிக் கொண்ட பேரின்பநாதன் பத்தொன்பது இருபது வயதுகளில் எழுத்துலகிற் பிரபலியம் பெற்றுத் தனக்கென ஒரு தனியிடம் பெற்றுப் பலராலும் புகழப்பட்டது அவன் நினைவுத் திரையில் பளிச்சிட்டது. பின்னர் மென்மேலும் முன்னேறி இலங்கையின் பிரபலமான பத்திரிகைகளிலெல்லாம் தனது எழுத்தோவியங்களைக் கண்டு மகிழ்ந்த

நாட்கள் அவன் நினைவில் வந்து இதயத்தை என்னவோ செய்தன. தான் பங்கு பற்றிப் பேசிய விழாக்கள், தனக்கு அவற்றால் ஏற்பட்ட கௌரவம் எல்லாம் சிந்தனையில் சுழன்று வந்து கொண்டிருந்தன. தனது எழுத்தாள நண்பர்களை நினைத்த போது, அவன் நெஞ்சம் வேதனையால் இடியிடித்தது. தான் எழுதியவற்றில் ஒன்றையாவது எதிர்காலத்திற் புத்தக உருவிற்பார்க்க வேண்டும் என்ற அவனது ஆசை நிராசையாகப் போனது பற்றிய துயரம், அவன் கையிலிருந்த சாக்கிலுள்ள கூப்பன் அரிசி கனப்பதுபோல, இதயத்திற் கனத்தது.

பேரின்பநாதன் வரும் போது, விமலா அடுப்பை ஊது குழலால் ஊதிவிட்டு, இடியப்பம் பிழிவதற்கு மாவைக் குழைத்துக் கொண்டிருந்தாள். பேரின்பநாதனைக் கண்டதும், அந்த வேலையை அப்படியே விட்டுவிட்டு, கொண்டு வந்த சாமான்களைச் சரிபார்க்கும் வேலையில் ஈடுபட்டாள்.

'ம்..... எல்லாஞ் சரி. அட டட.... நீங்கள் பேபி சோப்பை வாங்காமல் வந்திட்டியளே! குழந்தைக்குக் குளிக்க வாக்கிறதாக்கு இல்லையே!'

'நானும் மறந்துபோனன். அ..... இப்ப என்னத்துக்கு? நாளைக்கு வாங்கலாந் தானே?'

'சரி நாளைக்கு மறந்திடாமல் வாங்கிப் போடுங்கோ. அது சரி காருக்குச் சொன்னனீங்களே?'

'ஓ..... சொல்லியிருக்கிறன் நீர் போய்க் காட்டிக் கொண்டு வருவீர் தானே? அங்கை டி.ஆர்.ஓ.கந்தோரிலை லீவே இப்ப தாறாங்களில்லை. நானும் முந்தி அடிக்கடி எடுத்துப் போட்டன்.'

'என்டாலும், ஒரு ஆம்பிளைத் துணையில்லாமல் என்னண்டு போறது?' விமலா சினுங்கினாள்.

'என்ன காரிலை போட்டு வாறதுதானே? அந்தக் கார்க்காரன் நல்ல மனுஷன். எல்லா உதவியும் செய்து தரும்.'

விமலா இதற்கு மேலே பேசவில்லை. பேரின்பநாதன் கொண்டு வந்த சாக்கைச் சமையலறையின் ஒரு புறத்தில் வைத்துவிட்டு, ஒருமுறை சென்று அடுப்பையும் ஊதிவிட்டு, நிண்டும் மாக்குழைக்கும் வேலையில் ஈடுபடத் தொடங்கினாள்.

பேரின்பநாதன் சிறிதுநேரம் தான் வளர்த்துவரும் ஆட்டுக் குட்டிக்குக் குழையொடித்துப் போடும் பணியில் ஈடுபட்டான். இதற்குள் இருண்டுவிட்டது. பின்னர், கிணற்றடிக்குச் சென்று 'கால்முகம்' கழுவிவிட்டு, சுவாமியறையில் விபூதி பூசி, ஒரு தேவாரத்தையும், புராணத்தையும் முணுமுணுத்துவிட்டு, ஒப்பிஸ் ரூமுக்குள் நுழைந்தான்.

அந்த அறைக்குட் சென்றதும், மாலையில் கடைக்குச் சென்று திரும்பும் போது ஏற்பட்ட சிந்தனையின் விட்டகுறை, தொட்டகுறை மீண்டும் தொடர்ந்தது.

அவனது கண்கள் அந்த அறையிலிருந்து மேசையின் மீது படிந்தன. அங்கிருந்த ஏராளமான புத்தகங்கள், சஞ்சிகைகள் அவன் இரசனையின் தன்மை மாறிவிட்டமையை எண்ணிச் சிரிப்பது போன்ற பிரமை அவனுக்கு. அவன் எழுதிய எழுத்தோவியங்கள் வந்த பத்திரிகைகள் தேடுவாரற்று அனாதைகளாகக் கிடந்து அழுவதைப் போன்று இருந்தன. இப்போது தான் எழுத முடியாவிட்டாலும், முன்பு எழுதியவற்றையாவது திரும்ப வாசித்துப் பார்க்கலாமென்றால், அதற்குக் கூடத் தனக்கு நேரமில்லாதிருப்பதை எண்ணியெண்ணி அவன் உள்ளம் வேதனையடைந்தது. பல வாசகர்கள் தனக்கெழுதிய கடிதங்கள் வைக்கப்பட்டிருந்த பைல் கட்டு ஒன்று அவனை ஏக்கத்துடன் நோக்கிக் கொண்டிருந்தது.

இவற்றையெல்லாம் நோக்கியபொழுது தான் படைத்த சோக பார்த்திரங்கள் விடும் கண்ணீர் போல, அவன் கண்களும் ஓரிரு சொட்டுக் கண்ணீர்த் துளிகளை மேசையின் மீது சிதறிக் கிடந்த கடதாசிகளின் மீது பெய்தன. குடும்பச் சுமை தனது இலக்கிய தாகத்திற்கு அணைபோட்டு விட்டமையை எண்ணியபோது, உலகத்தின் மீது அவனுக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது. நெஞ்சம் வெம்பி, தன் பழைய இலக்கியக் காதலை இரையிட்ட படி, தான் பெற்ற இலக்கியச் செல்வங்களையே இமைகொட்டுவது தெரியாமற் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான். மாஜி எழுத்தாளன் பேரின்பநாதன்.

'இஞ்சேருங்கோ, இவன் சந்திரனின்ரை கணக்கையாம் ஒருக்காச் சொல்லிக் குடுங்கோ. இஞ்சை குசினிக்கிள்ளை வந்து பெரிய ஆக்கினை.'

'சமையற் கூடத்திலிருந்து 'ஓபீஸ் ரூமை'த் தேடிவந்த மனைவியின்

குரல், பழைய 'காதல்' உலகத்திலிருந்து நிஜ உலகத்திற்கு அவனை இழுத்தது.

குடும்பம் என்ற சிறைக்குள் அகப்பட்டுத் தவித்த முன்னாள் எழுத்தாளன் பேரின் பநாதன் இயந்திரம் போல இயங்கத் தொடங்கியவனாய், அந்த அறையைவிட்டு வெளியே வந்தான்.

'டேய் சந்திரன். கணக்குப் புத்தகத்தையும், கொப்பியையும் இஞ்சை கொண்டு வா!'

மல்லிகை - 32

ஜனவரி - 1971

தீட்டு

- எஸ்.ஜோன்ராஜன்

‘சுற்றுப் பிரகாரம் ஆரம்பமாகப் போகிறது! அனைவரும் எழுந்து வரிசைக் கிரமமாகச் செல்லும்படி வேண்டப் படுகிறீர்கள்!’ கட்டளைச் சுவாமியாரின் கம்பீரமான கட்டளையை ஒலிபெருக்கி எதிரொலிக்க, விசுவாசிகள் ஆலயத்தை விட்டு நீங்கி, ஆலய முகப்பில் அணிவகுத்து நிற்கிறார்கள். ஒவ்வொருவர் கரங்களிலும் இடம் பெற்றிருக்கும் மெழுகுவர்த்திகளின் ஒளிச்சுடர் காற்றினால் அலைக்கழிக்கப்படத் தம்மைத் தாமே அணுவணுவாகயுருக்கி உருவத்தைத் தேய்த்துக் கொள்கின்றன.

‘பிரிய தத்தத்தினாலே பூரணமானவளே வாழ்க.....’

உபதேசியாரின் செபம், ஒலிபெருக்கி வழியாக நைந்து உருக்குலைந்து ஈனஸ்வரத்தில் வெளிவருகிறது. தமது கண்டத்தொனியைப் பற்றி எப்போதும் குறைபாடு கொண்டுள்ள உபதேசியார், தமது தொனி இன்று எல்லாவிதச் சத்தம் சந்தடிகளுக்கும் மேம்பட்டு, பலரின் கவனத்தைக் கவரும் வண்ணம் ஓங்கி ஒலிப்பதைக் கேட்டுத் தன்னாமுனைக் கிராமத்தில் யாருக்குமே கிடைக்காத ஒலிபெருக்கியில் பேசும் பாக்கியத்தை வருடா வருடம் தனக்கு நல்கும் இந்தத் திருநாளையெண்ணி இறும்பூதெய்துகிறார். அதன் உந்துதலால் ஆரம்பத்திலேயே குரலொலியை உயர்த்த முயன்று குரல் அடைக்க, தொண்டைகமற, ஏற்கெனவே இருந்த நிலையை விட மோசமாக்கிக் கொள்ளுகிறார். இந்த அபஸ்வரக் குழறுபடியைக் கவனியாமல்

விசுவாசிகள் வாய்க்குள்ளே செத்தை முணுமுணுத்துக் கொண்டு மெதுவாக ஒருவர் பின் ஒருவராக நடக்கிறார்கள். கோவில் அண்ணாவியார் அருளப்பு, தமது பருத்த உடலைச் சரிகைக்கரை வேட்டி, பட்டுச் சால்வை அலங்கரிக்க, ஊர்வலத்திடையே நிலபாவாடை விரித்துக் கொண்டிருந்த சலவைத் தொழிலாளர்களை அதட்டியும், குறுக்கும் நெடுக்குமாக ஓடித்திரியும் சிறுவர் சிறுமியரை அடித்து அச்சுறுத்தியும், 'பெட்ரோமாக்ஸ்' தூக்கும் ஆட்களைக் கண்டித்து மிரட்டியும், தமது அதிகாரத்தை நிலைநாட்டிக் கொண்டிருக்கிறார். வெளியூர்களில்லாமிருந்து 'வேஸ்பரில்' பங்குபற்ற வந்திருக்கும் நூற்றுக்கணக்கான பக்த கோடிகள் முன்னிலையில் தன்னாமுனையின் தன்னிகரற்ற தலைவன்தான் தான் என்பதை எடுத்துக் காட்ட இதைவிட வேறு சந்தர்ப்பம் கிட்டுமா? இடையிடையே தன்னுடைய முகக் கடுமையை மாற்றி தங்கப்பல் பளிச்சிட அசட்டுத்தனமாக இனித்துக் கொள்கிறாரென்றால், யாரோ ஒரு பெண்ணுடைய கவனத்தை அவர் கவர்கிறார் என்று தான் அதற்குப் பொருள்!

'பாவாலும் மணப்பூவாலும் சூசை தாத்தாவைத் துதிப்போம்....' வெண்புறாக்களைப் போல உடைதரித்த இளங்கன்னியர்கள் இருமருங்கிலும் நின்று வாழ்த்திசைக்க, ஆலய மணிகள் ஆர்ப்பரிக்க, கிராமத் தலைவர்களான பரம பக்தர்கள் பொரியெறிய, பட்டாசுகள் பறிய, பளபளப்பான காகிதங்களாலும், வண்ண வண்ண மலர்களினாலும், சிறு சிறு மின்சார விளக்குகளாலும் அழகாக அலங்கரிக்கப் பட்ட, சூசையப்பரின் திருவுருவம் தாங்கிய கூடு ஒன்றை கோயிலினுள்ளிருந்து நால்வர் சுமந்து வருகிறார்கள். அவர்களிடையே உயர ஏற்றத் தாழ்வு காரணமாக சொரூபக் கூடு ஒரு பக்கம் உயர்ந்தும், மறுபக்கம் பதிந்தும் அலைக்கழிக்கப் படுவதும், அதனுள் தொங்கிக் கொண்டிருந்த மின்சார விளக்குகள் ஒன்றோடொன்று மோதியுடைந்து கலகலப்பதும் எல்லோருடைய கவனத்தையும் - குறிப்பாக கட்டளைச் சுவாமியாரின் கவனத்தையும் வெகுவாய் ஈர்க்க.... அவரின் ஆணைப்படி அடுத்த சில நிமிடங்களில் சொரூபக் கூடு குள்ளமான இருவர் தோள்களிலுமிருந்து, முன்னே ஊர்வலத்தில் சென்றுகொண்டிருந்த சம உயரமுள்ள இரு இளைஞர்களுடைய தோள்களுக்கு மாற்றப் படுகின்றன. சொரூபத் தூக்குவதில் தங்களுக்குள்ள ஏகபோக உரிமை ஆரம்பத்திலேயே இப்படி அவலமாய்ப் போனதைக் கண்ட அவ்விருவரும், வெறுப்புக் கொப்பளிக்கும் கண்களால் இரு இளைஞர்களையும் நோக்குகின்றனர்....

அவர்கள் முகங்களில் வெறுப்போடு, ஆத்திரமும் ஏளனமும் கலவையிட்ட விகாரத்தன்மை ஏன்? அவர்கள் இருவரும் விரைந்து சென்று காதுக்குள் குசுகுசுக்கின்றார்களே என்ன அது? அருளப்புவின் முகம் கறுத்துச் சிறுக்கிறது. 'ஏண்டா நீங்க விட்டுக் குடுத்தீங்க?' என்று அவர்கள் மீது சீறி விழுகிறார்.

'சாமியார் சொல்ல்குள்ள.....' என்று அவர்கள் சொற்களை இழுத்துப் பறித்துக் கொண்டிருப்பதைக் கவனியாமல் வில்லிலிருந்து விடுபட்ட அம்புபோலக் குருவானவரை நோக்கி விரைகிறார். கரத்தில் செபமாலை உருட்டிய வண்ணம் தியானத்தில் மனதை இலயிக்க விட்டுக் கண்மூடி நின்று கொண்டிருந்த சுவாமியாரின் சாந்தத்தின் காந்தி வீசும் முகத்தைக் கண்டதும் அருளப்புவின் நடைவேகமும், உள்ளக் குமுறலும் வெகுவாய்க் குறைய.... உள்ளடங்கிய குரலில் சிறிது நேரம் அவரிடம் எதையோ பேசுகிறார்.

சுவாமியாரின் கண்கள் சொரூபக் கூட்டை நுணுகி ஆராய்வன போல் உன்னிப்பாக நோக்குகின்றன.

'சொரூபக் கூட்டை இவ்வளவு நன்றாக அலங்கரித்திருக்கும் நாம், அதைச் சுமப்பதில் மட்டும் ஏன் ஓர் அலங்கோலத்தை வைக்க வேண்டும்?'

'அதுக்காக, இந்தக் கோயிலில் ஊரவர்களான எங்களுக்குள்ள உரிமையை விடச் சொல்லுறீங்களா சுவாமி?'

எதிர்க் கேள்வி போட்டு குருவின் வாயை அடைக்கச் செய்து விட்ட தோரணையில் பெருமிதச் சிரிப்புடன் கேட்கிறார் அருளப்பு. சுவாமியார் பார்வையைத் திருப்பாமலே கேட்கிறார் 'இந்த இளைஞர்கள் யார்? உங்கள் ஊரவர்கள் தானே....?'

'ஊரவங்க தான் சுவாமி! அவங்களுக்கு இந்தச் சுருபந் தூக்கிற விசயத்தில் ஒருவிதமான உரிமையும் இல்லை!'

சுவாமியார் அருளப்புவை உறுத்துப் பார்க்கிறார்.

'காரணம்.....?'

'இதென்ன சுவாமி, தெரியாத மாதிரிக் கேக்கிறீங்க? அவனுடன் எங்களுக்குக் குடிமைத் தொழில் செய்யிற சாதி!'

சுவாமியார் கடகடவென்று சிரிக்கிறார். 'நான் முன்னமே எதிர்பார்த்த ஒன்றுதான் இது!' என்று சிரிப்புனுடே சொல்லிக் கொண்டு பெரிதாகச் சிரிக்கிறார். அந்தச் சிரிப்பின் தாற்பரியம் புரியாமல் விழித்த அருளப்புவுக்கு சிரித்து ஓய்ந்து அவர் சொன்ன பதில் இதுதான்.

'காரணம் எதுவாயிருந்தாலும் அவங்களே சுமக்கட்டும்!'

'சுவாமி.....!' என்று ஏதோ சொல்ல வாயெடுக்கிறார் அருளப்பு. சுவாமியாரின் பேச்சு அதை முந்திக் கொள்கிறது.....

'ஆண்டவன் முன்னிலையில் அனைவரும் சமமென்ற சித்தாந்தம், குறைந்த பட்சம் நமது காலத்திலாவது ஏற்றுக் கொள்ளப் படாவிட்டால் நமக்கென்று ஒரு மதம், ஒரு கோயில், ஓர் ஆராதனை இவைகளுக்கு அர்த்தமேயில்லை!'

'சுவாமி! இப்ப உங்கடை முடிவான மறுமொழி இது தானா.....?' அருளப்புவின் பார்வையிலும் பேச்சிலும் கடுமை கூத்தாடுகிறது.

'இப்போது மட்டுமென்ன, எப்போதும் இதே பதில் தான்!' சொரூபக் கூட்டை மையமாகக் கொண்டு சுழலும் கண்களை அப்புறம் இப்புறம் எடுக்காமல், தொனியில் கம்பீரமும், ஆணித்தரமும் மிகைப்பட பதிலளிக்கிறார் குருவானவர்.

அருளப்புவின் கண்கள் அனற் துண்டங்களாகச் சிவக்கின்றன. மீசைப் புதர் துடி துடிக்கிறது. பின்புறமாகத் திரும்பி 'டேய்.....!' என்று ரௌத்திராகாரத்துடன் வீரிகிறார்.

பிரார்த்தனையில் மனதை ஒருமைப்படுத்தி அமைதியாய் இயங்கிக் கொண்டிருந்த ஊர்வலம் இந்த அலறலைக் கேட்டு ஸ்தம்பிக்கிறது. வெளியூரவர்களான விசுவாசிகள் என்னவோ, ஏதோவென்று கலவரத்துடன் திரும்பிப் பார்க்கிறார்கள். இந்தக் கூப்பாட்டை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தவர்கள் போல ஊரவர்கள் பலரும் அவ்விடம் நோக்கி ஓடி வருகிறார்கள்.

'இந்தக் கோயில் எங்கடசொத்து! இதில எங்களுக்குத் தொண்டு செய்கிற அடிமை நாய்கள் எங்களோடை சரிசமனாய் உரிமை பாராட்ட நாய்கள் விடமாட்டம்!' அருளப்புவின் வாய் தீயை உமிழ்கிறது.

'அருளப்பு.....! இது கோயில்! புனிதமான இடம்! அதப்பியம் பேசி

இதன் தூய்மையைப் பாழாக்க வேண்டாம்!' அச்சமோ, சலனமோ சிறிதுமின்றிக் குருவின் வார்த்தைகள் கண்டிப்புடன் ஒலிக்கின்றன.

'நாங்கள் அதைப் பாழாக்கல்ல. மறுக்கப் படுகிற உரிமையத்தான் கேக்கிறம்!' என்று ஏகத்தாளம் கொந்தளிக்க உறுமுகிறார் அருளப்பு. அவரைத் தொடர்ந்து 'அண்ணாவியார் சொல்கிறது சரி! எங்கட உரிமையத் தாங்க சாமி!' என்று மூலைக்கு மூலையிருந்து பல கோஷங்கள் கிளம்புகின்றன.

ஊர்வலத்தில் ஒழுங்கு குலைந்து கசமுசப்பு ஏற்படுகிறது. விசுவாசிகள் அனைவரும் கும்பலில் சேர்ந்து அதன் கனத்தை மிக மொத்தப் படுத்த.....

குருவானவர் எல்லோரையும் கையமர்த்தியவாறு தொண்டையைக் கனைத்துக் கொண்டு கேட்கிறார்: 'நீங்கள் கூச்சல போடுவதில் சிறிதாவது நியாயம் உள்ளதாவெனச் சிந்தித்துப் பார்த்தீர்களா? ஆண்டாண்டு காலமாக உங்களைப் போலவே இந்த ஆலயத்தில் பாத்யதையுடையவர்கள் சவரத் தொழிலாளர்கள்! அவர்கள் பணத்துக்கு மட்டும் இங்குள்ள உரிமை அவர்களுக்கு மட்டும் இல்லாமல் போனதன் காரணமென்ன.....?' அவர் இதைச் சொல்லி முடிப்பதற்குள் கும்பலிலிருந்து 'நாசிவச் சுவாமி' என்றும், செரையனுகளிட்ட ஏதோ கூடக் குறைய வாங்கிட்டார் என்றும், வசைமொழிகள் கிளம்புகின்றன. 'காசைப் பத்திக் கதைக்க வேணாம் சுவாமி! அப்படிப் பாக்கப் போனா கோயிலால அவனுளவிட எங்களுக்குத் தான் ஏகப் பட்ட நஷ்டம்! கோயில் சோடிச்ச செலவெல்லாம் எங்கட தான்!' என்று கரங்களால் மார்பைத் தட்டி வீறாப்புடன் இரைந்தவாறே குழு நின்ற தன் சகாக்களைப் பார்க்கிறார் அருளப்பு. சுவாமியார் சற்று நிதானித்துவிட்டுப் பேசுகிறார். 'நீங்களெல்லாம் குழப்பம் உண்டாக்கக் கங்கணம் கட்டிக் கொண்டு வந்திருப்பதாகத் தான் எனக்குப் படுகிறது. எதிர்காற்றில் நின்று துப்புவதைப் போல இதனால் உங்களுக்குத் தான் அவமானம்! என்றாலும் நான் நியாயத்தின் பக்கந்தான் நிற்கவேண்டியிருக்கிறது. இந்தச் சொரூபம் தூக்கும் வேலை உங்களுக்கும் வேண்டாம்! அவர்களுக்கும் வேண்டாம்! எனது ஊழியர்களே செய்வார்கள். தயவு செய்து எல்லோரும் அமைதியாகச் சுற்றுப் பிரகாரத்துக்குச் செல்லுங்கள்!'

அருளப்பு எகிறிக் குதிக்கிறார்.

‘அப்படியா சங்கதி? அப்படியெண்டால் நாங்களும் இந்தக் கோயிலுக்கு வேணாம்! என்று அடிபட்ட வேங்கையாய் உறுமிய அவர் ‘எல்லோரும் வாங்கடா’ என்று ஆவேசத்துடன் அழைத்த வாறே தம் ஆட்கள் பின்தொடர ஆலயத்தை நோக்கிக் கடுகி நடக்கிறார்.

சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் ஆலயத்தையும், அதன் சூழலையும், சுற்றுப் பிரகாரத்தையும் ஜோதிமயமாய் ஆக்கிக் கொண்டிருந்த ‘பெட்டோமாக்ஸ்’ தீபங்கள் அணைக்கப்பட்டு எங்கும் இருள் சூழ்கிறது. ஆலயத்தின் சோடனைகள் பலவந்தமாக அகற்றப் படுகின்றன.

தாங்கள் அலங்கரித்த ஆலயத்தை தாங்களாகவே அலங்கோலமாக்கிவிட்டு அருளப்புவின் தலைமையிலான அண்ணாவிடம் கூட்டம் அட்டகாசமாக வெளியேறுகிறது.

இதர விசுவாசிகள் வெல வெலத்துப் போய் நிற்கிறார்கள். சுவாமியார் இந்த அட்டூழியத்தைக் கண்டு எள்ளளவும் மனங்கலங்கினவராகத் தெரியவில்லை. அவர் விக்கித்து நிற்கும் விசுவாசிகளுக்கு ஆறுதலளிக்கும் முகமாக, தம் கண்முன்னே நிகழ்கிற எந்தச் சம்பவத்துக்குமான காரண காரியங்களை வேதாந்தத்தோடு தொடர்பு படுத்தி ஆராய்வதில் தாம் பெற்றிருந்த ஆழ்ந்த சிந்தனைப் பயிற்சியைப் பிரயோகித்து ஒரு குட்டிப் பிரசங்கமே நிகழ்த்துகிறார்!... முக்தியை நோக்கி அடியெடுத்து வைக்கும் நமக்கு, பாதை ஒளிமயமானதாய் இருக்காது, அங்கு கல்லும் முள்ளும் நிறைந்திருக்கும். பாவமென்ற அந்தகார இருள் கப்பியிருக்கும். உலகமாயை என்ற சூறாவளி பேய்த்தனமாய் வீசிக் கொண்டிருக்கும். நம்பிக்கையைத் துணைகொண்டு, விசுவாசம் என்ற அகல்விளக்கை ஏற்றிக் கொண்டு தட்டுத்தடுமாறித்தான் செல்ல வேண்டியிருக்கும். இடையிலே குறுகிடும் அனர்த்தங்கள் நம்மை நரகப் படுகுழியில் விழுத்தாட்டும் சோதனைகள். அவற்றை உறுதியுடன் எதிர்த்து வெல்லவேண்டும் தீபாலங்காரம் இல்லாவிட்டாலென்ன? காட்சி ஜோடனைகள் இல்லாவிட்டாலென்ன? நமது இருதயங்களிலே ‘தேவநேசம்’ சுவாலைவிட்டு எரிந்து கொண்டிருக்கிறது. அதற்கு எடுத்துக்காட்டாக உங்கள் கரங்களிலே மெழுகுவர்த்திகள் சுடர்விடுகின்றன. அவற்றைக் கொண்டே சுற்றுப் பிரகாரத்தையும், ஆராதனையையும் பங்கமில்லாமல் முடிப்போம்! என்னுடைய பங்கில் இந்த அசம்பாவிதம் நடந்ததிற்காக எல்லோரும் என்னை மன்னிப்பீர்களாக.....!

சுவர்மியாரா உருக்கமாகப் பேச்சை முடிக்கிறார்.

ஊர்வலத்தில் ஒழுங்கு ஏற்படுகிறது..... இழந்துவிட்ட ஒளி வெள்ளத்தை ஈடுசெய்வனபோல் அங்கு மென்மேலும் ஏற்பட்ட பலலாயிரக்கணக்கான மெழுகுவர்த்திகள் பக்தியைப் பாங்குற விளக்குகின்றன இடைநடுவே நின்றுவிட்ட செபமும் பாடலும் புது உத்வேகத்துடன் இன்னிசையாக எழுகின்றன. சுற்றுப்பிரகாரமும், ஆராதனையும் எவ்வித ஆடம்பரமுமின்றி எளிமையாக நடந்தேறுகின்றன.

சரியான சமயத்தில் -சரியானமாதிரி சுவாமியாரின் முகத்தில் கரியைப் பூசிவிட்டதாகவும், தங்களின் ஒத்துழைப்பின்றி ஒன்றுமே நடைபெறாதென்றும், நடைபெறவும் முடியாதென்றும் இறுமாந்திருந்த அண்ணாவிக்குழுவினரின் நெஞ்சங்கள் இதைக் கண்டு பொறாமையால் வேகின்றன. அதன் விளைவாக, அன்றிரவு சொரூபம் சுமந்த இளைஞர்களான தேவசகாயம், ஆரோக்கியம் ஆகியோரது இல்லங்கள் அண்ணாவிக்குழுவினரால் உடைத்துச் சின்னாபின்னமாக்கப் பட்டது. அது காரணமாக அவர்கள் பொலீசில் உதை பட்டதும், கட்டளைக் குருவானவரின் தயவால் சிறைபுகாமல் தப்பித்துக் கொண்டதும் பெரிய கதை.....

அரையாண்டு காலம் கரைந்து மறைந்தது.

இப்பொழுதெல்லாம் அண்ணாவியாரும், அவர்தம் குழுவினரும் தங்கள் தவறை உணர்ந்தவர்கள் போல சுவாமியாருடனும் சுவரத் தொலாள்களுடனும் வலியச் சென்று சமாதானமாகி விட்டார்கள்.

இதைக் காரணமாகக் கொண்டு காலத்தை அனுசரித்துப் போகும் மனோபாவம் அவர்களுக்கு ஏற்பட்டு விட்டதாகவோ, சமரச ஞானோதயம் அவர்களது மனக்குருட்டாட்டங்களைப் போக்கி விட்டதாகவோ எண்ணி மகிழ்பவர்கள் நிச்சயம் ஏமாறித்தான் போவார்கள். அவர்களுடைய இந்தப் கட்டாய சமரசத்திற்குக் காரணம், இன்னும் சிறிது நாளில் நடைபெறப்போகும் பாஸ்காலப் பண்டிகை தான்.

‘யேசுநாதரின் சிலுவை மரணக் காட்சி’ இது ஒன்று தான் தன்னாமுனைக்கிராம மக்களின் தேவ பக்தியையும், கலைத் திறனையும் எங்கும் பிரசித்தப் படுத்தும் ஒரு முக்கிய சாதனம். தன்னாமுனை அன்று

விழாக்கோலம் கொள்ளும். அண்ணாவி அருளப்புவின் ஆதிக்கம் அன்று கொடிக்கட்டிப் பறக்கும். இந்தப் பாஸ்காக் காட்சியைக் கண்டு களிப்பதற்கு சுற்றுப்புற ஊர்களிலிருந்தெல்லாம் சனங்கள் பெருந்திரளாய் வந்து கூடுவார்கள்.

மாமுல் பிரகாரம் சவரத் தொழிலாளர்களுக்கு, யேசுநாதர் சிலுவை சுமக்கும் வர்த்தமானம் கூறும் 'பசாமி'ன் ஆறாம் பிரசங்கத்தை வாசிக்கவும், கல்வாரிப் பவனியின் போது தேவமாதா சொரூபம் சுமக்கவும் உரிமைகள் வழங்கப்பட்டன.

இவ்வளவு காலமும் குறிப்பிட்ட சிலரின் பாரம்பரிய உரிமையாயிருந்து வந்த 'ஆசந்தி' (யேசுநாதரின் திருச்சரீரத்தைச் சுமக்கும் பாடை) தூக்கும் உரிமை, சுவாமியாரால் இளைஞர்களின் உரிமையாக்கப் பட்டது, இம்முறை ஒரு சிறப்பம்சம். அவர்களுடன் சவரத் தொழிலாளர்களான தேவசகாயமும்; ஆரோக்கியமும் தெரிவுசெய்யப் பட்டது. அண்ணாவிக் குழுவினருக்கு வயிற்றெரிச்சலைக் கொடுத்த ஒரு வேண்டாத அம்சம். ஆசந்தி தூக்குபவர்களுக்குத் தன் மகன் தலைவனாக்கப் பட்டது கண்டு அருளப்பு அடைந்த மகிழ்ச்சியை, இந்த வயிற்றெரிச்சல் மென்று விழுங்கிவிட்டது. அருளப்பு தன் ஆட்களுடன் சுவாமியாரின் இருப்பிடத்துக்குப் பல நாள் நடையாய் நடந்து வாதாடிப் பார்த்தார். சுவாமியார் அசைந்து கொடுக்காமலிருக்கவே ஊர் ஜனங்களைக் கிளப்பி விட்டார். ஊரின் எதிர்ப்பைக் கண்ட சுவாமியார், பாஸ்காக் காட்சி காண்பிப்பதை நிறுத்தப் போவதாகச் சொல்லவே சகலரும் பெட்டிப் பாம்பாய் அடங்கினர்.

பார்வையாளரின் இதயங்களைப் பண்டைக் காலத்திற்கே அழைத்துச் செல்லும் வண்ணம், பாஸ்காக் காட்சி ஜோடனைகள் அமைப்பதிலும், அதற்கேற்ற ஓவியங்கள் தீட்டுவதிலும் பெயர் பெற்றவரான 'ஜப்பான் செல்லத்தம்பி'யின் கல்வாரி மலைச்சித்திரத்தைப் பகைப்புலமாகக் கொண்டு நெடிதுயர்ந்த பாரச் சிலுவையில் கைகளும், கால்களும் இரும்பாணிகளால் அறையப் பட்டு, எந்த உலக மக்களின் இரட்சணியத்திற்காக மனிதப் பிறவி எடுத்தாரோ, அந்த உலக மக்கள் தனக்களித்த மரணப் பரிசைக் கண்டு சொல்லொணா மன வேதனைப் படுபவர் போல, முள் முடியாலும், இரத்தக் கறைகளாலும் அவலமாக்கப் பட்ட திருமுகம் மார்பில் கவிழ பரிதாப கோலத்துடன் தொங்குகிறார் யேசுபிரான்.

சிலுவையின் முன்னால் வைக்கப் பட்டிருந்த தேவமாதாவின் பிரதிமை, தன் மகனைக் கண்ணீர் கண்களுடன் ஏறெடுத்து நோக்கி, கரங்களை ஏந்திப் பிரபலாபிப்பது போன்ற பாவனை, செல்லத் தம்பியின் கலைநுட்பத்தால் உண்டாக்கப் பட்ட அக்காட்சி எல்லா மாதர்களுடையவும் இருதயங்களை நெக்குருக வைத்தது. 'ஐயோ மாதாவே.....!' என்று சிலர் அபயமிட, பலர் உருகிக் கண்ணீர் வடிக்க.....

சிலுவையின் பின்புறம் சாத்திவைக்கப் பட்டிருந்த ஏணியில், கை, கால் பதற, உடல் கிடு கிடுக்க, உள்ளம் துடி துடிக்க, வியர்வை வாய்க்காலெடுத்து முகப் பூச்சைக் கரைக்க, தட்டுத் தடுமாறி ஏறிக் கொண்டிருந்தான் அருளப்புவின் மகன் பேரின்பம். தலையிலே விசிறி மடிப்பு வைத்த வெண்ணிறத் தலைப்பாகையும், அரையங்குலக் கனத்திற்கு முகத்தில் அப்பியிருந்த செந்துரப் பொடியும், உடலை அலங்கரித்திருந்த வெண் பட்டாடையும் அவனை ஒரு சுந்தர பருஷனாகக் காட்டின. அந் நாளில் யேசுநாதரின் திருவுடலை நல்லடக்கம் செய்த 'அரிமாத்தியா' ஊரானாகிய யோசேப்பு, இப்படி அருளப்புவின் மகனைப் போல அழகனாயிருந்திருப்பானா என்பது சந்தேகமே!

அவனது பகட்டான தோற்றத்துக்கும், உடல் நடுக்கத்துக்கும் சற்றும் பொருத்தமாயில்லை.

சிலுவைக்கடியில் அவனைப் போல அழகாக உடைதரித்த இளைஞர்கள் நால்வர், அங்காந்த வாயுடன் அண்ணாந்து பார்த்தவாறு நின்றிருந்தனர். அவர்கள் யாவருக்கும் அருளப்புவின் மகனின் பயத்துக்கும், பதட்டத்துக்கும் காரணம் புரியும். இம்மாதிரிப் பொது விஷயங்களில் ஈடுபட்டறியாத - அதிலும் தலைமைப் பொறுப்பு வகுத்தறியாத பேரின்பன், திடீரென்று 'ஆசந்தி' தூக்கும் தலைமைப் பொறுப்பு தன்மீது சுமத்தப் பட்டதும் அச்சத்தினாலும், ஆனந்தத்தினாலும் திக்கு முக்காடிப் போனான். ஆனந்தத்தை விட அச்சமே அவனைப் பலமாக ஆட்டிவைத்தது. 'இத்தனை பேர் முன்னிலையில் தன்னுடைய பொறுப்பைத் திறம்பட நிறைவேற்ற முடியுமா?' என்ற கேள்வி அவன் முன்னே பூதாகரமாய்ப் பெருத்து நின்று பயமுறுத்தியது. போதாக்குறைக்கு அவனுடைய நண்பர்கள் வேறு, அதையும், இதையும் சொல்லிப் பயம் காட்டினார்கள். இந்தப் பயங்கொள்ளித் தனத்திலிருந்து தப்பிக்க, பெரிய வெள்ளிக்கிழமையன்று தான் அமுல் நடத்தவேன்று தீர்மானித்திருந்த திட்டத்தை மற்ற

நால்வரிடமும் விபரித்த போது அவர்கள் திடுக்கிட்டனர். தேவ துரோகம் என்றும் சாவான பாவமென்றும் பலவாறு சொல்லி அவனை அச்செயலைச் செய்யாதவாறு தடுக்க முயன்றனர்.

‘என்ட பயமும் அதால நான் படுற அவஸ்த்தையும் ஆண்டவருக்கு நல்லாத் தெரியும்! நான் எண்ட கடமையைத் திறமாச் செய்து பேர்வாங்கிற தெண்டா, அதுக்கு இதத் தவிர ஒரு நல்லவழி இருக்கவே முடியாது, என்னைப் பொறுத்த மட்டில்! இதுக்காகவாவது ஆண்டவர் எண்ட பாவத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ளுவார்!’ என்று சமாதானம் சொல்லிச் சமாளித்தான் அவன். பாஸ்கா தினத்தன்றும் அவன் வழக்கம் போலக் கள்ளிறக்கும் நல்லானைச் சந்தித்த விஷயம், அவனுக்கும், ஆசந்தி தூக்குவோருக்கும் மட்டுமே தெரிந்த ‘பரம’ இரகசியம்.

பாஸ்கா அரங்கின் முன்புறமிருந்து சிலுவையிலிருந்து இறக்கும் ஒப்பாரியாகிய ‘திருப்பாடுகளின் அகவல்’ அண்ணாவிடக் குழுவினரின் ஏகோபித்த குரலோசை வழியாக எழுந்து பரந்த குழலைச் சோகமயமாக்கிற்று.

பேரின் பன் ஏணியின் உச்சிக்கு ஏறி, சிலுவை மரத்தைக் கெட்டியாய்க் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு தலையை நிமிர்த்திப் பார்த்தான். எதிரே கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை விரவி இருந்த சனக் கும்பலையும், இமைவெட்டக் கூட மறந்து தன் மீது ஒருமுகப் படுத்தப் பட்டிருந்த அதன் பார்வையும் காண..... வெறித்த அவன் விழிகளில் நிலைத்த ஒவ்வொருவரும் ஒருவர் இருவராகி, இருவர் மூவராகி வியாபிக்க..... தலைகீரெனச் சுழல.... எது திகிலையகற்றித் தைரியத்தை வளர்க்குமென்று கருதி அருந்தியிருந்தானோ, அது வயிற்றைக் குமட்டிக் கொண்டு வந்து தொண்டையில் முட்டிக் கொண்டு நின்றது. கால்கள் துவண்டு தொய்ந்தன. கைகள் கூசிக் குறண்டி, பிடியிலிருந்து நழுவின. இவனின் இக்கட்டான நிலையைக் கவனித்த நால்வரில் ஒருவன், ‘சும்மா பயந்து சாகாதடா பேரின் பா! அப்படிப் பயமாயிருந்தா ‘விசுவாச மந்திரத்தை’ மனதிற்குள் ஒது! எல்லாம் சரியாப் போயிடும்!’ என இரகசியக் குரலில் கீழேயிருந்து கத்தினான். ‘எப்படியோ வேலை ஒப்பேறட்டும்! சீக்கிரம்!’ என்று மற்றவர்களும் துரிதப் படுத்தினார்கள்.

பேரின் பன் மனோவல்லயச் செபமொன்றை முனகித் தன்னைத் திடப் படுத்திக் கொண்டே சிலுவையோடு பிணைக்கப் பட்டிருந்த

யேசுநாதரின் கரங்களை விடுப்பதற்காகக் கீழேயிருந்து நீட்டப் பட்ட குறடு ஒன்றை ஒருகையை நீட்டி வாங்க முயன்றான். அடுத்த கணம், 'ஐயோ..... எண்ட அப்புச்சோய்.....!' என்ற பயங்கர அலறலுடன் தலைக் குப்புறக் கீழே வந்து விழுந்தான். அவன் வாயாலும், மூக்கலும் உண்டவை, குடித்தவையோடு செங்குருதியும் கலந்து கக்கப் பட..... மேனியின் நைந்து பிளந்த இடங்களிலெல்லாமிருந்து இரத்தம் பீறிட்டு ஆடையைத் தெப்பமாக்க..... பார்த்துக் கொண்டிருந்த சனங்களிடையே பெரும் பரபரப்பு ஏற்பட்டது. திருப்பாடுகளின் அகவலின் சோகரச ஆலாபனை பட்டென்று அறுந்தது. எல்லோரும் மேடையை நோக்கி ஓடி வரத் தலைப் பட்டனர். அருளப்புவும் அனைவரையும் ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டு, பதறித் துடித்துக் கொண்டே ஓடிவந்தார்.

வெண்ணிற ஆடை செந்நிற ஆடையாக மாற, இரத்தம் நீராடிய கோலத்துடன் கைகால்களை அகல விரித்துக் கொண்டே தேவசகாயத்தின் மடியில் பேச்சு மூச்சற்றுப் பிரேதம் போல மல்லாந்து கிடந்த மகனைக் கண்டதும் அவருக்கு அடிவயிறு கலங்க..... 'எண்ட மகனே!' என்று கதறிக் கொண்டே அவன்மேல் விழுந்து கட்டிக் கொண்டார்.

'சா! சம்மனசு மாதிரி இருந்த பொடியனுக்கு பொல்லாத கண்தான் பட்டுட்டுது!'

கூடிநின்றோரின் அனுதாபச் சொற்பிரயோகத்தையும் மீறிக் கொண்டு அருளப்புவின் ஒப்பாரி உச்ச ஸ்தாயியில் ஒலித்தது. 'ஐயோ மகனே.....! எனக்கு அப்பவே தெரியுமடா இப்படி நடக்குமெண்டு! கூடாத சாதியெல்லாம் கோயில் காரியத்தில கைவச்சா, நாம தான் பொறுக்கிற மெண்டு கடவுளும் பொறுப்பாரா? அவர் கண்ணுக்கு முன்னால காட்டிப் போட்டாரே.....? ஆண்டவரே.....! ஆரோ பண்ணின கிலிசுகேட்டுக்கு எண்ட புள்ளையைப் பழிவாங்கிப் போட்டியே.....!'

இதைக் கேட்டு நின்ற தேவ சகாயமும், ஆரோக்கியமும், திகைப்போடு ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

மல்லிகை - 37, ஜூன் - 1971

மண்ணும் மழையும்

...

- வே. துன்பாலசிங்கம்

இம்முறையும் வானம் பொய்த்து விட்டது. அந்தக் கிராமத்து வயல் வெளிகளைப் போலவே, அவ்வூர் மக்களின் முகங்களும் செழுமை குன்றி வரண்டிருக்கின்றன. நிலமோ வெடித்துப் பாளம் பாளமாய் பிளந்து தெரிகின்றது. பயிர்கள் தீய்ந்து கருகி வறுமையின் உருவாய் நிலத்தில் கிடக்கின்றன.

கந்தையாவுக்குத் தன் வயலைப் பார்க்கப் பார்க்க நெஞ்சமே வெடிப்பதுபோல இருக்கிறது. வேதனையில் உள்ளம் கரைந்து கண்மடலைப் பிளக்கின்றது. இரவும் பகலும் கண்விழித்துப் பன்றிக்கும், யானைக்கும் பிற மிருக ஜாதிக்கும் பறண் கட்டி, ஊனையும் உறக்கத்தையும் ஒழித்துக் காத்துத்தான் பயன் என்ன?

வரண்ட பூமி! காய்ந்த பயிர்! இதுதான் மிச்சமா? அவன் குடும்பத்தைப் போலவா அவன் பூமியும் இருக்க வேண்டும்? ஐந்து பிள்ளைகளுக்கும் தாய்க்கும் அவன் என்னத்தைக் கொடுக்கப் போகிறான்? நாளை என்ற நம்பிக்கையில் அவனும் அவர்களுமாக வாழ்ந்த அந்த நாளை இன்றென்ன பொய்த்து விட்டதா?

இரண்டேக்கர் காட்டை வெட்டி எரித்துக் கட்டை பிடுங்க முந்தாறு செவ்வாகுமென்று அவனாகவே தனித்து நின்று பாடுபட்டதன் பலன்,

என்ன மிஞ்சியதா? அந்த உழைப்பை இன்னொருவனுக்காகப் போட்டிருந்தால் அவன் வாழ்க்கையாவது அரை வயிற்றோடு ஓடியிருக்குமே! ஆனால் அவன் பாடுபட்டு எதைக் கண்டான்?

நினைக்க நினைக்க ஆத்திரமாகவும், இந்த உலகத்தையே அழித்து விடவேண்டுமென்ற ஆவேசமாகவும் அவனுக்கு இருக்கிறது. ஆனால்....? யாரை நோவது? அவன் நம்பும் அந்த இறைவனையா?

நீண்டு தடித்து நிற்கும் அந்த மரங்களென்ன அவனைப் பார்த்துச் சிரிக்கின்றனவா?

ஒருநேரம் கத்தியும் கையுமாக அவனும் பக்கத்து வயல் காரர்களுமாக வேளாண்மைப் பூமி பார்த்துக் காட்டுக்குள் நுழைந்தபோது, அவன் அந்த மரங்களைப் பார்த்துச் சிரிக்கவில்லையா? இதென்ன மரங்கள்? இரண்டே வெட்டில் விழும்' என்று மற்றவர்கள் முன் வீறாப்பு பேசியது ஞாபகம் இல்லையா? சொன்னதுபோல் அவனும் மற்றவர்களும் நிலத்தைத் தெரிந்தெடுத்து மரங்களை வெட்டியபோது அவை விழும் ஓசையைக் கேட்டுத் தன் வருங்கால வாழ்வின் வெற்றியை நினைத்துக் கட்டிய மனக்கோட்டையில் மகிழ்ந்து குழந்தையைப் போல் கைதட்டி ஆர்ப்பரிக்கவில்லையா? ஒவ்வொரு மரம் விழும்போதும் ஒன்று இரண்டு மூன்று என்று எண்ணியே இரண்டேக்கர் காணியையும் இரண்டே கிழமையில் வயல் பூமி ஆக்கி விடவில்லையா? அந்த உழைப்பின் வெற்றியை மனைவியோடு வந்து பேசிப்பேசி மகிழவில்லையா?

இன்று அவையெல்லாம் எங்கே?

அவற்றையெல்லாம் நினைத்துப் பார்க்கையில் அவன் நெஞ்சமே சர்க்கரையாய்க் கசிகிறது. பைத்தியக்காரன் போல் பூமியைக் காலால் ஓங்கி ஓங்கி உதைக்கின்றான். குறைமாதச் சிசுவாய் நிலத்தோடு ஒட்டிக் கிடக்கும் பயிர்களைப் பிய்த்து வெறிகொண்டவன் போல் ஆகாயத்தில் வீசுகின்றான் ஏன்?

நம்பிக்கையின் வீழ்ச்சி மனிதனையே பைத்தியமாக்கி விடுகிறதா?

பக்கத்து வயல்காரர்கள் பறண் கம்புகளைப் பிடுங்கி அடுக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். வரும் பொழுது தனித்து வந்தவர்கள் இப்பொழுது பலரோடு வந்திருந்தார்கள். தனித்து வந்தவன் போகும் பொழுது பலரோடு தானே போகிறான்?

ஏதோ சாவீட்டுக்கு வந்தது போல், ஒரு அமைதியும் நிசப்தமும் அங்கு நிலவுகிறது. பிடுங்கிய கட்டைகளை ஒன்றின் மேல் ஒன்று போடும் பொழுது ஏற்படும் 'டொக் டொக்' என்ற ஓசை மட்டும் விட்டு விட்டுக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறது.

அவர்களுக்கு மட்டும் என்ன துயரமில்லையா? வானம் அவனை மட்டுமா வஞ்சித்தது?

அவன் வயலின் கிழக்கெல்லைக் காரனான சமீழுக்கு ஏழு பிள்ளைகள். அவனுக்கும் பக்கத்துச் சாமித் தம்பிக்கும் நாலு பிள்ளைகள். இப்பொழுது மனைவி பெறுகாலத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள். மேற்கு எல்லைப் பக்கமாக இருக்கும் நந்தியசுக்கு ஒன்பது பிள்ளைகள். அந்த வயலை நம்பித்தான் அவன் மூத்த பெண்ணுக்குக் கலியாணத்தை நடத்த நினைத்திருந்தான். அவர்களைப் போலத்தான் செல்லத்துரை, நல்லான், காசிம் லெவ்வை எல்லோருமே பிள்ளை குட்டிக்காரர்கள் தான். காசிம் லெவ்வை தான் இருந்த வீட்டுக் காணியைப் போடியாருக்கு அடகுவைத்து அந்தக் காசைப் பூமியில் போட்டிருந்தான். கந்தையா மட்டுமென்ன? அவனும் முதலாளியிடம் காணியை வைத்துத் தான் வயலில் போட்டிருந்தான். ஆனால், முதலாளி நட்பப் பட்டாரா?

எல்லாக் காணிக்காரர்களும் ஒன்றாகவே வந்தார்கள். வந்தது போலவே ஒன்றாகப் போவதற்காக பரணைப் பிரித்து அடுக்கிக் கொண்டிருக்கும் போது கந்தையா மட்டும் ஏன் பேசாமலேயே இருக்கிறான்?

வரும்பொழுது மனைவி சொன்னாள், 'எல்லோரும் போல நீங்களும் பரணைப் பிரித்து அடுக்கிக் கொண்டு வந்திருங்க. கம்பாவது மிஞ்சட்டும்.... என்ன செய்வது. நாம கொடுத்து வைச்சது அவ்வளவு தான்.' ஆனால் வந்த பின்னோ அவனுக்கு எந்த வேலையும் ஓடவில்லை. காலம் காலமாக அவன் உடலில் - உதிரத்தில் கலந்திருந்த உழைப்புப் பலம் அத்தனையும் பூமி உறிஞ்சிக் கொண்டு விட்டதுபோல ஒரு வெறுப்பு அவனுள். பூமி என்ன செய்யும்?

அவன் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு பரணில் ஏறி உட்காருகிறான்.

நிலத்தோடு நிலமாய்த் தீய்ந்து கருகிக் கிடக்கும் பயிர்களைக் காணும்போது, அவனுக்குத் தன் வாழ்க்கையையே நேருக்கு நேர் பார்ப்பது போல் இருக்கிறது.

கண்ணகியைக் கட்டிக் கொள்ளும் போது அவனுக்கு இருபது வயதுதான் இருக்கும். எட்டு வயதில் அவன் வேளாண்மைப் பூமியில் கால்வைத்தவன். அப்புலோடு கூடப் போய் வயலில் புல் பிடுங்கி, வரம்பு கட்டி, குருவிக்காவல் பார்த்து, இரவுகளில் பரணில் காவலும் இருந்திருக்கிறான். அவனைப் பொறுத்தவரையில் படிப்பு என்பதில்லை. பாடசாலைப் பக்கமே அவன் போனது கிடையாது. அவன் அப்பு, அப்புவின் அப்பு யாருமே பாடசாலை வாசலை மிதித்ததே கிடையாது. அவர்களுக்கெல்லாம் பாடசாலை இந்த மண்ணுதான்.

மண்ணில் தான் அவன் அப்பு பாடுபட்டார். அப்புவின் அப்பு பாடுபட்டார். அவனும் கூட அதைத்தான் செய்கிறான். எட்டுவயதில் அனுபவமான அவன் வாழ்க்கை இருபது வயதை அடையும் போது, அந்தப் பகுதியின் இள வட்டங்களிலேயே 'அசல் வேலைக்காரன்' என்று மதிக்கப் பட்டான். அருவி வெட்டும் காலங்களில் குறைந்தது பதினைந்து இருபது நாளொன்றுக்கு உழைப்பான். சூட்டிக்கப் போனாலும் அப்படித்தான். வேளாண்மைக் காலங்கள் இல்லாத நாட்களில் வேட்டைக்குப் போவான். அல்லது வலை வீசப் போவான். பத்துக் கோர்வை மீனைக் கையில் கொண்டு வந்தானென்றால், அதுவே போதும். சந்தைக்கு வரும் முன்னமே வழியில் கோர்வை ஒன்று ஒரு ரூபாவாகப் பறந்துவிடும். வேட்டையும் அப்படித்தான். அவன் ஒருநாளும் வெறுங்கையோடு திரும்பியது கிடையாது. மானோ, மரையோ, பன்றியோ ஏதோ ஒன்றோடுதான் திரும்புவான். காட்டிற்குள் வைத்தே அது கைமாறிவிடும். அவர்களை நம்பியே தொழில் செய்யும் நந்தியஸ், இடையில் வைத்தே பணத்தைக் கொடுத்து கைமாறிக் கொள்வான். இது ஒப்பந்தம்.

இந்த ஓய்வில்லாத அவனின் உழைப்பைக் கண்டு தான் கண்ணகியின் தகப்பன் கோணாமலை அவனை மருமகனாக்கிக் கொள்ள விரும்பினார். இதனால் இதுகால வரையும் நாமபட்ட வறுமையும் துன்பமும் ஒழிஞ்சு பிள்ளையாவது நல்லாக இருப்பாள் என்று கனவு கண்டார். அவர் நினைத்ததில் தான் தவறென்ன, அப்படித்தானே

அவரைப் போன்றவர்கள் எல்லோரும் நினைக்கிறார்கள். ஆனால் முடிவு? கந்தையாவின் அப்பாவும் அந்த நினைவில் தான் சம்மதப் பட்டார்.

ஒரு நல்ல நாளில் இரண்டு போத்தல் சாராயமும் பன்றி இறைச்சியோடும் அந்தக் கல்யாணம் சிறப்பாக நடந்தேறியது.

இருபது வயதில் தொடங்கிய அவன் வாழ்க்கையின் பத்து வருட சுமையில், இன்னும் ஐந்து பிள்ளைகளையும் சேர்த்துவிட்ட அயர்ச்சியில் கண்ணகி உடல் இழைத்து விழுந்து விட்டாள். அவன் இயந்திரமாகப் பிறர் காணியிலேயே தன் உழைப்பைப் போட்டு இயங்கி பத்து வருட உழைப்பின் பயனால், 'விக் விக்' என்று இழுத்துக் கொண்டு நின்று விட்டாள். மனித உணர்ச்சிக்கே மதிப்பற்று வெறும் சடமாக இயங்கியதில் அவனுக்கே அலுப்புத் தட்டிவிட்டது. இவ்வளவு நாளும் உழைத்த உழைப்பின் மிச்சம் எங்கே? அவன் மிச்சத்தைக் காணவில்லை. ஆனால் காரும் பங்களாவோடும் அவன் முதலாளி வளர்ந்திருப்பதைத் தான் பார்க்கிறான். எப்படி? அவனுக்கே புரியவில்லை.

அதனால் தான் சொன்னாளா கண்ணகி, 'நீங்க மற்றவையிட காணியில பாடுபடுமாப் போல், எங்களுக்கென்று ஒரு காணியிருந்து அதில பாடுபட்டால், நாம நல்லாய் இருக்க மாட்டமா' என்று.

அது நடக்கக் கூடியதா? அவனுக்கு மட்டும் அது என்ன விருப்பமில்லையா? முதலாளியின் காணியில தன் உழைப்பையே முதலாக இடும்போது, அவன் எத்தனை நாள் நினைத்துப் பார்த்திருக்கிறான். ஆனால், உழைப்பு மட்டும் இருந்தால் போதுமா, பணம்.....?

அதற்கும் அவளே வழி சொன்னாள். 'இருக்கிற காணியை முதலாளியாருக்கு எழுதிக் கொடுத்துட்டு, அந்தக் காசில் இந்த முறை வெள்ளாமையைச் செய்வம். கடவுள் கண்முழிக்காமலா விடுவார்?'

மனைவியின் வார்த்தைகளை அவனால் தட்டவும் முடியவில்லை. அவனுக்கு அது சம்மதமாகவும் இருந்தது. அவள் சொல்லுறது போல கடவுள் கண்விழித்தால் எப்படியும் அவளுக்கொரு சங்கிலியும் தோடும் எடுத்துக் கொடுக்க வேண்டுமென்று நினைத்தான். வெறும் கழுத்தும், தூர்ந்து போன காதுமாய் அவளைப் பார்க்கும் போது அவனுக்குத் தான் இறந்துவிட்டதாகத் தான் நினைவு வரும். அவன் ஒரு கணவனில்லையா?

வறுமைக்கு ஒரு விடிவு ஏற்படும் என்று தான் அவன் நினைத்தான்.
ஆனால்.....?

‘கந்தையா! டேய் கந்தையா! இதென்னடா இது குத்திட்டா’

செல்லத்துரை கழற்றிய ‘பறண்’ கம்புகளை வண்டியில் ஏற்றிக்
கொண்டிருக்கிறான்.

‘ஒண்டுமில்லை அண்ணை’ அவன் பறணை விட்டு இறங்கிக் கீழே
வந்தான்.

‘இதெல்லாத்தையும் யோசிக்காதே! இண்டைக்கு கிடைக்காட்டா
நாளைக்காவது மண்ணு தரத்தான் செய்யும். மண்ணில போட்டது எப்பவும்
விணாகப் போகாது..... போய் வேலையைப் பார்’

அவன் சொன்னான் என்பதற்காக மனம் என்ன இடம் கொடுக்கிறதா?
இருந்த இடமும் இனி முதலாளியாருக்குத் தான். வாழ்வு பூராவும்
உழைத்தாலும் ஈடுவைத்த காணியை மீழ அவன் எங்கே மிச்சம் பிடிக்கப்
போகிறான். தேறவா போகுது?

நேற்றிருந்தே அவன் பிள்ளைகளும் மனைவியும் கூலிக்குச்
சேனைக்குக் கச்சான் ஆயப் போய் விட்டார்கள். என்ன முக்கி முக்கி
ஆய்ந்தாலும் நாலுரின்னுக்கு மேல் ஆயவா போகிறார்கள். நாலு ரூபா!
போக வரச் செலவென்ன? இந்த ஒரு மாதம் தானே அதுவும் பிறகு.....?

நாளை அவனும் தான் கூலி. திரும்பவும் முதலாளியின் பூமியில் தான்
அவ் வாழ்வின் சக்கரம் ஓடப் போகிறது. அதை நினைக்கையில்
அவனுக்கே வெட்கமாய் இருக்கிறது. ஏழைகளுக்குத் தான், என்ன
வெட்கம் என்று ஒன்று இருக்கிறதா?

அவன் தனது வாழ்வின் சீர்குலைவுக்குக் காரணந்தான் என்ன என்ற
சிந்தனையோடு ‘பறணைப்’ பிரித்து அடுக்குகின்றான்.

மல்லிகை - 31

ஜூலை - 1971

ஒரு தாத்தாவும் - அம்மாவும் - நாங்களும்

...

- க. நவம்

‘இண்டைக்கு எங்கட வீட்டை மழை கொட்டப் போகுது மச்சான்!’
ஆச்சரியத்துடன் சுந்தரத்தைப் பார்த்து நான் சொல்லுகிறேன்.

‘ஏன் அப்படிச் சொல்லறாய்?’

‘நல்லவன் பெரியவன், அருமை பெருமையாக வீடு தேடி
வந்திருக்கிறான். பின்னை மழை பெய்யாதே?’ பகிடியாகக் கூறிக்
கொண்டே அவனது கைகளைப் பற்றிப் பிடித்தபடி இருவரும்
‘செற்றி’யில் அமர்ந்து கொள்கிறோம்.

இருவர் மனதிலும் மகிழ்ச்சி பொங்கி வழிகிறது. ஐந்து
வருடங்களுக்குப் பின் சந்திக்கிறோமல்லவா? என்ன பேசுவது - எதைப்
பேசுவது என்று தெரியாமல் இருவருமே திக்குமுக்காடுகிறோம்.
ஒருகணம் ஆளையாள் மாறி மாறிப் பார்த்துச் சிரிக்கிறோம்.

‘பிரிந்தவர் கூடினால் பேசவும் வேண்டுமா?’ என்று
எங்களிருவருக்கும் தமிழ் கற்றுத் தந்த பண்டிதர் தன்னை இராமபிரானாக
நினைத்துக் கொண்டு அடிக்கடி சொல்லுவார். இன்றோ இருவரும் அந்த
இதமான இன்பத்தினுள் மூழ்கித் திணறுகிறோம்.

‘என் தோற்றத்தில் எவ்வித மாற்றமும் அவனுக்குத் தெரியவில்லையாம். அன்று கண்டது மாதிரியே இன்னமும் நான் இருக்கிறேன் என்கின்றான். ஆனால் அவனோ என்னமாய் வளர்ந்து விட்டான்! உச்சியிலிருந்து உள்ளங்கால் வரை அவனை வியப்புடன் விழிகளால் அளக்கிறேன். கொழும்பு வாழ்க்கை அவன் கோலத்தைக் கவர்ச்சிகரமாக முலாமிட்டிருக்கிறது. பார்ப்பவர் மனதை ஈர்த்துக் கிளறிவிடும்வகையில் இன்று ‘மொட்’ ஆக மாறிவிட்டான் சுந்தரம்.

பட்டப் படிப்பை முடித்துக் கொண்டவுடன் அரசு கூட்டுத் தாபனமொன்றில் நல்ல உத்தியோகம் கிடைத்த மகிழ்ச்சியில் நிம்மதியாக வாழ்கிறான் என்பதை அவனது பூரிப்பான முகத்தையும் உடலையும் கொண்டு நான் ஊகிக்கிறேன். அவனை எண்ணி நான் பெருமைப் படுகிறேன்.

அவனது உத்தியோகத்தைப் பற்றி, தலைநகர வாழ்க்கையைப் பற்றி எங்களுக்குள் பரிமாறிக் கொள்கிறோம். கல்லூரியில் ஒன்றாக இருவரும் படித்த காலத்திலான இனிய நினைவுகளை எங்கள் மனத்திரைக்குக் கொண்டு வந்து அசைபோட்டுக் குதூகலிக்கிறோம். படிப்பிலும் சரி, விளையாட்டிலும் சரி, வேடிக்கைகளிலும் சரி இணைபிரியாத தோழர்களாக இருந்து வந்த சம்பவத் தொடரை இருவருமாகச் சேர்ந்து இரையீட்கிறோம். மீட்டு மீட்டு மென்று விழுங்கும் நினைவுச் சுவைகளில் இத்தனை சுவையா!

‘வா தம்பி, சுந்தரம். எப்ப ஊருக்கு வந்தனீ? கனகாலத்துக்குப் பிறகு இப்ப தான் வந்திருக்கிறாய் போலே...’

இது அம்மா. இரண்டு வெள்ளிக் கிணங்களில் கொண்டு வந்த தேநீரை ‘ட்ரே’ யுடன் எங்கள் முன்னால் போடப் பட்டிருக்கும் ரீப்போயில் வைக்கிறாள். சொல்லிவைத்தாற் போன்ற உபசரிப்பு. என்னைத் தேடிவரும் நண்பர்களை உரிய முறையில் உபசரித்துத் திருப்திப் படுத்துவதில் அம்மா எப்போதும் வெகு கச்சிதம்.

‘நேத்துத்தான் வந்தனான். நாளைக்கே திரும்பிப் போக வேண்டிய வேலையிருக்கு. இந்தப் பக்கம் வந்தும் கன நாளாப் போச்சு. அது தான் ஒருக்கா.....’

தேநீர் கொண்டுவந்ததற்கு நன்றி கூறும் பாவனையுடன் மிகவும்

மரியாதையாக அம்மாவைப் பார்த்துப் பதிலளிக்கிறான், சுந்தரம். இரவுப் படுக்கைக்குப் போகும் வரையும் அம்மா பறந்தபடியே இருப்பான். அவ்வளவு வேலை. அதனால் எங்களைப் பேசிக் கொண்டிருக்கும் படி கூறிவிட்டு, தன் வேலைகளைக் கவனிக்கும் பொருட்டு அம்மா குசினியை நோக்கி நடக்கிறான். நாங்கள் தொடர்ந்து ஹாலுக்குள் பேசிக் கொண்டிருக்கிறோம்.

வெளியே விறாந்தையில் உள்ள ஈஸிச் செயரில் சுருண்டு படுத்திருந்த ரவி வாய்விட்டுச் சத்தமாகப் படித்துக் கொண்டிருப்பது காதில் விழுகின்றது. அவன் எனது கடைசித் தம்பி. ஒழுங்காகவும் அழகாகவும் தமிழை வாசிக்க அண்மையிற்றான் கற்றுக் கொண்டவன். அதனால் தானோ என்னவோ எப்போதும் எதையாவது வாசித்துக் கொண்டிருப்பதில் அலாதிப் பிரியம்.

‘போன கிழமைதான் ரவிக்கு குழந்தைக் கவிதைகள் புத்தகம் ஒன்று வாங்கிக் குடுத்தனான். பாத்தியா, என்ன உசாராப் படிக்கிறான்!’ சுந்தரத்தைப் பார்த்துக் கூறுகிறேன்.

‘தம்பியையும் கவிதையெண்டும், கதையெண்டும் உன்றை துறைக்குள்ளை இழுத்துப் போடுவாய் போலைக் கிடக்கு’ சிரித்தவாறே கூறிய சுந்தரம் தேநீரை எடுத்துப் பருகினான். அடுத்த கிண்ணத்தை நான் கையில் எடுத்துக் கொள்கிறேன்.

தனது அறைக்குள் பேதி விழுங்கிவிட்டவர் போல, குமட்டலுடன் அங்குமிங்கும் அலைந்து கொண்டிருக்கும் தாத்தாவை இங்கிருந்தபடியே யன்னலூடாகப் பார்க்கிறேன். அவர் ஏதோ அவதிப் படுகிறார். விறாந்தையின் இரு மருங்கிலும் உள்ள முன் அறைகளில் வலது கோடியில் இருப்பதுதான் தாத்தாவின் அறை. அவரது அறைக் கதவு ‘ஆ’வெனத் திறந்தபடி கிடக்கிறது. தாத்தா எனது அம்மாவின் அன்புத் தந்தை. நாலில் முன்று பங்கு நூற்றாண்டைப் பிறந்த பூமியிலேயே வாழ்ந்து களி(ழி)த்துவிட்ட பெருமையுடன் இன்னமும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் எங்கள் புராதன பொக்கிஷம் அவர்.

ரவியின் கவிதை படிக்கும் சத்தத்தை இடையிடையே தாத்தாவின் சறளி இழுப்போடு சேர்ந்த குதிரைக் கணைப்பு மேலி மடிகிறது.

தாத்தா எங்களையே வைத்த கண் வாங்காமல் பார்க்கிறார். என்றுமே

எனக்குப் பிடிக்காத பார்வை அது. எதைக் கண்டாலும் துருவித் துழாவிப் பார்க்கும் அநாகரிகமான அந்தக் கழுகுப் பார்வையை அவர் இன்று கதவினிடுக்கினூடாக எங்கள் மீது பாய்ச்சுகிறார். எனக்கென்னவோ கூச்சமாக மட்டுமல்ல எரிச்சலாகவும் இருக்கிறது.

உடலெங்கணும் திரிபுண்டரமாக திருநீற்றால் கோலம் போட்டு, சுருங்கிய தசை மடிப்புக்களை மறைக்கவெனச் சந்தனத்தை அள்ளி அப்பி தீத்தியிருக்கிறார். தடித்த சைவனாகத் தன்னைக் காட்டிக் கொள்வதற்கு தாத்தா செய்துகொள்ளும் அன்றாட கைங்கரியங்களுள் இவையும் அடங்கும்.

அரையை விட்டு 'அவிழ்ந்து விழுகிறேன் பார்' எனத் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் கதர் நாலுமுழுத்தைப் பலவந்தமாகத் தூக்கிச் செருகியவண்ணம் அமைதியிழந்தவராக குறுக்கும் நெடுக்குமாக அந்த அறையைக் காலால் அளக்கிறார். கண்கள் மட்டும் எங்களிருவர் மீதும் குறிவைத்து நிற்கின்றன. இவற்றையெல்லாம் சுந்தரமும் அவதானித்ததாகத் தெரியவில்லை. நாங்கள் பலதையும் பத்தையும் பேசிக் கொண்டுக்கிறோம். எங்களுக்குள் பகிர்ந்து கொள்வதற்குத் தான் எத்தனை கதைகள்! ரவியோ தன்னை மறந்து தாள லயம் தவறாமல் பாரதி பாடலை வாய்விட்டு உரத்துப் பாடுகிறான்.

'ஓடி விளையாடு பாப்பா நீ
ஓய்ந்திருக்கலாகாது பாப்பா!
கூடி விளையாடு பாப்பா! ஒரு
குழந்தையை வையாதே பாப்பா.....!'

'கவிதையிலை உன்ரை தம்பிக்கு இவ்வளவு காதலாடா?' வழக்கமான சிரிப்புடன் சுந்தரம் என்னைக் கிண்டல் செய்கிறான். எனக்குப் பெருமை. பதிலுக்குச் சிரிக்கிறேன்.

'சாதிகளில்லையடி பாப்பா - குலத்
தாழ்ச்சி உயர்ச்சி சொல்லல் பாவம்.....'

'டேய் ரவி, நீ பாட்டுப் படிச்சது போதும். நிப்பாட்டா' ஓங்காரமாக வீடு முழுவதும் ஒலித்தது, தாத்தாவின் குரல். சின்னப் புளித்திரணை போல உருட்டித் திரட்டிச் சொருகியிருந்த குடுமி மயிர் சிலம்பி விரிய, தலையைக் கோபத்துடன் உலுப்பிக் கொண்டோடி வந்து தம்பியின்

கையிலிருந்த புத்தகத்தைப் பிடுங்கி எறிகிறார். கிழவனுக்கு வந்த கோபம்! வினாக்குறி போலச் சும்பி வளைந்திருந்த அந்த உடல் நிமிர்ந்து நின்றபடி வெட்வெடக்கின்றது.

‘சாதிகள் இருக்குதடி பாப்பா எண்டு பாட்டா பொறுக்கி’ மூச்சு வாங்கியபடி உறுமுகிறார். கதிகலங்கிப் போன ரவி ஓலமிட்டு அழ ஆரம்பித்து விட்டான்.

நெஞ்சை யாரோ பிடித்து நெருடுவது போலிருந்தது எனக்கு. விண் விண் என்று நாடிக் கலன்கள் அடித்து அதிருவதை நான் உணர்கிறேன். என் உடலெல்லாம் வியர்த்து விட்டது. ‘கிழட்டுச் சனியன்!’ என் மனம் சபித்துக் கொள்கிறது. தாத்தாவிடமிருந்து முகத்தைத் திருப்பி சுந்தரத்தைப் பார்க்கிறேன். சாந்தரூபியான அவனது முகத்தில் கலவரமற்ற புன்சிரிப்பைத் தான் நான் காண்கிறேன். என் முகமோ அவனிடமிருந்து எதையோ முடி மறைக்க முயற்சிக்கிறது, முடியவில்லை வெட்கத்தால் வெந்து போனேன், நான்.

அதிகநேரம் அவனை மறித்து வைக்க விரும்பவில்லை. அவனது கையை வாஞ்சையோடு இறுகப் பற்றிப் பிடித்தபடி ‘கேற்’ வரை கூட்டிச் சென்று வழியனுப்புகிறேன்.

‘மனதிலை ஒண்டையும் எடுத்துக் கொள்ளாதே, சுந்தரம். அடுத்த முறை ஊருக்கு வரயிக்கை என்னட்டை வர மறக்காதே, மச்சான்’ மன்றாட்டத்துடன் அவனிடம் யாசிக்கிறேன். இதயம் வேகமாக அடிப்பதை என் தளதளத்த குரல் பகிரங்கப் படுத்துகிறது.

‘கட்டாயம் நான் வருவன், மச்சான். பயப்பிடாதை’ என்று கூறி, கையசைத்துக் காண்பித்த வாறு என்னிடமிருந்து விடைபெறும் சுந்தரத்தின் முகத்தில் அதே சிரிப்பைத் தான் நான் பார்க்கிறேன்.

எந்தச் சங்கடமான நிலைமையையும் சிரித்துச் சமாளித்துவிடும் சாதுரியம் அவனுடன் கூடப்பிறந்த ஒரு தனிச் சிறப்பு. இதைப் பாடசாலையில் இருவரும் படிக்கும் காலத்திலேயே நான் கண்டு வியந்திருக்கிறேன். இன்றும் கூட அவன் முகத்தில் சலன மற்ற அதே சிரிப்பு! இந்தச் சிரிப்புக்கு என்னதான் அர்த்தமோ!

அவன் போய்விட்டான். சற்று முன்பாக நிகழ்ந்த சம்பவங்கள் என்

நெஞ்சை அழுத்த வேதனையுடன் உள்ளே திரும்பி நடக்கிறேன். நானும் சுந்தரமும் தேநீர் அருந்திய கிண்ணங்கள் ட்றேயுடன் முற்றத்தில் தூக்கி வீசப்பட்டிருந்தன.

வெளி விறாந்தையில் உள்ள கதிரையில் நான் அமர்ந்து கொள்கிறேன். ரவி பிலாக்கணம் வைத்தபடி குசினிக்குள் சென்று அம்மாவிடம் முறைப்பாடு செய்வது கேட்கிறது. அவனைக் கூப்பிட்டுத் தடவிக் கொடுத்தபடி ஒன்றும் தெரியாதவன் போல நடந்தவற்றை விசாரிக்கிறேன். தாத்தாவைப் பிடித்து விழுங்கி விடுவான் போலிருக்கிறது. அவர்மீது அவ்வளவு ஆத்திரம் அவனுக்கு. வெப்பிசாரம் பொறுக்க முடியாமல் விக்கி விக்கி நடந்தவற்றைக் கூறுகிறான்.

அனைத்தையும் தன் அறைக்குள்ளிருந்தவாறே தாத்தா அவதானித்துக் கொண்டிருக்கிறார். நானிருப்பது அவருக்கு இடைஞ்சலாக இருப்பதால், பேசாமல் ரவி சொல்வதைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். என்னைத் தன் எதிரியாகவும், தன் குலப்பெருமை குலைக்க வந்த கோடரிக் காம்பாகவும் அவர் கருதுகிறார். அவரது இந்த அர்த்தமற்ற கற்பிதத்திற்கும், எரிமலைக் குமுறலுக்கும் உடனடிக் காரணம் இல்லாமலில்லை.

எங்களுரிலுள்ள சரித்திரப் பிரசித்தி பெற்ற கோவிலைக் கடந்த முப்பது வருடமாகப் பரிபாலித்து வருபவர் தாத்தா தான். சாதி பேதமின்றி சகலருக்கும் ஆலயத்தைத் திறந்து விட வேண்டும் என்ற கோரிக்கையைப் பலமாக ஆட்சேபித்தவர்களுள் அவர்தான் முதலாமான். ஆனால், பாவம்! அவருடைய அழுங்குப்பிடி தளர்ந்து அண்மையில் தோற்றுப் போய்விட்டார். சட்டத்தை அனுசரணையாகக் கொண்டு போராட்ட வீறுடன் ஊரிலுள்ள சகல மக்களும் ஆலயத்துள் பிரவேசித்துக் கொண்டனர். மழைவிட்டும், தூவானம் நின்றபாடில்லை! தாத்தாவின் கடுப்பு இன்னமும் தணிய வில்லை! அதுதான் இத்தனைக்கும் காரணம்.

ரவியைக் கூப்பிட்டு என் அருகில் இருக்கச் சொல்லிப் பரிவோடு நான் பேசிக் கொண்டது அவனுக்கு ஆறுதல் அளித்திருக்க வேண்டும். அவன் அழுகை தணிந்து கொண்டது.

'அண்டைக்கொருநாள் ஒரு சின்னக் கதைப் புத்தகத்திலை, ஏப்ரகாம் லிங்கனைப் பற்றி ஒரு கதை படிச்சனியல்லோ, ஐயா?' அவனது தலையை மெல்ல வருடிக் கொடுத்தபடி நான் பேச்சை ஆரம்பிக்கிறேன். நாசித்

துவாரங்களை முற்றுகையிட்டிருந்த மூக்குச் சளியை உறிஞ்சி உள்ளிழுத்தவாறு தலையை ஆட்டி ஆமோதிக்கிறான்.

‘நீக்குரோ சனங்களையெல்லாம் ஆடு மாடுகள் மாதிரி வெள்ளைக் காரர் கொடுமைப் படுத்தினாங்கள் எண்டும், இந்த அநியாயத்தை ஒழிக்க முதன் முதல் பாடுபட்ட ஒரு பெரிய மனிசன் தான் ஏப்பிரகாம் லிங்கன் எண்டும் நீ அதிலை படிச்சனியெல்லோ’.

அதனையும் ஆமோதிக்கிறான்.

‘தென்னாபிரிக்காவிலை இப்பவும் இந்தக் கறுப்புச் சனங்களை வெள்ளைக்காரர் கொடுமைப் படுத்திறதைப் பற்றி நீ என்னட்டை விளக்கமாகக் கேட்டனியல்லோ?’

‘ஓமண்ணா. ரொடசியா எண்ட இடத்திலை இதாலை சண்டை நடக்குதெண்டு, பேப்பரிலையும் கிடந்தது தானே’ அவன் அழுகையை மறந்து என்னோடு சேர்ந்து கொண்டான். தாத்தாவின் அறைக்குள் எட்டத்தக்கதாகச் சற்று சத்தமாகவே சம்பாஷணையை நான் தொடர்கின்றேன்.

‘தோல் கறுப்பு என்கிறதாலை இந்தச் சனங்களை இப்படியெல்லாம் வதைக்கிறது சரியா ரவி?’

‘ஐயோ அந்தச் சனங்கள் பாவம், அண்ணா!’

ஒடுக்கப் பட்ட மக்களுக்காக அந்தப் பிஞ்சு மனம் வெதும்புவதை, அவன் முகத்தில் படர்ந்து நிற்கும் துன்பத்தின் ரேகைகள் சுட்டிக் காட்டுகின்றன. பேச்சை எங்கள் ஊருக்குத் திசை திருப்புகிறேன்.

‘எங்கடை ஊரிலையும் வெவ்வேறு தொழில் செய்து வாழற சனங்கள் இருக்கினம் தானே. இவங்களையெல்லாம் தொழிலைக் கொண்டு குறைஞ்ச சாதி, கூடின சாதி எண்டு பிரிச்சப் பாக்கிறது சரியோ, தம்பி?’ அவன் முகத்தைப் பார்க்கிறேன் நான். ஒரு வினாடி எதையோ எண்ணியவனாய், ரவி சொன்னான்.

‘எங்கட வீட்டிலையும் அம்மா உடுப்புத் தோய்க்கிறா - அப்பா சவரம் செய்யிறார். எல்லாத் தொழிலையும் நாங்களும் செய்யிறத் தானே!’

மேற்கொண்டு தான் நினைத்ததைச் சொல்ல முடியாமல் தத்தளிக்கும்

அவனை ஆச்சரியத் தோடு பார்க்கிறேன். இந்தச் சின்ன வன் இப்படியெல்லாம் சிந்திக்கத் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறான். அவனது தடுமாற்றத்தை உணர்ந்து கொண்ட நான் -

‘அது சரி, எல்லாத் தொழிலையும் எங்களுக்கு நாங்கள் செய்து கொள்ளுந் தான். இதே வேலைகளை வயித்துப் பிழைப்புக்காகக் காசு வாங்கிக் கொண்டு வேறை ஆக்களுக்குச் செய்யிறவையனை, குறைஞ்ச சாதியெண்டு ஒதுக்குறது தான் பிழை. இப்பிடிச் செய்யிறதாலை எங்கடை . போலந்தான் குறைஞ்ச போகுது. நீ வளந்தாப் பிறகு, இப்படியெல்லாம் மனிசருக்குள்ளை உயர்ந்தவன் எண்டு வித்தியாசம் பாப்பியா?’ என்று கேட்கிறேன்.

‘சீ.... சீ..... ஒரு நாளும் நானப்படிச் செய்யமாட்டன்’.

புதிய உலகின் பிரதிநிதி ஒருவனின் உறுதியான வார்த்தை என் இதயத்தில் நம்பிக்கை ஒளியை ஏற்றுகிறது. குசினிக்கு வெளியே பாத்திரங்களைச் சாம்பலிட்டுத் தேய்த்துக் கழுலிக் கொண்டிருந்த அம்மாவை நோக்கி என் பார்வையைத் திருப்புகிறேன். அம்மா ஒன்றுமே அறியாதவன் போலத் தன் வேலையில் மூழ்கியிருக்கிறாள். அம்மாவுக்கு எல்லாமே தெரியும். ஆனால், அம்மாவைப் பற்றி எனக்கு ஒன்று மட்டும் தெரியவில்லை. இன்றைய போராட்டத்தில் அம்மா யார் பக்கமோ?

ரவி, தாத்தா பறித்தெறிந்த கவிதைப் புத்தகத்தை எடுத்துவந்து, அவரது செவியில் பறை வெடிக்க, வாய்விட்டுச் சத்தமாகப் படிக்கிறான்.

‘சாதிகள் இல்லையடி தாத்தா - குலத்

தாழ்ச்சி உயர்ச்சி சொல்லல் பாவம்

நீதி, உயர்ந்த மதி, கல்வி - அன்பு

நிறைய உடையவர்கள் மேலோர்’

திரும்பத் திரும்ப ‘தாத்தா’ என்ற சொல்லை, தன் ஆத்திரம் தீரும்வரை, அழுத்திச் சொல்லுகிறான். அவன் தன்னைக் கிண்டல் செய்கிறான் என்பதை விளங்கிக் கொள்ள தாத்தாவுக்கு அதிக நேரம் பிடிக்கவில்லை. ரோசக் காரக் கிழவனல்லவா! கோபம் விஷம்போலத் தலைக்கேற, கெம்பிக் கொண்டு பாய்ந்தோடி வருகிறார்.

‘டேய்..... சாதிகளில்லை, சாதிகளில்லை எண்டு கத்திறியே, இப்ப வந்திட்டுப் போறவன் ஆரெண்டு தெரியுமோடா உனக்கு?’

அதுக்கு மேலும் என்னாற் பொறுக்க முடியவில்லை. புண்ணிலே புளி பட்டாற் போலிருந்தது, எனக்கு. ரவியைப் பார்த்துக் கேட்ட கேள்விக்கு நானே முந்திக் கொண்டு பதில் சொல்கிறேன்.

‘அவன் என்றை சினேகிதன். கொழும்பிலை பெரிய உத்தியோகம் பார்க்கிறவன்.’

‘அவர் கொழும்பிலை பென்னம் பெரிய உத்தியோகம் பாக்கிறவராக இருந்தாலென்ன....? அவன்ரை அப்பனை மறக்கேலுமே? அவன்ரை அப்பன் சக்கிலியனடா - கக்கசு கழுவுற பறையனடா’ தாத்தா கூச்சலிடுகிறார்.

‘அப்பா, தாத்தா கக்கசுக்குப் போயிட்டுக் கழுவுறதில்லையோ!’ ரவி, தாத்தாவைப் பார்த்து சட்டென்று கேட்டு விட்டு என்னோடு ஒட்டுகிறான்.

தாத்தாவின் முகம் சுண்டிக் கறுக்கிறது. பல்லில்லாத வெறும் முரசை நெருடிக் கொண்டு தலையைத் தொங்கப் போட்ட வண்ணம் அம்மாவைத் தேடிக் குசினிப் பக்கம் வேகமாகத் திரும்புகிறார்.

மல்லிகை - 103

நவம்பர் - 1976

பன்னீர் வாசம் பரவுகிறது

•••
- மருதுார் - ஏ.மஜீத்.

காசீம் போடி இறந்துவிட்டார் என்ற செய்தி அந்த ஊரெங்கும் காட்டுத் தீ போலப் பரவி நிற்கிறது.

சாம்பிராணி எரியும் போது அதன் புகை மணத்தைப் பரப்பிச் செல்வது போன்று, காசீம் போடியின் இறப்புச் செய்தியோடு அவருடைய புகழும் ஏழ்மை நிலையும் பரவி நிற்கின்றன. 'பாவம் குமர் குட்டிக் காரர், பள்ளி வாசலோடு எதிர்த்து இருந்ததையெல்லாம் தோலைச்சிப் போட்டார். யார் எப்படிப் போனாலென்ன என்று சும்மா இருந்திருந்தா, காணியார்க்கும் மிஞ்சியிருக்கும். குமர்கள் வாழாட்டியும் தண்ணிய வெந்நிய குடிக்க அது உதவியிருக்கும். வழக்கில எல்லாத்தையும் தொலைச்சிப் போட்டார். அந்தக் குமர்களுக்கு ஆண்டவன் தான் இருக்கான். மாஸ்டரும் வெளியூர்ல அவரும் புள்ள குட்டிக்காரர். கரீம் மட்டும் என்ன செய்வான்? அவனும் வாப்பாவைப் போல அநீதியைக் கண்டா சும்மா இருக்க மாட்டான். அதிலயும் ஏழைகளெண்டா உசிர உட்டிடுவான்' என்று ஊரெங்கும் ஒரே பேச்சு. காசீம் போடியின் வளவு நிரம்பித் தெருவிலும் ஜனக் கூட்டம் நிரம்பி வழிகிறது.

இந்த ஜனக் கூட்டத்தில் இப்றாஹெப்பை மரைக்காயரும் ஒருவராகத்

தென்னை மரத்தில் சாய்ந்தவராக நின்று கொண்டிருக்கின்றார். காசீம் போடியின் இறப்புச் செய்தி கேட்டு ஊரே திரண்டு வருவதைக் கண்ட இப்றாஸெப்பை மரைக்காயருக்குத் தன்னையறியாமலே காழ்ப்பு எண்ணம் தலைதூக்குகிறது. 'தனது மனைவி இறந்த போது, இவ்வளவு சனம் வரவில்லையே? என்னிடம் எவ்வளவு காணி பூமி இருக்கிறது. காசி இருக்கிறது. பள்ளில மரைக்காயர் நான், அப்படி இருந்தும் மையத்துக்கு கொஞ்சப் பேர்தானே வந்தார்கள். ஒண்டும் வழியில்லாத காசீம் போடிக்கு இவ்வளவு சனமா?' என்று அவருக்குள் அவரே குமைகின்றார். சனத்தையெல்லாம் அடித்துக் கலைக்க வேண்டும் போல் தோணுகிறது அவருக்கு. இருந்தும் வெளியில் காட்டிக் கொள்ள விரும்பாத அவர் 'என்ன தம்பி கரீம், காக்கா வந்துதானே மையத்த அடக்க வேணும். அவர் வராம மையத்த அடக்கிறது சரில்லதான். தந்தி அடிச்சாச்சி தானே' என்று ஒரு கேள்வியைக் கேட்கிறார்.

'ஓமோம்' இது கரீமின் பதில்.

'அப்ப நாளைக்கு காலையில் தான் அடக்க வரும்! அப்ப நாம ஏன் சும்மா நிற்பான். நாம கலைவம். தம்பி மையத்து மணமெடுத்திடும். நெருப்பில நல்லா சாம்பிராணிய அள்ளிப் போட்டுக்க, அப்ப நான் வாறன்' என்று கூறியவாறு போகிறார். சனங்களும் ஒன்றும் இரண்டுமாகக் கலைந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் இப்றாஸெப்பை மரைக்காயருக்குத் தானே சனங்களைக் கலைத்து விட்டதாக ஒரு மனப் பிராந்தி.

2

அடுத்த நாட் காலை முஸ்தபா மாஸ்டரும் வந்து சேர்ந்து விட்டார். முஅத்தினும், லெப்பையும் மையத்தை குளிப்பாட்டி கபன் செய்வதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்து கொண்டிருக்கின்றார்கள். முஅத்தின் முஸ்தபா மாஸ்டரைப் பார்த்து, தம்பி கபுறு வெட்டுறதுக்கு ஆளனுப்புங்க. எங்க அடக்கப் போறீங்க? பள்ளில அடக்கிறண்டா, பள்ளில கணக்கப்பள்ள இருப்பார். அவர்ட்ட காசைக் குடுத்து துண்ட வாங்கிட்டு அவ்விடத்திலேயே கபுறையும் வெட்டி முடிச்சிடலாம். இனிச் சொணங்கப் படாது' என்றதும், முஸ்தபா மாஸ்டர் 'கொஞ்சம் இருங்க இந்தா வந்திட்டன்' என்றவாறு உள்ளே போகின்றார்.

‘தம்பி கரீம் இஞ்ச வா, எங்க அடக்குவம்? பள்ளில தான் அடக்க வேணும். அப்பதான் நமக்கும் கௌரவம்’ என்று இலேசாக தம்பியை உசாவுகிறார்.

அதற்கு கரீம் ‘பள்ளில அடக்க நமக்குக் கிட்ட முந்நூறு ரூபா இருக்கா? இப்பவும் மையத்துக்கான சாமான் அவ்வளவும் கடனுக்கு வாங்கி வந்திரிக்கன். வாப்பாட வருத்தத்தில செலவழிச்ச கடன் வேறு ஆயிரம் ரூபா இருக்கு. ஓடு கட்டி கொறயில கிடக்கு, இதற்குள்ள பள்ளில அடக்குறத்துக்கு காசேது? இந்த யோசனையெல்லாம் போட்டுப் போட்டு கடற்கரையில அடக்குவம்’

‘என்ன தம்பி! மடயன் மாதிரிக் கதைக்காய். வாப்பாவும் பரம்பரை போடி, நானும் ஒரு மாஸ்டர், சனம் என்னததச் சொல்லும். ஆளுக்கரைவாசியா எடுத்துப் பள்ளில அடக்குவம்’

‘என்ன காக்கா? படிச்சிரிந்தும் புத்தியில்லாமக் கதைக்கிறீங்க. நான் நிரந்தரமான தொழில் இல்லாம அந்தக் குமர்களையும் வைச்சிக் கொண்டு படுகிற கஷ்டம் தெரியாம ஆளுக்கு அரைவாசி எடுப்பம் எண்டு சொல்றீங்க’

‘சரி, சரி சத்தம் போடாத பள்ளிக் காச நான் கொடுக்கிறன். பள்ளில தான் அடக்குவம்’

‘நான் பள்ளில அடக்க விரும்பல்ல. வாப்பாவ கடற்கரையில தான் அடக்க வேண்டும்.’

‘என்ன மாஸ்டர் கபுறு வெட்ட ஆள் அனுப்பிட்டிங்களா?’ இது லெப்பையின் குரல்.

‘கொஞ்சம் பொறுத்துக்குங்க. இந்தா வந்திட்டம்’.

‘டேய் தம்பி! சொலறத்தக் கேள். நம்மிட கடன் நம்மளோட, வாப்பாவ பள்ளில அடக்க எனக்கும் கௌரவம் இல்ல. வாப்பாவுக்கும் கௌரவம் இல்ல. என்னப் படிப்பிச்சதுக்கும் நான் ஏதாயினும் நன்றிக் கடன் செலுத்த வேண்டாமா? இதில தலையிடாத பள்ளிதான் அடக்குவம்’

‘உங்களைப் படிப்பிச்சதுக்கு நன்றிக்கடன் செலுத்த வேண்டுமென்றா இந்தக் குமார்களுக்கு ஏதாயினும் வழி செய்யுங்க, வீடு கட்டிக் கொறயில கிடக்கு. அதைக் கட்டி. முடிங்க, கடன் இருக்கு அதைத் தீர்த்து விடுங்க.

இதையெல்லாம் உட்டுப் போட்டுப் போலிக் கௌரவத்திற்கு அடிமையாகாதீங்க. கடற்கரையில் - பொது மையவாடில் அடக்கிறதால் வாப்பாட கௌரவம் ஒன்றும் குறைஞ்சு போகாது. அவர் உலகத்துல வாழ்ந்த காலத்தில கௌரவமாகவும், கண்ணியமாகவும் நடந்திருக்கிறார் என்பதற்கு இங்கு கூடியிருக்கிற சனங்களே அத்தாட்சி. அவர் பணத்திற்கு அடிமையாகாது மக்களோடு மக்களாக வாழ்ந்தவர். போட்டுட்டு வேலையப் பாருங்க'.

'இவனிட்ட ஒண்டும் கதைக்கேலாது. எதுக்கும் உம்மாக் கிட்ட கேப்பம். உம்மா வாப்பாவ பள்ளில தான் அடக்க வேண்டும்!'

'இல்ல மகன், கடற்கரையில தான் அடக்குவம். அவருடைய ஆசையும் அதுதான். ஏழைகளோட ஏழையாய் என்னைக் கடற் கரை மையவாடியிலேயே அடக்கிப் போடுங்க என்பதுதான் அவருடைய ஹாஜத்தாக இருந்தது. அப்படியே செய்து விட்டா அவருடைய ஹாஜத்தும் நிறைவேறியதாகப் போகும். சொணங்காம வேலவெட்டியளச் செய்யுங்க' என்று கூறியவாறு , தாய் முந்தானையால் கண்ணீரைத் துடைப்பதைப் பார்த்து முஸ்தபா மாஸ்டர் கண்கலங்கிக் கதறியே விட்டார்.

தக்பீர் முழக்கம் வானைப் பிளக்க, காசீம் போடியாரின் ஜனாசா ஊரை ஊடறுத்துக் கொண்டு கடற்கரை மையவாடியை நோக்கிப் போகிறது. பன்னீர் வாசம் வீதியெல்லாம் பரவி நிற்கின்றது. கதவிடுக்கில் எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த இப்றாஸெப்பை மரைக்காரையும்போய் அப்பன்னீர் வாசம் அடைந்து விட்டதோ என்னவோ அதைப் பொறுக்க மாட்டாதவர் போலக் கதவை இறுக மூடிக் கொண்டார்.

மல்லிகை

பெரிய தம்பியின் புள்ளி ஆடு

...

- மலரன்பன்

புள்ளி ஆடு காணாமல் போய்விட்டது. 'பட் இறப்பர்' மலை, கொக்கோ மலையென எங்கும் தேடியாகி விட்டது. மற்றைய ஆடுகளுடன் சேர்ந்து மேயப் போனதுதான். பெரிய தம்பியும் இரண்டு முறை ஆள்காட்டி விரலை நீட்டி ஒன்றொன்றாக எண்ணிப் பார்த்து விட்டான். பட்டியில் இருபத்தியிரண்டு உருப்படிகள் தான் நிற்கின்றன. மொத்தம் இருபத்து மூன்று இருக்க வேண்டும் துல்லியமாகத் தெரிகின்றது. புள்ளி ஆட்டுக்கிடாயைத் தான் காணவில்லை.

மேய்ச்சலுக்கு ஆடுகளைப் 'பத்திக்' கொண்டு போன ஸ்டோர் லயத்து சின்னராசு அரண்டு போய் நிற்கின்றான். மூன்று நாட்களாகச் சின்னராசு தான் அழகனுக்குப் பதிலாக மாத்துக் காட்டுக்கு ஐயாவின் ஆடுகளை மேய்க்கப் போகின்றான். தோல் போர்த்திய பதின் மூன்று வயது எலும்புக் கூட்டிலிருந்து அடிக்கடி நழுவி விழும் அரைக் காற்சட்டை. பிருஷ்டம் தெரியும் கிழிசல் காற்சட்டையின் பின்புறம் செம்மண் அப்பிக் கொண்டிருக்கின்றது. ஆடுகள் 'செவனேன்னு' மேய இவன் எங்காவது காளான் பூத்திருக்கின்றதா எனத் தேடித் தோண்டிக் கொண்டிருந்திருக்கக் கூடும்.

நேற்றுச் சின்னராசு தண்ணிக் கானில் பிடுங்கிக் கொண்டு போன சேமன் குருத்துக்களைத் தான், தாய் குழம்பு வைத்துக் கொடுத்தான். ஒருபிடி சோறும் கோப்பை நிறையச் சேமன் குழம்பும் தான் இராச் சாப்பாடு. கணக்குப்பிள்ளை ஐயா வீட்டிலிருந்து சின்னராசு கொண்டு போன ஒரு ஆளுக்கான சோறுதான் நான்கு பேருக்கும் பகிரப் பட்டது.

‘கங்கு வெட்டு மலையில் ராஜாப் பீலிக்கருகில் காட்டுச் சூரியகாந்தி வளர்ந்து பந்தலாய்ப் பின்னிக் கிடக்கும் நெத்திக் கான் மட்டுமே ஆட்டைத் தேடுவதற்குப் பாக்கி. கானில் இறங்கித் தேடலாம் என்றால், கருகருவென இருட்டிக் கொண்டு வந்துவிட்டது. வெருகு சேம்பு வேறு வளர்ந்து மண்டிக் கிடக்கின்றது.

‘ஆட்டுக்குப் பின்னுக்கே தாங்க, அம்மா நின்றேன்.’

திக்கித் திக்கி வார்த்தைகள் வருமுன் அழுதே விடுகின்றான் சின்னராசு.

தோட்டத்து உத்தியோகத்தினரின் மனைவியரை வயது வித்தியாசம் இல்லாமல் ‘அம்மா’ என்றழைப்பது மரியாதை கலந்த அந்தஸ்து.

பெரியதம்பிக்கும் அழுகை குமுறிக் கொண்டு வருகின்றது. புள்ளிமான் நிறத்தில் புள்ளிகள் நிறைந்த கிடாய். குட்டி போட்ட நாளிலிருந்து பெரிய தம்பி ஆசையோடு தூக்கி வளர்த்தது.

அம்மாவுக்கும் விசனம் தான். அழகன் இருந்திருந்தால் ஆடு காணாமல் போயிருக்காது. கணக்குப் பிள்ளை ஐயா வீட்டில் ஆடுகள் மேய்ப்பது. குழை வெட்டுவது எல்லாமே அழகன் தான். ‘அக்கா மகளுக்குச் சடங்கு’ என்று சொல்லி ரத்வத்தை தோட்டத்திற்குப் போனவன் மூன்று நாட்களாகியும் திரும்பி வராத்தால் வந்த வினை. சின்னப் பயல் ஆட்டைத் தொலைத்து விட்டு வந்து முழிக்கிறான்.

அழகன் ‘பால் வெட்டு ஆள்’ பால் வெட்டு வேலை பகல் ஒன்றரை மணியோடு முடிந்துவிடும். பால் அளந்து, சோடியம் அசித் தண்ணீர் கலந்து, நுரைபிரித்து டீஸ்களில் அடுக்கி வைப்பதோடு சரி.

பால் அளந்த கையோடு கணக்குப் பிள்ளை ஐயா வீட்டில் தான் வந்து நிற்பான் அழகன். பகல் சாப்பாடு ஐயா வீட்டில் கோப்பிக் கத்தியைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு ஆடுகளுடன் புறப்படுவான். இறப்பர் மலைக்கு. ஆடுகள் தங்கள் பாட்டுக்கு மேய கொக்கோ மலையில்

பலாக்குழை ஒரு கட்டு வெட்டிக் கொண்டு போய் ஆட்டுப் பட்டியில் போட்டுத் திரும்பிடுவான். நேரம் கிடைத்தால் பட்டுப் போன இறப்பர் வாது இருக்கின்றதா? எனத் தேடி மரத்திலேறி, ஒரு கட்டு விறகும், வெட்டிக் கட்டி வைத்துக் கொள்வதுமுண்டு. ஐயா வீட்டுக்கு, மாத்தளையில் புதுப் படம் போடும் போது டிக்கெட்டுக்கு விறகு கைகொடுக்கும். கைரேகை மறையும் நேரம் ஆடுகளை ஓட்டி வந்து பட்டியிலடைத்துத் திரும்பும் போது குசினி வராண்டாத் திட்டில் ஆவி பறக்கும் தேநீர் காத்திருக்கும்.

மூன்று நாட்கள் அழகன் இல்லை. ஓர் ஆடு குறைந்து விட்டது. அம்மாவக்கும் கவலைதான். ஐயா வந்து என்ன சொல்லப் போறாரோ.

ஐயா வேலை முடிந்து வீடு திரும்பும் போது நன்றாகவே இருட்டிவிடும். நூறு ஏக்கர் விஸ்தீரணத்தையே பேராகக் கொண்ட நூறு ஏக்கர் தோட்டத்தின் சொந்தக் கார முதலாளியும் அதே தோட்டத்தில் பங்களாவில் இருந்தாலும், வேலைக்கான முழுப் பொறுப்புகளும் ஐயாவினுடையதே. இருட்டும் வரை வேலை செய்யும் படி இருக்கின்றதே என அம்மா நொந்து கொண்டாலும், இதை விட்டுவிட்டால் பிள்ளை குட்டிகளுடன் தெருவில் தான் நிற்க வேண்டும் என்பதும் அம்மாவுக்குத் தெரியாததல்ல.

‘புள்ளி ஆடு காணாமல் போயிருச்சி அப்பா!’ ஸ்கூல் ஹோம் வேர்க் செய்து கொண்டிருந்த பெரியதம்பி அழுதே விட்டான்.

வீட்டினுள் நுழைந்த கணக்குப் பிள்ளை சின்னராசுவை ஏறிட்டுப் பார்க்கின்றார். ‘இவனெல்லாம் ஆடு மேச்சா உருப்பட்ட மாதிரித்தான்’ என்கிற மாதிரி. அடி விழுமோ என்கிற பயத்தில் கூனிக் குறுகிச் சுவரோடு ஒட்டிக் கொள்கின்றான் சின்னராசு.

முத்தன் பூசாரிக்கு செய்தி போனது. தோட்டம் தோட்டமாக சுற்றிக் கோடாங்கி அடிப்பது முத்துப் போட்டுப் பார்ப்பது ஊர்ச் செய்திகளைப் பரப்புவது என்பன முத்தன் பூசாரியின் பிரதான ஜோலிகள். வெள்ளித் தலை மயிரும் முறுக்கிய கிருதாவும் சந்தனப் பொட்டும், ஆளைப் பார்க்க பவுசாதான் இருக்கும். பூசாரி கொண்டு வரும் ஊர்ச் செய்திகளில் கற்பனையே தூக்கலாக இருப்பது சிறப்பம்சம்.

விரித்துப் போட்ட படங்குத் துண்டில் சம்பலம் போட்டு உட்கார்ந்து, ‘முருகா’ என்று இருகரம் கூப்பி வணங்கி, சிறிய சுருக்குப் பையை விரித்து

முத்துக்களை கைக் கெடுக்கின்றார் பூசாரி. படங்கின் மூலையில் வெற்றிலையில் அம்மா வைத்த பத்து ரூபா காணிக்கையை ஓரக் கண்ணால் பார்த்தபடி -

குலுக்கிய முத்துக்களை லாவகமாகப் படங்கில் போடுகிறார்.

‘முருகா ஒன்னு..... ரெண்டு..... மூணு..... நாலு..... அஞ்சி..’
கணக்கெடுக்கிறார்.

மீண்டும் குலுக்கல். இரண்டாம் முறையும் மூன்றாம் முறையும் ஐந்தே விழுகின்றன.

‘மூணு தரம் அஞ்சாம் வீடு வந்திருச்சா. எதுக்கும் அஞ்சாதேன்னு சொல்லுது. ஒங்க மனசில உள்ள ஒரு கவலையைப் பத்திக் கேக்குறீங்க. சரியா நான் சொல்றது. என்னா கவலைன்னு சொல்லுங்க.

‘.....’

‘என்னா பேசமாட்டேங்கிறீங்க. கவல வீட்டு அரசனை பத்தியா? எதிரிகாரன்களோட பில்லி சூனியம் சூழ்ச்சியா? இல்லாட்டி யாருக்கும் நோய் நொடியா. இல்ல பொருள் ஏதும் காணாமல் போயிருக்கா?’

‘வளர்க்கிற பொருள் ஒன்னு காணாமல் போயிரிச்சிங்க.....’

‘நாலுகால் சீவனா இல்ல வேற ஏதுமா?’

‘பெரியதம்பி ஆசையா வளத்த கெடா குட்டிங்க.....’

பெரியதம்பி முடங்குக்கு முன்னால் உட்கார்ந்து கொள்கிறான்.

முத்துக்கள் உருள்கின்றன.

‘ஒன்று, ரெண்டு, மூணு..... மூணாம் வீட்டுக்குக் காணாமல் போனது தானாகவே வருது’

‘ஒன்று, ரெண்டு, மூணு, நாலு, அஞ்சி, ஆறு.... ஆறு உழுந்தா ஆறுதல் தான். கேடு ஒன்னுமில்லை.....’

அடுத்தமுறை நான்கு.

‘நாலு உழுந்திருக்கா. நாலாம் வுடு நடப்பயணம். நாலடி தூரம் நீங்கள் எதுக்கும் அஞ்ச வேண்டாம். காணாமல் போன ஆடு உச்சிரோட வீட்டுக்கு வருது’.

அம்மா சலனமில்லாமல் பூசாரியின் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

‘நான் சொல்ல. முத்து பேசுதுங்க. நீங்க ஒன்னுக்கும் கவலப் பட வேணாம்..’

பாதி பாரம் குறைந்த மாதிரி அம்மாவுக்கு.

‘அலகு மலையானுக்குச் சேவல் பலி கொடுக்கிறேன்னு நேத்திக் கடன் போடுங்க. ஆடு கெடச்ச ஒடனே சொல்லியனுப்புங்க. நான் வந்து அலகு மலையான் பூசைய ஒரு கொறையும் இல்லாம செஞ்சி தாரன்’.

மேய்ந்து கொண்டிருந்த கொண்டை வளர்ந்த சிவப்புச் சேவல் ஒன்றைப் பிடித்து, மஞ்சள் நீரில் நனைந்த துணித் துண்டைக் காலில் கட்டி தலைக்கும் மஞ்சள் நீரைத் தெளிக்கின்றான் அம்மா. தலையை உதறிச் சிறகடிக்கின்றது சேவல்.

‘சேவல் தலய ஆட்டிருச்சி. அலகு மலையான் நேத்திக் கடனை பாரம் எடுத்துக்கிட்டாரு. நான் போயிட்டு வாரங்க....’

நாலெட்டு நடந்து பூசாரி திரும்பி வந்து -

‘அம்மா தேத்தாளு இருந்தா ஒரு புடி குடுங்க தாயி. சாயத் தண்ணியைக் கண்டு ரெண்டு நாளாச்சி.’

அம்மா அறைக்குள் போக -

‘நான் ஒரு மடையன் அம்மாவுக்கு இருக்கிற வெசனத்தில் தேத்தாளும், கீத்தாளும். செரமமா இருந்தா வேணாங்க அம்மா. நான் போயிட்டு வாரன்.....’ இடத்தை விட்டு நகராமலேயே நிற்கின்றார்.

அம்மா உள்ளேயிருந்து கொண்டு வந்த காகிதப் பொட்டலத்தை வாங்கும் போது ஒரு புது மலர்ச்சி. கும்பிடு போட்டு நடையைக் கட்டுகின்றார்.

ஆடு களேபரத்தில் சுணங்கிவிட்ட சமையலை முடிக்கும் அவசரம் அம்மாவுக்கு. இடைவிடாமல் நாய் குரைக்க ஜன்னல் வழியே பார்க்கிறார்.

இறப்பர் மலையில் குறுக்குப் பாதையில் கொள்ளிக் கட்டையை வீசியபடி ஒரு காலை இழுத்து இழுத்து நொண்டி நொண்டி வந்து கொண்டிருக்கிறான், ஸ்டோர் லயத்துச் செல்லையா.

இருட்டிய பின்னரும் மகன் சின்ன ராசு வீடு வராததால் தேடிக்

கொண்டு வந்திருக்கிறான். ஊனமான காலுக்குத் துணையாக ஊன்றிக்
கெண்டு வந்த ஊன்றுகோலை சுவரோரம் சாய்த்து வைத்துவிட்டு குசினிப்
பக்கம் போய் நிற்கின்றான்.

‘புள்ளி ஆடு காணாமப் போயிரிச்சி செல்லையா’

‘ஐயய்யோ! ஆடு காணாமப் போயிருச்சிங்களா அம்மா. பய என்னா
செஞ்சிக்கிட்டிருந்தான்....’

‘சின்னப்பய என்னா செய்வான். பாரே இந்த அழகன் சடங்குக்குப்
போயி மூனு நாளாச்சி. இன்னும் வரல்ல’

மெல்ல மெல்ல நகர்ந்து வந்து தகப்பன் அருகில் ஒட்டிக் கொள்கிறான்
சின்னராசு.

‘ஏன்டா, ஆட்டை காணாமாக்கிட்டு வந்து நிற்கிறியா. திங்கத்
தெரியும். கவனமா வேலை செய்ய தெரியாது. வா ஊட்டுக்கு. ஒன் முதுகுத்
தோல உரிச்சி தப்பு கட்டுறேன்’.

‘அவனைப் போட்டு அடிச்சிராத. சின்னப்பய. கொஞ்சம் இரு தண்ணி
சுட்ட ஒடன தேத்தண்ணி ஊத்தித் தாரேன்’.

செல்லையாவுக்குக் கால் முறிந்ததிலிருந்து அம்மாவுக்கு அவன் மேல்
கொஞ்சம் அனுதாபம்.

இறப்பர் ஸ்டோர் அடுப்புக்கு விறகு வெட்டும் போது மரம் விழுந்து
ஒரு கால் முறிந்து போனவன் செல்லையா. ஊன்று கோல் இல்லாமல்
நடக்க முடியாது. மூன்று பிள்ளைகள். மனைவி ஒருத்தியின் உழைப்பில்
அரை வயிறும் கால் வயிறுமாக வண்டி ஓடுகின்றது. மூத்தவன்
சின்னராசுவை ஐயாதான் வீட்டு வேலைக்கு வைத்துக் கொண்டார்.
காலையில் வந்து பங்களாவையும் சுற்றுப் புறத்தையும் கூட்டுவது,
பூந்தோட்டத்தில் புல் பிடுங்குவது, பூஞ்செடிகளுக்குத் தண்ணீர்
ஊற்றுவது அன்றாடப் பணி. சாப்பாடு மட்டுமே வேதனம். அந்திக்குத்
தனது பங்கு இராசு சாப்பாட்டைச் சுற்றி எடுத்துக் கொண்டு
போய்விடுவான் வீட்டுக்கு.

முதலாளிமார் தோட்டத்தில் வேலை நேரத்தில் நிகழ்ந்த
விபத்துக்காக நஷ்ட ஈடு வாங்குவதென்பது சீக்கு மரத்தில் பாலெடுக்கும்
சாதனை.

தோட்டத்தில் இரண்டு சங்கங்கள். ஒரு சங்கத்துக்காரர்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்தால் மறு சங்கத்து ஆட்கள் ஒருவர் தவறாமல் வேலைக்கு வருவார்கள் என்ற ஒற்றுமை முதலாளிக்குத் தெரியாதா என்ன!

செல்லையாவின் பிரச்சினை மூன்று மாதங்களுக்கு மேல் கொண்பரன்ஸ் என்றும் விசாரணை என்றும் ஒட்டுப் பாலாய் இழுபடுகின்றது. காலோடு மனமும் உடைந்து போனான் செல்லையா.

காலேலாதவன் என்கிற கருணையினால் வீட்டுக்குக் கொஞ்சம் பிடியரிசி சேர்த்து கொடுப்பதற்கு செய்யப் பட்ட ஏற்பாட்டுக்கு ஒரு மாதம் வரை இருந்த ஒத்துழைப்பும் எப்போதோ குறைந்து ஏனோதானோவென்று போக ஒரு நாளைக்கு ஒன்றோ ரெண்டு வேலையோ அரைவயிறும் கால் வயிறுமாக காலம் ஒடுகின்றது.

மாதக் கடைசி. லயத்தில் கைமாற்றாகக் காசோ அரிசியோ நினைத்தும் பார்க்க முடியாது. சம்பளம் போட்டால் பாதிக்கடனையாவது அடைத்துவிட்டு பல்லைக் காட்டலாம் கடைக் காரனிடம் பதிநாலு நாஸ்தான் பேர் போட்டிருக்கிறான் மனைவி.

இரண்டு நாட்களாக ஐயா வீட்டில் சின்னராசுவுக்குக் கொடுக்கிற இராச்சாப்பாடு தான் ஐந்து பேருக்கும் ஆளுக்கொரு பிடி என்ற வகையில் அரிசி கொஞ்சம் வாங்கிக் கொண்டு போகும் எண்ணமும் இருந்தது, செல்லையாவுக்கு. ஆடு காணாமல் போன கவலையில் இருக்கும் அம்மாவிடம் எப்படிக்கேட்பது. அம்மா கொடுத்த சின்னராசுவின் இராச்சாப்பாடுடன் கொள்ளிக் கட்டை ஒன்றை வாங்கி விசிறியபடி நடக்கின்றான் மகன் பின் தொடர.

மறுநாள் பெரியதம்பிக்குப் பள்ளிக் கூடம் போக மனமில்லை. ஆட்டை விட வரப்போகும் பரீட்சை முக்கியம். ஐயாவின் அதட்டலோடு புறப்பட்டு விட்டான். மாலையில் ஸ்கூலிலிருந்து திரும்பிய பின்னர் தான் பயணம் போயிருந்த அழகன் தோட்டம் வந்து சேர்ந்தான்.

ஆடு காணாமல் போனதில் அழகனுக்குக் கவலையோடு கோபமும் கூட. சின்னராசுவைப் பிடித்து முதுகில் இரண்டு போடப் போனவனை அம்மா தடுத்து விட்டான்.

பெரியதம்பியுடன் சின்னராசுவையும் கூட்டிக் கொண்டு ஆட்டைத் தேடப் புறப்பட்டான் அழகன். செல்லையாவும் இவர்களைப் பின் தொடர்கின்றான்.

ராஜா பீலியருகில் சூரியகாந்தியும் வெருகுசேம்பும் மண்டிக் கிடக்கும் நெத்திக் கானில் தான் தேட வேண்டும். கானுக்குமேட்டுப் புறமாக உள்ள மேட்டில் கொக்கோ மலை பவுண்டரியில் கற்பாறையில் ஏறி நின்று கொண்டார்கள். பெரியதம்பியும் சின்னராசுவும்.

செல்லையாவைக் கானோரமாக நிறுத்தி சூரியகாந்திச் செடிகளை விலக்கிக் கொண்டு உள்ளே இறங்குகிறான் அழகன்.

ராஜா பீலிக்கு அழகனோடு குளிக்கப் போகின்ற நாட்களில் பெரியதம்பியை இந்தக் கற்பாறையில் உட்கார வைத்து விட்டு மைனாக் குஞ்சு பிடித்துக் கொண்டு வருகிறேன் எனக் கானில் இறங்கி விடுவான். திரும்பி வர அரைமணித்தியாலத்துக்கு மேலாகும். அழகன் திரும்பி வந்த சற்று நேரத்துக் கெல்லாம் தவறணை மெய்யனின் மகள் அவிழ்ந்த கூந்தலை முடிந்தவாறு மேலே வருவான். ராஜா பீலிக்குக் கீழேயுள்ள காளை மறித்து அணை கட்டப் பட்டுள்ள இடத்துக்குப் பக்கத்தில் கொக்கோ மிளகுக் கன்றுகள் நாட்டப் படும் தவறணை இருக்கின்றது. மெய்யனுக்கு உதவியாக கன்றுகளுக்குத் தண்ணீர் இழுத்துக் கொடுப்பதற்கு மகள் வருவான். ஒரு நாளாவது அழகன் கிளிக் குஞ்சோ மைனாக் குஞ்சோ பிடித்துக் கொடுத்ததில்லை.

இப்படித் தான் ஒருநாள் அழகனோடு குளிக்கப் போன சமயம், தலையில் சுமையுடன் வந்த மெய்யனின் மகளின் அருகில் சென்று சிரித்துப் பேசிய படி அவளது முலையைப் பிடிக்கின்றான் அழகன். அவளும் ஒன்றும் சொல்லாமல் சிரித்துக் கொண்டே போனது ஏனென்று விளங்கவில்லை.

சின்ன வயசிலிருந்தே அழகனைப் பெரியதம்பிக்குத் தெரியும். அவளது செயல்கள் ஒவ்வொன்றும் இன்னும் புதிராகவே இருக்கின்றன.

பள்ளிக் கூடத்தை எட்டியும் பார்க்காத வயசு. பெரியதம்பியை குளிப்பாட்டிப் பவுடர் போட்டுச் சுத்தமான உடை அணிவித்துக் கடைப் பக்கம் கூட்டிக் கொண்டு போகச் சொல்வாள் அம்மா. சிலலறையும் கிடைக்கும்.

கடை முதலாளியிடம் அழகன் கண்சிமிட்டியபடி சொல்வான் -

‘மொதலாளி ஒங்க கடசாவிய காணமின்னு தேடுனீங்களை இந்தாபாருங்க இருக்கு.....’

பெரிய தம்பியின் ஜங்கியின் முன்பக்கத்தை நீக்கிக் காட்டுவான் அழகன். பெரிய தம்பிக்கு வெட்கம் பிடுங்கித் தின்னும்.

‘சாவியை நீங்க கொண்டு போனது. நாங்க மிச்சம் கஸ்டப் பட்டது’ சிரிக்காமல் சொல்வார் முதலாளி. யார் யாரோ சிரிப்பார்கள். இனி அழகனோடு கடைக்குப் போவதில்லை என நினைத்துக் கொள்வான். மறுநாளும் அழகனோடு தான் அனுப்புவான் அம்மா.

அழகனோடு கோபித்துக் கொண்டால் இரவில் கதை சொல்ல யாருமில்லை. கூடுவிட்டுக் கூடு பாயும் விக்கிரமதித்தன் கதை. மதனகாமராசன் கதை, நல்ல தங்காள் கதை என நூற்றுக் கணக்கில் கதைகள் தெரியும் அழகனுக்கு.

பேய்க் கதை சொன்னால் வெளியில் இறங்கவே பயமாயிருக்கும். அஞ்சரோட்டில் தூக்கில் போட்டுச் செத்த அமராவதி பேயையும், பாடமாத்தி அவட்டப் பேயையும், ஸ்டோர் றோத முனியையும் சச்சுருவா கண்ணால் கண்டவன் அழகன்.

பெரியதம்பிக்கு ஒரு சின்ன கைவாளி கொடுத்திருக்கின்றான் அம்மா. படுக்கைக் காம்பராவின் ஒரு மூலையில் கைவாளி இருக்கும். இரவில் கைவாளியில் தான் ‘ஒன்னுக்கு’ இருப்பான். காலையில் முதல் வேலை வெளியில் கொண்டுபோய் ஊற்றி விடுவது. அழகனோடு கோபித்துக் கொள்ளக் கூடாது. தோட்டம் பூராவும் இதனைத் தப்படித்து விடுவான்.

பத்துப் பதினைந்து நிமிடங்களுக்குப் பின்னர் புள்ளி ஆட்டைத் தோளில் சுமந்தவாறு மேலே வருகின்றான் அழகன். சூரியகாந்திச் செடிகளை ஒரு கையால் ஒதுக்கியபடி.

வயிறு உப்பி, கப்பல்களும் கழுத்தும் நீட்டி விறைத்துப் போயிருந்தது. மண்ணில் கிடத்தப் பட்ட புள்ளி ஆடு, கால் தவறி கானில் விழுந்து கழுத்து ஒடிந்திருக்க வேண்டும். செத்த ஆட்டின் மூக்கிலிருந்து சீழ் வடிந்தது. குப்பென்ற தூர் நாற்றம். நொய்யென ஈக்கள் சீழ் வடிந்த இடத்தில் மொய்த்தன. விரல்களால் மூக்கைப் பிடித்தவாறு நின்ற அழகனுக்குப் பக்கத்தில் போன பெரிய தம்பிக்கு வயிற்றைக் குமட்டிக் கொண்டு வந்தது. அழகன் ஆட்டைச் சுமந்து கொண்டு வர முன்னால் ஓடுகின்றான் பெரியதம்பி. வீட்டுக்குச் சற்றுத் தூரத்திலேயே ஆட்டைக் கிடத்தினான் அழகன்.

வெள்ளையும் கறுப்புமாய் மூக்கிலிருந்து குபுகுபுவெனப் பீறிடும் சீழ்.

பின்னால்துரத்திக் கொண்டு வந்த ஈக்கள் கூட்டத்தோடு இன்னுமொரு
செட் ஈக்கள் கூட்டுச் சேர -

‘அடேயப்பா நாத்தம் கொடலைப் புடுங்கிது.’

சேலைத் தலைப்பால் வாயையும் மூக்கையும் மூடிக் கொண்டிருந்த
அம்மாவின் அடிவயிற்றிலிருந்து ஒரு குமட்டல். ஐயா ஆட்டின் கிட்டகூட
நெருங்க வில்லை.

செல்லையாவிடம் இருபது ரூபா காசைக் கொடுத்த ஐயா
சொல்கின்றார்.

‘தூரத்துக்குக் கொண்டு போய் ஆழமாய்க் குழிவெட்டிப் புதைச்சிரு’.

‘லயத்து கோடிக்குப் பின்னுக்குப் புதைக்கிறேங்க.....’

அழகன் உதவியோடு ஆட்களைத் தூக்கித் தோழில் வைத்துக்
கொள்கின்றான் செல்லையா. மூக்கிலிருந்து வடியும் சீழ் ஒட்டுப்பாலாய்
கோடிழுத்துக் கொண்டு போக மெல்ல நடக்கின்றான் சின்னராசா பின்
தொடர.

ராஜா பீலிக்குக் குளிக்கப் போகும் அவசரம் அழகனுக்கு.

புத்தகங்களை விரித்துக் கொண்டு ஜன்னலருகே உட்கார்ந்த
பெரியதம்பிக்கு படிப்பில் மனம் செல்லவில்லை. பள்ளத்தில் லயம்
தெரிகிறது. தொங்கல் காம்ப்ரா சின்னராசாவினுடையது. தொங்கல்
காம்ப்ராவிலும் பக்கத்துக் காம்ப்ராவிலும் அன்றிரவு நீண்ட நேரம்
விளக்கெரிகின்றது.

அன்றிரவு இராச்சாப்பாடு வாங்கச் சின்னராசா வரவில்லை. மறுநாள்
காலையிலும் வரவில்லை. அதற்கடுத்த நாள் சனிக்கிழமை.
சின்னராசாவைத் தேடிக் கொண்டு போகின்றான் பெரியதம்பி.
உற்சாகமாக இரும்பு வளையம் ஒன்றை உருட்டி விளையாடிக்
கொண்டிருக்கின்றான் சின்னராசா. அவர்களின் காம்ப்ரா முன் வாசலில்
‘லைசன் கல்லில்’ உரித்த புள்ளி ஆட்டுத் தோல் விரித்து, சாம்பல் தூவிக்
காய வைக்கப் பட்டிருக்கின்றது.

மல்லிகை
இதழ் - 265

உரமான கால்கள்

...

-த. கலாமணி

வயிரவிக் கிழவனுக்கு கண்களுக்குள் நீர் முட்டிக் கொண்டு வந்து நின்றது. தன்னைக் கடைக்காரன் ஏசியதற்காகக் கூட அவர் வருந்தவில்லை. தன்னுடைய 'பேரக் குஞ்சு'க்கு உப்புச் சோடாவென்றாலும் வாங்கிக் கொடுக்க முடியவில்லையே என்பதை நினைக்கையிற் தான் அவருக்கு வேதனையாக இருந்தது.

மடியில் சொருகியிருந்த கொட்டப் பெட்டியை எடுத்து அதிலிருந்து காசை எண்ணிப் பார்த்தபோது 'வள்ளிசாக' இருபத்தைந்து ரூபா இருப்பது தெரிந்தது.

'சே, வசவுக்குப் பதினைஞ்சு ரூபாவை வைச்சுக் கொண்டு மிச்சத்துக்குப் பழச்சோடா ஒண்டு வாங்கியிருக்கலாம். ஒரு பத்து ரூபா அடியிலை மடிஞ்சு கிடந்துட்டுது. அதுதான் முன்னமே தெரியேல்லை.'

மனம் அங்கலாய்க்க அருகிலிருந்த பேரக் குஞ்சைப் பார்த்துப் பெருமூச்செறிகிறார்,

'சை, குஞ்சு சோடாவுக்கு எவ்வளவு ஆசைப் பட்டுது..... எல்லாம் அந்தக் கடைக்கார நாயாலைதான். பேராசை பிடிச்ச பிசாசு..... அது அவசரப் படுத்தினதிலை தான் காசைக் கூடிச் சரியாக எண்ணிப் பார்க்கேல்லை'.

சற்று முன்னர் நடந்தவற்றையே மீண்டும் மீண்டும் மனக் கண்ணில் கொண்டு வந்து நிறுத்திப் பார்த்து, வயிரவிக் கிழவனின் நெஞ்சம் ஏங்குகிறது.

‘தம்பி, கொழும்புப் பழச் சோடா ஒண்டு தா மோனை..... எவ்வளவு காசு மோனை?.....’

‘எது அப்பு பார்லியே, அது ஏழரை ரூபா’

கிழவனுக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது போலிருந்தது.

‘என்னது ஏழரை ரூபாவோ? ஒரு பழச் சோடாவோ?’

சென்ற கிழமை ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்தபோது நாலே முக்கால் ரூபாவுக்குப் பழச்சோடா வாங்கியது ஞாபகத்துக்கு வரவே, கிழவன் அவசரமாகக் கேட்டார் -

‘ஏன் மோனை, பழச் சோடா நாலே முக்கால் ரூபா தானே?’

‘ஏனப்பு, கொழும்பிலை சோடாக் கம்பனிலை குண்டு வெடிச்சதோடு சோடா விலை ஏறினது உனக்குத் தெரியாதே? அதுக்குப் பிறகு இங்காலை கொழும்புச் சோடா வாறேல்லை. அதுதான் இப்ப எல்லாரும் ஏழரைக்கு விக்கிறம். என்ன, சோடா உடைக்கிறதோ’.

‘பொறு மேனை, காசு கிடக்கோண்டு பாப்பம்.’

கொட்டப் பெட்டியைத் திறந்து அதனுள் இருக்கும் காசைக் கணக்குப் பார்த்தவாறே வயிரவிக் கிழவன் கேட்டார் -

‘ஏன் மோனை உப்புச் சோடா என்ன விலை?’

‘என்ன பிளேன் சோடாவே? அஞ்சரை ரூபா அப்பு உனக்கு என்ன சோடா வேணுமெண்டு கெதியாச் சொல்லு’.

‘ஏன் மோனை உப்புச் சோடாவும் இங்காலை வாறேல்லையே..... இஞ்சாலை வராத கொழும்புச் சோடவை என்னெண்டு மோனை நீங்கள் விக்கிறியன்?’

• கடைக்காரனுக்குக் கோபம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது. ‘அப்பு என்ன சோதினைக்கே வந்தனி.... அவற்றை நக்கல் கதையைப் பார். உந்த

எழியதுகளை எல்லாம் கூப்பிடாதே எண்டு சொன்னால் நீ
கேக்கிறேல்லை.'

கடையில் விற்பனைக்கு நின்ற பையனைக் கடைக்காரன் திட்டித்
தீர்த்தபோது, வயிரவிக் கிழவனுக்கும் ரோஷம் கெம்பி எழும்பியது. பேரப்
பையனைக் கையில் பிடித்தவாறே விரைந்து வந்துவிட்டார்.

மினிவான் குலுக்கலுடன் நின்றபோது வயிரவிக் கிழவன் தன்
நினைவுகளிலிருந்து மீண்டார்.

'கொண்டக்ரர்' சத்தமிட்டான். 'அப்பு, எந்தக் கோட்டையைப் பிடிக்கப்
போறாய்? கடுமையான யோசனையாக் கிடக்கு.... காலுக்கை கிடக்கிற
கூட்டையை நல்லாச் சீற்றுக்குக் கீழை தள்ளிவிடு. ஆக்கள் கால்
வைக்கேலாமல் கிடக்கு'

'அப்பு, கோட்டையை இப்ப தான் பிடிச்சுப் போட்டினம். நீயும்
பிடிக்கப் போறியே?'

கிழவனுக்கு முன்னாலுள்ள சீற்றிலிருந்து இளைஞன் கேலி
தொனிக்கக் கேட்டதைத் தொடர்ந்து பேரப் பையனுக்குப் பக்கத்திலிருந்த
பெண் கலகலவெனச் சிரித்தாள்.

அப்போது தான் வயிரவிக் கிழன் அந்த இளைஞனையும்,
பெண்ணையும் நன்கு நோட்டமிட்டார். நல்ல வாட்டசாட்டமான
இளைஞன் தான். 'லோங்கம், ரீசேட்டும், கண்களில் அணிந்திருந்த
கறுப்புக் கண்ணாடியுமாக மிகவும் ஆடம்பரமாக இருந்தான். அவனுக்குப்
போட்டியாக அப்பெண்ணும் 'ரீசேட்' அணிந்திருந்தாள். அவளின்
ரீசேட்டின் முன்புறத்தில் அச்சடித்த ஆங்கில எழுத்துகள். முழங்காலுக்குச்
சற்று மேலே ஏறியிருந்த சட்டைக்குக் கீழாகத் தெரியும் கால்களில்
செல்வந்தத்தின் மினுமினுப்பு.

மினிவானுக்குள் இருவர் ஏறினர்.

'உந்தச் சின்னப் பொடியனைத் தூக்கி மடியிலை வைச்சுக் கொண்டு
தள்ளி இரு அப்பு. இன்னொரான் இருக்கலாம்.'

'அது சுகமில்லாத பொடி மோனை, அப்படி இருக்கட்டுக்கள்'.

'சுகமில்லாத பெடியனைத் தானெனை மடியிலை தூக்கி

வைச்சிருக்கோணும். சின்னப் பொடியன் தானே..... தம்பி எழும்பு'

கொண்டக்டர் சொன்னதைக் கேட்ட உடனேயே பையன் எழுந்து பேரனின் மடியிலிருக்கக் கூச்சப் பட்டுக் கொண்டு நின்றான்.

'இரடாப்பா, நல்லா வெக்கப் படுறய்.... நீ சின்னான் தானே' முன்னாலிருந்த இளைஞன் தான் வற்புறுத்தினான்.

'மடலை இரு குஞ்சு, நீ நிக்கமாட்டாய்.... நிக்கவும் கூடாதடி' வயரவிக் கிழவன் பேரனின் கையைப் பிடித்திழுத்துத் தனது மடியில் இருத்தினார். மடியிலமர்ந்த 'பேரக்குஞ்சின்' தலையைத் தடவிக் கோதியும் விட்டார்.

'கவனம் குஞ்சு, போட்டிடுவாய்..... என்னட்டைத் தா வைச்சிருக்கிறேன்.'

பேரப்பையனின் கையிலிருந்த படச்சுருளைத் தான் வாங்கி வைத்துக் கொண்டார். முன்பு பையன் இருந்த இடத்தில் ஒருவரும், முன் சீற்றில் மற்றவரும் என, வானுக்குள் ஏறிய இருவரும், நெருக்கியடித்துக் கொண்டு அமர்ந்தனர். இளைஞன் அமர்ந்திருந்த சீற்றில் நாலுபேர் இருந்ததனால் இளைஞன் சற்று முன்னுக்கு நகர்ந்து கொண்டான். வானின் குலுக்கலில் இளைஞனின் கால்கள் அந்தப் பெண்ணின் மினுமினுப்பான கால்களோடு உரசிக் கொண்டிருந்தன.

அந்தப் பெண் ஒரு நடிகையின் நளினத்தோடு கேட்டாள் - 'என்னப்பா நீர் சொல்லுறீர்?' எக்ஸாம் போஸ்ட் போன், பண்ணுவினம் என்று எனக்கென்றால் பயமாயிருக்கு. 'நோட்ஸ்' ஒன்றுமே இன்னும் விரிச்சுப் பார்க்கேல்லை'.

'நாங்களும் தான் ஒன்றும் படிக்கேல்லை. அதாவை தான் சொல்லுறன், கட்டாயம் சோதினையைப் பின் போடுவினமெண்டு. நீங்க சோதினையை சீரியஸா எடுக்கப் படாது. நீர் ஒன்றுக்கும் பயப்படாதையும். அதிபர் ஒத்துக் கொள்ளாட்டில் 'ஸ்ரைக்' செய்யிறதாத் தீர்மானிச்சிருக்கிறம்.'

'இப்பதான் உயிர் வந்துதப்பா..... நாடகமும், 'ஸ்ருடன்' கவுன்சில்' எலெக்சனும் என்று படிக்க நேரமிருந்தால் தானே. இனித்தான் படிக்க வேண்டும். அப்பு உதென்ன கையிலை, 'எக்ஸ்'றே'யா? பார்க்கிறதுக்கு கொன்வேகேசன் சேர்ட்டிபிகற் மாதிரிக் கிடக்கு, என்னப்பா?'

‘அது இந்தக் குழந்தையின்ரை நெஞ்சப் படம் பிள்ளை. குழந்தைக்குச் சுகமில்லை. அது தான் படம் பிடிச்சக் கொண்டு வாறம்’

‘எங்க பார்ப்பம் அப்பு’

இளைஞன் கிழவனின் கையிலிருந்த ‘எக்ஸ்றே’ படத்தை வாங்கி அதைச் சுருளாக்கி சுற்றிப் போட்டிருந்த ‘றபர் பர்ண்ட்’டை உருவி எடுத்துவிட்டுப் படத்தை விரித்துப் பார்த்தான். மிகவும் உன்னிப்பாக மேலும் கீழுமாகத் திருப்பித் திருப்பி பார்த்தபோது, சென்ற கிழமை கிளினிக்கில் வந்து விசாரித்துக் கொண்டிருந்தவர்களைப் போல, அந்த இளைஞனும் டர்க்குத்தருக்குப் படிக்கிற பொடியனாக இருப்பானோ, என்ற சந்தேகம் வயிரவிக் கிழவனுக்கு எழுந்தது. மெதுவாகக் கேட்டார் ‘ஏதும் தெரியுதே மோனை?’

‘ஏன் ஆளுக்கு என்ன சுகமில்லை?’

‘நெஞ்சுக்குத்து மோனை.’

‘எவ்வளவு காலமா இருக்கு’

இளைஞனின் கேள்வியிலேயே கிழவனுக்கு அவன் ‘டாக்குத்தருக்குப்’ படிக்கின்ற பொடியன் தான் என்ற நம்பிக்கை பிறந்து விட்டது. விஸ்தாரமாகவே சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

‘தேப்பனைத் தின்னிப் பொடி மோனை. என்னோடை வந்து ரெண்டு வரியந்தானாகுது. உந்தப் பொடினரை தேப்பன் அவன் தான் என்றை மோன் எனக்குத் தெரியாமல், கூட வேலைசெய்த பெட்டையைக் கொழும்பில கட்டினவன். அவை எங்கடை சபை சந்திக்கில்லாத ஆக்கள் என்றதாலை நானும் கொஞ்சம் இறுக்கமா இருந்திட்டன். உந்த ஆடிக் கலவரத்திலை என்றை பொடியனை வெட்டிப் போட்டாங்கள். அண்டைக்குத் தொடங்கித்தான் இந்த நெஞ்சுக்குத்தெண்டு மருமேள்ப் பெட்டை சொல்லுறா’

விம்மத் தொடங்கிய கிழவனை இடைமறித்து அப்பெண் கேட்டாள் ‘இந்தப் பெடியனுக்கும் அவங்கள் உதைஞ்சுவங்களே?’

‘நான் ஏதோ கண்டனானே பிள்ளை. என்றை வயிராக்கியத்தாலை தான் என்றை மோனைப் பறிகுடுத்திட்டன். என்றை பேரக் குஞ்சம் நோயும் நொடியுமாக் கிடக்கு. தாய்க்காறியும் விசர் பிடிச்சமாதிரி இருக்கிறா’

‘ஆஸ்பத்திரி’லை என்ன சொன்னவை?’

‘இஞ்சை பெரியாசுப்பத்திரிக்குப் போன கிழமைதான் கொண்டு வந்து காட்டினாங்கள். படம் எடுக்கோணும் எண்டு சொன்னவை. முந்தியெடுத்த படம் மந்திகையிலை கிடக்கெண்டு சொன்னதுக்கு அதை எடுத்துத் தரச் சொல்லித் துண்டு தந்தவை. மந்திகையிலை தந்த நம்பர்த் துண்டைத் துலைச்சுப் போட்டெனண்டு மந்திகையிலை படத்தைத் தரமாட்டம் எண்டிட்டினம். அவ்வளவு படத்துக்குள்ளையும் அதை எப்படித் தேடி எடுக்கிறதெண்டு ஏசி அனுப்பிப் போட்டினம். அதுதான் இங்கை வந்து படம் எடுத்த நாங்கள்’

‘அப்ப உந்தப் படத்தைப் பார்த்து டாக்டர் ஏதும் சொல்லியிருப்பார் தானே?’

‘உது இன்னும் பாக்கேல்லைப் பிள்ளை. உங்கை ஆசுப் பத்திரி மிசின் பிழைச்சுப் போச்சென்டினம். வெளியிலை படம் எடுத்துத் தரச் சொன்னவை. அது தான் உது. அறுவத்தைஞ்சு ரூபா கட்டி வெளியிலை எடுத்த படம். ஆமிக்காறர் ஆசுப்பத்திரிக்குக் குண்டடிச்சதிலையிருந்து இஞ்சை டாக்குத்தர்மார் வேலை செய்யிறேலையாம். கிளினிக்கும் இல்லையாம். அதுதான் ஒண்டுமாத் தெரியேலைப் பிள்ளை.....’

‘ஏன் அப்பு, மந்திகை டாக்குத்தர் ஏதுஞ் சொல்லியிருப்பார் தானே?’

‘அந்த டாக்குத்தரை நம்பித் தான் பிள்ளை இழுபட விட்டிட்டம். அவர் லீவைப் போட்டுட்டு ஒருத்தருக்குஞ் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் வெளிநாட்டுக்கு ஓடிப்போட்டாராம்’

‘அப்பு சும்மா டாக்குத்தர்மாரைக் குறை சொல்லாதை.....நீங்கள் கிளினிக்குக்கும் ஒழுங்காப் போயிருக்க மாட்டியள். பிறகு ஆரையும் குறை சொல்லுறது. வேறை டாக்குத்தர் அங்கை வந்திருப்பார் தானே?’

‘இன்னும் ஒருத்தரும் வரேல்லை மோனை. கிளினிக்குக்கும் ஒழுங்காப் போய் வந்தனாங்கள். இஞ்சையும் இப்படியாக் கிடக்கு. அதுதான் மோனை படத்திலை ஏதும் தெரியுதோ எண்டு பார் மோனை’

‘அப்பு படத்திலை ஒன்றும் வடிவாத் தெரியேலை. ‘என்லாச’ பண்ணிப் பார்த்துத் தான் சொல்ல வேணும்.’

‘வயிரலிக் கிழவனுக்கு மனம்சோர்ந்து போய் விட்டது. அந்தப் பெண் ‘களக்’ என்று சிரித்தாள்.

‘உம்மில் டொக்ரற்றை ‘கட்’ இருக்குத் தானப்பா. உமக்கு ‘ஆர்.எஸ்.அடிக்கிறதுக்கு இன்றைக்கு வேறையாரும் கிடைக்கேல்லையா. கிழவன் பாவம் நல்லா நம்பீட்டுது.’

‘சும்மா நக்கல் அடியாதையும். மெடிக்கல் ஸ்ருடன்ற்சும்’ உப்பிடித்தானே படிப்பு முடிக்க முன்னம் தங்களுக்கு எல்லாம் தெரியுமென்ற ‘பார்ட்ஸ்’ அடிக்கிறவை நானும் சும்மா ‘ஆர்.எஸ்.’ அடிச்சுப் பார்த்தனான்’.

கம்பளில் மற்றையோரை நம்பவைக்குமாற் போலச் சொல்லிக் கொள்கின்ற பொய்மைக்கான ‘ஆர்.எஸ்.’ என்ற வார்த்தைப் பிரயோகத்தின் அர்த்தத்தை உள்வாங்கிக் கொண்டவர்களாய் அவர்கள் இருவரும் விழுந்து விழுந்து சிரித்தனர். கிழவனுக்கு ஒரே வெப்பிசாரமாகப் போய்விட்டது. குழறிக்கொண்டு வரும் கொந்தளிப்பை அடக்கமாட்டாதவராய் எரிச்சலுடன் வெளியே பார்த்தார். தூரத்தில் சரசாலைச் சந்தி தெரிந்தது.

‘ஏன் இது பருத்துறை போகேல்லையே.....’ கொண்டக்கரைப் பார்த்துப் படபடப்புடன் கிழவன் கேட்டார்.

‘அப்பு.... தோட்டத் துலையிலையே.... ஏறேக்குள்ளையே சொன்னனெல்லே, வல்லையிலை ஹெலிகொப்ரரையை சுடுறான், புத்தூரடியாலை சுத்திப் போப்போறமெண்டு..... சரி, சரி பருத்துறைக்குத் தான் காசை எடு கெதியா’.

கிழவன் மடியில் முன்னமே எடுத்து வைத்திருந்த பதினைந்து ரூபாவை அவனிடம் கொடுக்கிறார்.

‘இதென்னப்பு பதினைஞ்ச ரூபா..... புத்தூரடியாலை சுத்திப் போறதெண்டு சொல்லி இருபது ரூபா தரோனுமெண்டு ஏற முன்னமே சொன்னனெல்லே. உனக்கும் பொடியனுக்குஞ் சேத்து நாப்பது ரூபாதா’

‘நாப்பது ரூபாவோ? மடம் கட்டப் போறீரோ..... காலமை வரேக்கை ரெண்டு பேருக்கும் பதினைஞ்ச ரூபாத்தானே கொடுத்தனான். கொள்ளையடிக்கிறேண்டாலும் ஒரு அளவு கணக்கில்லையே?’

‘என்ன கனக்கக் கதைக்கிறாய்..... இதுக்குள்ளை வாற ஆக்கள் ஒருத்தரும் ஒண்டும் பறையேல்லை. நீதான் ஏதோ கனக்கப் போட்டடிக்கிறய்’

வயரவிக் கிழவன் தனக்கு ஆதரவு தேடிச் சுற்று முற்றும் பார்க்கிறார். கச்சேரியில் வேலை செய்கிற காற்சட்டைக் காரரும், மற்றையோரும் மௌனமாயிருக்கின்றனர். குரலைச் சற்று இறக்கி கிழவன் மெதுவாகக் கேட்கிறார். 'அப்பிடியெண்டாலும் முப்பது ரூபாதானே வரும், எப்படி நாப்பது ரூபா?'

'ஏன் பெடியனுக்கு அரை ரிக்கேற்றே! இன்னும் பால் குடிக்கிறவரே.... ஆளின்ரை வளத்திக்கு, நீதான் மடக்கை வைச்சப் பொத்தப் பாக்கிறாய்.'

சரசாலை கழியமுன் கிழவனுக்கு அருகிலிருந்தவர் ஓரிடத்தில் இறங்கினார். அவர் இறங்கியதும் இறங்காததுமாகச் சற்றும் தாமதியாமல் அந்த இளைஞன் எழுந்து அந்தப் பெண்ணுக்கும் கிழவனுக்கும் இடையில் அமர்ந்தான். அப்போது எதிரே வந்த 'ட்ரக்' இந்த வாணைக் கடந்து செல்லும் போது சற்றுத் தாமதிக்கையில் வானுக்குள் இருந்த அனைவரும் எட்டிப் பார்த்தனர்.

குடல் வெளியே தள்ளக் குற்றுயிரும் குறை உயிருமாக இருக்கும் ஓர் இளைஞனை இரு இளைஞர்கள் தாங்கிப் பிடித்திருக்க, அவர்களைச் சூழ துப்பாக்கிகளை ஏந்தியவர்களாய் இன்னும் நாலைந்து இளைஞர்கள். கண்கள் சோகத்தைச் சுமந்து கொண்டிருக்கின்றன.

'தொண்டமானாற்றில் 'சென்றி'யிலை நின்ற பெடியனாம். ஹெலி அடிச்சதாம்'.

வானுக்குள் இருந்தவர்கள் 'பறைய' ஆரம்பிக்கின்றனர். வயிரவிக் கிழவன் வாய்விட்டு அரற்றாத குறை.

'அப்பு காசைத் தாவன்'.

'தம்பி இருபத்தைஞ்சு ரூபாதான் மோனை சத்தியமாக் கிடக்கு..... இந்தா இதைப் பிடி, என்னட்டை வேறை காசில்லை.'

கிழவனுக்கு அருகிலிருக்கும் இளைஞன் ரகசியமாகக் கேட்பது போல பாவனை செய்தவாறே கிழவனின் மடியிலிருந்த பையனிடம் மெதுவாகக் கேட்டான்.

'தம்பி எத்தனையாம் வகுப்புப் படிக்கிறீர்?'

'ஏழாம் ஆண்டு'

‘அப்பிடிச் சொல்லப்படாது. மூண்டாம் வகுப்பெண்டு சொல்லோணும். இல்லாட்டி முழு ரிக்கற் எடுத்துப் போடுவினம், விளங்குதே’.

இளைஞனின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு அந்தப் பெண் சிரிப்பை அடக்க பிரயத்தனஞ் செய்து கொண்டிருப்பதையும், அவனின் புத்திமதியைக் கேட்டு அப்பாவித் தனமாகத் தன் பேரன் தலையசைப்பதையும் காணப் பிட்டத்தில் அதுவரை வலித்துக் கொண்டிருந்த வலியையும் மீறி, வயிரவிக் கிழவனின் நெஞ்சு வலித்தது.

‘அப்பு உண்மையிலை வேற காசில்லையோ? இருபத்தைஞ்சு ரூபாக்கு உங்களை இடைவழியில் தான் இறக்கி விடோணும். பாவமாக் கிடக்கு.’

இளைஞன் மெதுவாகச் சொன்னான்.

‘மடக்குள்ள சிலநேரம் மறைச்ச வைச்சுக் கொண்டு இருப்பார் மடியை உதறிக் காட்டச் சொல்லும்’

சர்வாங்கமும் பதற வயிரவிக் கிழவன் சன்னதம் கொண்டார்.

‘என்னடா....., இல்லாத காசை, என்னடா..... என்னம் பொண்டுக்குள்ளாலை எடுத்துத் தாறதே..... அவரும் அவற்றை கிரந்தக் கதையும்.... இப்ப போனவையும் பொடியன். இவர் தானுமொராளெண்டு ஞானம் பறைய வந்திட்டார். நானும் பார்த்துப் பார்த்துக் கொண்டு தான் வாறன். அவற்றை சொட்டையும் கிரந்தமும்! இவரொருத்தர் என்னை இடைவழியில் இறக்கி விடப் போறாராம்.... எரியிற வீட்டிலை பிடுங்கிறது தான் தாயமெண்டு. நீங்களெல்லாம் தவிச்ச முயல் அடிக்கிறாக்களடா..... இந்தாடா உன்ரை காசு. நிறுத்துங்கோடா வாளை. எனக்கும் உரமான காலிருக்கு.....’

இதழ் - 230

மார்ச் - 1991

இது என்ன பாவம்!

...

- புலோலியூர்
க.சதாசிவம்

புத்தம் புதிய காரொன்று அந்தத் தோட்டத்துத் தேயிலைத் தொழிற் சாலையின் முன் வந்து நிற்கிறது. ஓர் இளஞ் சோடி போன்ற வெள்ளைக்காரர் காரிலிருந்து இறங்குகின்றனர்.

வாட்டசாட்டமான வெள்ளைக்கார வாலிபன் தனது புகைப் படக் கருவியால் தொழிற் சாலையின் முன் பக்கத்தைப் படம் பிடிக்கிறான்.

தொழிற்சாலையின் வாசலுக்கு எதிரேயுள்ள 'கறாஜி'ல் தனது சொந்தக்காரைத் தோட்டக் கணக்கில் புது மெருகேற்றுவதை மேற் பார்வை செய்து கொண்டிருந்த பெரிய துரை காரின் சத்தம் கேட்டு வெளியே வருகிறார்.

உல்லாசப் பிரயாணச் சபைக்குரிய காரில் வந்திறங்கிய வெள்ளைக் கார இளஞ் சோடியைக் கண்ணுற்ற பெரிய துரை காரை நோக்கி வருகிறார்.

ஏதோ கேட்க அவரை எதிர் நோக்கி வந்த வாலிபனுக்குக் கைகுலுக்கித் தன்னை அறிமுகஞ் செய்கிறார் பெரியதுரை. வெள்ளைக்கார யுவதியும் அறிமுகப் படலத்தில் கலந்து கொள்கிறார்கள். லண்டனிலுள்ள பிரபல பல்கலைக் கழகமொன்றில் சமூகவியல் துறைப்

பட்டதாரிகளான மாணவர்கள் தாங்களென்பதையும், உல்லாசப் பிரயாணிகளாக இலங்கை வந்திருப்பதாகவும் கூறிக் கொள்கிறார்கள்.

தேயிலைத் தோட்டமொன்றைச் சுற்றிப் பார்க்க விரும்புவதாகவும், உதவி செய்யும் படியும் அவர்கள் கேட்க, பெரியதுரை முதலில் தனது பங்களாவிற்கு அழைத்துச் செல்கிறார்.

பங்களாவிற் குள் புகுந்த வெள்ளைக் காரரை, வெள்ளைக் காரி போல உடையுடுத்தி, ஆங்கிலேய இசையில் மூழ்கியிருந்த தன் மனைவிக்குப் பெருமையுடன் அறிமுகஞ் செய்து வைத்துவிட்டு, பங்களாவைச் சுற்றிக் காண்பிக்கிறார் பெரியதுரை. குழந்தைப் பால்மாவிற் கு விளம்பரம் செய்ய வல்ல, பூரிப்புடைய துரையின் குழந்தையொன்றை பூந்தோட்டத்தில் ஆயா தள்ளுவண்டியில் வைத்துத் தள்ளிக் கொண்டிருக்கிறான். அந்தூரியம் தொட்டு விதிவிதமான குரோட்டன் வரையுள்ள பங்களாப் பூந்தோட்டத்தில் மூன்று தொழிலாளர்கள் வேலைசெய்து கொண்டிருக்கின்றனர். பங்களாவில் ஆறு காம்ப்ராக்கள். இரு சமையற்காரர்கள். 'அப்பு' என்றழைக்கப்படும் பெரிய சமையற்காரன் விருந்தாளிபோல வந்திருக்கும் வெள்ளைக் காரருக்குத் தேநீர் கொண்டு வந்து வைக்கிறார். அவன் நடையில், பாவனையில் தான் பல வெள்ளைக் காரத் துரைமாரிடம் வேலை செய்தவன். என்பதைக் காட்டிக் கொள்கிறான்.

பெரிய துரையின் 'வான்' முன்செல்ல, உல்லாசப் பிரயாணிகளின் கார், பெண்கள் கொழுந்தெடுக்கும் மலையை நோக்கி விரைகிறது. ஒரே பார்வையில் ஒன்றுக்கு மேல் ஒன்றாக வளைத்துப் போட்ட மலைப் பாம்பாக நெளிந்து செல்லும் பாதைக்குள் தெரிகிறது. தூரத்தில் நின்று பார்க்கும் பொழுது தேயிலை மலைகள் அழகாகத் தான் இருக்கின்றன. பருவப் பூரிப்பில் பொங்கும் இளம் பெண்களின் மார்பகங்களைப் பச்சைத் துணியால் போர்த்தி விட்டது போல மலைகள் விம்மிப் புடைத்து நிற்கின்றன. பச்சை நிறக் கடலிலே நீந்துவது போலப் பெண்கள் கொழுந்தெடுக்கும் மலையில் நடக்கிறார்கள். பச்சைக் கம்பளம் விரித்தது போன்ற வங்கிக் கன்றுகள் நிறைந்த புதுமலையொன்றின் முன் கார் வந்து நிற்கிறது.

பெண் உல்லாசப் பிரயாணி தொங்கல் நிரையில் கொழுந்தெடுத்துக் கொண்டிருக்கும் ஒருத்தியின் அருகில் சென்று, கைகள் இயந்திரம்

போலியங்கிக் கொழுந்து பறிக்கும் பான்மையைப் பார்த்து வியந்து இரசித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். வாலிபன் அதனைப் படம் பிடிக்கிறான்.

துரை வருவதை எங்கோ ஒரு மலையிலிருந்து கண்டுவிட்ட 'கண்டக்டர்' அவசர அவசரமாகத் துரையைத் தேடிவந்து, தனது தலையிலிருந்த தொப்பியைப் பவ்வியமாகக் கழற்றி கை சலாம் போட, வாய் பணிவுடன் கூறுகிறது 'குட் மோனிங் சேர்'.

வெள்ளைக்கார மாணவன் துரையை அணுகி, தொழிலாளிகளிடம் சில விபரங்களை அறிய விரும்புவதாகச் சொல்கிறான். துரை சற்று யோசித்து விட்டு, அருகில் நின்ற கண்டக்டரிடம் வெள்ளைக்கார மாணவர்களின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றும் படி பணித்துவிட்டு, தனக்கு முக்கிய வேலை இருப்பதாகச் சொல்லி விடை பெற்றுச் செல்கிறார்.

மாணவன் தான் படம் பிடித்த பெண்ணின் வயது, குடும்பநிலை, வருமானம் முதலியவற்றைப் பற்றி அறிய விரும்புவதாகக் கண்டக்டரிடம் சொல்கின்றான். கண்டக்டர் வெள்ளைக்கார மாணவன் கறிப்பிட்ட கொழுந்தெடுக்கும் பெண்ணின் முகத்தைப் பார்க்கிறார். அவள் ஏழாமலையின் மகள் அஞ்சலை.

இருபத்தாறு வயதான, கணவனை இழந்த அஞ்சலைக்கு மூன்று குழந்தைகள் உண்டு என்ற விபரத்தை அறிந்த மாணவர்கள் கண்டக்டரை மொழிபெயர்ப்பாளராகக் கொண்டு அவருடன் உரையாடுகிறார்கள்.

'உனக்கு ஒரு மாதத்தில் எவ்வளவு சம்பளம்?' மாணவன் கேட்கிறான்.

'போன மாதம் புள்ளைங்க வூட்டு அரிசி, ஏவுட்டு அரிசி, மாவு, தூளுக்குப் போவ நாப்பத்திரெண்டு ரூபா இருந்திச்சிங்க'.

வெள்ளைக்கார மாணவி திடுக்கிட்டு விட்டாள். அருகிலிருந்த மாணவனைப் பார்த்துக் கூறுகின்றாள் - 'ஒரு மாதத்தை இந்தப் பணத்தைக் கொண்டு தானே கழிக்க வேண்டும். வட் ஏ.பிறிர்'

கொழுந்தெடுக்கும் பெண்ணுக்குரிய ஒரு நாட் சம்பளத்தையும் பெண்ணுக்கு ஆணைவிடச் சம்பளம் குறைவென்பதையும் கண்டக்டரிடமிருந்து அறிகின்றனர்.

அடுத்த நிறையில் கொழுந்தெடுக்கும் பெண்ணை நோக்கிய வெள்ளைக் காரி, அவளது மூக்கில் மின்னும் ஆபரணத்தைச் சிறிது உற்று

நோக்கிவிட்டு, கண்டகடரிடம் கேட்கிறாள் 'இவளைப் பற்றி ஏதாவது சொல்ல முடியுமா?'

கண்டக்டர் அவளை யாரென்று பார்க்கிறார். அவள் மரகதம். 'இன்னும் சில மாதங்களுக்கு மட்டுந் தான் இலங்கையிலிருக்க இவளுக்கு விசா உண்டு.' கண்டக்டர் சொல்கிறார்.

'ஏன் இவள் இலங்கையை விட்டுப் போகவேண்டும்?' சமூகவியல் மாணவி கேட்கிறாள்.

தொடர்ந்து பல கேள்விகளைக் கேட்டுக் கண்டக்டரிடமிருந்து வரலாற்றை அறிய விரும்புகின்றான் வாலிபன். இந்தியத் தொழிலாளர் நிரந்தரக் கூலிகளாக ஆங்கிலக் கம்பனிகளால் இலங்கைக்குக் கொண்டுவரப் பட்டதையும், இடையில் அவர்களது பிரசாவுரிமை பறிக்கப் பட்டதையும், இலங்கைக்கும் இந்தியாவுக்கும் இவர்களை யொட்டி நடந்த ஒப்பந்தத்தின் கீழ் - சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தின் கீழ் - மரகதம் இந்தியாவுக்குப் போகப் போகிறாள் என்பதையும் கண்டக்டர் கூறி முடிக்கிறார்.

வாலிபன் ஆழமாக யோசித்து விட்டுக் கேட்கிறான். 'இந்நாட்டின் வருமானத்துக்கு உழைக்கும் இவர்களுக்கு ஏன் பிரசாவுரிமை இல்லை?'

'வட் ஏ பிற்றி' யுவதி ஆங்கிலத்தில் இரங்குகிறாள்.

சமூகவியல் மாணவர்கள் தொழிலாளர்கள் வாழும் இடத்தைப் பார்க்க விரும்ப, அந்த மலைக்கு அருகில் உள்ள ஸ்டோர் லயத்துக்கு கண்டக்டர் அவர்களை அழைத்துச் செல்கிறார். ஆறு காம்ப்ராவுள்ள லயமது. அந்த லயம் தான் தோட்டத்தில் முதல் முதலாகக் கட்டப் பட்டதாகும்.

தூரத்தில் போகும் பொழுதே மாணவி கேட்கிறாள். 'ஒரு குடும்பத்திற்குத் தானா இந்த ஆறு அறைகளும்?'

'இந்த லயத்தில் ஆறு குடும்பங்கள் வாழுகின்றன' கண்டக்டர் அசட்டுச் சிரிப்புச் சிரித்துக் கொண்டே சொல்கிறார்.

லயத்துக்கு அண்மையில் வந்ததும், ஒருவிதத் துர்நாற்றம். மூக்கையும் வாயையும் பொத்திக் கொள்கிறார்கள். சுவருக்கும் கானுக்குமிடைப் பட்ட சீமெந்துக் கட்டிடத்தில் கடும் வெயிலில் போர்வைக்குள் முழுதாக மூடி ஏதோ இருப்பதை அவர்கள் கவனிக்கிறார்கள். எண்ணற்ற ஈக்கள் அதனை மொய்க்கின்றன. தொடர்ந்து இருமும் சத்தமே ஒரு மனித ஜீவன்

போர்வைக்குள் புதைந்திருப்பதைக் காட்டுகிறது. புதிய குரல் கேட்டுத் தடுமாறிய போர்வையை விலக்கி ஒரு கிழவன் எழுந்து நடுங்கிய குரலில், 'அய்யா மிச்சம் சலாழுங்க' என்கிறான்.

'யாரு ஏழுமலையா?' கண்டக்டர் கேட்கிறார்.

'ஆமாங்க ஐயாவு'

சமூகவியல் மாணவர்கள் ஏழுமலையின் கதையை அறிய விரும்புகின்றனர். 'ஏன் அவன் கடும் வெயிலில் படுத்துக் கிடந்தான். சூரிய ஒளியில் குளிக்கிறானோ? அப்படியென்றால் உடலை ஏன் போர்வையால் மூடியிருக்கிறான்.'

கண்டக்டர் கேட்க ஏழுமலையே சொல்கிறான்.

'நேற்று ராத்திரியிலிருந்து சரியான காச்சலுங்க சாமி. கைகாலெல்லாம் வெடவெடன்னு நடுங்குதுங்க. காம்ப்ராக்குள்ள கெடந்தா ரொம்பக் கூதலுங்க. அதாங்க வெயிலில் படுத்துக் கெடந்தேன்'.

லயத்துக்கு விஜயஞ் செய்திருக்கும் வெள்ளைக்காரரைப் பார்ப்பதற்குப் பள்ளிக் கூடம் போகாத சிறுவர்கள் மொய்த்து நின்றனர். புழுதியிலும் அழுக்கிலும் இப்பொழுதுதான் புரண்டு விட்டு வந்தது போல சிறுவர்கள் உடலும் உடையும் காட்சி தருகின்றன. வடியும் மூக்கு. சளி வடிந்து உறைந்த வடுக்களுள்ள ஓரங்கள், பொத்தான்கள் பூட்டாது கழன்று விழாமல் இழுத்துக் கட்டப் பட்டிருக்கும் காற் சட்டைகள், தொழ தொழக்கும் சேட்டுகள், வெறும் மேனிகள், ஊட்டச் சத்தற்று ஊதிய வயிறுகள், அபூர்வ மிருகங்களைப் பார்ப்பது போல வெள்ளைக் கார உல்லாசப் பிரயாணிகள் இவர்களைப் பார்க்கிறார்கள்.

வெள்ளைக்கார மாணவன் ஏழுமலையைப் படம் பிடிக்கிறான். கண்டக்டர் அவன் கதையைச் சொல்கிறார். ஏழுமலை இதே தோட்டத்தில் இதே காம்ப்ராவில் பிறந்தவன். பத்து வயதில் நாற்பது சதத்திற்குப் பெயர் பதித்து, ஐம்பது வருடகாலமாக இந்தத் தோட்டத்துக்கு உழைத்துக் கொடுத்துவிட்டு, சாயம் பிழிந்த சக்கையாக வீசப் பட்டுக் கிடக்கிறான், ஸ்டோர் அடுப்புக் காரன் என்று பெயரெடுத்த ஏழுமலை.

லயத்துக் காம்ப்ராவைப் பார்க்க சமூகவியல் மாணவர் ஆவல் கொள்கின்றனர். காற்றோட்டமற்ற குகை போன்ற காம்ப்ராவுக்குள் வெள்ளைக் காரர்கள் கூனிக் குறுகி நுழையும் போது அவர்களது தலை

வாசல தகரத்தில் முட்டிக் கொள்கிறது. கவரும் கூரையும் புகையும் கரியுமாக இருக்கிறது. ஸ்தோப்பு என்றழைக்கப் படும் முற்பகுதியின் பாதி படங்குச் சாக்கால் மறைக்கப் பட்டிருக்கிறது. மறுபாதியின் பெரும் பரப்பில் சுத்தம் செய்யப் படாத கோழிக் கரப்பு திறந்து கிடக்கிறது. படங்குச் சாக்கால் மறைக்கப் பட்டிருக்கும் பகுதியில் என்ன இருக்கிறதென்று அறிய வெள்ளைக்காரி எட்டிப் பார்க்கிறான். உள்ளிருந்து வரும் புகை அவளது சுவாசத்தைத் தாக்கிற்று. ஒட்டறை அவளது உடையிலும் உடலிலும் விழுகிறது. அதுதான் குசினி.

புகை மூட்டத்தினுள்ளே ஒரு சிறுமி சமையலில் ஈடுபட்டிருப்பது கொஞ்ச நேரத்தின் பின்பு தான் தெரிகிறது.

அவர்கள் உட்காம்பராவிற்குள் நுழைகிறார்கள். சுவரில் காந்தி நேரு முதலியோரின் படங்கள் கறைபடிந்து உளுத்துப் போன சட்டங்களுள் எந்தக் கணமாவது விட்டுப் போகுமோ' என்ற நிலையில் இருக்கின்றன. அதன் கீழ் உள்ள மேசையில் குடும்பத்தின் அனைவரினதும் முக்கிய உடுப்புக்கள், விலைமதிக்க முடியாததுமாகப் பேணிப் பாது காத்துவரும் பத்திரங்கள் அடங்கிய பெட்டி கிடக்கிறது. தட்டு முட்டுச் சாமான்கள் காம்பரா மூலையில் இடம் எட்டிக் காம்பராவுக்குள் தான் ஏழுமலையும் அவன் மகனான அடைக்கலமும் எட்டு அங்கத்தவர்களும் கொண்ட குடும்பமும் வாழ்கின்றது.

'வட் எ பிற்றி?' சமூகவியல் மாணவி இரங்குகிறாள்.

பிள்ளை மடுவத்தைப் பார்க்க விரும்புவதாகச் சமூகவியல் மாணவர் கேட்க, அவர்களைப் பிள்ளை மடுவத்திற்கு அழைத்துச் செல்கிறார் கண்டக்டர். தூரத்தில் போகும் போதே யாரோ இருமுவதும், கேட்டுக் கொண்டே இருக்கிறது. குழந்தைப் பராமரிப்புத் துறையில் விசேட பயிற்சி பெற்ற ஒருத்திதான் தோட்டத் தொழிலாளர் வேலைக்குப் போனபின் குழந்தைகளைப் பராமரிப்பாள் என்ற எண்ணத்துடன் வந்த மாணவர் ஏமாற்றம் அடைகின்றனர். தீராத வியாதியான அஸ்மா இருப்பதாலும், கொழுந்தெடுக்கும் மலை நெற்றிக் கான் தாண்டும் போது சறுக்கி விழுந்து நொண்டியாகி விட்டதாலும் தோட்டத்தில் வேறை வேலை செய்ய முடியாததால் பிள்ளைக் காம்பரா வேலை கொடுக்கப் பட்டதாகக் கண்டக்டர் சொல்கிறார். குழந்தை ஒன்று மலசலத்தில் நீந்துகிறது.

பிள்ளைக் காம்பரா ஆயாவாக வேலை செய்யும் ஏழுமலையின் மனைவி பாப்பாத்தி மூச்சிரைக்க ஓடிச் சென்று அந்தக் குழந்தையையும் நிலத்தையும் ஒரே துணியால் துடைத்துச் சுத்தம் செய்கிறாள். மடுவத்திலுள்ள குழந்தைகளை உற்று நோக்கிப் பார்க்கின்றனர் சமூகவியல் மாணவர்கள். எல்லாமே நோய் வாய்ப்பட்ட குழந்தைகள் போலிருக்கின்றன.

பிள்ளைக் காம்பராவை அடுத்துத் தோட்டத்துப் பாடசாலை இருக்கிறது. பிள்ளைகளின் பேரிரைச்சலைக் கேட்ட சமூகவியல் மாணவர் பாடசாலையின் உள்ளே போகின்றனர்.

ஐந்தாம் வகுப்பு வரையுள்ள தோட்டப் பாடசாலை நடந்து கொண்டிருக்கிறது. நாலாம், ஐந்தாம் வகுப்பு ஆண்பிள்ளைகள் பாடசாலையைச் சுற்றியுள்ள மாஸ்டரின் மரக்கறித் தோட்டத்தில் பாடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சின்ன வயதுப் பிள்ளைகள் பாடசாலையைச் சுற்றிக் கவ்வாத்து வெட்டப் பட்டிருக்கும் மலையிலிருந்து 'மிலாறு' பொறுக்கிக் கொண்டு வந்து மாஸ்டரின் விறகுத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்கின்றனர்.

பாடசாலையை நோக்கி வரும் வெள்ளைக்காரரையும் கண்டக்டரையும் கண்ட மாஸ்டர் ஒரு கணம் திகைத்துப் போகின்றார். கண்டக்டர் அவர்களை அறிமுகஞ் செய்து வைக்க, தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு விவசாயப் பாடம் நடப்பதாகச் சொல்கிறார். பாடசாலையுடன் அன்றைய சமையலைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த சக ஆசிரியையான மாஸ்டரின் மனைவி பதைபதைத்துக் கொண்டே வெளியே வந்து மாணவரை ஆடுமாடுகளைப் பட்டிக்குள் விரட்டுவது போல வகுப்புக்குள் புகுத்தி அமைதியை நிலைக்கச் செய்கிறாள். வெள்ளைக்கார மாணவர் மாஸ்டரிடமிருந்து பல விடயங்களை அறிந்து கொள்கின்றனர்.

'எத்தனை சதவீதமான பிள்ளைகள் தோட்டப் பாடசாலைப் படிப்பை முடித்துக் கல்லூரிக்குப் போய் சீனியர் வரை படிப்பார்கள்?'

'பத்துவீதம் கூட வராது' மாஸ்டரின் பதில் இது.

'எத்தனை சதவீதமானோர் பல்கலைக் கழகம் வரை படிப்பார்கள்?' மாணவி கேட்கிறாள்.

மாஸ்டர் சிறிது நேரம் யோசிக்க, வெள்ளைக் கார மாணவன் சொல்கிறான் 'இவர்களது இந்த அவல வாழ்க்கைக்குப் போதியளவு கல்வியறிவு இல்லாதது தான் காரணமாக இருக்க வேண்டும்'

'சரியாகச் சொன்னீர்கள்' மாஸ்டர் தலையை ஆட்டியபடி கூறுகிறார்.

அடுத்து, தோட்டத்துச் சுகாதார நிலையை மனதில் கொண்டு, தோட்டத்து ஆஸ்பத்திரியைப் பார்க்க விரும்புகின்றனர் சமூகவியல் மாணவர்கள்.

'ஏறத்தாழ ஈராயிரம் சனத் தொகையைக் கொண்ட தோட்ட மக்களுக்குச் சேவை செய்யும் ஆஸ்பத்திரி மிகவும் பெரியதாக இருக்கும், எத்தனை டாக்டர்கள், நேர்ஸ் வேலை செய்கிறார்களோ' உல்லாசப் பிரயாணிகளின் கார் ஒரு கட்டிடத்தின் முன் போய் நின்றது. கண்டக்டர் அவர்களை உள்ளே அழைத்துச் செல்கிறார்.

டாக்டர் வீட்டுடன் இணைந்த ஸ்டோர் அறைதான் இந்தப் பெரிய தோட்டத்தின் ஆஸ்பத்திரி என்பதைச் சமூகவியல் மாணவர் அறிந்ததும் வியப்பில் மூழ்கினர். ஆஸ்பத்திரி ராக்கையில் மருந்துகளற்ற வெறும் போத்தல்களே இருக்கின்றன. தோட்டத்து மருத்துவ வசதி பற்றிய பல திடுக்கிடும் விடயங்களை டாக்டரிடமிருந்து கேட்டறிந்து கொள்கின்றனர். அரசாங்கம் ஆண்டொன்றுக்கு சனத்தொகையில் தலைக்கொருவருக்கு ஐம்பது சத மருந்து மட்டும் தான் கொடுக்கிறது. மருந்துத் தட்டுப் பாடு பெரும் பிரச்சினை.

வெள்ளைக்கார மாணவர்கள் தோட்டத்தில் எவ்விதமான நோய் அதிகமாக இருப்பதாகக் கேட்கின்றனர். 'மழை, பனி, குளிர், காற்று இவற்றில் அலைந்து உழைப்பதால் தோட்டத் தொழிலாளருக்குச் சுவாசக் குழாயுடன் சம்பந்தப் பட்ட வியாதியே கூடவெனவும், அடுத்துப் போசாக்குக் குறைந்த உணவால் ஏற்படும் நோய்கள் அதிகம் உண்டென்றும், டாக்டர் சொல்கிறார். தனது கருத்தை உறுதிப் படுத்தும் நோக்கில் மருந்து எடுக்க வந்த அடைக்கலத்தின் குழந்தையை அவர்களுக்குக் காட்டி, போசாக்குள்ள உணவில்லாததால் எப்படியெல்லாம் உடல் பாதிக்கப் படும் என்பதை விளக்குகின்றார். மாணவர்கள் குழந்தையின் ஒவ்வோர் உடலுறுப்பையும் கவனமாகப் பார்க்கின்றனர். குச்சிகள் போன்ற கை கால்களும் ஏனைய உறுப்புக்களை விடப் பார்வைக்கு முன் நிற்கும் உப்பிய வயிறும் குழந்தையின்

தோற்றத்திலிருந்து அதற்கு மூன்று வயது என்பதை நம்ப மறுக்கின்றனர். குழந்தையின் குழி விழுந்த கண்கள் மிரள மிரள விழிக்கின்றன.

மாணவன் இந்தப் பிள்ளையைப் படமெடுக்கின்றான். மாணவி பெருமூச்செறிந்து கொண்டே கூறுகிறாள். 'வட ஏ பிற்றி'

சமூகவியல் மாணவர் ஆஸ்பத்திரியை விட்டு வெளியேறும் பொழுது அக்குழந்தையின் தாய் டாக்டரிடம் கூறுகிறாள் 'ஐயா இந்தாங்க இதில அஞ்சிருவா இருக்கு. இப்ப கையில மடியில வேற ஒண்ணுமில்லீங்க. மிச்சத்த சம்பளம் போட்டதும் தாரேங்க. நா உசிருள்ளவெரய்க்கும் ஒழச்சுக் கட்டுறெங்க. எம் புள்ளய எப்படியாவது காப்பாத்தித் தந்துடுங்க.

உல்லாசப் பிரயாணிகளின் கார் மீண்டும் தொழிற்சாலைக்குப் போகிறது. பெரிய துரை சிரித்த முகத்துடன் வரவேற்றுக் கொண்டே கேட்கிறார். 'எல்லாவற்றையும் பார்த்துவிட்டீர்களா? மகிழ்ச்சி தானே' சமூகவியல் மாணவர்கள் தலையை மட்டும் ஆட்டுகின்றனர்.

பெரிய துரை, டிமேக்கரை அவர்களுக்கு அறிமுகஞ் செய்து வைத்துவிட்டுப் பெக்டரியைச் சுற்றிக் காட்டும் படி பணிக்கின்றார்.

இயந்திரங்களின் சத்தம் எங்கும் எதிரொலிக்கத் தொழிற்சாலை இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. மலையிலிருந்து வரும் கொழுந்து எப்படித் தேயிலையாகிறது என்பதை டிமேக்கர் இவர்களுக்கு விளக்கத்துடன் காட்டுகிறார்.

பலவிதமான தேயிலைத் தரங்களைக் கையில் எடுத்துக் காட்டி விளக்கம் கொடுக்கிறார் டிமேக்கர். 'இது தான் பி.ஓ.பீ. உங்கள் நாட்டுக்கு நாம் அனுப்புவது.

கடைசித் தரங்களான டஸ்ட் நம்பர்களை ரிவியூஸ் இவ்விரண்டையும் தொழிலாளர் சாக்கில் போட்டுக் கட்டுவதைக் கண்ணுற்ற மாணவி கேட்கிறார் 'எங்கை இதனை அனுப்பப் போகிறீர்கள்?'

'ஒன்று தொழிலாளருக்கு, மற்றது பெரியதுரையின் பூந்தோட்டத்திற்கு'.

மாணவர் இரண்டையும் எடுத்து ஒப்பிட்டுப் பார்க்கின்றனர். அவர்களுக்கு வித்தியாசமெதுவும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

‘இதைத்தானா கஷ்டப் படும் தொழிலாளர்களுக்குக் கொடுத்து மாத முடிவில் செக்ரோலில் காசும் பிடிக்கிறீர்கள். ‘வட் ஏ பிற்றி’ மாணவி வாய்விட்டே சொல்லிவிடுகிறாள்.

பெக்டரியைச் சுற்றிக் காட்டி விட்ட நிறைவுடன் டீமேக்கர், பெரிய துரையைத் தேடிப் போகிறார்.

வெள்ளைக் காரர் இருவரும் தங்களுக்குள் பேசிக் கொள்கின்றனர்.

‘தேயிலை உற்பத்தி, தொழில் நுட்பம் இவற்றுக்கு எடுத்த முயற்சிகள், முன்னேற்றங்கள், தொழிலாளர் வாழ்க்கையில் சிறு வீதங் கூட இல்லை. தொழிலாளர் வாழ்க்கை மிக மோசமாக இருக்கிறது. இதற்கு முழுமுதற் காரணம் ஆங்கிலேயரான நாங்கள் தான். எங்களால் தானே இவர்கள் இலங்கைக்குக் கொண்டுவரப் பட்டனர்’ என்றான் மாணவி.

டீமேக்கர் அடைக்கலம் என்ற தொழிலாளியை அழைத்து இரண்டு கிலோ பீ.யோ.பீ.தேயிலை ‘பெக்’ பண்ணிக் கொண்டு வரும்படி பணிக்கிறார். ஐந்து நிமிடங்களில் அடைக்கலம் அழகாகத் தன் கடமையை முடித்துவிடுகிறான்.

‘இந்தத் தோட்டத்துத் தேயிலை தான் லண்டன் கடைசி விற்பனையில் அதிக விலைபெற்றது என்று கூறி டீமேக்கரிடமிருந்து வாங்கிய தேயிலைப் பார்சலை வெள்ளைக்காரருக்கு அன்பளிப்புச் செய்கிறார் பெரியதுரை. தேயிலைப் பார்சலை வாங்கிய மாணவி நன்றி கூற, பல வண்ணங்களில் எழுதக் கூடிய ஒரு பேனாவைப் பெரியதுரைக்கு அன்பளிப்புச் செய்கிறான் மாணவன்.

உல்லாசப் பிரயாணிகளின் கார் தோட்டத்தை விட்டுப் புறப்படுகிறது. தொழிற்சாலைக்குள் இருக்கும் அடைக்கலம் தூசி படிந்திருக்கும் கண்ணாடிக் கூடாக புதிய காரையும் வெள்ளைக் காரையும் பார்க்கிறான்.

கார் மறைகிறது. இரண்டாம் நம்பர் டஸ்ட் போட்டுத் தயாரிக்கப்பட்ட சாயத்தண்ணியை வெள்ளைப் போத்தலிலும், ரொட்டியைப் பழைய கடதாசியிலும் சுற்றிக் கொண்டு வந்து, வெளியே காத்து நிற்கும் அம்பிப் பயலை அடைக்கலம் வாஞ்சையுடன் பார்க்கிறான்.

மல்லிகை

‘இதைத்தானா கஷ்டப் படும் தொழிலாளர்களுக்குக் கொடுத்து மாத முடிவில் செக்ரோலில் காசும் பிடிக்கிறீர்கள். ‘வட் ஏ பிறரி’ மாணவி வாய்விட்டே சொல்லிவிடுகிறாள்.

பெக்டரியைச் சுற்றிக் காட்டி விட்ட நிறைவுடன் டீமேக்கர், பெரிய துரையைத் தேடிப் போகிறார்.

வெள்ளைக் காரர் இருவரும் தங்களுக்குள் பேசிக் கொள்கின்றனர்.

‘தேயிலை உற்பத்தி, தொழில் நுட்பம் இவற்றுக்கு எடுத்த முயற்சிகள், முன்னேற்றங்கள், தொழிலாளர் வாழ்க்கையில் சிறு வீதங் கூட இல்லை. தொழிலாளர் வாழ்க்கை மிக மோசமாக இருக்கிறது. இதற்கு முழுமுதற் காரணம் ஆங்கிலேயரான நாங்கள் தான். எங்களால் தானே இவர்கள் இலங்கைக்குக் கொண்டு வரப் பட்டனர்’ என்றாள் மாணவி.

டீமேக்கர் அடைக்கலம் என்ற தொழிலாளியை அழைத்து இரண்டு கிலோ பீ.யோ.பீ.தேயிலை ‘பெக்’ பண்ணிக் கொண்டு வரும்படி பணிக்குகிறார். ஐந்து நிமிடங்களில் அடைக்கலம் அழகாகத் தன் கட்டமையை முடித்துவிடுகிறான்.

‘இந்தத் தோட்டத்துத் தேயிலை தான் லண்டன் கடைசி விற்பனையில் அதிக விலைபெற்றது என்று கூறி டீமேக்கரிடமிருந்து வாங்கிய தேயிலைப் பார்சலை வெள்ளைக்காரருக்கு அன்பளிப்புச் செய்கிறார் பெரியதுரை. தேயிலைப் பார்சலை வாங்கிய மாணவி நன்றி கூற, பல வண்ணங்களில் எழுதக் கூடிய ஒரு பேனாவைப் பெரியதுரைக்கு அன்பளிப்புச் செய்கிறான் மாணவன்.

உல்லாசப் பிரயாணிகளின் கார் தோட்டத்தை விட்டுப் புறப்படுகிறது. தொழிற்சாலைக்குள் இருக்கும் அடைக்கலம் தூசி படிந்திருக்கும் கண்ணாடிக் கூடாக புதிய காரையும் வெள்ளைக் காரையும் பார்க்கிறான்.

கார் மறைகிறது. இரண்டாம் நம்பர் டஸ்ட் போட்டுத் தயாரிக்கப்பட்ட சாயத்தண்ணியை வெள்ளைப் போத்தலிலும், ரொட்டியைப் பழைய கடதாசியிலும் சுற்றிக் கொண்டு வந்து, வெளியே காத்து நிற்கும் அம்பிப் பயலை அடைக்கலம் வாஞ்சையுடன் பார்க்கிறான்.

மல்லிகை

சாண் ஏற...

...

- நற்பிட்டிமுனை பளீல்

ஏற்கெனவே 18 நாட்கள்.

'இனிமேல் செய்வதில்லை' என்று தனக்குள் செய்து கொண்ட சத்தியத்தை இன்றும் மீறினால் இது 19-வது தடவை. இந்தக் குற்ற உணர்வு இவனை உள்ளூர்ச் சேதப் படுத்தியது. சில விடயங்களை நடைமுறைப் படுத்துவதில் நட்பு ஒரு பாரிய தடையாக அமைந்து விடுகிறது.

நேற்று பிரத்தியேக டாக்டர் ஒருவரை அணுகி, கடந்த நாலைந்து நாட்களாகக் காய்ச்சலில் வெந்து போயிருந்த உடம்பைக் காட்டியபோது அவர் நன்கு பரிசோதித்து விட்டுச் சில விடயங்களைச் சொன்னார். இவன் எதிர் பார்த்தபடி பெரிதாக எந்த மருந்தும் தரவில்லை.' நீங்கள் செய்யும் தொழிலுக்கு நன்றாகச் சாப்பிட வேண்டும்..... இதைத் திரும்பத் திரும்ப அவர் வலியுறுத்தும் போதே ஓர் அபாயத்தை அறிந்து விட்டார் என்று ஞானத்தில் பளிச்சிட்டது.

'காலையில் சாப்பிடுவது கஷ்டமாக இருக்கலாம்..... ஆனாலும் இரைப்பையில் சுரக்கப் படும் அமிலத்தை நடுநிலைப் படுத்துவதற்காக ஒரு முட்டையாவது எடுக்க வேணும்..... 90 வீதமான 'ரியூசன்' ஆசிரியர்களுக்கு இந்நோய் இருக்கிறது.... அவர்கள் நேரம் தவறாமல் கத்துகிறார்கள். ஆனால் நேரத்துக்குச் சாப்பிடுவதில்லை. உணவை மருந்துபோல் எண்ணிச் சாப்பிட்டால், பிற்காலத்தில் மருந்தையே

உணவாகச் சாப்பிட வேண்டி வரும்..... என்று பயமுறுத்தினார்.
(பயமுறுத்துவதாக எண்ணிக் கொண்டார்),

மருந்துகளைவிட, சொன்னவைகள் வேப்பங்காயாய்க் கசந்தன.
பெரியவர்கள் இந்த மாதிரியான வேப்பம் காய்களை எங்கிருந்து பெற்றுக்
கொள்கிறார்கள்?

இந்த விடயங்கள் அனைத்தும் இவனுக்கும், தெரிந்தவை தான்
என்றாலும், டாக்டர் ஒருவர் சொன்னதற்குப் பின்னர் வெகு சீரியசாகப்
பட்டது. வீட்டுக்கு வந்து சாப்பிட்டான். சாப்பிடுவதாக நினைத்துச்
சோற்றை அள்ளி வைத்துத் தள்ளினான். உடல் தொடர்ந்து பறிக்கப்
பட்டுக் கொண்டு வருவது புரிந்தது. உடல் விறைப்பிழந்து, 'வீக்காகி'ப்
போயிருந்தது.

ஆறு மணியாவதற்கு இன்னும் 3 மணித்தியாலங்கள் இருந்தன.
சரியாக ஆறு மணியளவில் தான் 'அதற்கு' சுகிர்தராஜனும் இவனும்
திட்டமிட்டு இருந்தார்கள்.

சரியாக 4 மணியளவில் இன்றிருந்த வேறொரு முக்கியமான பணி
ஞாபகத்துக்கு ஓடி வந்தது. அதுவரை 'திட்டத்தை'த் தவிர வேறு எதுவுமே
இல்லை என்ற வேறு எதுவுமே இல்லை என்ற நினைவிலிருந்து விடுபட
முடிய வில்லை.

அந்த மற்றைய பணியின் நிமித்தம் - தனக்காகப் பரமேஸ்வரன்
சேர் காத்துக் கொண்டிருப்பார். மூன்று மணியளவில் வந்து தன்னையும்
இவனது ஸ்கூட்டரில் ஏற்றிக் கொண்டு செல்லுமாறு அவர் ஸ்கூலில்
வைத்துக் கேட்டிருந்தார். அவசர அவசரமாகப் புறப்பட்டான்.

ஒரு சின்ன அலங்காரப் பந்தலும், அறுபது எழுபது மாணவ
மாணவிகளும் கூடி நின்றனர். தாமதித்தாவது வருகிறார்களே என
எண்ணிக் கொண்டார்கள்.

இந்த வருடத்துக்குரிய மாணவர்கள் பிரிந்து போவதற்காக
ஆளுக்காள் சோகப் பாடல்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டு பாடியதும்....
மாணவிகளே தயாரித்த 'கேக்' என அழைக்கப் படும் ஒருவகை மென்கல்
இனங்களைத் தந்து வயிறுகளைப் பாழாக்கியதும்.... கதைத்துக்
கைகொடுத்தது..... எல்லாம் வெறும் ஒன்றரை மணித்தியாலம் மாத்திரம்
தான். முகத்தில் வழியும் வியர்வையை எந்தவித யோசனையுமின்றித்
துடைத்தெறிவதைப் போல - இவற்றையும் வழித்தெறிந்தான்.

இவை எல்லாவற்றையும் விட 10-வது தான் இவனை அச்சப் படுத்தியது. பிரியாவிடை முடிந்து வெளியே வந்ததும் - உறுமீனுக்காக ஒற்றைக் காலுன்றி இருக்கும் கொக்கைப் போல சுகிர் காத்துக் கொண்டிருந்தான்.

‘ஆம் நெடுநேரமாய் நிற்கிறேன்.....’ என்று வாயைக் காது வரை கிழித்துச் சிரித்தான். இப்போது இந்தச் சிரிப்பு இவனைப் பயமுட்டியது சுகிரைக் கண்டதும், பரமேஸ்வரன் சேர் இவனிடம் கேட்டார்.

‘.... என்ன விசயம்.....’

அந்தக் கணத்தில் அவரோடு அரிச்சந்திரனாக நடந்து கொள்ள முடியவில்லை. அவரது முதுமை இவன் மீது நம்பிக்கை வைத்துக் கேட்ட வேள்வியின் மீது ஆழ்ந்த அனுதாபங்களைச் சொரிந்து கொண்டபடி இவன் ஒரே முச்சில் சொன்னான்.

‘.... ரியூட்டரிக் காரனிடம் கணக்குப் பார்க்கப் போகவேணும்..... உதவிக்கு வந்திருக்கிறான் சேர்....’

மாணவிகளுடன் அவர் இறுதி ‘அறுப்பொன்றை’ நடரத்திக் கொண்டிருந்த சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி சுகிர்தரிடம் அடுத்துச் செய்யவேண்டியவற்றைக் கண்ணால் சொன்னான். சுகிர் 10 நிமிடங்களின் பின், பரமேஸ்வரன் சேரை வீட்டில் இறக்கிவிட்டு வந்தான். இவனது கண்கள் சொன்னபடியே - பிரகாஸ் ஹோட்டலுக்கு முன்னால் தலை விரித்து நிற்கும் வாகை மரத்தின் கீழ் நின்றான் சுதிர். மீண்டும் வாயைக் காதுவரை கிழிக்க முயன்றான்.

சைக்கிளில் கொழுவியிருந்த பையைத் தூக்கி மேசையில் வைத்த போது போத்தலின் ஒலிகள் கேட்டன.

‘..... வருசத்துக்குப் பிறகு.... என்ன செய்யுதோ தெரியாது.....’ என்றான் சுகிர்.

‘சீ..... ஒன்றும் செய்யாது. ஆட்கள் யாரும் பார்க்காமல் இருந்தால் அது ஒன்றே போதும்’ என்று சமாளித்தான். இப்படி ஒரு சம்பாஷித்தலைச் செய்யும் அளவுக்கு இவன் ‘பழுத்துப்’ போயிருந்தது, ஒரு வகையில் எரிச்சலைத் தந்தது. அப்போது இவனுக்கு, பல வருடங்களுக்கு முன்னிருந்த ‘இவன்’ ஞாபகத்தில் முளைத்தான்.

இப்போது சுகிர் பயப்படுவது போலவே, அப்போது இவனும் பயப்பிட்டான். ஆணின் பார்வைக்கு அச்சப் படும் பெண்ணின் மார்க்கங்கள் போல, இவற்றைக் கண்டால் ஒடுங்கிக் கொள்ளும் பழக்கமுள்ள இவனது கூச்சத்தை முதலில் அந்த ஜெமீல் தான் தீர்த்து வைத்தான். இப்போது மார்க்கம் துருத்திக் கொண்டு வெளிக்கே வந்து விட்ட மாதிரிப் போய் விட்டது.

இவனுக்குச் சிகரட்டை அறிமுகப் படுத்திய இதே ஜெமீல் தான் மல்லிகை பூவைப் போல தூய்மையோடு படித்துக் கொண்டிருந்த காலத்தில் இந்த மாபெரிய கைங் கரியத்துக்கான வழியையும் வெட்டி விட்டான். அடுத்ததாக அவன் அறிமுகப் படுத்த வேண்டிய பணி ஒன்று மட்டுமே பாக்கியிருந்தது.

அன்றொரு சாயங்காலப் பொழுதில், தனது மோட்டார் சைக்கிளில் ஏறிக் கொண்டு, துறை நீலாவணைப் பனந் தோப்புக்குள் இறங்கினான். வந்தவர்களில் அதிகமானோர் திரும்பிக் கொண்டு இருந்தனர்.

‘மூன்று.....’ என்றான் எதிரே வந்த கிழவனிடம். இவனைச் சும்மா பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் படி சொன்னான். இந்த இடத்தில் சும்மா இருந்தாலும் யார் நம்பப் போகிறான். வந்ததே தப்புத்தான் என்பதை உணர்ந்தான். 3 தடவைகள் சிரட்டைக்குள் நீட்டப் பட்டதை அப்படியே வாய்க்குள் கெழித்து முடித்தான். புளிப்பு நெடி மூக்கில் வந்துறைந்தது. வெகு சுவாரஸ்யமாக சிகரட்டை இழுத்துக் குடித்தான். கடைசி நேரத்தில் இவனையும் எடுக்கும் படி கஷ்டப் படுத்தினான். இவன் முடியாது என்று பிடிவாதமாக நின்றான். அவனும் விட்டு விட்டான்.

பின், மோட்டார் சைக்கிளை உதைத்து விட்டு இறுதியாகக் கூறினான். ‘.....மச்சான்..... களவையும் கற்றுமற. ஆகக் குறைந்தது வந்ததற்காக ஒரு கிளாசாவது எடு....’ என்றான். வெறும் கள்ளுத்தானே என்றான் ஏளனமாக. வெறிக்குமென்றால் அதற்கு நான் பொறுப்பு என்றான். அடுத்தடுத்து அவனது வைராக்கியமான வாக்குறுதிகளால் இவனது பதில் மெளனமானது. இவன்.... ஓர் காமுகனின் வார்த்தை ஜாலங்களில் மயங்கி, தன் கற்பைப் பறிகொடுக்கத் தயாராகும் ஒரு கன்னிப் பெண்ணைப் போலானான். சந்தர்ப்பம் கிடையாமையே கற்பு என்பது நூறு வீதம் உண்மையாக்கப் பட்டது.

இவனையும் முந்திக் கிழவனிடம் ஜெமீலே சொன்னான்.

‘பெரியவர்.... இன்னும் ஒரு சிரட்டை.....’

‘ஆண்டவனே.... இன்று எனக்கு எதுவுமே நடந்து விடக்கூடாது என்று இறைஞ்சியபடி ஒரு ‘முரடுதான்’ குடித்தான். என்ன அதிசயம். இவன் எதிர் பார்த்தபடி பெரிதாக எதுவுமே நடக்கவில்லை. முகத்தில் ஒருவகைச் சந்தோசம் பொங்கியது. சிரட்டையைக் காலியாக்கி நீட்டினான். இந்த இடத்துக்கு வந்தது முதலாவது தப்பு என்றால், குடிக்கத் துணிந்தது இரண்டாவது தப்பு என அவனது மனச்சாட்சி அறைந்து தள்ளியது. இப்போது கிட்டத் தட்ட 19-வது தடவையாக அறைகிறது.

‘லைற்றைப் போட முயன்ற சுகிரின் கைகளைத் தடுத்துவிட்டு, லைற் வேண்டாம்’ என்றான். உலகம் இருள் நிறைந்து போய் இருந்தது. காற்று கட்டியாகிப் போய்க் கிடந்தது. சேட் வெளியினில் ஒட்ட - வெளியன் உடம்போடு பிசிபிசுத்தது இதற்காகத் தெரிவு செய்யப் பட்டிருந்த வீட்டுக் காரர் கதிரைகளை எதிரெதிரே போட்டிருந்தார்கள். வீட்டார் எவரும் வெளியே வரவில்லை. இதுதான் சுகிர் முன்பு வாடகைக்கு இருந்தான். இப்போது இங்கு வீட்டுக்கார ஐயாவுடன் ஒரு மாணவி மாத்திரம் வாடகைக்கு இருக்கிறாள். இவளுக்குத் தெரிய வந்தால் நாளைக்கு ஸ்கூல் முழுக்கப் பேராகி விடலாம் என்பதையிட்டுக் கவனமாக இருந்தனர்.

சுகிர் இவனைவிட வயதில் மூத்தவனாக இருந்தும் ஆரம்பிக்கத் தயங்கினான். ‘சூரன் விடுவானா’.....? மேசையின் விளிம்பில் போத்தலின் மூடியை அழுத்தி விட்டு ஒரு குத்துவிட்டான். மூடி கீழே விழுந்து ஒரு வட்டம் போட்டது. ஆனால் நுரை கிளம்பாமல் கிளாஸ் விளிம்பில் வைத்து ஊற்றலாம் என்ற முயற்சி வெற்றியடையவில்லை. கையில் இறைச்சித் துண்டொன்றைத் தயார் நிலையில் வைத்திருந்து, மறு கையால் கிளாசைத் தூக்கி, கண்களை மூடி..... மனதைக் கல்லாக்கி மடக்!..... மடக்!.....!’

மூடிய கண்களைத் திறந்தான்..... அப்பா எத்தனை அவதி.....

மூன்றாவது மூடி சீமெந்துத் திண்ணையில் வட்டமிட்டபோது வீட்டுக் காரரையும் கூப்பிட்டால் என்ன? என்ற எண்ணம் தவிர வேறு எதுவும் தோன்றவில்லை. இந்நிலை இனிமேல் போதுமென்ற எல்லையை நினைவு படுத்தியது. வீட்டுக் காரரும் இரண்டு தடவைகள் குறுக்கே வந்து

போனார். ஆனால் வந்து போகும் சந்தர்ப்பத்திலும் யார் கூப்பிடுவது என்ற அலைக்கழிப்பில் அவர் பங்குபற்ற முடியாமல் போய்விட்டது.

பலகலைக் கழகத்தில் படிக்கும் காலங்களில் இடைக்கிடை நடந்தேறும் விழாக் கோலங்களோடு இந்தப் பழக்கத்தை விட்டு விட வேண்டும். சத்தியத்தோடு தான் பலகலைக் கழகத்திலிருந்து வெளியேறினான். வாந்தி எடுத்து மூன்று நாட்களாகத் தொய்வோடு படுத்த படுக்கையாய்க் கிடந்து.... அப்படியான போதையிலும் இறைவனிடம் மன்றாடிய பின்பு இந்தச் சத்தியத்தைத் தனக்குள் நிறுவிக்கொண்டான். ஆனால் விசயம் காற்றோடு காற்றாகிவிட்டது.

இவன் தொழில் பார்த்த குழல் அப்படிப் பட்டது. சக ஆசிரியர்கள் இவனுக்கு ஊக்க மாத்திரை மாதிரி அமர்ந்தார்கள். ஆகக் குறைந்தது கிட்டியாவது (அதிபரின் பட்டப் பெயர்) ஒதுங்கிக் கொள்கிறாரா? பணம் பங்களிப்பு இல்லாவிட்டாலும், ஆள் பங்களிப்பு அளிக்காவிட்டால் தங்களுக்கு பெரும் குரோதம் செய்துவிட்ட உணர்வோடு அடுத்த நாள் முழுக்கப் பகைத்துக் கொள்கிறார்கள். அதனால் வருகிற சந்தர்ப்பங்களையெல்லாம் இப்படித்தான் தாங்கிக் கொள்கின்றான். கல்யாண வீட்டில் சந்தோஷ மென்றாலும் சரி..... சவவீட்டின் சோகம் என்றாலும் சரி... இதுதான் நண்பர்களின் கலையாகி விட்டது.

இனிமேல் சத்தியம் செய்யவது அர்த்தமற்றது என்பது வெளிப் படையாகி விட்டது. நேற்று ஸ்கூல் விடுமுறைக்கான கடைசித் தினம், அதனால் தான் இன்று 3 மணிக்கு பரமேஸ்வரன் சேருடன் பிரியாவிடைக்குப் போக வேண்டியேற்பட்டது. நேற்றும் கிருபை தன் செலவில் 'ஜீஸ்' பகிர்ந்ததாகக் கேள்வி. சிறிதாக இருந்தாலும், இன்றைய இந்தத் திட்டத்தைச் சாட்டாகச் சொல்லி, நேற்று 'ஜின்'னிலிருந்து தப்பிக் கொண்டான். ஆனால் இன்று எந்தப் பிரயத்தனமும் வெற்றியளிக்கவில்லை. 'பரவாயில்லை' என்று நண்பர்கள் தோள்களைக் குலுக்கிறான். இவன் அந்த நட்பில் கரைந்து போனான்.

இவன் சுகிர் பற்றி வைத்திருந்த மற்றுமொரு கிளாசையும் வெறுமையாக்கி, நாக்கை வழித்துத் துப்பியபோது உள்நூரப் பயந்து கொண்டு தான் செய்தான். வீட்டாரிடமிருந்து பீறிடும் நம்பிக்கை நெருப்புத் தன்னைப் பொசுக்கி விடுமோ என்ற அச்சம் இவனை வாட்டியது. ஒருவனது வாழ்க்கையில் இப்படியெல்லாம் நடக்க வேண்டும்

என்று எழுதியிருந்தால் அதை யாராலும் தடுத்து நிறுத்த முடியாது என்று ஒரு தற்காலிக சமாதானத்தைத் தேடிக் கொண்டான். விருப்பமில்லாமல் விபச்சாரத்திலீடு பட்ட பெண்ணொருத்தி எல்லாம் முடிந்த பின் சர்வசாதாரணமாக எழுந்து நடப்பதைப் போல ஆனான்.

அதிகம் அலட்டிக் கொள்ளவில்லை. ஸ்கூட்டர் வரை எழுந்து செல்ல முடிந்தாலும், அதன் துவாரத்தினுள் சரியாகச் சாலியை நுழைக்க முடியவில்லை. கை விலகி விலகிச் சென்றது. உடம்பின் இடுப்பிற்கு மேற்பட்ட பகுதி வேறாகவும், கீழ்ப்பட்ட பகுதி இன்னொன்றாகவும் இயங்கியது. மேலே மேலே செல்வது இவன், பூமியா என்பதில் கடுமையான போட்டி, சற்றுக் கூடிவிட்டதென்பதையும், இதன் பின் என்னென்ன நிகழலாம் என்பதையும் மிக நுட்பமாக மூளையில் பதித்துக் கொள்ள வேண்டும் என எண்ணினான். இவனது இந்த ஜாக்கிரதை இன்னும் இன்னும் சில கணங்களில் குலைந்து போய் விடும் எனத் தெரிந்தது. இந்திய இராணுவத்தின் கனரக வாகனங்கள் வீதியைப் பாரமாக்கி உறுமிக் கொண்டு வந்து சடுதியாக நின்றன. ஆச்சா, பூச்சா என்று ஒரே அமளி ஒரு தனி நாயைத் துரத்திக் கொண்டு தமக்கிடையே நாக்கு வழிந்து 'வள் வள்' எனக் குரைத்து மயக்கும் ஆண் நாய்க் கூட்டத்திற்கும் இந்த ஆச்சா, பூச்சாக்களுக்கும் வித்தியாசம் இருப்பதாக இவனுக்குப் படவில்லை.

இப்போது வாகனத்தின் இரைச்சலோ, மனித சந்தடிகளோ, சுகிரோ..... இவன் புலனில் தட்டவில்லை.

தான் சரியாக மாட்டிக் கொண்டு விட்டதாக உணர்ந்தான். இரவு 7 மணிக்குள் வீடு திரும்பி விடுவேன் என்று வீட்டாரிடம் சொல்லிவிட்டு வந்தவாறு போய்ச் சேர முடியாது போலிருந்தது. இவ்வாறு ஒருநாளும் இவன் மாட்டிக் கொண்டதில்லை. இவனது கட்டுப் பாடு உடைந்து விட்டது. தடம் பழுதுற்ற வாகனம் பள்ளங்களில் உருளுவது போல், இவனது மனத்திடம் சரிய ஆரம்பித்தது.

தெரு விளக்குகள் எரிந்து கொண்டிருந்தன. முகம் இறுகிப் போனது. மயக்கமும் வயிற்றுப் புரட்டலும் வந்தது. அசுர வேகத்துடன் இரைப்பை கழன்று வருவதாக உணர்ந்தான். வேலி ஓரத்தில் நின்ற கிளையொன்றைப் பிடித்துத் தொங்கியவாறு பூமியைப் பார்த்தபடி நின்றான். வேலியை விட்டு வெளியேறித் தெருத் தெருவாக

வாந்தியெடுத்தேன் என்று நாளை மாணவர்கள் மத்தியில் பெரும் பரபரப்பு ஏற்பட்டு விடக் கூடாது.....? மாணவர்களிடம் தனக்கிருக்கும் 'இமேஜ்' கெட்டு விடக் கூடாது.... என்றெல்லாம் நினைப்பதற்கிடையில் இரைப்பை 'சளார்' என வாயால் வந்து விழுந்தது. வாந்தி காலில் பல இடங்களிலும் தெறித்தது. பகல் சாப்பிட்ட இறைச்சித் துண்டுகள், புளித்து மணத்தன.

இன்னும் வந்து - வந்து கொண்டேயிருந்தது. இவனது தலையை ஒரு மென்மையான சின்னக் கரம் தாங்கிப் பிடித்தது. இது யார் என்று நினைத்து 5 நிமிடங்களாகிய பின்பும், தலையை உயர்த்தச் சக்தி கிடைக்கவில்லை. ஒன்றில் அது வீட்டுக்கார ஐயாச்சியாக இருக்கலாம். அல்லது மாணவி ஜெகதாவாக இருக்கலாம். யாராக இருந்தாலும் என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள் என்று சொல்ல வேண்டும் போலிருந்தது. சப்தத்தை அமுக்கிவிட முடியாமல், ஒங்காரித்துக் கொண்டு வந்த கடைசித் துளிவாந்தி, (குடற் சாறாய்த் தான் இருத்தல் வேண்டும்) அவளது புறங்கை நனைந்தது.

வாந்தி எடுத்த பின்பு எவ்வளவு நிம்மதியாக இருக்கிறது. இப்படி ஒவ்வொரு அங்கமும் வாந்தி எடுத்தால் எத்தனை சுகமாக இருக்கும்.....? உடம்பு வியர்த்து வழிந்தது. என்ன நடந்தது என ஏன் இவள் கேட்கிறாள் இல்லை. பழக்கமில்லாத எனக்கு இதுதான் முதல் தடவையாகி விட்டது எனச் சமாளிக்க ஏன் சந்தர்ப்பம் ஆக்குகிறாளில்லை..... ஆகக் குறைந்தது திட்டியாவது தீர்க்கிறாளில்லையே.

ஓ..... ஒரு இலைமறை காயாகவுள்ள குடிகாரனுக்கு இவ்வளவு மரியாதையா.....? நோ..... இது மரியாதை இல்லை..... இப்படியானவர்களோடு கதைப்பதை விட மௌனமாக இருப்பதே மேல் என்ற கோபம் தான்.....?

சுகிர் பிரயாசைப் பட்டு நகர்ந்து வந்து இவளை அணைக்க முற்பட்டான். இவனது உடல் தளர்ந்து சரியு முற்பட்டபோது, தலையை ஒரு மடி தாங்கியது. அதுவும் அவளுடையது தானா.....? அதே கையும் விசுக்கியது. இதோ ஒரு பயங்கரம். சின்ன வயதில் தும்பி துரத்திய கூட்டம் சம்மந்தமில்லாமல் வந்து போகிறது. இறைவா.....? எதுவென்றறியாத ஒரு காரணத்துக்காக ஏன் என்னையே இப்படி அர்த்தமின்றிச் சீரழித்துக் கொள்கிறேன் என ஏங்கினான்.

சில நேரங்களில் வீட்டாருடன் சண்டையிட்ட விட்டு, சாப்பிடாமல் இருந்துவிடுவதற்குக் கூடக் காரணம் இருக்கிறது. வீட்டாரை உணரச் செய்வதற்கு இது ஒரு இலகுவான வழி என்பதால் இப்படிச் செய்கிறேன்.... ஆனால் இதற்கு ஏதும் அர்த்தம் பட்டதாகத் தெரியவில்லையே.

இவனுக்கு மயக்கம் போல வந்தது. மனதில் உலகம் சீர் குலைந்த காட்சிகள் தோன்றின. நாற்றிசையும் பற்றி எரிந்தன. தென்னந் தோப்புக்கள் நகர்ந்து கொண்டு வந்தன. இவனைச் சுற்றி மின்மினிகள் பறந்தன. நாலைந்து நாட்களாகக் காய்ச்சல் பட்டுப் போயிருந்த உடம்பு. காற்றுப் போன பலூனைப் போலச் சுருங்கிக் கிடந்தது.

வந்த டாக்டர் யாரென்றோ, என்ன சொல்லிவிட்டுச் சொன்றார் என்றோ தெளிவாகப் புரியவில்லை. ஒன்று மாத்திரம் புரிந்தது.

அந்தச் சின்னக் கரம் நாளை தன் பணியை வெகு லாவகமாகச் செய்யலாம். அதனால் முழு ஸ்கூலுக்குமே உடன் தெரியவர விட்டாலும் அவளது நண்பிப் பட்டாளங்களுக்குக் கட்டாயம் சொல்வாள். நண்பிப் பட்டாளம் இன்றுமொரு பட்டாளத்துக்கும் என்று விசயம் நீளத்தான் போகிறது. என்ன செய்யலாம்?

கடுமையாக யோசித்தான். இறுதியில் மனச்சாட்சி பறைசாற்றியது.

மடையா.... ஒன்று செய்....!

நாளையும் ஸ்கூலுக்கு லீவு போடு.....! கிருபையை அல்லது சத்தியனை வரச் சொல்லி போத்தல் எடு.....! அதுவுமில்லையா.... அந்த இரகசியமான இடத்தில் மின்னாவை வரச் சொல்லி ஒரு போடு போடு.....!

நீயும் உன்ர தலையும்.....!

இதழ் - 223

ஆகஸ்ட் - 1989.

ஏணி

...

- அருண் விஜயராணி

கிளைத்துப் போய் வந்த சீவரட்ணம் ஆயாசத்துடன் கதிரையில் சாயவில்லை -

‘ஏன் இவ்வளவு நேரம் மினக்கெட்டனீங்கள்? என்னவோ ஏதோ என்று பயந்து குசினிக்கும் வாசலுக்கும் நடக்கவே எனக்கு நேரம் சரியாயிருந்தது.’

பரிவோடு வந்த பவளத்தின் குரலைக் கேட்டு அந்தக் களைப்பிலும் ஒரு முறை சிரித்துக் கொண்டார்.

‘நான் என்ன சின்னப் பிள்ளையே தொலைஞ்சு போகப் பவளம்? பெடியன்கள் விளங்காத சில பாடங்களை விளங்கப் படுத்தி விடுங்கோ எண்டு கேட்டவன்கள். எக்ஸ்ஸாமும் வருகுது எண்டு ‘எக்ஸ்ரா’ கிளாஸ் எடுத்துப் போட்டு வாறன்.’

‘ம்..... கடைசி கூட நேரம் படிப்பிச்சதுக்கெண்டு மற்ற உத்தியோகங்களைப் போல ‘ஓவர் டைம்’ எண்டாலும் இருக்கே..... இப்படியே மாடு மாதிரி உடம்பை அடிச்சுக் கொண்டு இருங்கோ’.

‘காசு இண்டைக்கு வரும் நாளைக்குப் போகும். படிப்பிச்ச பெடியன்கள் நன்றியோட இருந்திட்டால் அவ்வளவும் காணும் பவளம்.’

ஓம்... ஓம்..... இருப்பான்கள். 'ஏலெவல் எக்ஸாமுக்கு' மாஸ்டர் 'மாஸ்டர்' எண்டு வீட்டோடு கிடந்து படிச்சவன் சுருமார். இத்தனை வருஷத்தில் ஒரு நாளாவது மாஸ்டர் எப்படி இருக்கிறியள் எண்டு எட்டிப் பார்த்தவனே?

சீவரட்ணத்தின் நெஞ்சில் சுரீர் என்று வலித்தது.

பவளம் சொல்வது உண்மை தான். கஷ்டத்தைச் சொல்லி அழுதழுது அவரது வீட்டுக்கு ஏ லெவல் மூட்டம் நாயாய் அலைஞ்சு படிச்சவன் சுருமார். இத்தனைக்கும் தான் படிப்பித்ததுக்கு அவனிடம் கொஞ்சம் கூட அவர் காசு வாங்கினதில்லை. எக்ஸாம் முடிந்தவுடன் அவரது கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு சாகும் வரைக்கும் உங்களை மறக்க மாட்டன் என்று சொல்லிப் போனவன் தான். உயிரோடு இருக்கும் போதே மறந்து விட்டான்.

'ஓய் சிவா, நீர் உருப்பட மாட்டீர். மற்றவையள் தங்களுக்கு இருக்கிற கொஞ்ச மூளையை வைச்சுக் கொண்டு 'டியூட்டரி' என்று என்னமாதிரி உழைக்கிறான்கள் தெரியுமே! நீர் இந்தக் கெட்டிக்கார மூளையை வைச்சுக் கொண்டு செக்கு மாடு மாதிரி உந்தப் பள்ளிக் கூடத்தையே சுத்திச் சுத்தி வாறும்.'

சக ஆசிரியர்கள் அவரைப் கேலி செய்யும் பொழுது ஆவேசத் தோடு அவர்களுக்கும் பதில் அளிப்பார் சீவரட்ணம்.

'இஞ்சை பாருங்கோ..... கடவுள் தந்த மூளைக்குக் கூலியாகத் தான் நான் இந்தப் பள்ளிக் கூடத்தில் காசு வாங்குறன். அதையும் வாங்கிக் கொண்டு 'டியூட்டரி'க்கும் அலைஞ்சன் எண்டால் என்ட மூளையை நான் விக்கிறன் கண்டிங்களோ. உங்களைப் போல டியூட்டரிக்கும், டியூசனுக்கும் அலையத் துடங்கினன் எண்டால் பள்ளிக் கூடப் பிள்ளைகளுக்கு படிப்பிக்கிற ஆர்வம் குறைஞ்சு காசுக்கு வாறவைக்குப் படிப்பிக்கத் தான் மனம் ஆசைப்படும். வருகிற ஆட்கள் கூடக் கூட காசு கூடவருமே எண்டுதான் மூளை கணக்குப் பார்க்கத் துடங்கும்'

இந்த விஷயத்தில் சக ஆசிரியர்களால் மட்டுமல்ல பவளத்தினால் கூட அவரை திசை திருப்ப முடிய வில்லை. அவளும் டியூசனைக் குடுங்கோ, பிள்ளைகளுக்கு கொஞ்சக் காசை சேருங்கோ என்று எவ்வளவோ முறை சொல்லிப் பார்த்து விட்டாள்.

சீவரட்ணம் அசையவில்லை.

ஒரு வருடம் கொடுத்தும் பள்ளிக்குட 'சிலபஸ்ஸை' முடிக்காமல் நாலு மாதத்தில் டியூட்டரியில் அதே 'சிலபஸ்ஸை' விழுந்து விழுந்து விளக்கமாகப் படிப்பித்து முடித்துவிடும் ஆசிரியர்மார்களையும், பள்ளிக்குடப் பிள்ளைகளுக்கே வீட்டில் வைத்து டியூசன் சொல்லிக் கொடுத்துச் சம்பாதிக்கும் ஆசிரியர்களையும் கண்டு அவர் எத்தனையோ முறை மனம் நொந்து போயிருக்கிறார்.

எழுத்தறிவித்தவன் இறைவன் என்கிறார்கள். அந்த இறைவர்கள் செய்யும் காரியமா இது!

அவரது பாடசாலைப் பிரின்ஸிப்பல் நாகலிங்கம் அடிக்கடி அவரது முதுகை தட்டிக் கொடுப்பார்.

'சிவா, உண்மையிலேயே நீர் ஒரு 'ஜென்டில்மேன்' இப்படி தொழில் புரிகிறவை அருமையிலும் அருமை. காசு பெரிசில்லை சிவா. உயர்ந்த உள்ளம், அது தான் மனிசனுக்கு வேணும். மற்ற ஆசிரியர்கள் காசைத்தான் ஓடி ஓடிச் சம்பாதித்திருக்கினம். ஆனால் நீர்.... மாஸ்டர் மாஸ்டர் என்று எத்தனை பிள்ளைகள் உமக்காக உருகினம் தெரியுமே. அந்த அன்பை எல்லோராலும் சம்பாதித்து விட முடியாது சிவா'.

பிரின்ஸிபல் அடிக்கடி அவரது சேவையைப் பாராட்டுவார். அது அரசாங்கப் பாடசாலை. அதை மட்டும் தான் அவரால் சொல்ல முடியும். ஒருவேளை 'பிரைவேட்' ஸ்கூல் என்றால் சம்பளத்தைக் கூட்டிக் கொடுத்திருப்பாரோ என்னவோ!

நாகலிங்கம் பாராட்டும் பொழுது எல்லாம் இப்படி நினைத்துக் கொள்வார் சீவரட்ணம்.

'என்ன பேசாமல் இருக்கிறியள்?'

பவளத்தின் குரலால் நினைவு கலைந்தார்.

'ஏது பெட்டையலின்ட சத்தத்தைக் காணேல் லையெண்டு யோசிக்கிறன்'.

'அவளவை வாத்தியார் குருபரன் வீட்டில் படம் பார்க்கப் போட்டாளவை. இந்தமுறை மனிசன் நைஜீரியாவில் இருந்து வரேக்கலை 'வீடியொ' ரண்டும் கொண்டு வந்ததாம்.'

‘ஏன் ராவு இருட்டுக்குள்ள அவளவையை விட்டனி பவளம்?’

‘பாவம் காசை யோசித்து தியேட்டரிலும் அதுகள் பார்க்கிறது குறைவு. சும்மா கிடக்கிற படத்தை எண்டாலும் பார்த்திட்டு வரட்டுமே எண்டு தான் விட்டனான். வாத்தியார் மகள் வதனா, வேலைக்காரப் பெடியனை வரேக்கிலை துணைக்கு அனுப்புறன் எண்டு சொன்னவன்.’

ஷர்... ஷர்... பவளம் தேத்தண்ணி ஆத்தம் சத்தும்.

அடுத்த ஷர்.... எழுமுன்பு சீவரட்ணம் எழுந்து போய் முகம் கழுவிவிட்டு வந்தார்.

‘இஞ்சேருங்கோ’

தேத்தண்ணியை உறிஞ்சிக் கொண்டே பவளத்தை உற்று நோக்குகிறார்.

பவளம் காலடியில் வந்து இருந்தான். ஏதோ கேட்கப் போகிறான் என்று அர்த்தம்.

‘என்ன பவளம்’

‘வாத்தியார் மகள் வதனாவுக்கும் சம்பந்தம் பொருந்திட்டுதாம்.’

‘ம்’

‘போனவருஷம் மூத்தவளுக்கு இந்த வருஷம் இளையவளுக்கு.’

வீட்டில கொட்டிக் கிடக்கிற சாமான்கள் எண்டால் டி.வி. வீடியோ, பான் எண்டு.

சீவரட்ணம் ஆறுதலோடு அவருடைய தலையை வருடிக் கொடுத்தார்.

டி.வியும், வீடியோவும் தான் வாழ்க்கையென்று நினைக்கிறியே பவளம்?’

‘அப்பிடி இல்லை. எங்களுக்கும் மூன்று குமர்கள் இருக்கு. அதை நினைச்சுப் பாருங்கோ எண்டுதான் சொல்றன். மூத்தவளுக்கு இந்த வருஷம் இருபத்தியேழு முடியப் போகுது. உங்களுடைய சம்பாத்தியத்தில் மூத்தவளைக் கூட விலத்த முடியேல்லையெண்டால்

மற்றதுகளை யோசித்துப் பாருங்கோ. நீங்களும் ஏன் நைஜீரியாவுக்குப் போய் உழைக்கக் கூடாது என்று தான் கேட்கிறன். இண்டைக்கும் நல்லதம்பியிட்டை இருந்து காயிதம் வந்தது.'

நல்லதம்பியிடமிருந்து லெட்டர் வரும் ஒவ்வொரு முறையும் அவர் நைஜீரியாவுக்குப் போனால் என்ன என்ற முறைப்பாடு பவளத்திடமிருந்து எழும்.

நல்லதம்பி சீவரட்ணத்தின் சினேகிதன். இருவரும் 'மற்ஸ் மாஸ்டர்ஸ்' நைஜீரியாவுக்குப் போன நாளிலிருந்து அவரையும் வரும்படி நல்லதம்பி எழுதாத கடிதம் இல்லை.

'டேய் சிவா, ஆசிரியர்களின் மதிப்பு எங்களுடைய அரசாங்கத்துக்குப் புரியவில்லை. அதனால் தானே நமக்கெல்லாம் இந்தக் கஷ்டமான சீவியம். ஆனால் இந்த நாட்டில் கல்வியின் அருமை இவர்களுக்குப் புரியுதடா. அதனால் தான் சம்பளத்தை ஆசிரியர்களுக்கு அள்ளி அள்ளிக் குடுக்கிறார்கள். மாணவர்கள் மட்டும் என்ன? ஆசிரியரைக் கடவுள் மாதிரி வைத்துக் கொண்டாடுகிறார்கள். அவர்கள் காட்டும் பணிவென்ன. மரியாதை என்ன. மனது புல்லரிக்குதடா. உனக்கும் ஒரு வேலை பார்த்து வைத்திருக்கிறேன். நீ ஓம் என்று ஒரு வார்த்தை சொன்னால் போதும். அடுத்த லெட்டரில் டிக்கெட் வரும்.'

ஒவ்வொரு லெட்டரிலும் நல்லதம்பி அவரை வரும்படி எழுதும் பொழுது சிவாவும் அதற்குச் சளைக்காமல் ரத்தினச் சுருக்கமாகப் பதில் அனுப்புவார்.

'எனக்குக் கல்வி புகட்டிய இந்த மண்ணுக்கே என் கல்வியறிவும் சொந்தம் என்ற நினைக்கிறேன் நல்லதம்பி. நீ எனமீது கொண்ட அக்கறைக்கு நன்றி.

'இந்தாங்கோ நல்லதம்பியின்றை காயிதம்'. நினைவு கலைந்தவராகப் பவளம் நீட்டிய கடிதத்தை வாசிக்கிறார்.

'என்னவாம்?'

'எனக்குப் பார்த்து வைத்திருக்கிற உத்தியோகத்துக்கு இன்னும் ஒரு மாசத்துக்குள்ள பதில் சொல்லட்டாமாம். இனியும் பொறுக்கமாட்டினமாம். வேறு ஆட்களை எடுக்கப் போயினமாம்'.

‘இஞ்சருங்கோ..... சொல்றன் எண்டு கோவிக்காதேங்கோ வலிய வருகிற சீதேவியைக் காலால் எட்டி உதைக்காதேங்கோ’

‘ச்சா... என்ன படம்’

‘கமலின்ட ஆக்டிங் ஏ வன்’

‘பவளம் பிள்ளைகள் வருகினம் பொய்ச் சாப்பாட்டைக் குடு’

சொதியில் இடியப்பங்கள் நீந்திங் கொண்டிருந்தன.

‘அக்கா கமல் தண்ணியைச் சுண்டிப் போட்டுப் பாடுகிற ஸீன் இன்னம் என்ட கண்ணுக்குள்ள நிற்குது. அப்பா, நீங்கள் எனக்குக் கலியாணம் பேசுறது எண்டால் கமல் மாதிரி ஒரு மாப்பிள்ளையைத் தான் பார்க்க வேணும்.’

‘கமல் வேண்டாம். ஒரு கமக்காரன் எங்களுக்கு வருவானோ எண்டு பாப்பம்’

மூத்தவளின் பதில் மனதைச் ‘சுகீர்’ எனச் சுண்டியது. ஆற்றாமையின் தகிப்பு. அது எப்படிச் சரேலென வார்த்தைகளாக வெளிப்பட்டு, ஒரு கமக்காரன் கூட கட்டமாட்டாத நிலைமையில் தான் அப்பா எங்களை வைத்திருக்கிறார் என்பதை வேதனையோடு சுட்டிக் காட்டுகிறாளா? படித்துக் கொண்டிருக்கும் வித்யா காணும் கனவுகளில், நடிகர்கள் கணவன்மார்களாக வருவதில் ஆச்சரியமில்லைத் தான். ஆனால் மூத்தவள் கனவுகள் கண்டு கண்டு அதில் வெந்து போனதால் தானோ என்னவோ விரக்தியில் வித்தியாவின் கனவுகளுக்கு ஆரம்பத்திலேயே முற்றுப் புள்ளி வைக்க நினைக்கிறாள்.

சீவரட்ணத்துக்கு மேலே யோசிக்க முடியவில்லை. தட்டை விட்டு எழுப்பினார்.

‘சாப்பிடேக்கில்லை கதைக்காதை எண்டு எத்தினை தரம் சொல்றனான், வித்யா. பார் புரைக்கேறினதில் அப்பா சாப்பிடாமலே எழுப்பிப் போட்டார்’

பவளத்தின் ஏச்சு வித்யாவின் காதில் ஏறவில்லை.

‘நீங்கள் இருந்து பாருங்கோ கமல் மாதிரி ஒருத்தன் எங்கோ ஒரு

மூலையில் இருந்து குதிக்கத் தான் போறான். பொன் வேண்டேன், பொருள் வேண்டேன், உனை மட்டும் வேண்டுவேன், எண்டு என்னைக் கல்யாணமும் செய்யத்தான் போறான்'

'வாயை மூடி. படம் பார்த்தால் அங்கேயே எல்லாத்தையும் விட்டுட்டு வந்துட வேணும் கண்டியோ. இப்பிடியே அலட்டிக் கொண்டுந்தியெண்டால் இனிமேல் படம் பார்க்க விடமாட்டன்'.

இந்த முறை பவளத்தின் ஏச்சுக் கொஞ்சம் உறைக்கவே கையை கழுவிக்கொண்டே எழும்பினாள்.

முணுக்.... முணுக்.....

அரிக்கேன் லாம்பு சினுங்கிச் சினுங்கி எரிந்து கொண்டிருந்தது.

'என்ன படுக்காமல் யோசிச்சுக் கொண்டிருக்கிறியள்?'

'இவ்வளவு நாளும் யோசிக்க மறந்ததை இப்ப யோசிக்கிறேன். இந்த வருஷத்துக்குள்ள எப்படியெண்டாலும் மூத்தவளை விலத்திப் போட வேணும்.'

'நினைச்சவுடன மாப்பிள்ளை கிடைக்குதோ, சீதனம் கிடைக்குதே..... ம்.....'

'பிரின்ஸிபல் நாகலிங்கத் தின்ட மூத்த மகனுக்கு சம்பந்தம் பேசுகினம் எண்டு புரோக்கர் ராமச்சந்திரன் சொன்னவன்.'

'பொடியன் காஷியராக வேலை பார்க்கிறான். எங்கடை கொஞ்சச் சீதனத்துக்குச் சம்மதிப்பினமே!'

'நாகலிங்கம் காசை மதிக்காமல் ஆளை மதிக்கிறவர். என்மேல நல்ல மதிப்பும் அன்பும் வைத்திருக்கிறார். கட்டாயம் ஓம் எண்ணுவார் எண்டுதான் நினைக்கிறன்'

அரிக்கேன் லாம்பு இப்போ சினுங்காமல் படுத்தது.

புரோக்கர் ராமச்சந்திரன் திரும்பப் பார்த்தபடி நின்று கொண்டிருந்தார்.

‘இந்த மனிசன் சிவாவை ஏன் இன்னம் காணேல்லை. பத்து மணிக்கு பஞ்சண்ணை கடையடியில் நில் வாறன் எண்டவரை இன்னும் காணேல்லை. நான் போய்க் கதையைத் துடங்குவம் ஆள் பின்னால வரட்டும்.’

கக்கத்துக்குள் கிடந்த குடை விரிய, ராமச்சந்திரன் நடக்கத் தொடங்கினார்.

‘இந்தச் சம்பந்தம் மட்டும் பொருந்தி விட்டுது எண்டால் இரண்டு பக்கமும் கடையி ஐந்நூறு ஐந்நூறு எண்டாலும் அடிக்கலாம். பிள்ளைப் பெத்து இருக்கிற மூத்தவனிட குஞ்சுக்கு துடக்குக் கழிவு அண்டு. அரைப் பவுனில காப்பாதல் போடலாம்’.

ராமச்சந்திரன் நாகலிங்கம் வீட்டை சேர்ந்தார்.

அவர் வீட்டுக்குள் சென்ற அரை மணித்தியாலத்தில் வந்த சீவரட்ணம், அங்கு நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த பேச்சைக் கேட்டதும் அப்படியே ஸ்தம்பித்து நின்று விட்டார்.

‘அப்ப என்ன ஐயா சொல்லுறியள். உங்களுக்குச் சம்மதம் இல்லையே’

‘போயும் போயும் அந்தப் பிச்சைக் காரப் பயலிட்டை என்ன கிடக்கிறது எண்டு போய்ச் சம்பந்தம் செய்யிறது? ஆகப் படிப்புப் படிப்பு எண்டு உயிரை விடுகிறது தவிர தன்ரை பிள்ளைகளுக்கு எண்டு ஏதாவது காசு சேர்த்து வைச்சிருக்குதே!’

‘பாவம் நேர்மையாக உழைச்ச மனிசன். பெட்டையளும் நல்ல பண்பாடு உள்ளதுகள்.’

‘இந்த நேர்மை, பண்பாட்டை விடு ராமச்சந்திரன். பணம் இல்லாதவன் பிணம் கண்டியோ. அதைச் சம்பாதிக்காமல் பெயரைச் சம்பாதித்தால் போதுமே? பெயர் வயிரை நிரப்பிப் போடுமே?’

‘அப்ப உங்களுக்கு விருப்பமில்லையெண்டு சொல்லட்டே’

‘சீ... சீ.... அப்பிடிச் சொல்லாதே! மகனுக்கு வேறு எங்கையோ சம்பந்தம் பொருந்தி விட்டது எண்டு சொல்லு. அதோடை நீயும் குருபரன் ட் முண்டாவது மகளைக் கொஞ்சம் தட்டிப் பாரன். நைஜீரியாவில் இருக்கிறவர் நிறையச் சேர்த்திருப்பார்.’

சீவரட்ணம் வெகு வேகமாக நடக்கத் தொடங்கினார். மனமெல்லாம் சுடுதண்ணியாக எம்பி எம்பிக் கொதித்தது.

‘காசு பெரிசில்லைச் சிவா. உயர்ந்த உள்ளம்.... அதுதான் மனிசனுக்கு வேணும். அதைக் கொண்டு தான் மனிசனை மதிக்க வேணும். மற்ற ஆசிரியர்மார் பணத்தைத் தான் சம்பாதித்திருக்கினம். ஆனால் நீர்..... எத்தனை உள்ளங்களைச் சம்பாதித்திருக்கிறீர்’

பிரின்ஸிபலின் பசப்பான வார்த்தைகள் மூளைக்குள் ஹோ என்று இரைந்தன.

சே..... மனிதன் இவ்வளவு கேவலமானவனா?

‘நீர் ஒரு ஜெண்டில்மேன்’ என்று அடிக்கடி முதுகில் தட்டிக் கொடுத்த நாகலிங்கம் -

‘ஸேர் உங்களை உயிருள்ள வரை மறக்க மாட்டன்’ என்று காரியம் முடிந்ததும் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு கூறிய சுருமார் -

இவர்களிடையில் என்ன வித்தியாசம்?

முன்னவர் தட்டித் தட்டி என்னிடம் வேலை வாங்கிக் கொண்டார்.

பின்னவன் அமுதமுது தன் காரியத்தைச் சாதித்துக் கொண்டான்.

ஆனால் நான்?

‘கமல்வேண்டாம். ஒரு கமக்காரன் எங்களுக்கு வருவானோ பார்ப்பம்’.

பெத்த மகளைப் பெருமூச்சு விட வைத்துக் கொண்டு..... இலட்சியங்கள் என்று பெரிதாக அலட்டிக் கொண்டு நானும் வாழாமல், என் பொறுப்புக்குரியவர்களையும் வாழ வைக்காமல், ஏங்க விட்டுக் கொண்டு -

நிர்வாண மனிசருக்குள்ளே கோவணம் கட்டிக் கொண்டு இருப்பவன் முட்டாள் தானா?

இதழ் - 164

டிசம்பர் -1982

மழைப் பஞ்ச (ம்) ரங்கம்

...

-வடகோவை வரதராஜன்

சி ன்னண்ணை காலை பத்து மணிக்கே மாடுகளை அவிழ்க்கத் தொடங்கிவிடுவார். ஒவ்வோர் மாட்டுக்கும், 'தாவளை' போட்டுக் கேணியடிக்குக் கொண்டு வருவதற்கிடையில் பதினொரு மணியாய் விடும். மாடுகள் என்றால் பொதுவாக எல்லாம் மாடுகள் தானே! இல்லை என்பார் சின்னண்ணை.

மனிதரைப் போன்று ஒவ்வொரு மாட்டிற்கும் தனித் தனிக் குணம் உண்டு.

பட்டியில் அடங்க மறுக்கிற 'சுதந்திர மனப்பான்மை' மாடு, எல்லா மாடுகளையும் கொம்பால் முட்டி ஒடோட விரட்டுகிற 'சண்டியன்' மாடு, சம்பைப் புல் மேயப் பஞ்சிப்படுகிற 'சொகுசு மாடு. மந்தையை விட்டு இரகசியமாக விலத்தி தோட்டங்களுக்குள் புகுகின்ற 'கள்' மாடு. கட்டால் அவிழ்த்ததும் நாலுகால் பாய்ச்சலில் வயலுக்கு ஓட முயல்கிற 'அவசரக்காற' மாடு. அவிழ்த்ததும் தாமதம் காட்டாமல் கன்றுக்கு அண்மையில் சத்தமில்லாமல் போய் பால் கொடுக்கிற 'காரியக்காற' மாடு, கொஞ்சம் மழைத்துமியில் நனைந்ததும், முக்காலும் வாயாலும் நீர் வடிகின்ற வருத்தக்காற மாடு, கொஞ்சம் முரட்டுத்தனமாக நடந்துகொண்டால் பொத்தென விழுந்து படுத்து, எவ்வளவு தான்

முயன்றும் எழும்ப மறுக்கிற பாசாங்கு மாடு. இவை ஒன்றிலுமே கலந்து கொள்ளாமல் தான் உண்டு தன் மேய்ச்சல் உண்டு என இருக்கிற 'அப்புராணி மாடு' இவை அனைத்தையும் ஓர் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்து மேய்ச்சலுக்குக் கொண்டு போய்க் கொண்டு வருகிறதென்றால் அது ஆமான தேகக் கட்டுள்ள ஆம்பிளையாலேயே முடியும்.

சின்னண்ணைக்கு அவ்வளவு பெரிய தேகக் கட்டு கிடையாது. அவர் சுள்ளலாகத் தான் இருப்பார். ஆனால் அத்தனையும் வைரம். வயிறு உட்குழிந்து எக்கி இருக்கும்.

சின்னண்ணையில் 25, 30 மாடுகளும் ஒரு கட்டுப் பாட்டுக்குள் அடங்குவதென்றால் அதன் காரணம் அவரின் தேகக் கட்டல்ல, அவரின் குரல்!

அது என்ன குரல்! சிங்கத்தின் கர்ச்சனை! கோடையின் முழக்கம். ஒரு கட்டை தூரத்திற்கும் கேட்கும்.

'டேய்!' என்றால் குடல் தெறிக்க ஓடுபவனும் ஏதோ அனுமான்ய சக்தி பிடித்து இழுத்தால் போல் திடீர் என நின்று விடுவான். சிறு பிள்ளைகளுக்குக் காற்சட்டை நனையும். அந்தக் குரல் கொண்டு எத்தனை நேரம் கத்தினாலும் சின்னண்ணைக்கு தொண்டை கட்டாது. குரல் பிசிறடிக்காது.

இந்தக் குரல் வளத்தாலேயே சின்னண்ணைக்கு 'குழறி சின்னத்தம்பி' என்றொரு பட்டப் பெயர் உண்டு. குழறி என்றால் சட்டென்ற இனம் கண்டு கொள்ள முடியும்.

சின்னண்ணைக்கு எவ்வாறு வளம் வந்தது? நீர்வேலிக் கந்தன் கோயில் கொடியேறி 10-ம் திருவிழா வேட்டைத் திருவிழா. கந்தசுவாமியார் பருத்தித் துறை வீதியைக் குறுக்காகக் கடந்து வயல் வெளியூடாகக் கோப்பாய்க்கு வேட்டையாடப் புறப்பட்டு வருவார்.

வேட்டைத் திருவிழா ஒரு கோலாகலத் திருவிழா. கந்தசுவாமியார் வயல் வெளியின் மத்தியில் உள்ள தாழம் புதர்கள் மண்டிய நாச்சிமார் கோவில் சுற்றாடலில் வேட்டையாடுவார். சுவாமியாருக்குப் பின்னால் குஞ்சும், குருவானும், இளசும், முதிருமாகக் கொள்ளை சனம், தாமே வேட்டைக்குப் புறப்பட்டால் போல் 'ஹோ ஹோ' சத்தங்கள்.

எல்லா மனிதனும் மனதளவில் வேட்டையாடிகள் தான். கல் கொண்டு

முயல் கொன்ற கற்கால மனிதன் எல்லா நவயுக மனிதனிலும் ஒரு முலையில் பதுங்கி இருக்கிறான். வேட்டைக் கதைகளையும், வீரதீரக் கதைகளையும் படிப்பதன் மூலம் அல்லது கேட்பதன் மூலம் ஓர் மெய்யான கற்பனையில் தாமும் வேட்டையாடி வீரபராக் கிராமங்கள் செய்து இந்தக் கற்கால மனிதனுக்கு ஒவ்வோர் மனிதனும் தீனி போடுகிறான்.

அதிர்ஸ்டவசமாக. இந்த நீர்வேலி - கோப்பாய்க் கிராம மக்களுக்கு முருகனுடன் கூட்டுச் சேர்ந்து வேட்டையாடி மகிழ்கின்ற நிஜ சந்தர்ப்பமே 10-ம் திருவிழா. ஒரு வேளை இந்த மனோ தத்துவம் அறிந்தே எமது மூதாதையர்கள் வேட்டைத் திருவிழா என்றே ஒரு திருவிழாவை உருவாக்கினார்கள்.

வயது வித்தியாசம் இல்லாமல் இந்த மன வேட்டையாடிகள் தங்கள் கற்கால மனிதனை வெளிக் கொணர்ந்து, ஆக்ரோசத்துடன் தாழம்பற்றைக்கு கற்களை வீசுவர். தாழம் புதரைச் சுற்றி மூச்சிரைக்க ஓடுவர்.

மாலை மயங்கி வரும். அந்த மைம்மல் பொழுதில் அலங்கார தீபங்களுடன் முருகனும், பட்டுடை தரித்த மன வேட்டையாடிகளும் கண்கொள்ளாக் காட்சி தருவர்.

எங்கும் ஹேய், ஹேய் என்ற சத்தம். கலை, எறி, கொல்லு, வெறிக் கூச்சல்கள்.

நெல்லறுப்பு முடிந்து நில ஈரத்தில் வயல் வெளியில் விதைக்கப் பட்டிருக்கும் பயறு காய்ந்து முற்றத் தொடங்குகிற பருவம். எல்லா வயலும் துவள் படும். எல்லார் வாயிலும் பச்சைப் பயற்றின் பால்வாசனை மணக்கும்.

சுவாமி வேட்டையாடிய களைப்புத் தீர இலுப்பையறப் பிள்ளையார் கோவில் முன்றலில் இழைப்பாறுவார். களைத்த வேட்டையாடிக்கு அவலும், சுண்டலும், வாழைப் பழமும், சாமக்கரைத் தண்ணீரும் வழங்கப் படும். அதன் பின்னர் 'ஓ' வென்று விரிந்திருக்கிற வ்யல் வெளியில் பொய்க்கால் குதிரையாட்டம் தொடங்கும்.

சனங்கள் வட்டமாகக் குழுமி நிற்க மையத்தில் பொய்க்கால் குதிரைகள் ஆடத் தொடங்கும். அப்போதுதான் சின்னண்ணையின் உதவி அங்கு தேவைப் படும்.

ஆட்டத்தைப் பார்க்கும் ஆவலில் சனங்கள் நெருங்க நெருங்க வட்டம் சிறுக்கும். குதிரைகள் கணைக்கும். ஒன்றுடன் ஒன்று மோதும். கோபத்தில் உயரத் துள்ளும். சிறுத்து வருகிற வட்டத்தின் எல்லை வரை வந்து பிருஷ்டத்தால் சனங்களைத் தள்ளும்.

இந்தச் சனங்களை ஒழுங்கு படுத்துவதுதான் சின்னண்ணையின் வேலை' கையில் ஒப்புக்கு ஒரு கம்புடன் சின்னண்ணை 'ஹேய்' என்று ஓர் கர்ச்சனை போட்டபடி வந்தால், கூட்டம் தானாய் ஒதுங்கும். குதிரையாட்டம் முடியும் வரை சின்னண்ணையின் இந்த 'ஹேய்' கர்ச்சனையும், 'டேய்!' சத்தமும் சனங்களை கட்டிற்குள் வைத்திருக்கும்.

இந்தச் சனம் அடக்கும் வேலையே சின்னண்ணையின் குரலை அகட்டி அகட்டிக் கொடுத்தது.

'குழறி' என்பதற்கு என்னுமோர் காரணம் உண்டு.

சின்னண்ணை முன்னிற்காமல் ஊரில் எந்த நல்லது கெட்டதும் நடக்காது. சின்னண்ணை வராமல் எந்தச் சவமும் சுடலை போனது கிடையாது.

ஆள் முடியப் போவதற்கு அறிகுறியாக சேடம் இழுக்கத் தொடங்கவே சின்னண்ணை ஆஜர் ஆகி விடுவார். ஆள் கண் முடியதும், கண் வாய் பொத்தி, சிவனின் கடைசி நேரப் பயத்தால் வெளியேறிய மலசலங்களை அப்புறப் படுத்தி, கால் கட்டு, வாய்க் கட்டுக் கட்டி, குத்துவிளக்கேற்றி.... இத்தியாதி கருமங்களையும் யாரும் சொல்லாமலே செய்து முடித்ததும் உடையவரிடம் 'குழறட்டே?' என்று கேட்பார். அவர் தலையசைத்ததும் 'ஐயோ என்றை ஐயோ' என்ற ஒரு பயங்கரக் குரல் சின்னண்ணையின் கண்டத்தில் இருந்து புறப்பட்டு ஒரு மைல் சுற்று வட்டம் வரை போகும். இந்த அசுரக் குரலைக் கேட்ட குழந்தைகள் தாய்மாரின் மடிக்குள் புகுந்து கொண்டு வீரிடும்.

இந்தக் குலை நடுங்க வைக்கிற குரல் வந்த திக்கை வைத்துக் கொண்டு ஊர்ச் சனங்கள் இன்ன வீட்டில் இழவு என ஊகித்துக் கொண்டு வரத் தொடங்குவர். இந்தக் குழறல் கலையாலும் சின்னண்ணைக்கு குழறி என்ற பட்டப் பெயர் வந்திருக்கலாம்.

மாடுகளுடன் சின்னண்ணை பலவித சுருதி பேதங்களுடன் பேசுவார். சின்னண்ணையின் ஒவ்வொரு மாட்டிற்கும் ஒவ்வொரு பெயருண்டு.

மயிலை, வெள்ளைச்சி, சிவப்பி, கறுப்பி, நரைச்சி என்று நிறங்களைக் கொண்ட பெயர். சுட்டிச்சி நெற்றியில் சுட்டி உள்ளது. மொட்டைச்சி கொம்புகள் இல்லாதது. ஆடுகொம்பி இரண்டு கொம்புகளும் சுயாதீனமாக அசையக் கூடியவை, மலடியன் கண்டு - ஆறு வருடங்கள் கண்டுபடாமல் இருந்த பசுவொன்று, ஏழாம் வருடம் கருத்தரித்து ஈன்ற காளைக் கன்று. தலை சுழற்றி - சுட்டில் இருக்கும் போது தலையை வலம் இருந்து இடமாக எப்போதும் சுற்றிக் கொண்டிருக்கும் மாடு. இவ்வாறு தனித் தனி அடையாளங்களைக் கொண்ட பெயர்கள்.

ஒவ்வொரு மாட்டிற்கும் தங்கள் பெயர் தெரியும். 'ஐந்து முலைச்சி நில' என்றால் மற்ற மாடுகள் போக ஐந்து முலைச்சி நிற்கும்.

மேய்ச்சலுக்கு மாடுகளை அவிழ்க்கும் போது சின்னண்ணை அவற்றிடம் செல்லம் பொழிவார். அப்போது அவரின் குரலைப் புதிதாக கேட்கிறவர்கள் இவரா அந்தச் சிம்ம கர்ஜனைக் காரன் என்று ஆச்சரியப்படுவார்.

'ஓ....வ்....ஓ.... வ்! கொஞ்சம் பொறடி, ச்... சீக் நக்காதை சனியன். உமக்கு அவ்வளவு அவசரமோ' என்று அவர் மாடுகளுடன் குலாவும் போது குரல் இளகிப் பாகாக இருக்கும்.

அன்று சின்னண்ணையின் மாடுகள் இலுப்பையடிப் பிள்ளையார் கோவில் கேணியடிக்கு வரும்போது மணி பதினொன்று. மாடுகள் கேணியில் இறங்கி நீர்குடித்தன. அவசரம் அவசரமாக கேணியில் இறங்கி மாடுகள் ஆறுதலாக வெளியே வந்தன.

அதுவரை அனலாகப் பொரிந்து கொண்டிருந்த வெய்யில் மறைய, இருந்தால் போல் கிழக்கே மப்புக் கட்டியது. கிழக்கு மூலையில் கோப்பாய்க் கடலுக்கு மேலே வானம் இருளத் தொடங்கியது. அனலை வாரி இறைத்த காற்று திடீர் எனத் தணிந்து திசை மாறி வடக்கு நோக்கி வீசத் தொடங்கியது.

சின்னண்ணை வலதுகையைப் புருவ மேட்டின் மேல் வைத்து 'சன்சேட்' ஆக்கிக் கொண்டு வானத்தின் கிழக்கே பார்த்தார். இருண்டிருந்த கிழக்குப் பகுதியின் குல் கொண்ட மேகங்கள் சிறிது சிறிதாக மேற்கு நோக்கி நகரத் தொடங்கின. ஆனாலும் மேற்குப் பகுதியில் இன்னமும் வெய்யில் எறித்துக் கொண்டே இருந்தது.

சில மாடுகள் தம் மூஞ்சையை மேலே தூக்கி மோப்பம் பிடித்தன. பெருமழை வரக்கூடிய அத்தனை சாத்தியக் கூறுகளும் சின்னண்ணைக்குத் தென்பட்டன.

சின்னண்ணை மாடுகளை மறுபடியும் பட்டி நோக்கித் திருப்ப முற்பட்டார். மேய்ச்சலுக்கு எனப் புறப்பட்ட மாடுகள் மேய்ச்சல் இல்லாமல் பட்டிக்குத் திரும்ப மறுத்தன. மாடுகள் பட்டினியால் கிடந்தாலும் பரவாய் இல்லை. ஆனால் இந்த முதல் மழையில் நனையக் கூடாது, இதில் சின்னண்ணை வலு கண்டிப்பு.

கடும் வரட்சிக்குப் பின் பெய்கின்ற முதல் மழை சூட்டைக் கிழப்பி விடுகிறதென்றும் அந்த முதல் மழையில் நனைகின்ற மாடுகள் நோய்வாய்ப் படுகின்றன என்றும் சின்னண்ணை சொல்வார். வரட்சியின் பின் முறையாக இரண்டு மழை பெய்து பூமி ஆறிச் சூடு தணிந்தபின் பெய்கிற மழையில் 24 மணித்தியாலமும் மாடுகள் நனையலாம். ஆனால் முதல் மழையில் நனையக் கண்டிப்பாய் சின்னண்ணை விடமாட்டார்.

அத்தனை மாடுகளையும் பட்டிக்குத் திருப்பி வந்து கொட்டிலினுள் கட்டி முடிக்கும் போது சின்னண்ணை நன்றாய்த் தான் களைத்துப் போனார். ஆனால் முதல் மழையில் மாடுகளை நனைய விடாமல் காப்பாற்றிய பெருமிதம், அவரின் வெள்ளைத் தாடி மண்டிய முகத்தில் தெரியாவிட்டாலும் கண்களில் தெரிந்தன.

அந்த முறையைப் போல கோடை ஒரு முறையும் கொழுத்தியதில்லை. பருவ மழை பிந்தி இன்று தான் குறி காட்டுகிறது. இந்த ஒரு மாதமும் கொழுத்திய வெய்யிலின் வேகரம் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. பகலும் இரவும் வித்தியாசம் இன்றி நிலம் கொத்துப் பாலையாய்க் கிடந்தது. பவனம் எந்த வித அசைவும் இன்றி இறுகி, மரங்கள் அசையாது வானத்து நீருக்கு இரங்கி நின்றன.

கோப்பாய் கிராமத்தின் களிமண் பூமி, பாளம் பாளமாக வெடித்து நீருக்கு வாய் பிளந்து நின்றது. சப்பைப் புற்கள் கருகி மாடுகள் மேயமுடியாமல் அங்குமிங்கும் அலைந்து வானத்தை நோக்கிக் கத்தின, நாச்சிமார் கோவில் தானை மரங்களின் அரிவாள் போன்ற இலைகள் கூடப் பழுத்துப் பொன் நிறமாகிவிட்டன.

பருவம் பொய்த்து ஒரு மாத காலமாய் அவிச்சலும் புளுக்கமுமாய் உறுத்திய கால நிலை இன்ற தான் சற்று நெகிழ்ந்து கொடுத்தது. புளுக்கம் தாங்க முடியாது பெண்கள் தங்கள் மார்புச் சட்டையையும், முதுசுக் சீலையையும் அடிக்கடி இழக்கி விடுவது போன்று ஏறக்குறைய ஒரு மாதத்தின் பின்பு மரங்கள் தங்கள் இலைகளை ஊதத் தொடங்கிய காற்றில் இழக்கி விட்டன.

பெருமழை கொட்டத் தொடங்குவதற்குரிய அத்தனை ஆயத்தங்களும் தென்பட்டன. ஆனால், அத்தனையும் ஏமாற்றத்தில் முடிந்தது.

பதினொரு மணிவாக்கில் கருக்கட்டிய மேகங்கள் மெல்ல மெல்ல அசைந்து இரண்டு மணியளவில் மேற்கே சென்று மறைந்தன. இரண்டு மணியின் பின் வானம் நிர்மலமாகப் பவன மண்டலம் பழைய படி இறுகி விட்டது. வாடிச் சோர்ந்து மரங்கள் மீண்டும் அசையாது வானத்து நீர் வேண்டி பிரார்த்தனையில் இறங்கின. அன்று இரவு வடக்கு மூலையில் மின்னல்கள் மின்னத் தொடங்கின. மழைக் கிண்ணிகள் உயர் ஸ்ருதியில் இரைந்தன. கிணற்றுத் தவளைகள் முதல் மழைக்கும் கட்டியம் கூறி 'றிக் றிக்' பாடின. வெளவால்கள் தெற்கிலிருந்து வடக்காகப் பறந்தன.

ஆனாலும், அன்றிரவு மழை பெய்தது.

அடுத்த நாள் சின்னண்ணை காலையில் மாடுகளைத் தரவைக்குக் கலைத்துக் கொண்டு போனார்.

இரண்டரை மணியளவில் இருந்தாற் போல் வானம் இருண்டது. இறுகிய பவனம் மேலும் இறுகி அவித்துக் கொட்டியது. மழை வருவதை முன்கூட்டி உணர்ந்த குக்குறுப் பாச்சான்கள் அவலக் குரலில் கத்தியபடி வேகமாகப் பறந்தன.

சின்னண்ணை அவசரம் அவசரமாக மாடுகளைச் சாய்க்கத் தொடங்கினார். முதல் மழை பேயாகக் கொட்டப் போகிறது. அதற்குள் மாடுகள் பட்டிக்குப் போய்ச் சேரவேண்டும். வயிறார மேயமுன் திருப்பிக் கலைக்கின்ற தம் எஜமானின் கட்டளைக்கு கீழ்ப்படிய மாடுகள் மறுத்தன. மாடுகளைக் குரலாலேயே அடக்கியாளுகிற சின்னண்ணை வழமைக்கு மாறாக அன்று நாச்சிமார் கோவில் பூவரசுக் கம்பொன்றைப் பிடுங்கி சில மாடுகளுக்கு 'சுரீர்.... சுரீர்' என வைத்தார். 'ஓடு கெதியாய் ஓடு! மழைக்கு முன்னம் கெதியாய்ப் போ!'

அடிப்பட்ட மாடுகள் ரோசம் கொண்டன. புழுதி கிழப்பிக் கொண்டு பட்டிக்கு விரைந்தன. அத்தனை மாடுகளையும் கொட்டிலில் அதனதன் இடத்தில் கட்டி முடித்து நாரியை நிமிர்த்திய போது, மழை மேகங்கள் மேற்காய் நகர்ந்து விட்டன.

சின்னண்ணை எரிச்சலுடன், காறி உமிழ்ந்தார். மாடுகளை இனித் திரும்பவும் வயலுக்கு ஓட்டிச் செல்வதென்பது முடியாத காரியம். இன்று மாடுகள் வாழை இலையுடன் அரை வயிற்றை நிரப்ப வேண்டியது தான்.

ஏறத்தாழ ஒரு கிழமை வரை மழை கண்ணாமூச்சி காட்டி சின்னண்ணையை அலைக்கழித்தது. மாடுகளை வயலுக்கு ஓட்டிச் செல்வதும் பின் மழைக்குறி கண்டதும் மாடுகளைக் கலைத்து வருவதுமாக சின்னண்ணை நன்றாய்த் தான் களைத்துப் போனார்.

தொடர்ந்து வெய்யில் கொழுத்திக் கொண்டே இருந்தது.

ஆனால், மழைக் கிண்ணிகள் இரைச்சலை நிற்பாட்டவில்லை. மாரிகாலத்தில் கோப்பாய் வயல் வெளி எங்கும் குளமாய்த் தேங்கி நிற்கும் தண்ணீரில் உணவு தேடி வளவை நோக்கி வருகின்ற சைபீரியக் குள்ள வாத்துகளும், கொக்குகளும் தமது கணக்கில் இம்மியும் பிசகாது வயல் வெளியில் படை படையாக வந்து இறங்கத் தொடங்கின. பருவ மழை பொய்த்த கதை, அவைகளுக்குத் தெரிய நியாயம் இல்லைத் தானே!

தண்ணீர் இல்லாத வயல் வெளியில் அவை கிழித்து வீசப் பட்ட வெள்ளைப் பேப்பர்கள் போல உணவு எதுவும் இன்றி அங்கும் இங்கும் அலைந்தன. மாணைப் புல் வெளியிலும், கொக்கை நீரிலும் பார்த்தால் தானே அழகு.

இலுப்பையடிப் பிள்ளையாரா கோவில் கேணியின் நீர் மட்டம் இருந்தால் போல் உயர்ந்து முதற் படையைத் தொட்டது. வயல் வெளியில் மருந்துக்குக் கூட நீர் இன்றி 'பொடு தலை' யும் 'பிரமியும்' முளைத்திருந்த துரவுகளில் மழை பெய்யாமலே இரவோடு இரவாக அரையடித் தண்ணீர் வந்து விட்டது.

மழை பெய்ய முன்பு இவ்வாறு கோப்பாய் கிராமப் பகுதியின் நீர் நிலைகளில் திடீர் நீருயர்வது ஒன்றும் அசாதாரணமானதல்ல.

அன்று என்றும் இல்லாதவாறு புழுங்கி அவிந்தது. பிள்ளையார் எறும்புகள் பிரகாசமான வெய்யிலில் அவசரம் அவசரமாக மூட்டைகளைக்

காவிக் கொண்டு மேட்டுப் பகுதிக்கு விரைந்தன.

அன்றும் சின்னண்ணை வழக்கம் போல மாடுகளைச் மேய்க்கத் தொடங்கினார். வலசை வந்த கொக்குகளும், நாரைகளும் மாடுகளின் பின்னால் உண்ணி பொறுக்குவதற்காக அலைந்தன.

இருந்தால் போல் தென்கிழக்கு மூலையில் மின்னல் பளீரீட்டு மேகம் முழங்கியது. கருக்கொண்ட மேகங்கள் விரைவாகச் சாடத் தொடங்கின.

ஆனால் சின்னண்ணை இன்றும் ஏமாறத் தயாரில்லை. மாடுகள் வழக்கம் போல உற்சாகமாக வயலுக்கு விரைந்தன. இறுகி இருந்த பவனம் இருந்தாற் போல் இழகியது.

திடீர் என காற்று ஒரு சுற்றுச் சுற்றிக் குப்பை கூழங்களை வாரிக் கொண்டோடியது. மிக மிக வேகமாய் மழை மேகங்கள் திரண்டு வந்தன. சுழன்று அடித்தது, காற்று. சிறிது சிறிதாக உக்கிரம் கொண்ட கோப்பாய் கடல் வெளியில் வெள்ளை மண்ணும் உப்புப் பொடிகளும் பெரும் புகாராகப் பறந்தது இங்கிருந்தே தெரிந்தது.

இருந்தாற் போல் ஆலங்கட்டிகள் சடசட என விழத் தொடங்கின. ஒவ்வொரு துளியும் ஒவ்வோர் ஈயக் குண்டு. சின்னண்ணையின் வெற்று மேனி இந்தக் குண்டுத் தாக்குதல் தாங்க முடியாது நோவெடுத்தது. அவர் அவசரம் அவசரமாக மாடுகளைப் பட்டி நோக்கி விரட்டத் தொடங்கினார்.

சீறிச் சுழன்றடிக்கும் காற்றும் ஆலம் கட்டி மழையும் மூன்று அடி தூரத்துக்கு அப்பால் பார்வைப் புலனை மறைத்தன. கோப்பாய்க் கடலுக்கு அப்பால் கைதடி வெளியில் மழை சோனாவாரியாப் பெய்கிற சத்தம் பேய் இரைச்சலாகக் கேட்டது.

இலுப்பையடிப் பிள்ளையார் கோவிலடிக்கு வருவதற்கிடையில் சின்னண்ணை தெப்பமாக நனைந்து விட்டார். புழுதி மணமும் மாடுகளின் பட்ட மழை நீர் கிழப்பிய மாட்டு வாசனையும் ஒரு கதம்ப வாசனை உலகைச் சிருட்டித்தன.

சின்னண்ணை மாடுகளைக் கொட்டிலில் கட்டிவிட்டு வேர்வையும், புழுதியும், மழைநீரும் சேர்ந்து கரகரத்த உடலை நீராட்டக் கேணியடிக்கு வந்தார்.

காற்று இன்னமும் உக்கிரத்துடன் வீசிக் கொண்டிருந்தது. கங்குமட்டைகளும், காவோலைகளும், தென்னம் பாளைகளும் காற்றின் வேகத்தில் பிடி கழன்று காற்றில் சிறிது தூரத்திற்குக் கொண்டு செல்லப் பட்டு வீழ்ந்தன.

கோவில் கேணியில் முழுகிக் கொண்டிருந்த சின்னண்ணை வருணபகவானுக்கு நன்றி சொல்லி, கிழக்கு நோக்கி கைகூப்பினார். கூப்பிய கை தாழ்ந்தது.

வேகம் வேகமாக வந்த மழை மேகங்கள் வேகம் வேகமாக காற்றில் ஊதித் தள்ளப் பட்டு மேற்கே விரையக் கிழக்கு வெளுத்தது. சிறிது நேரத்தில் சூரியன் சிரித்தான்.

சூரியன் சிரிப்பதைக் கண்ட சின்னண்ணைக்கு ஆவேசமே வந்து விட்டது. காறி 'த்.....தூ' எனத் துப்பினார். விரைவு விரைவாகக் கேணியை விட்டு வெளியே வந்தார். கோவிலுக்கு முன்னால் கொட்டிக் கிடந்த மண்ணில் பிடியெடுத்து ஆவேசத்துடன் ஊதியெறிந்தார்.

'இன்னும் மூண்டு நாளேக்கை நீ இறங்காட்டிப் பேந்து உன்னை இறங்கவிட மாட்டன்! ஓ! பார்த்துக் கொள். இது விளையாட்டில்லை. மூண்டு நாளேக்கை நீ இறங்க வேணும்! இல்லாட்டித் துளியும் இறங்க விடமாட்டன்' ஆவேசத்துடன் சின்னண்ணை பெரும் குரலெடுத்துக் கத்தினார். இன்னும் இரண்டு பிடி மண்ணெடுத்து தூற்றி எறிந்தார்.

மழைக்கு ஒதுங்கிக் கோவில் முகப்பில் நின்ற சாணகம் பொறுக்கும் பெண்களும், தோட்டத்தால் மண்வெட்டியுடன் வந்து ஒதுங்கிக் கொண்டவர்களும் சின்னண்ணை யாருடன் இப்படி ஆவேசமாகச் சப்தமிடுகிறார் என அறியாமல் திகைத்து நின்றனர்.

சின்னண்ணை மடியில் வைத்திருந்த புகையிலைச் சுருளைக் கசக்கி எறிந்தார். தலை உணர்த்த வைத்திருந்த சால்வையை உதறிக் கோவில் முன் விரித்தார். விரித்த சால்வையுடன் தலையிலிருந்தும், தாடியில் இருந்தும் நீர் முத்துக்கள் சொட்டச் சொட்ட அமர்ந்து கொண்டார்.

கோவிலில் நின்ற சனம் திடுக்குற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. சின்னண்ணையின் நெருங்கிய கூட்டாளியான 'கெந்தல்' தம்பர், சின்னத் தம்பி உதென்ன விசர்வேலை பார்க்கிறாய்?' என்றார். சின்னண்ணை

யாருடனும் பேசவில்லை. சட யோகிபோல் சம்மணம் இட்ட நிலையில் கோயில் முன் உட்கார்ந்திருந்தார்.

மாலை மயங்கி வந்தது. சின்னண்ணை எழும்பவில்லை. காற்றும் இன்னும் உக்கிரத் துடனேயே வீசிக் கொண்டிருந்தது. அந்த ஊதல் காற்றில் வெற்று மேனியுடன் இரவு முழுவதும் கொடுக்கிக் கொண்டு தன் பிடிவாதத்துடன் இருந்தார் சின்னண்ணை.

சின்னண்ணை மழையுடன் சபதம் போட்டு கோயில் வாசலில் விரதம் இருக்கும் செய்தி இரவோடு இரவாக ஊரெல்லாம் பரவி விட்டது.

மறு நாள் கிழக்கு வெளித்தது. அன்று இரவு முழுவதும் வேகத்துடன் வீசிய காற்று எங்கோ ஒழிந்து கொண்டது. பவனம் பழையபடி இறுகிக் குமைந்தது.

சின்னண்ணையைப் பார்க்க அனேக சனங்கள் கோவில் வாசலில் கூடினர். சின்னண்ணை யாருடனும் பேசாமல் தாடியை நிமிண்டியபடி உட்கார்ந்திருந்தார். எந்நேரமும் வாய்நிறையப் புகையிலையைக் குதப்பி 'புளிச் புளிச்' எனத் துப்பும் அவர் அன்று இரவு முழுவதும் புகையிலையைத் தொடவேயில்லை.

எட்டு மணியளவில் கோவில் குருக்கள் வந்து இந்தக் கூத்தைப் பார்த்தார். கோவில் திறந்து பூசை செய்தார். பூசை செய்த கையொடு சின்னண்ணைக்கும் இரண்டு பூப்போட்டு தீர்த்தமும் தெளித்து, 'எழும்பு சின்னத்தம் பி! இனி மழை வரும்' என்றார். சின்னண்ணை அசையவில்லை.

அன்று என்றுமில்லாத வாறு வெய்யில் அகோரம் கொண்டது. 'பாட்டு' வெய்யில் சின்னண்ணையில் உடலைப் பொசுக்கித் தள்ளியது. அவர் உடல் முழுக்கச் சலம் சலமாக வியர்த்து வடிந்தது.

இந்தக் கன்றாவியைப் பார்க்கச் சகிக்காத 'கெந்தல்' தம்பர் அவசரம் அவசரமாக நாலு பூவரசம் தடிகளை நட்டு, பச்சை ஓலையால் நாலு கிடுகு பின்னிமேலே போட்டு, சின்னண்ணைக்கு மேலே சின்னப் பந்தல் ஒன்று போட்டார்.

கொள்ளை சனம் அந்தக் கொழுத்தும் வெய்யிலிலும் சபதம் போட்டு உண்ணாவிரதம் இருக்கிற சின்னண்ணையைப் பார்த்துப் போனார்கள்.

சிலர் அவருக்கு இரண்டு பூப்போட்டு கும்பிட்டுச் சென்றனர்.

அன்று மழை வருவதற்குரிய எந்த அறிகுறியையும் காணவில்லை. மழைக்கிண்ணிகள் தம் இரைச்சலை நிற்பாட்டி விட்டன. ஒற்றைக் காகம் மட்டும் எங்கோ தொலைவில் இருந்து, விட்டு விட்டுக் கரைந்தது. நேற்றுத் துமித்த மழை ஈரம் அடியோடு காய்ந்து, கோப்பாய்க் கடல் வெளியில் புழுதி பறந்தது.

சின்னண்ணையின் மாடுகள் மேய்ச்சல் இன்றிப் பட்டியில் நின்று முறைவைத்துக் கத்தின. பாவம் இந்த வாய் இல்லாச் சீவனங்களுக்காவது மழை பொழிந்து, சின்னண்ணை விரதத்தை கலைக்க மாட்டாரா? எனச் சனம் பரிதவித்தது. கெந்தல் தம்பர் 'விசரன் வெறும் விசரன் கடவுளோடை சபதம் போட்டு வெல்லேலுமே?' எனப் புறுபுறுத்தபடி மாடுகளுக்குக் கொஞ்சம் வாழையிலை வெட்டிப் போட்டார்.

வானம் வழித்துத் துடைத்து விட்டால் போல் எவ்வித கவலையும் இன்றி நிர்மலமாய் இருந்தது.

வீடுகளுக்குள் இருந்தவர்களுக்கே தாகம் வறட்டி எடுக்கச் செம்பு செம்பாக நீரை மண்டினர். சின்னண்ணை பிற்பகல் இரண்டு மணியளவில் கிணற்றில் தண்ணீர் அள்ளி வயிறு நிறையக் குடித்தார். பின்பு பழையபடி இருந்த இடத்தில் வந்து அமர்ந்து கொண்டார்.

மூன்றாம் நாளும் வெய்யில் வறளக் காய்ச்சியது. இரண்டு கிழமையாக் குறிகாட்டிய மழை குறிகாட்டாது ஒழிந்து கொண்டது ஆனிமாதத்து வெய்யில் போல் சூரியன் சுட்டெரித்தது. வெய்யிலின் வேகம் தாங்கமாட்டாத காகம் ஒன்று எங்கோ ஒரு மரக்கிளைக்குள் ஒழிந்தபடி சோகமாய்க் கரைகிறது.

நாளை விடியலுக்குள் மழை பெய்தாக வேண்டும்! பெய்யா விட்டால் சின்னண்ணையின் நிலைப்பாடு என்ன? சனங்களுக்கு இதே கதையாக இருந்தது 'இன்று மழை வருமா? சின்னண்ணை எழும்புவாரா?' என்று சனங்கள் அடிக்கடி வெற்று வானத்தைப் பார்த்துக் கண் கூசினர். ஓர் இளவட்டங்கள் வைக்கோலில் கொடும்பாவி யொன்று கட்டி, 'கொடும்பாவி சாகாளோ..... கோடி மழை பெய்யாதோ, மாபாவி சாகாளோ.....மாரிமழை பெய்யாதோ' எனக் கத்தியவாறு ஊர் முழுவதும் இழுத்து.... வந்து சுடலையில் போட்டுக் கொழுத்தினர்

பிற்பகல் ஒரு மணியாகிவிட்டது. வானத்திடம் எந்தவிதஇரக்கக் குறியையும் காணவில்லை. தாங்கொணா வெய்யில் பூமியைப் பழுக்கக் காய்ச்சியது.

சனங்களிடையே மெல்லிய பயமொன்று பதட்டமா உருவெடுத்தது. என்ன இருந்தாலும் எங்கடை சின்னண்ணை அல்லவா?

பிற்பகல் மூன்று மணிவாக்கில் ஓர் இராட்சதக் கரும் பறவை சூரியனை மறைத்தாற் போல் திடும் என வானம் இருண்டது. எந்தவித முன்னறிவிப்பும் இன்றித் திடீரென வானம் பொழியத் தொடங்கியது. வடகிழக்கு மூலையில் மின்னல்கள் வெட்டி அடித்தன. கோடை இடி கொடூரமாக முழங்கியது. இடிச் சத்தத்திற்கு வெருண்ட குயில்கள் அவலமாய்க் கத்தியபடி பறந்தன.

ஆயிரம் ஆயிரம் யானைகள் எங்கிருந்தோ வந்தாற் போல் கருமுகில்கள் கூடி அவற்றின் தும்பிக்கை போன்ற பாகம் கீழிறங்கி மழை சோனாவாரியாகக் கொட்டித் தள்ளியது. வறண்ட பூமி புதுநீரைக் குடித்துக் குடித்து புளகாங்கித்தது.

கொட்டும் மழையில் ஊர்ச் சனம் குடை கூட இல்லாமல் கோவில் முன் கூடிக் கூத்தாடினர். 'அரோகரா, அரோகரா' என்ற சத்தம் வானைப் பிழந்தது. யாரோ 'சின்னண்ணைக்கு அரோகரா' எனக் கத்த சனம் குதூகலிப்புடன் திரும்பக் கத்தினர்.

ஆனால் சின்னண்ணை எழும்பவில்லை. வானமே பொத்துக் கொண்டது போல, மழை பொழிந்து கொண்டே இருந்தது. இடி இடித்து மழை முகில்களைக் 'கீழே இறங்கு' என வெருட்டித் தள்ள..... பயத்தில் வழி தடுமாறிய முகில்களுக்கு மின்னல் வெளிச்சம் காட்டி மழை குமுறிக் குமுறிப் பொழிந்தது.

ஆசை தீர நீரை உட்கொண்ட பூமி இனிக் காணும் என உட்கொள்கையை நிறுத்த மழைநீர் சிறிது சிறிதாக சேரத் தொடங்கியது. பின் பள்ளத்தை நாடி ஊர்ந்தது.

றோட்டுக்கு மேற்கே செம் மண் பூமியில் பெய்த 'செம்புலப் பெய்யல்' நீர் சிறு ஓடையாகி மகிழடிப் பிள்ளையார் கோவில் கேணியை நிறைத்தது. கேணி நிறைந்ததும் வெள்ளம் மீண்டும் ஓடி வெள்ளவாய்க்கால் ஊடாக வயலை நோக்கி விரைந்தது.

வரத்து வெள்ளம் கோவிலடி ஒழுங்கையாலும் நுரைத்து வந்தது.

ஒழுங்கையால் வெள்ளம் வரத் தொடங்கத் தான் சின்னண்ணை எழுந்தார்.

‘அரோகரா’ என்ற ஒரு பிளிறல் அவரின் கண்டத்தில் இருந்து பிளந்தது. இடிச் சத்தத்தை அமுக்கியது.

சனம் ‘அரோகரா’ எனப் பதில் குரல் கொடுத்து ஆவேசக் கூத்தாடியது. சின்னண்ணை கோவில் கேணியில் இறங்கி இரண்டு ‘முங்கு’ முங்கினார். பின் கோவிலினுள் நுழைந்து நெடுஞ்சாண் கிடையாக விழுந்து கும்பிட்டு விட்டு வீட்டை நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

மழை தொடர்ந்து பேயாகப் பொழிந்து தள்ளிக் கொண்டிருந்தது. அன்று எல்லார் வீட்டிலும் சின்னண்ணை சபதத்தைப் பற்றிய கதையே பக்தி பரவசத்துடன் அடிபட்டுக் கொண்டிருந்தது.

எங்கள் வீடு மட்டும் விதி விலக்கா என்ன? எதற்கும் பகுத்தறிவு வாதம் புரிகிற மாமாவை நான் சீண்டினேன்! மாமா தாடிக்குள்ளால் சிரித்தார்.

‘விசரன் குழறி வெறும் விசரன்!..... தான் விசரனாகின தோடை நிலலாமல் சனத்தையும் விசராக்கிப் போட்டான். உனக்கு மழைப் பஞ்சாங்கம் என்கிற ஒண்டு இருக்குத் தெரியுமே? அதிலை விஞ்ஞான முறைப்படி வானிலை அவதானிப்பு நிலையம் ஒவ்வொரு வருடமும் எந்தெந்த மாதத்தில் எந்தெந்தத் திகதிகளில் எத்தனை அங்குல மழை பெய்தது எனக் குறிச்ச வைச்சிருக்கு. ஒண்டு ரெண்டு வருசமில்லை. கடந்த ஐம்பது வருச ‘ரெக்கோட்டுகள்’ இதிலை இருக்கு என ஓர் புத்தகத்தைத் தூக்கிப் போட்டு பிரித்துக் காட்டினார்.

இந்த ‘ரெக்கோட்டு’களின் படி மழை ஒரு ஒழுங்கான கிரமத்துடனே தனக்குத் தானே ஓர் ஒழுங்கு அமைத்துப் பெய்யுது. இந்தத் தரவுகளின் படி இந்த வருசம் மழை ஒரு மாதம் பிந்தித்தான் தொடங்கும். கிட்ட முட்ட இண்டைய திகதியை அண்டித் தான் மழை பெய்யும். அத்தோடை இண்டைக்கு அமாவாசையெல்லோ. மாதமும் இண்டைக்குப் பிறக்கிற மாதப்பிறப்புமெல்லே. மழை எப்படிப் பெய்யாமல் போகும். சபதம் போடுகிறாராம் சபதம்!

மூன்று நாளைக்குள்ளை பெய்யாட்டி ஒரு துளியும் இறங்க விட மாட்டாராம். இவர் பெரிய அகத்தியர்! மழையை வா வெனவும், போ வெனவும் மூண்டு நாள் தவணை கழிந்து நாளைக்கு மழை பெய்திருந்தால் குழறியின்றை சாயம் கழண்டிருக்கும். பெய்யிற மழையை என்னத்தாலை தடுப்பார்? குடைபிடிச்சா?

மாமா மழைப் பஞ்சாங்கத்தைப் பிரித்து காண்பித்து புள்ளி விபரங்களுடன் சின்னண்ணையின் சபதத்தை 'பீஸ்... பீஸ்' ஆகக் கிழித்தெறிந்தார்.

எனக்கென்னவோ சின்னண்ணை மழைப் பஞ்சாங்கம் என்ற வார்த்தையைக் கூடக் கேள்விப் பட்டிருக்க மாட்டார் என்றே தோன்றியது.

மல்லிகை

சைவப் பிள்ளை

...

- அல் அஸுமத்

சைவப் பிள்ளை ஓர் உதாரணப் பிறப்பு.

கறுப்பு - வெள்ளை டி.வி. பார்க்கும் உருவம். ஆறடிக்கரிய உடல். நடுத்தர மெலிவு. அரை அங்குல நீள, முரட்டு, வெள்ளைத் தலைக்கும்பல். நாளாரம்ப முகவழிப்பு, நான்கு முழ வெண்கதர் வேட்டி, கரையில்லாதது, உயர்த்திய கட்டு, அரைக்கை வெண்கதர் ஜிப்பா, பழைய வெட்டு வெண்கதிர் துண்டு தோள்மேல். தோற் செருப்பு கால் கீழ். அறுபது வருஷ மாய்க் கிழண்டப் பெரிய கண்காணி நடை. வாரத்துக்கோரிரு முறை ஆஸ்த்மாக்கீறல்கள். இருமல். வான்கோடியை எட்டும். உண்மைப் பற்கள், பொய்ச் சிரிப்பு, கால் அகட்டிய நிலை, முழங்கால்கள் அடிக்கடி முன்னால் விழுந்தெழும்பும் பலவீனம்.

அரசாங்கப் பாடசாலையோ தோட்டப் பாடசாலையோ இல்லாத அந்த ஊரில் அவர் குடியிருந்தார்.

இருபது இருபத்திரண்டு தேயிலைத் தோட்டங்கள். ஏற முடியாத மூன்று உச்சிமலைத் தோட்டங்களில் மாத்திரம் மூன்று அரிவரிக்கொட்டில்கள் ஐந்தாம் நிலை வரையிலும் அரிவரிதான்.

இந்தத் தோட்டங்கள் இறங்கிச் சேரும் சந்தியில், சீவன் இழுத்துக்

கிடந்த கடைமண்டிப் பள்ளத்தில், ஒரு தனியார் பாடசாலை. அதில் போய் நான் மாட்டிக் கொண்டிருந்தேன்.

இரண்டாவது மாதமே தலைமேல் கைவைத்துக் கொண்டிருந்த அதன் நிர்வாகஸ்தர்கள், என் தலைமேல் பாடசாலையைக் கொட்டி விட்டுத் தொலைந்து போனார்கள். நான் தலை. எனக்கு கால்கள் இருவர், பெண்கால் சிங்களத்தி, நாற்பது ரூபா வாடகை. வலக்கால் 'ஹோட்டுத் தம்பி. அவரது வாடகை அறுபது ரூபா. எனக்குப் பத்து ரூபாவிலிருந்து, படியளக்கப் படும். வகைக்கு உயரும். அதாவது இலக்கியச் சம்பளம். என்னும் 'குறுந்தொகை'.

வசூல் பாடசாலை, வருமானம் மெலிந்த பிள்ளைகள் கிடைத்தால் சம்பளம், கிடைக்காவிட்டால் அடுத்த மாதம். அந்த மாதமும் போய்விட்டால் புண்ணியம். கைலாச ஓட்டல் தவனாவதி அண்ணனின் தலை மொட்டைக்குக் காரணம் நாங்களும் தான்.

தொங்கல் தோட்டத்துக் பிள்ளைகள் அனைவரும் எங்கள் பாடசாலையில் தான் கற்க வேண்டும் என்பது அந்தத் தோட்டத்துக்கும் எங்களுக்கும் இடையிலான ஒப்பந்தம். இருசாராருக்கும் இரு நிம்மதிப் பெருமூச்சுக்களாகத் தோட்ட நிர்வாகம் மாதாமாதம் எங்களுக்கு ஒரு முழு நூறு ரூபாயைத் தரும். சில ராகு காலங்களில், நான்கைந்து மாதங்களுக்கு ஒருமுறை கூடக் கிடைத்திருக்கிறது. சிகரமலைத் தோட்டம் எழுபத்தைந்து தரும். பத்தாம் திகதி ஒன்பது மணிக்கு 'டான்' என்று வந்துவிடும். இன்னோர் எழுபதேக்கர் தோட்டத்திலிருந்து இருபத்தைந்து கிடைக்கும். ஒரே லயம். பன்னிரண்டு காம்பறா. பதினொரு பிள்ளைகள். அந்த எழுபதேக்கரின் சொந்தக்காரர்தான் இந்தச் 'சைவப் பிள்ளை'.

இவருக்கு இலங்கையில் இரத்தச் சொந்தம் இல்லை. எல்லாமே அக்கரையில், இந்தத் தோட்டத்தைத் தவிர, இரண்டு வருஷங்களுக்கு ஒருமுறை கப்பல் ஏறுவார். இங்கே 'ஜலச்சொந்தங்கள்' இருந்ததாகவோ இருப்பதாகவோ மஞ்சள் கதைகள். அவை நமக்கு அநாவசியம். ஏழறை பங்களாவில் தனி வாழ்க்கை. லெச்சுமன் தான் கோக்கி. சகல வேலைகளையும் பல்லிளிப்பையுந் தவிர அவனுக்கு வேறு சொந்தங்கள் இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. பத்தாவது தரம் கத்திய பிறகுதான் 'கூப்பிட்டங்களா?' என்பான். அவ்வளவு அடக்கமானவன். சைவப் பிள்ளை. சைவம் அதிலும் மத்தியச் சைவம், லெச்சுமன் இரண்டும் கெட்டான். எனினும் சமையலறையில் அவனுடையது தான் சட்டம்.

லெச்சுமன் தாராள மனத்துக்காரன். 'இந்தக் கெழுடு யாருக்கு இப்படிப் பேயாப் பணம் சேர்க்குது? மூட்டை மூட்டையாகக் கட்டி இந்தியாவுக்கே 'பெக்' பண்ணுது! வேணும்னாலும் பாருங்க சேரையா, இது இங்கதான் அனாதப் பொணமா சாவப் போகுது! இதுவுந் திங்காது மத்தவனையும் திங்க உடாது!.... நம்பளாவது வயிறாரத் திம்போம்!... நல்லா ஒக்காருங்க!...' என்று என்னுடன் அந்தச் சமயங்களில் எல்லாம் அகப்பையால் பேசுவான்.

'நான் ஏந்தோட்டத்து ஆளுகளுக்கு என்னா செய்யல்ல?... சின்னத் தோட்டம். சிக்கனமா இருந்தாலும் ஆயிரஞ் செலவு 'ஸ்டோரு இல்லாததால்' கொழுத்த சுண்ணாம்புத் தோட்டத்துக்குக் குடுக்கிறோம். கமிஷன், பெருத்த நஷ்டம். அப்பிடி இருந்தும் இந்தத் தோட்டத்து ஆளுகளுக்கு நான் என்னா செய்யலங்கிறேன்...? புள்ள பெத்தா குளிக்கிறத்குன்னு அரபெரலு ஒண்ணு குடுக்கிறேன். ரூபாவும் அம்பது குடுக்கிறேன். சும்மா தான் குடுக்கிறேன். கவருமெண்டு கரச்சல்ல, இப்ப எல்லாருமே ஒப்பரேஷன் செஞ்சிகிட்டாங்க. இனி ஏங் கணக்கில புள்ளைங்களப் படிக்க வைக்கிறேன். கெழுவங்களுக்கு மாசா மாசம் பென்ஷனக் குடுத்துடுறேன். கெழுமைக்கு நாலு நாளைக்கு வேல குடுக்கிறேன். சொகமில்லேன்னா ஆசுபத்திரிக்குப் போக வர மூணுரூப குடக்கிறேன். எத்தன ஜாதி செலவெங்கிறீங்க? அடேங்கப்பா!.... எங்கட சகல கூட் ஏசுவாரு. அப்பிடியிருந்தும் இந்தாளுங்க எனக்கு ஒழிச்சிக் குடுக்கிற மாதிரி இல்லீங்களே, மாஸ்டரையா! குடுத்தாக்கா மேமிச்சமா இன்னும் எம்புட்டுச் செய்வேங்கிறீங்க?.....'

இந்த எழுபதேக்கருக்கு ஒரு கணக்கப்பிள்ளை, துரை, கண்டக்டர், சுப்பர்வைஸர், கண்காணி, கிளாக்கர், சாக்குக்காரன், ஓடும்பிள்ளை - சகலருமே அந்தப் பாவாத்துமாவுக்குள் அடக்கம். இவருக்கு ஒன்பது குஞ்சுகளுவான்கள். காலை பத்து மணியாகிவிட்டால், இவர் திப்பிலிச் சாமியார் ஆகிவிடுவார். சைவப் பிள்ளைக்கு இந்த மரப்பால் சங்கதி பிடிக்காது. என்றாலும் உள்ளூர இதனை அவர் வரவேற்றிருக்கக்கூடும் என்றுதான் நான் கருதுகிறேன். ஒரு வேலையற்ற குடிகாரனை எப்படியெல்லாம் பேசியும் மொத்தியும் வேலை வாங்கிவிட்டுக் கடைசியில் அரைப் போத்தல் கள்ளை நீட்டலாமோ, அப்படியெல்லாம் கணக்குப் பிள்ளையைப் பேசி - ஏசி வேலை வாங்கி விட்டு முன்னூறு ரூபாயைப் பத்தாம் திகதி மேசையில் போடுவார்.

ஒரு நாள் 'அவசரக் கடிதம் எழுதப் பட வேண்டிய ஒரு மாலை' என்று பாடசாலைக்கே சைவப் பிள்ளை வந்து என்னை வணங்கினார். சரி, தேநீராவது அவருடைய உபயம் ஆகட்டும் என்று புறப்பட்டேன். கதைத்த பலவற்றுக்கும் 'ஆமர்' க்களை இறுக்கி அடித்தபடியே பின்னால் நடந்து கொண்டிருந்தேன் நான். அரை மைல் நடப்பு. கால்கள் கால் மைல் சென்றிருந்த போது, ஒரு திப்பிலிக் குறுக்கிலிருந்து, கெட்ட காலமாகக் கணக்குப் பிள்ளை பாதைக்கு ஏறிவிட்டார். தப்பிக்க வழியில்லை. நல்ல போதை. பாதைவெளியில் மிதந்து போகலாம் என்ற ஆனந்தலாகிரியில் அவர் வந்திருக்க வேண்டும். ஆளைக் கண்டதாகக் காட்டிய சைவப் பிள்ளை, போதையைக் கண்டதாகக் காட்டிக் கொள்ளாமல், 'செவனுவா!... வா வா!' என்று சொல்லி நடந்தார்.

சைவப் பிள்ளை முன்னால் நானும் இவரும் பின்னால் போதை இவரின் தலைமயிரைப் பிடித்துப் பெண்டாட்டியுடன் சண்டைபிடித்துவிட்டுச் சாப்பிடாமல் வந்திருந்த தோட்டப் பாடசாலை வாத்தியாரைப் போல் ஆட்டிக் கொண்டிருந்தது. கூடிய மட்டும் கைகளை நெஞ்சிலும், முதுகிலுமாக மாறிமாறிக் கட்டிச் 'சரிங்க' போட்டுச் சமாளித்து வந்து பார்த்தார். சைவப் பிள்ளையோ இடம், பொருள் ஏவல் தொரியாத ஐடமாக, மறுநாளைய வேலைகளுக்குரிய 'பெரட்டை' அப்போதே களைத்தவராக, முன்னால் ஊர்ந்து கொண்டிருந்தார். பிச்சாபாத்திரம் ஏந்தி வாசலுக்கு வாசல் நின்று நடக்கும் பௌத்த துறவியின் நடைக்கு ஈடுகட்டும் நடை அவருடையது.

கணக்கப்பிள்ளையின் நடை சிலநேரம் என்னைப் பாதை ஓரத்துப் புல்லிலும் சேர்க்கும். அதனால் நான் சைவப் பிள்ளையோடு ஒட்டிக் கொண்டேன். திடீரென்று கணக்குப் பிள்ளையின் 'சத்தம்' காணாமல் போய்விட்டது, சந்தேகத்தோடு பின்னால் பார்த்தேன்.

தார்ப் பாதையில் இரண்டு கால்கள் தெரிந்தன. வயிற்றுக்கு மேல்பட்ட அனைத்துப் பாகமும் ஓரத்துப் புல்லில் கிடந்தது. குப்புறத்தான் 'கணக்கப்பள்ள விழுந்துட்டாருங்க!' என்றபடி நான் ஓரடி வைத்தேன்.

'வாண்டாம், மாஸ்டரய்யா' என்று நடந்தார் அவர். 'மானங்கெட்டவன் அப்படியே கெடக்கட்டும்! சீ! மிருக ஜாதி!..... அவன் பொம்பள வந்து பார்க்கட்டும். நீங்க வாங்க'.

மனது பாவலோகத்தைப் பயத்தோடு பார்க்க நான் சைவப்

பிள்ளையுடன் நடந்து விட்டேன். அன்று அவசரக் கடிதம் எழுதப் படவில்லை.

‘ஒன்பதுங்க!’

‘ம்!.... அவென் பொம்பள மீனாட்சியும் ஒரு மிருக ஜாதி! ஆம்பளையைத் திருத்தத் தெரியதவ என்னா பொம்பள?.... நாங்குடுக்குற சம்பளம் ஜாஸ்திங்க! எப்படி?’

‘சம்பளம் ஜாஸ்திங்க’.

‘ஆமா!.... நூறு ரூபா வேல. பத்துப் பொம்பளைங்கள மேய்க்கணும். கொழுத்த சுண்ணாம்புத் தோட்டத்துல ஒப்படைச்சிட்டு வரணும். அதும் ராஜாவோட காரில! இது நூறு ரூபா வேல! நான் முன்னூறு குடுக்கிறேன்! எவ்வளவு?’

‘முன்னூறு குடுக்கிறீங்க.’

‘ம்!..... முன்னூறு குடுக்கிறேங்கிறேன்!.... அது மட்டுமில்லீங்க, மாஸ்டரையா, அரசாங்கம் எனக்குக் குடுக்கிற ரேஷன் கீஷன் எல்லாத்தையும் தவறாம குடுக்கத்தான் செய்யுறேன்.... அதுல இத்துண்டு வஞ்சகமும் கெடயாது. ஊடு எலவசம். விறகு எலவசம். தண்ணி எலவசம். ஊட்டுக்குப் பின்னுக்குள்ள இனுக்குக் காட்டத் துப்பரவாக்கிக்கிட்டா அதுல காகறி - கீகறி போட்டு இன்னும் நாலு பணம் சம்பாதிக்கலாமே, நல்லா?’

‘சம்பாதிக்கலாமுங்க’.

‘ஆமா!.... சீ!.... இவன் ஒரு பண்டி ஜாதி!.... எனக்கு வந்து வாச்சானே!.....’

‘அவங்கெடக்கிறான், மாஸ்டர் தம்பி, கஞ்சப்பய!’ என்று போதை நொதியாமல் இருந்த ஒரு காலைப் போதில் என்னிட்ட கொதித்தார் கணக்கப் பிள்ளை. ‘நாங்குடிச்சா இவனுக்கென்னாவாம், இவெங்குடியா முழுகுது? நான் அகின - இகினன்னு ஒஸியில குடிக்கிறவன், இவெங் குடுக்குற சம்பளத்தில திங்கவே முடியல்லியே, அதுலயா குடிச்சுக் கிட்டு ஆடமுடியும்? யோசன பண்ணிப் பாருங்க, தம்பி!.... எங்குடும்பம் என்னா சீரழிஞ்சிபோய் இவங்கிட்டயா போய் நின்று பிச்ச கேக்குது? ரேஷனும், தண்ணியும் காத்தும் இவெஞ்சொந்தமா, சொத்தா? எங்க ஊட்டுக்குப்

பின்னுக்கு உள்ள இனுக்குக் காட்ட, நாலாளு போட்டுத் துப்பரவாக்க கஞ்சத்தனப் பட்டுக்கிட்டு, என்னயத் துப்பராக்கவாம்! இந்த ஊர் பூராவும் இந்தக் கதையையே சொல்லியிருக்கிறான்!..... தோட்டத்தை வித்துட்டு இந்தியாவுக்குப் போற நேரத்தில இந்த ஊட்ட எனக்குத் தானேன்னு பொருத்தம் பேசிக்கிட்டுத் தான் என்னை வேலைக்குச் சேர்த்தான். அதுனாலதான் சம்பளத்தையும் கொறயத் தாறான். நானும் பல்லக் கடிச்சிட்டு இருக்கிறன். அதை யார்கிட்டயும் சொல்லி இருக்கிறானா?..... குடிக்கவே கூடாதுன்னு மத்தவுங்களுக்குப் புத்தி சொல்லிக் கிட்டு றோட்டு றோட்டாத் திரியிறானே, இவன் ஏன் அப்புறம் தோட்டத்தில உள்ள பன்னண்டு ரூபாமேனிக்கு முதியான் ஸேய்க்குக் கள்ளு ஏறக்கக் குடுத்தானாம்?.... சொல்லுங்க தம்பி, கேக்கிறேன்!.... இவன் ஒண்ணாம் நம்பர் சொயநலக்காரன், தம்பி!.... ஏமாந்துறாதீங்க! வயித்தில உள்ள புள்ள வெளியில வாற மாதிரிக் கதைப்பான்.... என்னெக்காவது ஒரு நாளைக்குப் பாருங்களேன். அனாதயாத்தான் மண்டயப் போடுவான். கொள்ளி வைக்க நாதி இல்லாமப் போகும்!.....'

இப்படியாக எனக்கும் ஒரு முறை விடிந்தது.

மனைவிக்குப் பிரசவம். மூன்றாவது பெண் குழந்தை. சனிக்கிழமை பதினொரு மணிக்குத் தந்தி வந்தது. முப்பது மைலுக்கப்பால் ஊர்.

மாதக் கடைசி. தவனாவதி கடையிலும் சம்பலுக்குள் புண்ணாக்குக் கலக்கும் அசௌகரியம். பத்துப் பதினொன்றில் என்னிடம் கொடுத்த பீஸ்களையே பெற்றார்கள் கைமாற்றுக் கேட்கும் முப்பதாம் திகதி. கடை முதலாளிகள் ஏழெட்டுப் பேரைக்கண்டதில் லாச்சுச் சில்லறைகள் மட்டுமே ஒப்பாரி வைத்துக் கொண்டிருந்தன.

திடீரென்றுதான் சைவப் பிள்ளையின் நினைவு நெருடியது. உதவுதலை அடிக்கடி செய்யும் பெரிய மனிதர். என்மூலம் அநேக காரியங்களைச் சாதித்து என்மேல் தனிப்பிரியம் காட்டுபவர். பத்தாம் திகதி அவர் கொடுக்கும் இருபத்தைந்தைப் பத்துநாள் முந்திக் கொடுப்பதில் தடையிலலாதவர். கடன் கேட்பது தான் வெட்கம். பிள்ளை பெற்ற தோட்டத்துப் பெண்களுக்கு உதவும் முதலாளி. நானும் அவர் சம்பளத்தைப் பெறுபவன். இலவசமாக கேட்கிறேன்.

போனேன். கௌரவம் முதுகைச் சொரிந்து கொண்டிருந்தாலும் போனேன்.

பள்ளத்தில் கொழுந்து நிறுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். உயரே, பங்களா முற்றத்தில் சைவப் பிள்ளை கதர் வேஷ்டி, கதர் பெனியன். தூய்மைத் தோற்றம். இரண்டு விநாடிக்கொருதரம் விழப்போன தம் முழங்கால்களை நெஞ்சில் கைகட்டிச் சரிப்படுத்திக் கொண்டு நின்றிருந்தார். ஆஸ்த்மிக இருமல், என்னைக் கண்டதும் கீழேயே ஓடிவந்து தழுவிக்கொண்டது.

‘வணக்கங்க!’ என்றேன்.

‘மாஸ்டர் அய்யா வணக்கம்!’

ஒரு மேசை, ஒரு கட்டில். ஒரு நாற்காலி, ஓர் அலுமாரி வாழும் அறைக்குள் தொடர்ந்தேன். அவர் கட்டிலில் நான் நாற்காலியில்.

‘எந்தப் பக்கம் போறாப்பில?’

‘அய்யாவக் காணத்தான் வந்தேங்க!’

‘சந்தோஷம்!.... தொடர்ந்த இருமல், எனக்குப் பழகிப் போன ஒன்றாதலால் நானும் பயயில்லாமல் இருந்தேன். ‘லெச்சமன்!..... லெச்ச...மன்!.....! ஏ..... லெச்ச.....மேன்!.....ன்!’

மறுமொழி கிடையாது.

‘ஏ.... லெச்சி!..... லெச்..... சுஹ், மஹம்! லெச்சி!.....ய்!...’

‘வந்துட்டேங்க!’ என்று என் பின்னால் நின்றான் அவன்.

‘மாஸ்டர் அய்யாவுக்கு... ஒரு பால் தேத்தண்ணி..... எனக்கு ஒரு சும்மா தேத்தண்ணி!.....’

அவன் போய்விட்டான்.

‘நான் மாஸ்டர் அய்யா.... காலயில் ஒரு பால் தேத்தண்ணி, மத்த நேரமெல்லாம்..... சும்மா தேத்தண்ணி தான்.... என்னைப் பாத்து கஞ்சன்.... கருமின்னு உலகஞ் சொல்லுது!..... மனுசன் என்னா திங்கிறதுக்குத்தானா..... பொறக்குறான், மாஸ்டர்?’

‘அது சரிங்க!’

‘நாஞ் சாப்பிட்டில.... ரெம்பக் கரெக்ட்டு.... மாஸ்டரய்யா. காந்தி

காலத்துக்கு முந்தி இருந்தே.... எல்லாத்திலயும் ஒரு கட்டுப்பாடுதான்.....
கொள்கைக்குத்தான் மனுசன் இருக்கணும்... எப்படி?

‘கொள்கைக்குத்தான் மனுசன் இருக்கணுமுங்க’.

‘ம்!....’ இருமலைச் சாப்பிட்டு விட்டுத் தொடர்ந்தார் - ‘இந்தக்
கணக்குப் புள்ளயப் பாருங்க!.... சுத்தமான மிருகஜாதி!.... அப்படித்தான்
மாஸ்டரய்யா, சிங்கப்பூர்ல இருந்தாரு.... எங்க சித்தப்பரு, பேரு வள்ளலாரு
‘பேரு?’

‘வள்ளலாருங்க!’

‘ம்..... இது பரம்பரப் பேரோ பட்டப் பேரே இல்லீங்க... பேரே
வள்ளலாருதான்..... பணக்காரன் வந்து நிற்பான். இவரு இப்படித் தாம்
படுத்திருப்பாரு. ‘என்னடாம்’ பாரு ‘மவளுக்குக் கல்யாணமுங்க!’ -
‘எப்படா?’ இத்தனாம் மாதம், இத்தனாம் தேதிங்க. சரி, இந்தா’.
இப்படித்தான் தலயாணிக்குக் கீழ்கையப்போட்டு, அம்பதோ நூறோ,
ஆயிரமோ வந்ததத் தூக்கிக் குடுப்பாரு!... அப்பிடியாப்பட்ட வள்ளலாரு
பரம்பரயில வந்தவனுங்க, மாஸ்டரய்யா நானு!.... எனக்குப் போயி
ஆண்டவன் இப்படியாப் பட்ட ஒரு கணக்குப் புள்ளையக் குடுத்து,
எதுக்குத்தான் தண்டிக்கிறானோ!’

அப்படி வர்ணிக்கப் பட்ட சிவனுக் கணக்குப் பிள்ளை, கொழுந்து
நிறுத்த சின்ன செக்ரோலோடு அப்போது உள்ளே வந்தார். கண்கள்
வழக்கம் போல் அழுகியே கிடந்தன.

‘எத்தன சாக்கு, செவனு?’

‘பன்னிரெண்டுங்க’

‘பன்னிரெண்டா இருவத்தொண்ணா?’

‘பன்னிரெண்டு தானுங்க.’

‘ஏன்னா.... ஒன்னெலம சரியில்ல! லெக்கம் எல்லாம் மாறித் தானே
தெரியும். ஹம்.....! சீ..... நீ ஒரு பண்டி ஜாதி! எப்படி?’

‘நான் ஒரு பண்டி ஜாதிங்க.’

‘ஆமா! அதுல பொய் பித்தலாட்டங் கெடயாது! போ, போ. ஏம்

முன்னுக்கு நிக்காத கொழுந்தப் பாரங்குடுத்துட்டு வா. போற வழியிலேயே கொழுந்து மூட்டய றோடல் உருட்டித் தள்ளிறாத..... இந்த பங்களாவத் தாண்டிப் போயிட்டா ஒனக்கு எக்கச் சக்கமா ரோசம் வருதுன்னு கேள்'

இந்தக் கணக்குப் பிள்ளைக் கெடுபிடி வாடை என் அவசர கால மூக்கை அடைத்துக் கொண்டுருந்தது. கணக்குப் பிள்ளை ரோஷமின்றி - அகன்றார்.

'ஏம் மனசு பரந்த மனசுங்க, மாஸ்டரைய்யா!... எப்படி,'

'பரந்த மனசுங்க'.

'ம்.... ஒங்கள எல்லாம் எப்படி வச்சிருக்கணும்னு.... நான் கோட்ட கட்டி வச்சிருக்கிறேன். தெரியுமுங்களா?.... இருவத்தஞ்சி ரூபா சம்பளமெல்லாம் ஒங்களுக்கு எந்த மூலைக்கு? கொறஞ்சது இருநூறாவது நான் குடுக்கணும்!... தொங்கத் தோட்டத்தில இப்ப நூறா கெடைகுறது?'

'ஆமாங்க!'

'அவுங்களெல்லாம் பெரிய பணக்கார மொதலாளிங்க! நாநூறு - ஐநூறு குடுக்கணும்!.... நூறு புள்ளைங்க வருமுங்களா?'

'மூப்பத்திரெண்டுங்க.'

'அப்ப மூணாருபா விழுகுது!... பணக்காரவுக குடுப்பாக! மனம் இருக்கிற எடத்தில பணம் இல்லீங்களே. மாஸ்டரைய்யா!... எனக்கு மட்டும் நல்லபடியா ஆண்டவன் படியளந்தா நானே இந்த ஸ்கூல நடத்து வேணுங்களே.....'

ஆமா! நீங்க இங்க வந்து... எனக்கு ஒதவி செய்யிர நேரத்தில எல்லாம் அம்பது நூறுன்னு குடுக்கத்தான் மனஞ் சொல்லுது!.... ஆனா... கையில் இருக்கணுமுங்களே! இருக்கட்டும். இருக்கட்டும்..... என்னைக்காவது ஒரு நாளைக்கு ஆண்டவன் ஒங்களுக்கு வட்டியும் முதலுமாக் குடுப்பான்!..... எப்பவாவது ஒங்களுக்கு அவசரப் பட்ட நேரத்தில நீங்க தயங்காம வாங்க! இது ஒங்க ஊடு!'

லெச்சியின் பச்சைத் தண்ணீர் அப்போது வந்து சேர்ந்தது.

'குடிங்க, மாஸ்டரைய்யா. கணக்கான குடு!'

குடித்தேன்.

‘இந்தக் கெழமை மாஸ்டரையா ஊருக்குப் போகல்ல போலருக்கு!’

‘சம்பளக் கெழமை போகலாமனுதான் இருந்தேனுங்க.... ஆனா இன்னைக்கே போக வேண்டியதாப் போச்சிங்க!’

‘அப்ப செவனேன்னு கதச்சிக்கிட்டு இருக்கிறீங்களே! இந் நேரம் போயிருக்கணுமே! ஊட்டுக்குப் போக நெனவு வந்தாப் போய்றணும். அதுல தவறு செய்யக் கூடாது. தேத்தண்ணியக் குடிச்சிட்டு ஆறு மணி கடசி பஸ்ஸிலியாவது போங்க..... அப்ப சீக்கிரமாப் பொறப்புடுங்க.....!’

‘ஆமாங்க.... தந்தி ஒண்ணு வந்திருக்கு!’

‘அப்ப போய்த்தான் ஆவணும். பொறப்புடுங்க’

‘கொழுந்த பொறந்திருக்குங்க! பொம்பளப் புள்ள!.....’

‘ரொம்பச் சந்தோஷம்! மூணாவது பொம்பள லெச்சிமிகரம்! சுருக்காகப் போங்க.’

‘அதுதாங்க..... பகலெல்லாம் அங்க இங்கன்னு ஓடியாடிப் பாத்தேன்! ஒண்ணுமே வசதியாப் படல்லீங்க..... அதுதாங்க..... பத்தாந்தேதி அய்யா குடுக்கிற இருவத்தஞ்சி ரூபாய.... இப்பக் குடுத்தீங்கன்னா.....’

‘ஐயையோ, ஐயையோ!’

சைவப் பிள்ளை பதறி எழுந்ததில் அந்த லெச்சுமனே ஓடி வந்துட்டான்.

‘என்னங்க, மாஸ்டரையா, இப்படிக் கழுத்தப் போட்டு நெரிச்சிட்டீங்களே!..... சத்தியமா ஏங்கிட்ட அம்பதோ அறுவதோ சில்லறைக் காசுதானே கெடக்குது. மாஸ்டர்!..... அட்டா உத்தமமான ஒரு மனுசனுக்கு.... ஆவத்தில ஒதவ முடியாமப் போச்சே!..... எங்கிட்டன்னா ஒரு வழியுமே கெடயாது, மாஸ்டரையா! நீங்களே தான் பாத்தீங்களே!..... கடமண்டியில யாருகிட்டயாவது பெரட்டிக்கிட்டு சீக்கிரமாப் போங்க!..... எழும்புங்க! பஸ்சு தவறிப் போயிறப் போகுது.....!’

திரும்பிப் பாராமல் நான் படியிறங்கினேன்.

மல்லிகை

நிறல்கள்

...

- ஆ. இரத்தினவேலோன்

இப்போது நான் ஒரு முடிவுக்கு வந்து விட்டேன். இந்த முடிவுக்கு வந்த பிறகு, என் மீது சில நாட்களாக நான் கொண்டிருந்த வெறுப்பும், என்னில் ஏதோ ஒன்று தொலைந்து விட்டதான என் உணர்வும் மறைந்தே விட்டது!

வங்கியில் இருந்து கொண்டு வந்த வைப்புப் பத்திரங்களை வகைப் படுத்தி, உரிய கோவைகளுக்குள் சேர்த்துக் கொள்கிறேன். காலை பத்துமணி தொட்டு ஒரு மணிவரை கோட்டையில் உள்ள எல்லா வங்கிக் கிளைகளுக்கும் 'பாண்ட்கேசை'யும் திறந்து காட்டி ஏறி இறங்கி அலைந்த போது, எரிச்சலாகவே இருந்தது. இன்று காலை காரியாலயம் வந்ததும் நேற்றைய காசோலைகளை வைப்பிலிடுவதற்கான பத்திரங்களை நிரப்பும் போது உண்மையில் நான் நானாக இருக்கவில்லை. ஆயிரத்தெட்டு வெட்டுக் கொத்துகளுடன் ஏதோ கிறுக்கித் தள்ளி எல்லாக் காசோலைகளையும் வைப்பிலிட்டுவிட்டு இங்கு வந்திருக்கிறேன்.

கடந்த இராத்திரி நடை பெற்ற சம்பவங்களின் பின்னால், தூக்கமே இல்லாது நான் கட்டிலில் புரண்டதும், காலையில் எழுந்து கடன்களை முடித்துவிட்டு ஆனந்திக்கு ஒரு வார்த்தை கூடச் சொல்லாது காரியாலயம் வந்ததும்....., அந்த நேரம் தொட்டு வங்கிகள் வழியே அலைந்த நேரம்

உட்பட இப்போவரை என் தீர்மானங்களை அட்டவணைப் படுத்தி இப்போ நான் இந்த முடிவக்கு வந்திருக்கிறேன்.

என் கவுண்டரில் இருந்தபடியே கந்தோரை ஒரு முறை கண்களால் வலம் வருகிறேன். 'எக்கவுண்டன்' கயல்விழியையும், 'டைப்பிஸ்ட்' பல்லவியையும் தவிர மற்ற எல்லா இருக்கைகளுமே காலியாக இருந்தன. எல்லோருமே மதிய போசனத்துக்குச் சென்றுவிட்டார்கள்.

சுழலும் மின் விசிறிக்கு ஈடுகொடுக்க முடியாது என்மேசையில் இருந்த வங்கிக் கோவை ஒன்று தன் பக்கங்களைப் பின் நோக்கிப் புரள விடுகின்றது.

எண்பத்து மூன்றின் ஆடிக் கலவரத்தின் பின்னதாகக் கொழும்புக்கு மீண்டும் வேலைக்குத் திரும்பியபோது தான் எனக்கு பல்லவியின் அறிமுகம் கிடைத்தது. எந்தவித ஆயத்தங்களுமே இல்லாது ஒருசில உடுப்புக்களுடன் மட்டுமே திரும்பிய நான் சில நாட்கள் கம்பனியிலேயே தங்கவேண்டி நேர்ந்தது.

அந்தச் சமயங்களிலெல்லாம் சாப்பாட்டிற்கும், உடுப்புகளுக்கும் பெரிதும் கஷ்டப்பட்டு வந்தபோது... பல்லவிதான் தன் வீட்டிலிருந்த உணவுகளையும், உடுத்துணிகளையும் வரவழைத்து எனக்குப் பெரிதும் உதவினாள்.

சில நாட்களின் பின் சில நண்பர்களுடன் சேர்ந்து கொள்ளப்பிட்டியில் ஒரு வீட்டில் தங்க வசதி ஏற்பட்ட பின்பும் கூட பல்லவி தன் உதவிகளைத் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தாள். அந்தச் சந்தர்ப்பங்களில் தான் அவளின் பெருந்தன்மையும், உயர்ந்த பண்பையும் நான் இனம் கண்டுகொண்டேன். விளைவு நாமிருவரும் நெருங்கிய நண்பர்களாகப் பழக ஆரம்பித்தோம்.

இரண்டு வருடம் உருண்டோடி இந்த வருடம் பிறந்தது. புத்தாண்டில் பல்லவியின் போக்கில் ஒரு புது மாற்றத்தை நான் உணர ஆரம்பித்தேன். என் நட்பை நாடியவன் அதற்கு மேலாக... என்னுடனேயே வாழவும் ஆசைப்படுகிறான் என்ற சங்கதி ஆரம்பத்தில் எனக்கு உணர்வதற்குச் சற்றுச் சங்கடமாகவே இருந்தது.

விடயத்தை நண்பர்களின் காதில் போட்டு வைத்தேன். கிண்டல்கள், பாராட்டுகள், 'அட்வைஸ்'களில் விமர்சனங்கள் வெளிவந்தன.

இறுதியாக... கயல்விழி அக்காவை நாடி இதுபற்றி அபிப்பிராயம் கேட்டேன். புற்றளை இந்துக்கல்லூரியில் நான் இரண்டாந்தரம் பயின்றபோது கயல்விழி அக்கா 'எஸ்.எஸ்.ஸி' படித்த அந்த நாளையிலிருந்தே அவளை எனக்கு நன்றாகவே தெரியும். 'அட்வான்ஸ் லெவலில்' மூன்று முறையும் மட்டையடித்துவிட்டு எண்பதாம் ஆண்டு வேலை தேடிக் கொழும்புக்கு வந்தபோது இந்தக் கம்பனியில் 'காசளராக' நான் வேலையில் சேர்ந்து கொள்ள 'சிபார்சு' செய்தது மட்டுமின்றி 'யேஸ்', 'நோ' தவிர ஆங்கிலத்தின் வாசனையே அற்ற எனக்கு பயிற்சி தந்து இந்தளவிற்கு நான் முன்னேற பக்கத்துணை நின்றவர் தான் இந்த கயல்விழி அக்கா.

பல்கலைக்கழகம் சென்று பயின்று பின் என்னதான் 'எக்கவுண்டனாகி' பிறருக்கெல்லாம் மதிப்பிற்குரியவராக இருந்தாலும் என்னைப் பொறுத்தவரை கயல்விழி எனக்கு அதே அக்கா தான்.

எனது இந்த விடயம் பற்றி அக்காவின் அபிப்பிராயம் சற்று வித்தியாசமாகவே இருந்தது. பல்லவியின் நலிவுற்ற பொருளாதாரப் பின்னணி பற்றி நன்றாகவே அறிந்த அக்கா வெற்றிகர எதிர்நீச்சல் மனங்கள் பலவற்றைப் பட்டியலிட்டுப் காட்டி, தன்னம்பிக்கையும், தளராத மனவுறுதியுமே வாழ்க்கையின் முதலீடுகள் என வலியுறுத்திக் கூறினா. இலட்சாதிபதியாவதை விட இலட்சியவாதியாக இறுதிவரை வாழ்வதே இனிய வாழ்க்கை என இரத்தினச் சுருக்கமாகத் தன் அபிப்பிராயத்தை தந்தார்!

இந்த விடயம் புயலாக எனது பெற்றோருக்கும் எட்டியது. என் திருமணத்தைப் பற்றி அதுவரை எதுவுமே சிந்தித்திராத என் பெற்றோர் இதைக் கேள்விப்பட்டதும் விழுந்தடித்துப் பல சம்பந்தங்களை வலிந்து வரவழைத்தனர். இந்த வரிசையில் இறுதியாக வந்ததுதான் ஆனந்தியின் இரண்டு இலட்ச சம்பந்தம்.

ஆனந்தியின் சம்பந்தப் பேச்சுவார்த்தைகள் முளைவிட்ட சமயத்திலேயே சித்திரை வருடப் பிறப்பிற்கென ஊழிற்சுச் சென்றிருந்த போது பல்லவியின் விடயமாகப் பெற்றோருடன் கதை தொடுத்தேன். என்னை நம்பியவளை ஏற்காது உங்கள் விருப்பப்படி நடப்பது எப்படி நியாயம் ஆகும் என்றேன். நலிந்த பொருளாதாரப் பின்னணியில் நிறைவான வாழ்வமைக்க முடியாதெனப் பெற்றோர் விவாதித்தார்கள்.

பெற்றவர்களின் பிடிவாதங்கள், பேரவாக்கள், அபிலாசைகள் முன் என் நியாயங்களும், தேவைகளும், எதிர்பார்ப்புக்களும் நிராகரிக்கப் பட்டன. பெற்றோரை வெறுக்கவோ, எதிர்க்கவோ திராணியற்றவனாகவும் நம்பியவனை மோசஞ் செய்யவும் முடியாதவனாக நான் தத்தளித்து முடிவில் கொழும்பு திரும்பியதும் பல்லவிக்கு என் நிலவரத்தை எடுத்து முன்வைத்தேன். அவன் அதிர்ச்சியடைந்தான். என் ஆளுமை பற்றிய தன் அபிப்பிராயமே ஆட்டங்கண்டு விட்டது என்றான். ஆனாலும், என்மீது ஆத்திரப்படவோ, அதிகம் அலட்டிக் கொள்ளவோ இல்லை. தன் போக்குகளை, பழக்கங்களை மாற்றி என்னை விட்டு விலகத் தொடங்கினான்.

‘பல்லவியிடம் பசை இல்லை என்றதுமே பாவி மாறிட்டான். காதலிக்கிறது காசில்லை என்றதும் கைவிடுகிறது - இவங்களெல்லாம் கதையன் சொல்லவும் சமூகத்தைத் திருத்தவுமெண்டு வெளிக்கிடுவாங்கள்’ அன்னியோன்னியமாகப் பழகிய நண்பர்களது நாவே என்னை நெருப்பாகச் சுட்டது.

நாட்கள் செல்லச் செல்ல... ஆனந்தியின் சம்மந்தம் சரிவருவதாக நான் உணரவைக்கப் படும் போது.... கொஞ்சம் கொஞ்சமாக என்னில் ஏதோ தொலைவதைப் போன்ற உணர்வு. எதிலுமே பிடிப்பில்லாத ஒரு பிரமை.... வாழ்க்கையே வெறுத்ததைப் போன்ற ஒரு தன்மை... முடிவில் ஒரு வெறுமை.....!

வெறுமையாயிருந்த காரியாலயம் மீண்டும் களைகட்டத் தொடங்கியது. மதிய உணவிற்குச் சென்றிருந்த ஊழியர்கள் யாவரும் இப்போது இருக்கைகளில் அமர்ந்திருந்தனர். ஆனால் இப்போ கயல்விழி அக்காவும் பல்லவியும் தமது கதிரைகளை காலியாக்கியிருந்தார்கள்.

கொம்பனி வீதியில் நண்பர் வீடொன்றின் ‘அனெக்ஸ்’ இல் ஆனந்தியுடன் என் வாழ்வின் முதல் அத்தியாயத்தை ஆரம்பித்தேன்.

இளமைக் காலங்களில் எப்படி எப்படியோ வாழ்க்கையைக் கற்பனை பண்ணிப் பார்த்த எனக்கு, நான் ஆரம்பித்த வாழ்க்கை எந்த விதத்திலும் ஒத்துப் போனதாக அமைந்திருக்கவில்லை! ஆனந்தியின் விரக்தியான போக்கும், ஒத்துழைக்காமையும், பாராமுகமும் என்னை மிகவும் வாட்டி வதை செய்தது!

காணி நிலங்களையும், காசு பணங்களையும் என் பெற்றோர் கேட்டதால் இது அவளுக்கு ஏற்பட்ட விரக்தி நிலையாகலாம், போகப் போகச் சரியாகிவிடலாம், என்றெல்லாம் எண்ணிக் கடந்த நான்கைந்து கிழமைகளாக நான் அனுபவித்த வேதனைக்கு நானே சமாதானம் சொல்லி வந்தேன். வெளியில் இதுபற்றி எவரிடமும் அபிப்பிராயம் கேட்க என் மனம் ஏனோ இடம் தரவில்லை. ஆனால் நான் எண்ணியவற்றிற்கு மாறாக இவளின் மரத்த நிலைக்கு உண்மையான காரணத்தை நேற்று நான் உணர்ந்த போது....

‘சோட்லீ வில்’ நேற்று நான் சற்று முன்னராகவே வீடு திரும்பியபோதுதான் அந்த அதிர்ச்சியான உண்மை எனக்குப் புலனாகியது.

முன்பின் எனக்கு அறிமுகமே அற்ற ஆடவன் ஒருவனுடன் ஆனந்தி வீட்டில் மிக அன்னியோன்னியமாக இருந்ததும்.... என் திடீர் வரவால் இருவர் முகமும் விகாரமானதும், என்னுடன் எதுவுமே கதைக்காது உடனேயே அவன் நழுவினதும், ஆனந்திகூட ஒன்றும் சொல்லாது கட்டிலில் போய் குப்புற விழுந்ததும்..... சட்டையைப் பிய்த்தெறிந்து விட்டு நடுவீதியில் ஓடவேண்டும் போல் இருந்தது எனக்கு!

சிறிது நேரத்தின் பின்.... ஆனந்தியிடம் நானாகவே பேச்சை ஆரம்பித்தேன். ‘மனநோயாளியைப் போல்’ கொஞ்சநேரம் என்னையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள், பின்னர் பார்வையைத் திருப்பி அறைக் கூரையைப் பார்த்தவாறே கதை சொல்ல ஆரம்பித்தாள்!

இந்தக் கல்யாணத்திற்கு என்னைப் போல் ஆனந்தியும் பலாத்காரப் படுத்தப்பட்டிருக்கிறாள்.

ஆனந்திக்கும் வந்து சென்ற அன்ரனிற்கும் கடந்த ஆறு வருடங்களுக்கு மேலாகவே பழக்கம் இருந்திருக்கிறது, ஆனந்தியின் அண்ணன் ராஜனுடன் அன்ரன் ‘அட்வான்ஸ் லெவல்’ பயின்ற, காலங்களில் அவர்கள் வீட்டிற்கு அடிக்கடி சென்றிருக்கிறான். அந்தப் பழக்கம் நட்பாகி பின் ஒரு நெருக்கத்தை இவர்களுக்குள் ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. விடயத்தை ராஜன் உணர ஆரம்பித்ததும் அன்ரனை வீட்டுப் பக்கமே வரவிடாது தடுத்திருக்கிறான். தன் நட்பையும் முறித்திருக்கிறான். ‘அவன் ரை சாதியென்ன? சமயமென்ன? உனக்கென்ன கூட்டு’ என ஆனந்தியை ராஜன் கண்டித்திருக்கிறான்.

படிப்பை நிறுத்தி அன்ரன் வெளிநாடு செல்ல ஆயத்தங்கள் மேற்கொண்டு வந்தபோது ஆனந்தி ரவுனில் கம்பெனி ஒன்றில் தற்காலிகமாக வேலைக்குச் சேர்ந்திருந்தாள். ராஜனிற்குத் தெரியாது இவர்களின் தொடர்பு. வெளியிடங்களில் தொடர்ந்திருக்கிறது.

வெளிநாடு சென்ற பின்பும் கம்பனி விலாசத்திற்கு அன்ரன் தவறாது தொடர்பு கொண்டிருக்கிறான். இந்த நிலையில் ஐந்து வருடங்கள் கழிந்த பின்னர் கப்பலில் இருந்து திரும்பிய ராஜனுக்கு இந்த விடயம் அம்பலமாகியிருக்கிறது. சினங்கொண்ட ராஜன் ஆனந்தியை கட்டிவைத்து அடித்திருக்கிறான். பல நாட்கள் அறையில் பூட்டிவைத்து பிற இடங்களில் கல்யாணப் பேச்சுவார்த்தையை ஆரம்பித்திருக்கிறான்.

பல நாட்கள் தொடர்புகள் இல்லாததால் கல்யாண விடயம் எதையும் அன்ரன் அறிந்திருக்க வில்லை. பின்னர் கொழும்புக்கு வந்த பின்னர் அன்ரனுக்கு விரிவாக எழுதியிருக்கிறான். அக்கடிதம் கிடைத்ததுமே.... அன்ரன் கனடாவில் இருந்து இங்கு வந்திருக்கிறான்.

ஒரே புழுக்கமாக இருந்தது எனக்கு. மின்விசிறியின் வேகத்தைச் சற்றே கூட்டிவிட்டு நிமிர்ந்து கயல்விழி அக்கா பக்கம் கண்களைத் திருப்புகிறேன். அப்போதுதான் மதிய போசனத்தை முடித்தவாறே அவ தன் இருக்கையை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தா.

என் 'கவுண்டரை' இழுத்து முடிவிட்டு அக்காவின் முன்னால் போடப்பட்டிருந்த கதிரையில் சென்றமர்கிறேன். என்னையே அறியாமல் என் கண்கள் கலங்க ஆரம்பித்தன.

'என்ன தம்பி இது? 'லைக் ஏ சைல்ட்'.... என்ன நடந்தது உனக்கு? மேசைமீது பரந்திருந்த பத்திரங்களை ஒதுக்கிவிட்டு, அணிந்திருந்த கண்ணாடியைக் கழற்றி மேசைமீது வைத்தவாறே அக்கா கேட்டா.

சிறிது நேர மௌனத்தின் பின் ராத்திரி நான் கேட்டவற்றை அக்காவிற்கு ஒன்றுமே விடாது கூறி முடித்தேன்! மேசைமீது வைக்கப் பட்டிருந்த கிளாஸ் நீரை முழுக்கக் குடித்து முடித்துவிட்டு அக்கா கேட்டா.... 'இப்ப என்ன செய்யிறதா உத்தேசம்?' அவவின் முகம் சற்று இறுகியிருந்தது.

'அக்கா நான் ஆனந்திக்கு அவள் விரும்பின வாழ்க்கையை அமைச்சக் குடுக்கப் போறன். பலாத்காரப் படுத்தப்பட்ட நிலையிலேயே அவள்

எனக்கு கழுத்தை நீட்டியிருக்கிறாள். ஆனாலும்.... இன்னமும் அவள் நினைவுகள் எல்லாம் அன்ரனைச் சுற்றினதாகவே இருக்கிறது. சில மணித்தியாலங்கள் அவனோட இருந்தாலும் சந்தோஷமாக தான் இருப்பதாக சொல்கிறாள். சதா அன்ரனையே உலகமாக எண்ணி இருக்கிறவளை, தாலி கட்டின ஒரு குற்றத்துக்காக மேலும் நான் சிறைப்படுத்த வேண்டுமெண்டு என்ன நியதி?

‘தம்பி, நீ குழந்தைப் பிள்ளைத் தனமாய் கதைக்கிறாய். இத்தனை நாளாக உன்னோடை வாழ்ந்தவளை இனியும் அன்ரன் ஏற்கத் தயாராக இருப்பான் என்பதற்கு என்ன உத்தரவாதம்?’

‘இன்னமும் தன்னை அன்ரன் அதே ஆழமாக ஆத்மார்த்தமாகவே நேசிப்பதாக ஆனந்தி சொல்கிறாள். எந்த நிலையிலும் தன்னை அவன் ஏற்பான் என்பதை எனக்குணர்த்த, இதைவிடச் சுருக்கமான வார்த்தை வேறே தேவையில்லை என்று அவள் நினைத்திருக்கிறாள். எனக்கு ஒண்டுமே சொல்லாமலும் அவள் ஓடிப்போயிருக்கலாம். ஏதோ ஒரு மதிப்பு வைத்து எனக்கு இதைச் சொல்லியிருக்கிறாள், அக்கா! அவள் நிம்மதியாக வாழ வேண்டுமெண்டால் அவளையும் அவளது சொத்துக்களையும் துறப்பதைத் தவிர வேறெந்த வழியும் நியாயபூர்வமானதாக எனக்குத் தெரியவில்லை.’

‘இந்தத் தொடர்புகள் பற்றி முன்னரே உன்னுடைய வீட்டுக்காரருக்கு ஒண்டுமே தெரியாதா?’

‘எல்லாமே தெரியுமாம். வெறும் காகிதக் காதல்தானே அதிலை பாதகமில்லை என்று சொல்லிப் பணத்தைக் கறப்பதிலையே என்றை பகுதி குறியாக இருந்ததாக இவள் சொல்கிறாள். இலட்சங்களைக் கூட்டுறதிலை இருந்த அக்கறை பொம்பிளையின் ரை நடத்தை இலட்சணத்தைப் பாக்கிறதில இருக்கேல்லையாம்’.

‘உன் பெற்றோரால் உனக்கு வசதியைத் தேடித்தர முடிந்ததே தவிர நல்ல ஒரு வாழ்க்கையை அமைத்துத் தர அவர்களால் முடியவில்லை. ஓ.கே. ஆனந்தியை அன்ரனோட கனடாவுக்கு அனுப்பி விட்டு நீ பிறகென்ன செய்யப் போகிறாய்?’

‘பழைய பிரம்மச்சரிய வாழ்க்கை தான். பணத்தை எதிர்பார்த்துத் தம் பிள்ளைகளு மணத்தை நிர்ணயிக்கின்ற பெற்றோருக்கு என்றை

வாழ்க்கை ஒரு படிப்பினையாக அமையட்டும். இதை நான் பிரச்சாரமாகச் சொல்லேல்லை! பிரச்சினைகளை விடுகின்ற பிளைகளை அவரவர் உணரவேண்டும் எண்ணுதுக்காகத்தான் சொல்லுறன்.’

‘உனக்கு வாழ்க்கைப்பட்டவளுக்கு அவள் விரும்பிய வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொடுக்க நினைக்கிறாயே தவிர... இன்னமும் உனக்கொரு வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ளவோ அல்லது உன்னை நம்பியிருந்த பல்லவிக்கு ஒரு வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ளவோ விரும்புகிறாய் இல்லையே தம்பி?’

‘இனியும் பல்லவியை நான் கைபிடிக்க நினைக்கிறதும், இன்னமும் அவளிட்டை அன்பை எதிர்பார்க்கிறதற்கும் அருகதையற்றவன் அக்கா நான். அவளைப் பொறுத்தமட்டிலை என்னுடைய நிலை காலாவதியான காசோலை தான்’.

‘வட் யு மீன்.... நீ என்ன சொல்லுகிறாய்?’

‘தலைக்கு மேல் வெள்ளம் வந்த பிறகு தான் எங்களையே நாங்கள் உணரத் தலைப்படுறம். பெற்றோரது அபிலாசைகளுக்காக என்றை கொள்ளை இலட்சியங்களை இரண்டாந்தரமாகக் கணித்ததாலை தான் என்னாலை ஒரு முன்மாதிரியான வாழ்க்கையை முன்னரே அமைத்துக் காட்ட முடியாது இப்ப செல்லாக் காசாகி இருக்கிறன். இன்னமும் பழமைகள், பாரம்பரியங்கள், மதங்களை மதித்ததாலை தான் ராஜன் ஆனந்தியை அன்றனுக்குக் கட்டிக் கொடுக்கவில்லை. ஆக, தனித்தனி மனிதன் தங்கடை சொந்தங்களைக் கௌரவங்களைத் தியாகம் செய்யத் துணியாததாலை தான். எங்களுக்கு இன்னமும் ஒரு விடிவு கிடைக்காமல் இருக்கு. ‘புதிய சமுதாயம் காணத்துணியும் இளைஞர்கள் பழைய எல்லைகளை மீறிச் செல்ல வேணும், அப்போதுதான் புதிய யுகம் ஒன்றைப் பிரசவிக்க முடியும்..!’

‘பல்லவியை நிராகரித்து நீ ஆனந்தியை மரி பண்ணினபோது முதன் முதலாக உன்மீது எனக்கொரு வெறுப்பு ஏற்பட்டது. ஆனால் இப்போ உன்னுடைய நிலைமையைப் பாக்கேக்க இந்த ‘கம்யூனிற்றி’யிலை தான் எனக்கு ஆத்திரமா இருக்கு! தாங்க முடியாத ஒரு வெறுப்பாயிருக்கு!’

‘நான் எடுத்த முடிவு பற்றி நீங்கள் என்ன சொல்லுறியன்?’

‘நீ’ கொண்டுவாற வவுச்சர்களை அப்புறாவ் பண்ணவேண்டியது என்னுடைய கடமை. ஏனெண்டால் அதுக்கு உனக்கு அதிகாரமிருக்கு. ஆனால் இது உன்னுடைய சொந்த விஷயம். இதை ஆதரிக்கலாமே தவிர அனுமதிக்க எனக்கு அதிகாரமில்லை. ஆனாலும் உன்னுடைய நிலவரத்தை நன்றாகப் புரிந்து என்னாலை இந்த முடிவை ஆமோதிக்க முடிகிறதே தவிர மாற்று வழிசொல்ல எனக்கெண்டால் எதுவும் தெரியேல்லை! ஆனால் உனக்கு நல்ல வழி காட்டுகிற உரிமை எனக்கிருக்கு. அதையும் மறந்திடாதே?’

மேசைமேல் இருந்த கண்ணாடியை அக்கா மாட்டிக் கொள்ளுகிறா.

தன் இருக்கையை விட்டெழுந்து ‘ரைப்’ செய்த பத்திரங்களோடு பல்லவி அக்காவை நோக்கி வருவதையும், வெறுமையாயிருந்த என் ‘கவுண்டர்’ கம்பனி வாடிக்கையாளர்களால் நிரம்பி வழிவதையும்.... அக்காவின் அந்த மங்கிய நிறக் கண்ணாடியூடாக முன்னால் இருக்கும் என்னால் இப்போது மிகத் தெளிவாகவே பார்க்க முடிகிறது.

இப்போ அக்காவிடமிருந்து விடைபெற்று என் கவுண்டரை நோக்கி நான் வேகமாக முன்னேறுகிறேன்.

இதழ்- 203
நவம்பர் - 1986

யுக புருஷர்கள்

•••

- எஸ்.எச்.நிஃமத்

“முன்னொரு காலத்தில் வவுனியா மாவட்டத்தில் உள்ள செட்டிக்குளம் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த மாங்குளம் கிராமத்தில் கதிரவேல் என்னும் வணங்கா முடி இருந்தான். அவனின் பெயர் கேட்டாலே அந்தத் தேசம் நடுங்கியது. அநியாய, அக்கிரமங்களுக்கெதிராக அவனது பேனா ஆவேசமாய் எழுதித் தள்ளியது. அராஜகங்களுக்கும், அட்டகாசங்களுக்கும் கிஞ்சித்தும் பயமின்றி அவனது உதடுகள் அக்கினி வார்த்தைகளை உமிழ்ந்தன. நீதியையும், நேர்மையையும் அவன் தன் நெஞ்சத்தில் வைத்துப் போற்றினான். மானத்தையும், மனிதாபிமானத்தையும் தன் உயிராகக் கருதி அவன் வாழ்ந்தான். தனது சத்திய வாழ்வோட்டத்திற்குக் குறுக்காக வந்த அத்தினை சாத்தான்களையும் அடித்து வீழ்த்திக் கொண்டே அவன் முன்னேறினான். உண்மையிலேயே இந்த நூற்றாண்டின் மனிதப் புனிதன் யாரெனக் கேட்டால், கண்களை மூடிக் கொண்டு கதிரவேல் எனச் சொல்லிவிடலாம்”

தன் சாவுக்குப் பிறகு தன்னைப் பற்றி இந்தத் தேசத்தின் சரித்திரம் இவ்வாறு பேசக்கூடும் என்று எண்ணுகையிலேயே கதிரவேலின் கறுத்த உதடுகளில் ஒரு வெள்ளைப் புன்னகை விளைந்து மறைந்தது. இன்னமும் திறவாத தன்னிரு இமைகளுக்குள்ளேயும் ஏதோவொரு பாடசாலையில் மாணவன் ஒருவன் சரித்திரப் புத்தகத்தை வாசிப்பது போலவும், ஏனைய மாணவர்கள் அதனை அக்கறையோடு செவிமடுப்பதைப் போலவும் ஒரு

காட்சியைக் கண்டு கொண்டிருந்தவன் தன் நெற்றியிலும், நெஞ்சத்திலும் விழுந்த இரண்டொரு சொட்டு நீரினால் பதறி எழுந்தான்.

வெளியே பெருமழை பெய்கிறது. ஈடு கொடுக்க முடியாத வீட்டுக் கூரை கொஞ்சம் மழையைத் தனக் கூடாக அனுப்பிக் கொண்டிருக்கின்றது. அவ்வளவுதான்.

மூன்று வருடங்களுக்கு முன்னம் வேய்ந்த கூரை ஒழுகாமல் என்ன செய்யும்? கடந்த வருட மழையிலும் ஒழுகியது தான். "மழை நிண்டாப் பிறகு கூரைய வேய வேணும்" என்று சொன்னதோடு சரி. மழைக்காலம் முடிய கூரையை வேய வேண்டுமென்ற எண்ணமும் மறைந்து போனது. "சரி... அடுத்த வருஷம் மாரி தொடங்கிறத்துக்குள்ள வேயஞ்சு போட்டால் போகுது.....!" பிரசவ ஞானம் தான்!

எழுந்து கொண்டே கதிரவேல் குடிசைத் தாழ்வாரத்துக்கு வந்தான். பந்தலிலிருந்து தண்ணீர் சோவெனப் பீறித் தரையில் விழுந்து பாய்ந்தது. அதைக் கண்டதும் கதிரவேலை உற்சாகம் தொற்றிக் கொண்டது.

மளமளவெனத் தன் ஆடைகளைக் களைந்தான். உள்ளங்கியுடன் மாத்திரம் அவனைப் பார்க்கையில் மலயுத்தத்திற்குத் தயாராக நிற்பவனைப் போல் காணப்பட்டான்.

ஏதோ ஒரு பழைய பாடலை உதடு குவித்து, நாக்கு மடக்கி விசிலடித்தபடியே பந்தலின் கீழ் வந்து நின்றான். பந்தல் நீர் தண்ணீர்ப் பாறையாய்த் தலையில் விழுந்தது.

ஓர் அற்புத சுகத்தை அடைந்தான் கதிரவேல். நான் குளிப்பதற்காகவே வானம் மழையைப் பொழிவதாக எண்ணிக் கொண்டு "ஹாய்..... ஹாய்....." எனக் கூச்சலிட்டவாறே தலை, நெஞ்சு, வயிறு, முதுகு என்று தேய்த்துத் தேய்த்துக் குளித்தான். குளிந்து இரு கால்களையும், தொடைகளையும் அழுந்தக் கழுவினான்.

நல்லவேளை.... பார்வதி கூட்டுறவுக் கடைக்குப் போய் விட்டிருந்தவன் மழைக்கு வசமாக மாட்டிக் கொண்டிருப்பான். குடை கொண்டு போகாதவன் கூட்டுறவுக் கடையில் வாங்கிய கோதுமை மாவை எப்படிக் கொண்டு வருவான்? மழை முடிந்த பிறகு தான் பார்வதி வீடு வருவாளென்பது சர்வ நிச்சயம். அதற்குள் குளித்து முடித்து விட வேண்டும். இல்லாவிட்டால் "என்ன மனுஷன் நீங்கள்.... மழைத

தண்ணியிலை குளிச்சால் காய்ச்சல், தடுமலெண்டு வருமல்லே...? ஊருக்குள்ளை பெரிய புத்திசாலியெண்டு பேரெடுத்துப் போட்டு, இப்பிடி மடைத்தனமாய் மழையில் குளிக்கிறீங்களே. உங்களுக்கு அறிவெங்கிறது இல்லியே....?" என்று ஆயிரம் தொண தொணப்புக்களை அவன் தாங்கிக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

குளித்து முடித்துத் தலைசீவிக் கொண்டிருக்கையில் மழை நின்று விட்டிருந்தது. பார்வதி எந்தேரமும் வந்துவிடலாம் அதற்குள் உடை மாற்றிக் கொண்டு ஒன்றுமே தெரியாதது போல் மேசையில் உட்கார்ந்து எழுதிக் கொண்டிருக்க வேண்டுமெனத் தீர்மானித்த கதிரவேல் பேனாவும் பேப்பருமாகத் தயாரானான்.

அடுத்த வாரம் வெளிவரும் 'ஜனமுரசு' பத்திரிகைக்கான பத்தியை எழுத எண்ணம் கொண்டான். தொடர்ச்சியாக 'ஜனமுரசு'வில் அவனால் எழுதப்பட்டுக் கொண்டு வரும் அரசியலை அலசும் பத்தி அது. அதற்கு வாசகர்களிடத்தில் நிறைய வரவேற்பிருந்ததாயினும், அரசியல்வாதிகள் பலரின் வெஞ்சினத்திற்கும் அந்த விஷேட பத்தி ஆட்பட்டிருந்தது.

பிரபல அரசியல்வாதிகளின் திரை மறைவு வாழ்க்கைகளை அம்பலத்திற்குக் கொண்டுவரும் அந்தப் பத்தியின் மூலம் பலரின் போலிமுகமூடிகள் கிழிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. இலஞ்சம், மோசடி, கடத்தல் என்று சில அரசியல்வாதியினர் செய்யும் துரோகச் செயல்களையும், காமக்களியாட்டம், விபச்சார வியாபாரம் என்பவற்றில் இன்பம் காணும் இழிசெயல்களையும் அவன் தனது பத்தியிலே தக்க ஆதாரங்களுடன் எழுதிக் கொண்டிருந்தான். அந்த இரகசியத் தகவல்கள் அவனுக்கு எங்கிருந்து, எப்படிச் கிடைக்கின்றனவென்பது இறைவனுக்கும், அவனுக்கும் மட்டுமே தெரிந்த இரகசியமாகும்.

பலமுறைகள் அவன் பாதிக்கப் பட்ட அரசியல்வாதிகளினால் அச்சுறுத்தப் பட்டிருக்கிறான். கொலை மிரட்டல்களுக்கும் ஆளாகி இருக்கிறான். ஆயினும், அச்சம் என்பது தான் அவனது இரத்தத்தில் இல்லாத ஒன்றாயிற்றே!

'கதிர்' என்ற புனைபெயரில் அவன் பல்வேறு பத்திரிகைகளில் எழுதி வந்தாலும் 'கதிரவேல்தான்..... நம்மூர்ப்பையன் தான்' என்பது அவனது ஊர்க்காரனுக்கு நன்கு தெரிந்திருந்தது. அவர்கள் அவன் மீது மதிப்பும் மரியாதையும் கொண்டிருந்தார்கள்.

கதிரவேல் கூட்டங்களிலும் பேசினான். கம்பீரமான அவனது குரலில் தமிழ், கனல் கட்டிப் பறந்தது. எவருக்கும் அடிபணியாத வீர நெஞ்சுடன் அவன் மேடையில் ஏறுகையிலேயே வானம் கேட்குமளவுக்குக் கூட்டத்திற்கு வந்திருப்போரின் கைதட்டல் இருக்கும்.

தான் கலந்து கொள்ளும் கூட்டங்களிலும் கதிரவேல் அரசியல்வாதிகளின் அடாவடித்தனங்களையும், அட்டூழியங்களையும் மிகக் கடுமையாகவே சாடினான். இந்தத் தேசத்தைப் பிடித்திருக்கும் சனியன்களே போலி அரசியல்வாதிகள் தான் என்பதை மிகுந்த ஆக்ரோஷத்தோடு உரத்துச் சொன்னான். பாழ் பட்டுப் போய்க் கிடக்கும் நாட்டைப் புனர் நிர்மாணம் செய்ய வேண்டுமெனக் கூவினான். அதற்கான திட்டங்கள் எவையெவையெனப் பட்டியல் போட்டுக் காட்டினான்.

கதிரவேலின் எழுத்தும், பேச்சும் மக்கள் மத்தியில் அவனைக் கதாநாயக அந்தஸ்திற்கு உயர்த்தி விட்டிருந்தன. ஆயினும் கூட அவன் அடக்கத்தோடும், பணிவோடும் தனது கடமைகளைச் செய்து வந்தான்.

கதிரவேல் நினைத்திருந்தால் தனது பொருளாதார நிலையை உயர்த்திக் கொண்டிருக்கலாம். யாராவது சில அரசியல்வாதிகளைப் பற்றி நல்லதாக நாலு வார்த்தை எழுதினாலோ, பேசினாலோ அவனுக்கு ஆயிரக் கணக்கில் பணம் வந்து சேர்ந்து விடும். அதுமட்டுமன்றிக் கொந்தராத் துக்களையும், சில தொழில்களுக்கான உத்தரவுப் பத்திரங்களையும் பெற்றுக் கூட அவன் இலட்சாதிபதியாகியிருக்கலாம்.

கதிரவேல் அப்படிப் பணம் சம்பாதித்து உயர்வதை விரும்பினானில்லை. 'ஓலைக் குடிலுக்குள் ஏழையாக வாழ்ந்தாலும் வாழ்வேனே தவிர ஒருபோதும் அநீதியை ஆதரிக்க மாட்டேன்!' என்று மிக்க பிடிவாதமாக இருந்தான்.

இப்பொழுது கூட, சிங்கப்பூரிலிருந்து தங்கம் கடத்திக் கொண்டு வந்த ஓர் அரசியல்வாதியைப் பற்றியே அவன் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறான். ஐந்து கோடி ரூபா பெறுமதியுள்ள தங்கத்தை. சுங்கப் பகுதியினர்க்கு இலஞ்சம் கொடுத்து நாட்டிற்குள் கொண்டு வந்து சேர்த்துவிட்ட அந்த அரசியல்வாதி சிங்கப்பூருக்கு எப்போது சென்றார். எங்கே தங்கினார். தங்கத்தை எங்கே, எவ்விதம் கொள்வனவு செய்தார். எப்போது இங்கு

வந்தார். எங்கே விற்றிருக்கிறார் என்பது போன்ற எல்லாவற்றையும் தகுந்த சான்றுகளுடன் அவன் நெஞ்சு துடிக்க ஆவேசத்துடன் எழுதிக் கொண்டிருக்கையிற்றான் கூட்டுறவுக் கடைக்குப் போன பார்வதி திரும்பி வந்தாள்.

“என்னப்பா இது... அடிச்ச பேய் மழையிலை வெளிய இறங்க முடியாமல் கோப்பரட்டிவ் கடையிலேயே நிக்க வேண்டியதாய்ப் போச்சு....”

“ஓம்பா.... அடை மழை தான் பெஞ்சது.....” என்று எழுதிக் கொண்டே கூறிய கதிரவேல் மனைவியை நிமிர்ந்து பார்க்கப் பயந்திருந்தான்.

பார்வதி அவனருகே வந்தாள். கொஞ்சம் ஊன்றி அவனைப் பார்த்தாள். பின்னர் கேட்டாள் -

“குளிச்சீங்களே.....?”

கொஞ்ச நேரம் மௌனமாய் இருந்த கதிரவேல் ‘ஆம்’ என்பதற்கடையாளமாகத் தலையை ஆட்டினான்.

“எங்கை குளிச்சீங்க....? பந்தல் தண்ணியிலேயா....?”

“ம்.....”

“நான் எத்தினை முறை சொல்லியிருக்கிறன், இப்படி மழைத் தண்ணியிலை குளிக்க வேண்டாமெண்டு....? நாளைக்குக் காய்ச்சல், தடிமல் எண்டு வந்திட்டால் ஆர் பார்க்கிறது....? இருக்கிற பஞ்சத்திலை பேந்து மருந்தெடுக்கிறதுக் கெண்டு வேற பஞ்சப் பட வேணும்....”

“சரி பார்வதி.... விடு.... எனக்குத் தடிமலும் வராது. காய்ச்சலும் வராது...”

“ஓமோம்.... நீங்கள் சொல்லுவியள்..... உப்பிடித்தான். ஆறு மாதத்துக்கு முந்தி நீங்கள் மழையிலை நனைஞ்சு பேந்து பட்ட அவதி தெரியுமே....?”

“பார்வதி.... நான் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறன். தயவு செஞ்சு கொஞ்சம் சும்மா இருக்கிறியே....?”

“இது ஒண்டுதான் குறைச்சல்..... வீட்டுக் கூரையை வேயுறத்துக்கு வக்கிலல். அதுக்குள்ளை நாட்டுக் கூரைக்கு ஓடு போடுறாராம்.....”

“பார்வதி... அஞ்சு கோடி ரூபா தங்கம் கடத்திக்கிட்டு வந்த அந்த அரசியல்வாதியைப் பத்தி இப்ப நான் எழுதிக் கிட்டிருக்கிறன். என்னை டிஸ்டர்ப் பண்ணாதை.....!”

“ஐஞ்சு ரூபா சட்டைப் பையிலை இல்லாத நீங்களெல்லாம் எதுக்கப்பா அந்த கோடி ரூபாயைப் பத்தி எழுதிறீங்க.....?”

“அடி பார்வதி... வாழ்க்கையெங்கிறது பணம் மட்டுமல்லட.....!”

அவன் முடிப்பதற்குள் அவள் வெடித்தாள். “பணம் தான் வாழ்க்கை. பணம் இல்லாட்டி உலகத்திலை வாழேலுமே.....? பேனையைப் பிடிச்சு எழுதேலுமே.....?”

“இலட்சிய மனிசங்களைப் பத்திக் கொஞ்சம் யோசிச்சுப் பார்.....”

“அதுக்கெல்லாம் எனக்கு நேரமில்லை. இஞ்சை பாருங்கோ... வீட்டுக்குள்ளே மழை பெஞ்சு குளம் கட்டிக் கிடக்கு. இந்தத் தண்ணியெல்லாத்தையும் நான் வெளியில் இறைக்க வேணும். நீங்கள் என்னெண்டால் பெய்த மழையிலை சுகமாய்க் குளிச்சுப் போட்டு நாட்டைத் திருத்துறதிற்கு எழுதிக் கொண்டிருக்கிறியன். ச்சீய்.... உங்களைக் கல்யாணம் கட்டினதுக்கு, ஆராவது நாலு காசு சம்பாதிக்கிறவனாய்ப் பார்த்துக் கட்டியிருக்கலாம்.....”

பார்வதி அழுதே விட்டாள். முந்தானை தூக்கி முகம் போர்த்து அழுதாள். மார்பும். வயிறும் குலுங்கக் குலுங்க அழுதாள்.

கதிரவேல் கண்கள் முடிக் கதிரையிற் சாய்ந்தான். எதிர்காலச் சரித்திரப் பாடப் புத்தகத்தில் அவனைப் பற்றி இருப்பதாகச் சற்று முன்னர் அவன் தனது மனக்கண்ணாற் தரிசித்த அந்தக் குறிப்பு மெல்ல மெல்ல அழிந்து கொண்டு வந்தது. “முன்னொரு காலத்தில் வவுனியா மாவட்டத்தில் உள்ள செட்டிக்குளம் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த மாங்குளம் கிராமத்தில் கதிரவேல் என்னும் வணங்காமுடி இருந்தான். அவனின் பெயர் கேட்டாலே.....”

குளிப்பதற்கு முன்னரான தனது கற்பனை இன்னமும் முற்றத்தில் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் மழை நீருடன் கலந்து கரைந்து.... பார்வதி எல்லாவற்றையும் பொய்யாக்கி விடுவாளோ.....?

கதிரவேல் பேனாவை மூடி வைத்து விட்டு எழுந்தான். தேம்பித் தேம்பி அழும் பார்வதியைத் தாண்டி வெளியில் வந்தான். பாதை நெடுக இருந்த சகதியையும், சேற்றையும் மிதித்துக் கொண்டு அந்தக் 'கொம்யூனிக்கேசன்' நிலையத்துக்குள் புருந்து, ஓர் இலக்கம் கூறி அழைப்புக் கேட்டான்.

"ஹலோ... நான் கதிரவேல் பேசுறன். ஆமாம் 'ஜனமுரசு' வில் எழுதுற கதிரவேல்தான். வந்து நீங்க அஞ்சு கோடி ரூபா தங்கம் கடத்திக் கொண்டு வந்ததுக்கான அத்தனை ஆதாரங்களும் எங்கிட்ட இருக்கு. அது சம்மந்தமா நான் அடுத்த வார 'ஜனமுரசு' வில் எழுதப் போறேன்....."

"ஐயோ... மிஸ்டர் கதிர்... ப்ளீஸ் அப்பிடிப் பண்ணி டாஜீங்க. என்னோட எதிர்காலமே அதனால இருண்டு போயிடும்.... தயவு செஞ்சு எழுதி டாஜீங்க. அதுக்குப் பதிலா நீங்க என்ன கேட்டாலும் தர்ரேன்...."

"அவ்வளவு தானா?"

"ம்..... என்ன தருவீங்க.....?"

"உங்களுக்கு மாடிவீடு ஒண்ணும் அஞ்சு லட்ச ரூபா பணமும் தர்ரேன்..."

"மேலதிகமாய்த் தேவைன்னா கேளுங்க...."

"சரி.... நான் அப்புறமாய்க் கேக்கிறன்....."

தன்கையில் வைத்திருந்த சிறிய ஒலிப்பதிவுக் கருவி மூலம் அந்தக் கடத்தல்கார அரசியல்வாதியினுடான தொலைபேசி உரையாடலைப் பத்திரமாகப் பதிவுசெய்து கொண்டே கதிரவேல், அடுத்த வாரப் பத்திரிகையில் அதனையும் ஓர் ஆதாரமாகச் சமர்ப்பிக்க முடியுமென்ற திருப்தியில் வீதியில் இறங்கினான்.

மேக மூட்டமற்ற மேற்கு வானில் ஜெகஜ்ஜோதியாய்ப் பிரகாசிக்கும் சூரியனின் கிரணங்களில் பாதையின் சகதியும், சேறும் காயத் தொடங்கியிருந்தன.

இதழ் - 267, ஏப்ரல் - 2000

உள் மறைந்த உணர்வொன்று

...

- யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம்

சத்தியா கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு கண்ணீரைக் கட்டுப்படுத்த முயன்றாள். ஆனால், அவளையும் மீறி, மூடியிருந்த விழிகளின் இமை அணைகளைக் கூடக் கடந்து, உறைபனி உஷ்ணத்தின் தொடுகையால் உருகி வழிவதுபோல, கண்ணீர் பெருகித் தலையணையை ஈரமாக்கிக் கொண்டிருந்தது.

அன்று முழுவதும் வேலை செய்து அலுத்துக் களைத்துத் தான் அவள் படுக்கையில் விழுந்தாள். அப்படிப்பட்ட களைப்பைக் கண்டால் உறக்கம் ஓடிவந்து அணைத்துக் கொள்வது வழக்கம். ஆனால் இன்றோ நாள் முழுவதும் மனதினுள் அடைத்துக் கொண்டிருந்த அந்த உணர்வு, வீட்லுள்ள எல்லாரும் உறங்கிவிட ஏற்பட்ட அந்தத் தனிமையைக் கண்டதும் கண்ணீராகக் கரையத் தொடங்கியது.

சத்தியா ஏன் அழுகிறாள்?

அவளுடைய மனதின் அந்தத் தேடலுக்கே அதன் விடை அகப்பட்டுக் கொள்ள மறுத்து, அங்குமிங்குமாக நினைவுகளைத் தலைநீட்டச் செய்து, புரிவது போலவும் புரியாதது போலவும்....

அவன் தான் காரணம்.

அவன்... காக்கியில் பச்சையும் மஞ்சளுமான மங்கலான கோடுகள் அங்குமிங்குமாகக் கிடக்கும் சீருடையினுள், உயரமாக. மாநிறமாக ஆஜானுபாகு என்று சொல்ல முடியாவிட்டாலும் அளவான கட்டுலுடன்.

அவனை, அவன் சந்தித்து ஐந்து மாதங்களா? ஆறுமாதங்களா?

கால எல்லை நினைவில்லையென்றாலும் அந்தச் சந்திப்பு அவளுடைய நினைவில் அப்படியே பதிந்திருந்தது.

மாலைவேளை, வேலை முடிந்து பணியகத்திலிருந்து கடைகளுக்குப் போய் பொருட்கள் வாங்கிக் கொண்டு வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்தாள் அவள். பரிசோதனைத் தடை முகாமிற்கு அண்மையில், சைக்கிளிலிருந்து அவள் இறங்கி நடக்கத் தொடங்கியிருந்தபோது தூரத்தில் நின்றிருந்த அவன் கண்ணிலே பட்டான்.

இளஞ்சேய்....?

அவன் இங்கே எப்படி வந்தான்? அதுவும் இவர்களின் முகாமில்.....?

அவளது இதயம் வேகமாகத் துடிக்கத் தொடங்கியது. அசாதாரணப் பதற்றம். வியர்வை முகம் முழுவதும் துளிர்ந்தது.

அவனைப் பார்த்தவாறே சைக்கிளைத் தள்ளிச் சென்றாள் சத்தியா. அன்று அங்கு நின்ற இராணுவ வீரர் பரிசோதனை எதையும் மேற்கொள்ளாமலே மக்களைப் போக அனுமதித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

அவனை அண்மிக்க, அண்மிக்க அவன் இளஞ்சேய் அல்ல.

அவன் அவளைப் பார்த்து மெல்லச் சிரித்தான். அவன் அவளை உற்றுப்பார்த்ததனாலோ? அவன் இளஞ்சேயின் நினைவின் ஆகர்ஷிப்பில் ஆழ்ந்து போனான்.

சுமார் நான்காண்டுகளின் முன், இதே வீதியில் சற்றுத் தள்ளியுள்ள அந்த மாடிவீட்டின் முன் இளஞ்சேயை இதே போன்ற சீருடையில் அவன் கண்டிருக்கிறான். காலம் அந்த வீதியைத் துடைத்துவிட்டு மீண்டும் வைத்த பொம்மையாக இன்று அவன் நிற்கிறான்.

அதன் பின்பு மற்றொரு நாள் அவனது தோற்றத்தில் இளஞ்சேயைக்

கண்டு, அவனது நினைவுடன் அவள் சோதனைச் சாவடியைக் கடந்தபோது,

“அம்மா”

அந்தக் குரல் அவளுடைய உள்ளத்தினடியில் உருண்டு கொண்டிருந்த பாசம், பிரிவு, வேதனை போன்ற அனைத்து உணர்வுகளும் கலந்த உணர்வுக் கோளத்தை ஒரே இழுவையில் வெளிக்கொணர்ந்து மனம் முழுவதும் பரப்பி விட்டது.

“இளஞ்சேயா? அவன் குரலா?”

சத்தியா நிமிர்ந்தாள்.

அவன்! அந்தச் சீருடைக்காரன்!

அவனா அழைத்தான்? “அம்மே” என்றும் “அன்ரி” என்றும் சீருடையினர் அழைத்த அழைப்புக்களை அவள் கேட்டிருக்கிறாள். இவனோ ‘அம்மா’ என்று அழைக்கிறானே!

“எங்கே போறது?”

“ஓ! அவன் சிங்களவன் தான்”.

“வீட்டுக்கு” சத்தியா பதில் கூறினாள்.

“வீடு எங்கே?”

“கே.கே.எஸ். றோட்”

“நம்பர்?”

அவள் கூறினாள். நேருக்கு நேர் அவனுடைய முகத்தைப் பார்த்து அந்தக் கண்களை ஊடுருவியபோது, ஒரு கலக்கம், ஒரு ஏக்கம், இவையெல்லாம் இவற்றினுள் கண்ணாம்பூச்சி விளையாடும் ஒரு பிரமை.

“சீ! அது பிரமை தான். இளஞ்சேயின் நினைவு கொண்டு வரும் பிரமை தான்.” அவள் சில யார் தூரம் சென்றதும் அவளுடைய அறிவு அவளுடைய மனதிற்கு இப்படிக் கூறியது.

ஓரிரு நாட்களின் பின் அதேயிடத்தில் கடமையில் நின்ற அவன். அதே ‘அம்மா’ என்ற அழைப்புடன் அரைகுறைத் தமிழில் சில

விசாரணைகள் செய்தான். அதன் பின்னர் ஒரு நாள் கண்ட போது, தான் தன் பெயர் லியனகே எனக்கூறி அறிமுகப் படுத்திக் கொண்டான்.

இதன் பின்னர் லியனகே அங்கே நின்றால் 'அம்மா' என்ற வாஞ்சையான அழைப்பு அவருடைய மனதை வருடிக் கொடுப்பது வழமையாகி விட்டது.

அந்த அழைப்பில் பாசம் இழையோடுகிறதா? "சீ! என்ன மடமை?" அவளது அறிவு எள்ளி நகையாடியது. இளஞ்சேயை லியனகேயில் காணவெனப் பிடிவாதம் செய்யும் மனம் செய்கின்ற கற்பனை தான் இதுவென்பதை அறிவு அறிவுறுத்தியது.

"ஏன் லியனகே கூட சத்தியாவில் தன் தாயின் சாயலைக் கண்டிருக்கலாமல்லவா?" என மனம் கேட்டுக் கொண்டது.

அவனும் மனிதன் தானே? பந்த பாசம் அவனுக்கில்லையா?

"பந்த பாசம்"

உலகம் போகும் போக்கில் அன்பு, பாசம், நட்பு என்பதெல்லாம் என்ன வென்பதையே மனிதன் மறந்து விடுவான் போலிருக்கிறது.

இவையெல்லாமிருந்தால் இப்படி ஒருவரையொருவர் கொன்று போடும் கொலைக் கலாசாரம் இவ்வளவு விரைவில் சமூகத்தில் பரவியிருக்குமா?"

கையில் கொலைக் கருவியை வைத்திருப்பவன்! எந்த நேரமும் எமக்கெதிராக அது இயங்கலாம். நினைக்கவே மனம் கலங்கியது. கசந்தது. எத்தனை பேரைக் கொன்றிருப்பானோ?

இளஞ்சேயை அவள் சந்தித்தால்.....?

கண்கள் கனல் கக்க எதிரெதிர் நிற்கும் சிங்கமும் புலியும் மனக் கண்களில் ஒரு கணம் தோன்றி மறைந்தன.

இளஞ்சேய்....

அவள் எப்படியிருக்கிறாளோ?

சத்தியா தன் நோயுற்ற தாயை வைத்தியசாலையில் வைத்துப் பராமரிக்கவென அங்கு நின்ற போது, நிலத்தில் விழுந்து கிடந்து கை,

கால்களை அடித்துக் கொண்டு “நான் அம்மாவோடைதான் படுப்பன். அம்மாவை விட்டிட்டு இருக்கமாட்டன்” என்று அடம்பிடித்து அழுத மணிவண்ணன். எப்படி அம்மாவை மறந்து “இளஞ்சேயாய் வன்னிக்காட்டுக்குள் குடிபுகுந்தான்?”

“என்றை ராசன், இனி உன்னை நான் காணுவனா?” மனம் ஏங்கியது.

இந்த ஏக்கம் இளஞ்சேய்க்கு இருக்காதா?

இப்படி ஓர் ஏக்கம் அந்தக் கண்களில் தெரிகிறது. ஆம் அந்தக் கண்களில் ஓர் ஏக்கம் குடிகொண்டு தானிருக்கிறது.

கடமையிலீடுபட்டிருந்த போது மட்டுமன்றி இல்லாதபோது கூட அவ்விடத்தில் நின்று ‘அம்மா’ என்று அழைப்பது தொடர்கிறது.

படுத்திருந்து அழுதுகொண்டிருந்த சத்தியாவிற்கு மூச்சு விட முடியாது போன்று ஓர் அந்தரம். எழுந்து இருந்தான். இருள் சூழ்ந்து கிடந்தது.

“இன்று உறக்கம் வராதா?” லியனகேயும் இளஞ்சேயும் மாறி மாறி அவளது உறக்கத்தைக் களவாடிச் சென்று கொண்டேயிருக்கப் போகிறார்களா?

லியனகே அவளை ‘அம்மா’ உன்றழைப்பதன் காரணத்தைப் புரிந்து கொண்ட நாள் நினைவிற்கு வருகிறது.

அன்று அவள் அந்த செக்பொயின்னிற்கு வந்தவேளை அதிக சன நடமாட்டமில்லை. அவன் தனது வழமையான ‘அம்மா சொகமா?’ வினாவின் பின் தன் பேர்ஸினுள்ளிருந்து ஒரு படத்தைக் காட்டினான்.

சேலை அணிந்திருந்த முறையிலிருந்து அவள் சிங்களப் பெண்ணென அடையாளங் காணப்பட்டாலும் சத்தியாவின் சகோதரியோ? என ஐயுறக்கூடிய உருவ ஒற்றுமை! சத்தியா திகைப்போடும் ஆச்சரியத்தோடும் படத்தையே பார்த்தான்.

“உலகத்தில் ஒரே சாயலில் ஏழுபேர் இருப்பார்களாம்” சிறுவயதில் ஒரு தோழி கூறியது நினைவிற்கு வருகிறது.

“உண்மையாயிருக்குமோ?” இப்பொழுதுதான் தோழியின் கூற்றில் உண்மையிருக்கலாமோ! என ஒரு சந்தேகம்.

“மணிவண்ணன் சரியாய் தாய்தான். அதே சாயல்”. பார்ப்பவர்கள் இப்படிக் கூறுவது நினைவிற்கு வருகிறது. அவன் இளஞ்சேய் எனப் பெயர் மாற்றிய பின்பு கூடப் பலர் இப்படிக் கூறி அவன் கேட்டிருக்கிறான்.

லியனகேயும் அம்மாவின் சாயல். அதுதான் இளஞ்சேயை நினைவூட்டும் வகையில் உருவ ஒற்றுமை அமைந்து விட்டது. அவன் லியனகேயில் தன் மகனைக் காண, லியனகே தன் தாயை அவளில் கண்டிருக்கிறான்.

லியனகே புன்முறுவலுடன் அவளது திகைப்பை அவதானித்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் எதுவுமே கூறாது சிரிப்பொன்றுடன் விலகிச் செல்ல முயன்றான்.

“மகே அம்மா உங்க மாதிரி”

லியனகே தன் வார்த்தைகளுக்கு எதிரொலியைச் சத்தியாவிடமிருந்து எதிர்பார்த்தான்.

அவளால் அது முடியவில்லை.

“இளஞ்சேய்...”

மனதின் உணர்வுகளில் கண்களில் நீரை நிறைக்க அதை அடக்கி, அவன் முன் தன் உணர்வுகளை வெளிக்காட்ட விரும்பாத, சத்தியா தலையசைத்து விடைபெற்று விலகினான்.

இருண்டு வந்த மேகங்கள் தூவிய மழைத்துளிகள் வானத்தைப் பார்த்து விட்டு அவன் மெல்ல விலகிச் செல்ல வழிசமைத்தன.

“என் மகனை நீயும் நினைவூட்டுகிறாய்”

இதைச் சொல்ல முடியாத, சொல்ல விடாத பல காரணங்கள், ஒவ்வொரு காரணமும் ஒரு இரும்புக் கம்பியாகி இணைக்கப் பட்ட கதவொன்று அவளது குரலை வெளிவரவிடாது தடுத்து நிற்பது அவனுக்குத் தெரியுமா?

உண்மையிலேயே அவளது குரலில் வாஞ்சை ஒலித்திருக்கிறது. அவளது கண்களில் கலக்கமும் ஏக்கமும் தெரிந்திருக்கின்றன. அவையெல்லாம் அவளது கற்பனைகளென்று நினைத்தது தவறு.

ஆனால்.... ஆனால்.... நீ என் மகனை நினைவூட்டினாலும், அவனுக்கு எதிர். அவனது சகோதரனாக உன்னால் நடந்துகொள்ள முடியாது.

சகோதரத்துவத்திற்கு புதைகுழியமைத்தால் தோன்றிய போர் உங்களிடையே சகோதரத்துவத்தை ஏற்படவிடாது.

அந்த நினைவு சத்தியா லியனகேயில் பாசங்கொள்ள விடாது தடுத்தது. அப்படித்தான் அவள் நினைத்திருந்தாள்.

ஆனால் கடந்த ஒரு வாரமாக அவனைக் காணாதபோது அவளுடைய மனமும் கண்களும் அவனைத் தேடின.

இளஞ்சேயைக் காணுவது போன்ற ஒரு பிரமையை அனுபவிக்க அவை ஆசைப்படுகின்றன. இப்படி அவள் நினைத்துக் கொண்டாள்.

“ஒரு வாரமாகக் காணவில்லையே. ஏன்? இடம் மாற்றி விட்டார்களா? போர் முனைக்குப் போயிருப்பானோ?” அந்தச் சந்தேகமே அவளுடைய மனதில் ஒரு கலக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.

தாங்க முடியாது, அன்று அங்கு நின்ற மற்றொருவரிடம் அவள் லியனகேயைப் பற்றி விசாரித்தே விட்டாள்.

“உங்க எல்.ரி.ரி. குற் பண்ணிட்டுது” பதில் கூறியவனின் கண்கள் வெறுப்பை உமிழ்ந்தன. அவள் அதிர்ந்து போனாள்.

கடந்தவாரம் அந்த இடத்திற்கு சற்றுத் தூரத்தில் நடந்து துப்பாக்கிப் பிரயோகத்திற்குப் பலியானவன் லியனகேயா?

மனம் கலங்கி புரிபடாத உணர்வுகளுள் புதைந்தது. பகல் அதனுடனேயே கழிந்தது. இரவு அம் மனம் கரைந்து கண்ணீராகிறது. அவளால் அதை நிறுத்த முடியவில்லை.

இதழ் - 267

ஏப்ரல் - 2000

விடிய நேரமிருக்கு

...

- எம்.எம்.நீளாவுத்

விடிவு வந்துவிட்டது.

இந்தச் சந்தோஷமான செய்தியை எப்படிக் கொண்டாடுவதென்றே தெரியவில்லை.

தங்கை கரீமா புன்னகையோடும் தேநீரோடும் வந்தாள்.

‘எதிர்வரும் ஜூலை 1984 முதலாந் திகதி தொடக்கம் நீங்கள் மாவடிப்பள்ளி முஸ்லிம் வித்தியாலயத்துக்கு நியமிக்கப் பட்டுள்ளீர்கள் என்பதை அன்புடன் அறிவிக்கிறோம்.’

வெள்ளிக்கிழமை ஜும்மா தொழுதுவிட்டு வந்தபோது இந்தக் கடிதம் தான் இருந்தது. உம்மா வைத்த முருங்கைப் பாலாணத்தையும், சோற்றையும் சாப்பிடாமல் ஸவாஹிரிடம் சொல்வதற்காக ஓடினான்.

எல்லோருக்கும் மகிழ்ச்சிப் பிரவாகம்.

ஊரின் சரித்திரத்திலே, நாலைந்து எண்ணி வைக்காமல்

உத்தியோகத்தின் பக்கமே தலைவைத்தே படுக்க முடியாது. இந்தச் சமயத்தில், ஆசிரியர் பதவி தானாக வந்து ஒட்டிக் கொள்வதென்றால் -

அவன் ஆண்டவனுக்கு நன்றி தெரிவித்துக் கொண்டான். தொழுதான். நீண்ட நேரம் ஒதினான். பள்ளிக்கு வந்த நண்பர்களிடம் செய்தியைச் சொன்னான்.

உம்மா நேற்றுத் தந்த இரண்டு ரூபாவில் பக்கத்தில் உள்ள பால் தேநீருக்காக ஒன்றைம்பது செலவழித்தான். மீதி முப்பது பிறகு தருவதாகச் சொல்லிவிட்டு சிகரெட் ஒன்றை இழுத்துத் தீர்த்தான்.

எத்தனை துன்பங்களுக்கும் துயரங்களுக்கும் முடிவு வந்து விட்டது. நினைத்தபோது ஒரு ஆழ்ந்த பெருமூச்சை எல்லாத் துயரங்களுக்கும் தொடுப்பாக வெளியிட முடிந்தது.

மூத்த சகோதரன் இந்த வாழ்க்கையே வேண்டாம் என்பதுபோல், ஒரு நாள் வயலுக்கு மருந்தடித்து விட்டுத் திரும்பிய பின் மௌத்தாகிப் போனான்.

தங்கச்சியும், இரண்டு தம்பிமார்களும் பொறுப்பில் வந்தவர்கள். தந்தை அறியாத காலத்திலேயே மண்ணோடு மண்ணானவர்.

நெல்லுக்குற்றி அரிசி விற்போ, வேறு வழியிலோ குடும்பத்தை நடத்தும் அவலப்படும் சூழ்நிலையிலுள்ள தாய்க்கு எவ்வகையிலும் அவனால் உதவ முடியவில்லை.

அவன் செய்தது ஒரேயொரு தவறுதான்.

படித்தது. அவன் குடும்பத்துக்கு அது தாங்காது. படித்து என்ன செய்யப் போகிறாய் என்று சொல்வதையெல்லாம் உதறோ உதறு என்று உதறிவிட்டு, குடும்பத்துக்கு அரை கால் வயிற்றில் சாப்பாட்டு வழிவிட்டு விட்டுப் படித்தான்.

சாதாரண தரத்தில் ஏ.எல். படிக்கக் கூடிய அளவுக்கு சித்தி கிடைத்தது.

‘மனோ, எப்படியெண்டாவது கஷ்டப்பட்டு ஒரு தொழிலை எடுத்துப்போடு, இனி நமக்குப் படிக்கக் கஷ்டம். புள்ள கரிமாவும்

கிடக்குது. நமக்கும் வேறு சொத்துப்பத்து இல்லை. வயதும் போய்க் கொண்டிருக்கு' என்று தாய் முன்னெச்சரிக்கை செய்தாள்.

'உம்மா, நான் படிச்ச முன்னுக்கு வாறது ஒங்களுக்கு விருப்பமில்லையா? படிச்சாத்தான் இப்ப தொழில் எடுக்கேலும். நம்மட ஊர்ல ஆரு இப்ப படிக்காம இரிக்கான். நீங்க ஒலுப்பங்கூடப் பயப்பிடத் தேவையில்லை. தங்கச்சிய கர சேர்க்கிற பொறுப்ப நான் உடவே மாட்டன்.'

இவ்வளவு சொன்னதோடு தாய் அடங்கிப் போய் விட்டாள். தன்னுடைய உருகிப்போன உடம்பின் வியர்வையின் ஒரு பகுதியை அவனுக்கும் சிந்த இசைந்தாள்.

முதல் தரம் சுகவீனம் வந்து ஒருவரும் ஏ.எல். எடுக்காமல் வீணே போனது. அடுத்த முறை ஏ.எல் எடுத்தபோது தங்கைக்கு இருபத்தொரு வயது அவனுக்கு இரண்டு எஸ்.

கொஞ்சம் மனசு தளர்ந்தது தான். மீண்டும் எடுக்கின்ற போது வீடு மிகவும் கஷ்டமான நிலையில் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தது. உம்மா சமாளிக்க முடியாமல் மூச்சுத் திணறினாள். தம்பிமாரின் படிப்புச் செலவு, வாப்பா கட்டிவிட்டு இப்போது சிதைந்து போயிருக்கும் வீட்டைத் திருத்துவதற்கான செலவு, பழைய கடன்கள் இப்படியாக எல்லாவற்றுக்கும் மேலாகப் படிப்பை ஏ.எல்லோடு நிறுத்திவிட்டு கல்யாணத்துக்கு காத்திருக்கும் தங்கச்சி கரீமா -

முடியவில்லைத் தான். என்றாலும் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டான். ஊமைப் கண்ணீர் வடிக்கும் உள்ளங்களைப் பார்த்துக் கொண்டே, பொங்கி வரும் துயரங்களை அடக்கிக் கொண்டே குப்பி விளக்கை மூலையில் வைத்துக் கொண்டு பன்னிரண்டு ஒரு மணிவரை படித்தான் - சோர்விலலாமல் முயற்சி செய்தான்.

அப்பொழுது தான் அவன் இரண்டாவது தவணையும் செய்தான்.

யாழ். பல்கலைக் கழகத்துக்குத் தெரிவாகி பட்டதாரியாகி வெளிவந்ததன் பின், தான் படிப்பது போன்ற முட்டாள் தனமான வேலையில் ஏன் இறங்கினோம் என்று கவலைப் பட்டான்.

வேலை கிடைப்பது அவ்வளவு சுலபமான காரியமில்லை என அவனால் உணர முடிந்தது.

எத்தனை வர்த்தமானிப் பக்கங்கள் புரட்டப் பட்டன. உம்மாவை அரித்து அரித்து விண்ணப்பங்கள் தயாரிப்பதற்கும் ரெஜிஸ்டர் பண்ணுவதற்கும் எவ்வளவு காசு செலவழிக்கப் பட்டது.

தங்கையைத் தகுந்த ஒருவனுக்கு மணமுடித்துக் கொடுத்தல், வீடு திருத்துதல், படிப்பதற்குப் பட்ட கடன்களைத் தீர்த்து முடித்தல், எதிர்கால ஒளிமயமான வாழ்க்கை -

இவ்வாறெல்லாம் பல்கலைக் கழகத்தில் படிக்கும் போது கண்ட கனவுகளெல்லாம், கற்பனைக் கோட்டைகளெல்லாம் கானல் நீராகிக் கரைந்து கரைந்து -

மூன்று வருடங்கள் -

கரீமா முப்பதை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தாள். இவனும் வேலைதேடி ஏறாத இடமெல்லாம் ஏறிக் கொண்டிருந்தான். தற்காலிகமாகவாவது ஒருவேலை கிடைக்காதா என்ற கவலை. வெள்ளாமை வெட்டவாவது பழகியிருக்கலாமே என்று, சகல தோழர்கள் தினம் முப்பது நாப்பது உழைத்தக் கொண்டு செல்லும் போது ஏற்படும் விரக்திப் பெருமூச்சு, குறைந்து கொண்டு போகும் தாயின் உழைப்பு.

அவன் இளைஞனாக இல்லை. ஒரு பைத்தியக்கார மன நிலையிலேயே இருந்தான்.

பஸ் நிலையங்களில் வேலைக்கு செல்வதற்காக, பளிச்சிடும் சப்பாத்துக்களோடும் உலாவரும் மனிதர்களைக் காணும்போது ஏற்படும் தாள முடியாத சோகம்.

இவர்களெல்லாம் கைநிறையச் சம்பளம் வாங்கி எவ்வளவு மகிழ்ச்சியாக வாழ்க்கையை ஓட்டிக் கொண்டிருப்பார்கள்!

நாமோ படித்தும் பிரயோசனமில்லை. வேலை இல்லை. விண்ணப்பித்தாலோ நேர்முகப் பரீட்சை என்ற கண்துடைப்பு நாடகம் நடக்கிறார்கள். பசையுள்ளவனுக்கும், ஆளுள்ளவனுக்கும் வேலை டக்கென்று கிடைத்துவிடுகிறது.

ஒவ்வொரு இரவும் குழறிக் குழறி அழுதழுது வீங்கிப் போன கண்கள் நாளடைவில் கண்ணீருக்கும் பஞ்சம் தொடங்கிவிட்டது.

எல்லாம் ஒரு கனவாக இருந்தது.

நடந்து போனவற்றையெல்லாம் கெட்ட கனவாக மறந்து போய்விடவேண்டும். இனி ஆகவேண்டிய காரியங்களைப் பார்க்க வேண்டும். இப்படி மனம் எண்ணிக் கொண்டது.

அவன் இந்தப் பதவிக்கு விண்ணப்பித்த போது மனதில் சொற்பளவு கூட, நம்பிக்கை இருக்கவில்லை.

நான்கு ரூபா அறுபதுசதம் கட்டி, சம்மாந்துறை கடைத்தெரு தபாற் கந்தோரில் அப்ளிக்கேசனை அஞ்சலிட்டபோது அநியாயக் காசு, வீட்டிற்குக் கொடுத்தால் அரைக் கொத்து அரிசியாவது வாங்கலாம் என்று மனம் நினைத்துக் கொண்டது.

உம்மாவும் அப்படித்தான் சொன்னாள்.

‘தம்மி மனே, வீண வேலக்கிக் கஷ்டப் பட்டு அலையிறதவிட சின்னொரு கடையப் போட்டுக் கொண்டு இரி. இல்லாட்டி எங்கையாவது காணிய குத்தகைக்கு எடுத்து வெள்ளாமை செய். இப்பிடிச் காசக் கரியாக்குறது எனக்கு ஒலுப்பம் கூட பிடிக்கல்ல’.

அவனுக்கும் பிடிக்கவில்லைத் தான். ஆனால், கடை நடத்துவதிலுள்ள கௌரவப் பாதிப்பையும், படித்துக்கொண்டே இருந்ததால் வெள்ளாமை செய்வதிலுள்ள அனுபவின்மையையும் எப்படி வெட்கமில்லாமல் எடுத்துச் செய்வது?

‘உம்மா, இது கடைசி முற. இதுக்கும் கடைக்காட்டி நீங்க சொல்றபடி என்னெண்டாவது செய்றன்’

கடைசி முறை என்று சொல்லிப் போட்டு, மறந்துபோன விண்ணப்பங்களின் தொகையை மறந்தவன் போல், சம்பிரதாயத்துக்குச் சொல்லி வைத்தான்.

சென்ற கிழமை கூட, காதர் முதலாளி வந்து நெல்லுக் கடையில் நிற்கும்படியும் சம்பளம் தருவதாகவும் சொல்லிவிட்டுப் போனார். மனம் தான் மறுத்தது.

நம்பிக்கையில்லாத நேர்முகப் பரீட்சை.

வந்திருந்த ஒவ்வொருவரையும் நன்றாகப் பார்த்துக் கொண்டான். வந்திருப்பவர்களில் யார் யாருக்கு ஏற்கெனவே வேலை நிச்சயிக்கப்பட்டுள்ளது என்பதை அவனால் உணர்ந்து கொள்ள முடியவில்லை.

வழமைபோல் பியோனைப் பார்த்து கடிதம் வந்ததா என்று கேட்டதும், அவன் இல்லையென்று சொல்லிவிட்டுப் போவதுமான நாடகம் இரண்டு வாரங்களாகத் தொடர்ந்து கொண்டிருந்த போது தான் எதிர்பாராமல் அந்த நியமனக் கடிதம் வந்தது.

டக் டக்கென்று ஒலியெழுப்பும் சப்பாத்துக்கள், வண்ணம் மெருகிடும் பளிச்சென்ற உடைகள்.

வீட்டுச் செலவுகள், தம்பிமார்கள் கொப்பிகள், வாங்குவதற்கும் பேனை மை வாங்குவதற்கும், பரீட்சைக் கட்டணம், வசதிக் கட்டணம் இப்படியென்று அடிக்கடி கேட்கும் காசு வேண்டுதல்கள்.

மழைவந்தால் வீடு நதியாவதையும், வெயில் வந்தால் நிலம் அடுப்பாவதையும் தடுப்பதற்கென இடைக்கிடை வரும் கிடுகு வாங்கும் தேவைகள், இடைக்கிடை வரும் நோன்பு, ஹஜ்ஜுப் பெருநாட்களின் அச்சுறுத்தல்கள்.

எதிர்காலம் எப்படியெல்லாம் அமைய வேண்டும் என்று மனதில் தேக்கி வைத்திருந்த இனிமையான கற்பனைகள். பல்கலைக் கழகக் கனவுகளெல்லாம் கனவுகளாகவே கரைய, தன்னுடைய சம்பளத்துக்குள் இவைகளையெல்லாம் நிறைவேற்றிவிட முடியாது என்ற உண்மை நெஞ்சில் உறைக்க, எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, வேலையெடுக்க வேண்டும், நன்றாக உழைத்து தன்னுடைய தங்கையை நல்லதொரு இடத்தில் கல்யாணம் செய்து வைத்து அவள் எதிர்காலத்தில் கஷ்டப்படாமல் சந்தோஷமாக வாழும் வாழ்க்கையை கண்குளிரப் பார்க்க வேண்டும் என்றெல்லாம் தொகுத்து வைத்திருந்த திட்டங்கள் கருவிலேயே நிற்க -

இந்த ஆசிரியப் பதவியைப் பொறுப்பேற்ற இத்தனை வருடங்களுக்குள்ளும் தங்கைக்காக எதுவுமே செய்ய முடியவில்லையே என்ற ஆதங்கத்தினால் உள்ளம் குமுறியது.

வேலை தேடும்போது ஏற்படாத தலைவலி, படித்து வேலை கிடைத்தாலும் எல்லோருக்கும் இந்த நிலைதானா? என்று யோசிக்க யாரில் பிழை என்ற கேள்விக்கு விடையே இல்லாமல், விடிவே இல்லாமல் இரவுகள் விடிய -

மண்டை விறைத்து புள்ளடிபோடுவதற்காக வாக்குச் சாவடிகளுக்குச் சாரி சாரியாகச் செல்கிறார்கள் என்பதையே மறந்து அந்தப் 'பெருங்' கடமையைத் தட்டிக் கழித்துவிட்டு -

அற்பச் சந்தோஷத்துக்காக ஆழ்ந்த நித்திரைக்குப் போனான், அவன். இந்த நேரத்தில் அது தான் அவனுக்கு நல்லதாக இருந்தது.

இதழ் - 185
ஜனவரி - 1985

நம்பிக்கை

...

- பன்னீரன்

பல மாதங்கள் தொடர்ந்தாற் போல் மழையில்லை. பூமித்தாயின் திருமேனி வரண்டு போய்ப் பரிதாபமாகக் காட்சியளிக்கின்றது.

உயர்ந்து வளர்ந்த வாகை சவுக்கை மரங்கள் எல்லாம் கூடச் சோர்ந்து போய் நிற்கின்றன.

மலைகளின் சரிவுகளில் இசையெழுப்பி நளினமாக ஓடிக் கொண்டிருக்கும் அருவிகள் யாவும் ஓசையை நிறுத்திக் கொண்டு விட்டன.

பச்சை நிறப் படுதாவைப் போல் வழமையாகக் காட்சி தரும் தேயிலைப் புதர்களில் பசுமைத் தோற்றம் பாழ்பட்டுக் கிடக்கின்றது.

மலைகளின் அடிவாரத்தில் உள்ள வயல்வெளிகள் எல்லாம் பாளம் பாளமாக வெடித்து வெறிச்சோடிக் கிடக்கின்றன.

களுகங்கையில் வழமையான கம்பீரமும் இல்லை. வரட்சியின் கொடுமையால் அவள் சீற்றம் தணிந்து மெலிவுற்றுக் கிடக்கின்றாள்.

வெய்யிலின் கோரம் தாங்காமல் ஆற்றங்கரையை நோக்கிக் காட்டு மிருகங்கள் வரத் தோடங்கி விட்டன.

இரத்தினபுரிப் பகுதியில் இப்படி ஒரு வரட்சி இதற்கு முன் ஏற்பட்டதில்லை. இயற்கை ஏன் இத்தனை கொடுமைக்காரியாக மாறிவிட்டாள்?

மாதம் தவறினாலும் மழை தவறாமல் பெய்யும் ஒரு பிரதேசத்தில் பல மாதங்கள் மழையே இல்லையென்றால் விளைவைச் சொல்ல வேண்டாம்.

இரத்தினபுரி நகரின் ஒரு பகுதியையே விழுங்கி வேடிக்கை காட்டும் அளவுக்குச் சில சமயங்களில் பொங்கிப் பூரித்து ஓடிவரும் களுகங்கை முடங்கிப் போய்க் கிடக்கிறாள்.

தோட்டங்களில் வேலையில்லை. மழை பெய்தால் தானே வேலை இருக்கும்? தேயிலைச் செடிகள் எல்லாம் கருக ஆரம்பித்துவிட்ட பிறகு, தோட்ட நிர்வாகிகள் தான் என்ன செய்ய முடியும்?

கிழமையில் அதிகம் என்று சொன்னால் மூன்று நாட்களுக்குத்தான் வேலை வைக்கிறார்கள். செய்யும் வேலைக்கான கூலி பங்கீட்டுச் சாமான்களுக்கே சரியாகப் போய்விடுகின்றது. மேற்கொண்டு எங்காவது கிராமப் பகுதியில் அல்லது நகரத்தில் கூலி வேலை கிடைக்குமா என்று பார்க்க வேண்டியது தான்.

ஐந்தாறு பிள்ளைகளை என்னவென்று காப்பாற்றுவது? குடும்பத்தை எப்படி ஓட்டுவது? கருப்பண்ணன் திக்குமுக்காடிப் போனான்.

தோட்டத்தை விட்டு வெளியில் சென்று கைக்கூலிக்கு வேலை செய்வதென்பது கருப்பண்ணனுக்கு அறவே பிடிக்காத விஷயம் இருந்தாலும் பக்கத்திலுள்ள சிங்களக் கிராமத்திற்குச் செல்ல அவன் தயங்குவதில்லை. ஆனால் இப்பொழுது அங்கும் வரட்சி தானே தாண்டவமாடுகிறது.

வேறு வழியில்லை. கருப்பண்ணன் துணிந்து றோட்டில் இறங்கிவிட்டான். கிடுகிடுவென நடந்து இரத்தினபுரி நகருக்கே வந்துவிட்டான். அங்கு மட்டும் என்ன வேலை கொட்டியா கிடக்கிறது?

கூலி வேலையையே நம்பி வாழும் எத்தனையோ பேர் அங்கு தான் இருக்கிறார்கள். இவர்களுக்குள் புகுந்து ஏதோ அப்படியும் இப்படியுமாகக் கைவேலை பார்த்ததில் ஆறோ ஏழோ ரூபாய் தேறியது. அதில் ஐம்பது சதத்திற்குப் புளித்த தோசையைச் சாப்பிட்டு வயிற்றை நிரப்பிக் கொண்டு

எஞ்சிய பணத்துக்கு வீட்டுக்கு வேண்டிய சில சாமான்களை வாங்கினான். வீட்டுக்குப் புறப்பட்ட போது மாலை மங்கி விட்டது.

பஸ்ஸிலேயே கிளம்பியிருக்கலாம். அதற்குக் கொடுக்கும் சிலவற்றையை மீதம் வைத்துக் கொண்டால் ஒருவேளை சாப்பாட்டையே சமாளித்து விடலாமே.

அலுப்பொல குரூப்புக்குப் போகும் பாதையில் கருப்பண்ணன் மெதுவாக நடக்கின்றான். உழைப்பதற்கென்றே பிறந்து விட்டவன். நடப்பதா பெரிய காரியம்? அதோ அப்புகஸ்தென்னை தெரிகிறது. அங்கு சென்றடையும் போது நன்றாக இருட்டிவிடும். இருந்தாலும், அங்கு யாரும் தெரிந்தவர்களிடம் ஒரு பந்தம் கட்டி எடுத்துக் கொண்டு கிளம்பினால் 'பிள்ளைகள் படுக்கிறதுக்கு முன்னாடி தோட்டம் போய்ச் சேர்ந்திடலாம்.

கருப்பண்ணன் தலையைச் சற்றுத் தூக்கி மேலே பார்க்கின்றான். மலைச்சரிவுகளிலே வாடிப்போய் நிற்கும் மரங்களும் கருகிப்போன தேயிலைச் செடிகளும் தான் கண்ணிறப் படுகின்றன.

'யார் செய்த பாவமோ, இந்த மாதிரிப் பூமி வரண்டு போச்சே' பெருமூச்சு ஒன்றை விட்டுக் கொள்கின்றான், அவன்.

'இந்த லட்சணத்தில் இந்தத் தோட்டத்தையெல்லாம் அரசாங்கம் எடுக்கப் போகிறதாம். இப்பவே இந்தப் பாடாய் இருக்கு. அப்புறம் என்னமெல்லாம் நடக்குமோ யாரு கண்டது'

காலமெல்லாம் அடிமைத் தொழில் செய்தே சுரண்டப் பட்டு வாழ்ந்து பழகிப்போன அவனுக்குத் தோட்டப் பகுதியில் என்ன மாற்றம் வந்தாலும் அது தன்னையும், தன்னைப் போன்றவர்களையும் மேலும் நசுக்குவதற்காகவே வருகிறது என்பதைத் தவிர வேறு விதமாக எண்ணவே தோன்றவில்லை. அது போலவே தோட்டங்களை அரசு எடுப்பதினாலும், ஏதும் நன்மை விளையும் என்று அவனால் நினைத்துப் பார்க்க முடிய வில்லை.

'நம்மவங்களில் பாதிப்பேரு இந்தியாவுக்குப் போயிட்டாங்க. இருக்கிறவங்களிலேயும் எவன் தான் நம்மைக் கவனிக்கிறான். அந்தச் சிவனொளியானுக்குத் தான் வெளிச்சம்' தூரத்தில் தெரியும் சிவனொளிபாதமலையைப் பார்த்துக் கன்னத்தில் போட்டுக் கொள்கிறான், கருப்பண்ணன்.

நடந்த களைப்பு, சற்று நின்று களை ஆறிப் போகலாம் என்று நினைக்கும் போதே களுமாத்தையாவின் வீடு தெரிகிறது. அருகில் மெதுவாக அந்தக் குறுகலான அடிப்பாதையில் இறங்கிக் களுமாத்தையாவின் வீட்டை நோக்கி நடக்கிறான்.

‘வாங்க வாங்க கருப்பண்ணன். எப்படிச் சொகம்? இப்ப எல்லாம் ஒங்களைப் பாக்க முடியாதுதானே’ களுமாத்தையாவின் வழமையான குரல் கேட்கிறது.

இருவரும் பாலய சினேகிதர்கள். சிறுவனாக இருந்தபோது களுமாத்தையா தோட்டத்தில் வேலைக்கு வந்து போய்க் கொண்டுவருவதானிருந்தான். இருவரும் பார்வைக்கு ஒரே மாதிரியானவர்கள் தான். புதிதாக இருவரையும் ஒன்றாகப் பார்க்கிறவர்கள் இரட்டைப் பிள்ளைகள் என்று எண்ணினால் கூட ஆச்சரியப்பட முடியாது. அத்தனை உருவ ஒற்றுமை. இது அவர்களின் பெயரிலும் கூடத் தொனித்தது.

‘கருப்பண்ணா உன் பேரைக் கருப்பையானனு மாத்தி வச்சுக்கோ. களுமாத்தையா - கருப்பையா ரண்டு பெயரும் நல்ல பொருத்தமாய் இருக்கும். இப்படிப் புல்லு வெட்டுக் கங்காணி அடிக்கடி கிண்டல் செய்வதுண்டு அவனை.

தோட்டத்து வேலை எதுவானாலும் இருவரும் சேர்ந்தே செய்வார்கள். அதில் ஒருவருக்கொருவர் சளைத்தவர்களுமில்லை. இவர்களுக்கிடையில் நிலவிய ஒற்றுமையையும் உறவையும் கண்டு பொறாமைப்பட்டவர்களும் கூட உண்டு.

திருமணம் செய்துகொண்டு கையோடு களுமாத்தையா தோட்டத்தில் வேலைக்கு வருவதை நிறுத்திக் கொண்டான். அப்படி வந்தாலும் ஏதும் தேவை இருந்தால் மட்டுமே வருவான் இருந்தாலும் கருப்பண்ணனுக்கும் களுமாத்தையாவுக்கும் இடையில் இருந்து வந்த உறவு முறிந்து போகவில்லை.

அவ்வப்போது கருப்பண்ணன் களுமாத்தையாவின் வீட்டுக்குப் போய் வருவது உண்டு. அவ்வாறு போகும் போதெல்லாம் தோட்டத்தில் பங்கீட்டுக்குக் கிடைக்கும் பருப்பு, கருவாடு, தேயிலை, சீனி போன்றவற்றில் இயன்றதைக் கொண்டுபோய்க் கொடுப்பான். களுமாத்தையாவும், நண்பனை வெறுங்கையோடு அனுப்புவது

பழக்கமில்லை. தன் சேனையில் விளையும் மரவள்ளிக் கிழங்கு, பலாக்காய், தேங்காய் இவைகளில் ஏதாகிலும் கொடுத்தனுப்பாமல் விட மாட்டான்.

சமீப காலமாக இருவருக்கு மிடையில் தொடர்பு அற்றுப் போய் விட்டது.

தொழிலாளர்களில் பல குடும்பங்கள் இந்தியாவுக்குப் போய்விட்டன. இன்னும் பலர் வேலை தேடி வேற இடங்களில் குடியேறி விட்டார்கள். கருப்பண்ணனால் அப்படி எதுவும் செய்து கெள்ள முடியவில்லை. பிறந்து வளர்ந்தது முதல் இதே தோட்டத்தில் தான், இந்த இரத்தினபுரி நகரத்தை விட வேறு நகரமே அவனுக்குத் தெரியாது. வேறு இடங்களுக்கு அவன் போனதுமில்லை. அப்படிப் போய் வாழும் துணிவு மில்லை.

அவனுக்கு நான்கு பிள்ளைகள். மனைவி வேறு. மூத்த மகளுக்கு 18 வயதுக்கு மேலாகி விட்டது. இவர்களையெல்லாம் தனியாக விடுத்துத் தூரம் தொலைக்குப் போய்ச் சம்பாதித்துக் கொண்டு வருவதென்பது அவனைப் பொறுத்தவரை முடியாத காரியம்.

களுமாத்தயாவின் பேச்சினால் அந்தப் பழைய நினைவெல்லாம் ஏதோ திரைப்படம் போல மனதில் ஓடி மறைகின்றன.

‘என்னா களுமாத்தயா செய்யிறது. தோட்டத்திலேயும் சரியாக வேலையில்லை. உங்க நாட்டுப்புறம் இறங்கி ஏதாகிலும் வேலை செய்யிறதுக்கும் முன்னம் போல வசதியில்லை. அதனாலே தான் இப்போ எல்லாம் வேலை இல்லாத நாளிலே டவுனுபக்கம் போய் கூலிவேலை ஏதாகிலும் செஞ்சி ஒழைப்பைப் பார்க்கிறேன். அதனாலே தான் இப்போ எல்லாம் இங்கே வர முடிகிறதில்லை’ என்று தன் நிலைமையை எடுத்துக் கூறினான் கருப்பண்ணன்.

‘ஆமாம் மழை இல்லேதானே. கருப்பண்ணன் எங்களுக்கும் கஷ்டம் தானே. எங்கட வயல் எல்லாம் காஞ்சி போனதிதானே’ என்றான் களுமாத்தயா.

‘ஊர் ஓலகம் எல்லாம் இப்போ அநியாயம் நடக்குது களுமாத்தயா. அந்தக் காலத்திலே மகராசன் மாதிரி வெள்ளைக்காரன் இருந்தான். ஒழைப்புக்கும் குறைவில்லை. சாப்பாட்டுக்கும் பஞ்சமில்லை. சந்தோஷமாக இருந்தோம். இப்போ பாருங்க.... எங்க ஆளுங்களிலே

பலபேரு இந்தியாவுக்குப் போயிட்டாங்க. இருக்கிறவங்களும் எங்கேயாவது ஓடிப் போவலாமுன்னு யோசிக்கிறாங்க. அந்த அளவுக்குக் கஷ்டம் பெருத்துப் போச்சு' என்றான் கருப்பண்ணன்.

'வெள்ளைக்காரன் எல்லாம் அநியாயம் தானே செஞ்சது. அவன்தானே ஒங்கட ஆள் எல்லாம் கொண்டு வந்ததி. இப்போ போறப்போது உங்களைப் பத்தியெல்லாம் அவன் கவலையில்லாமல் போனதிதானே' என்றான் களுமாத்தயா.

அவன் கூறியதில் உள்ள உண்மை கருப்பண்ணனுக்குப் புரியத்தான் செய்தது.

'வெள்ளைக்காரன் இந்தியாவிலிருந்து நம்ம ஆளுங்களை இங்கே கூலி வேலைக்காகக் கொண்டு வந்தபோது காட்டிய ஆர்வமும் அக்கறையும் அவன் நாட்டைவிட்டுப் போகும்போது காட்டவில்லையே. அப்படி அக்கறை காட்டியிருந்தால் தோட்டங்களிலே இத்தின காலமாகக் கஷ்டப்பட்ட நம்மவங்களுக்கு ஒரு நல்ல வழியைச் செய்திருக்க முடியுமே. அனாதரவாக அல்லவா விட்டுவிட்டுப் போயிட்டான்கள்.' கருப்பண்ணனின் சிந்தனை இப்படி ஓடியது. வெள்ளைக்காரர் மீது அவனுக்கு இதுவரை காலமும் இருந்து வந்த மதிப்பு வெறுப்பாக மாறியது.

'ம்..... அவங்க தான் போய்ச் சேர்ந்திட்டாங்கள். இருக்கிறவங்களாவது நம்மைப் பத்திக் கவலைப்படுகிறாங்களா' என்று அவன் பெருமூச்சுவிட்டான்.

'அதிதானே சொல்லுறதி எங்கட ஆளும் ஒங்கட ஆளும் எல்லாம் எலகஷன் ஓட்டுப் பத்தித்தானே யோசிக்கிறது.... ஒங்க மிச்சம் ஆளுக்கு ஓட்டு இல்லைத்தானே. அதிதானே யாரும் கவலைப்படமாட்டான்' என்று விளக்கம் கூறினான் களுமாத்தயா.

களுமாத்தயாவின் மனைவி சொப்பி நோனா வெளியில் வந்தாள். வந்தவள் கருப்பண்ணனைக் கண்டதும் 'ஆங். கரு அண்ணன் எப்படிச் சொகம்?' என்றாள்.

'மிச்சம் காலம் தானே . ஒங்களைப் பாத்து' என்று மேலும் சொன்னாள்.

'சொகத்துக்கு என்ன நோனா கொறைச்சல்' என்றான் கருப்பண்ணன். விரக்தி கலந்த குரலில். அதே சமயம் சொப்பிநோனா

மீது தன் பார்வையை ஒரு கணம் படரவிட்டுத் திருப்பிக் கொண்டான். இதைக் கவனித்த கருமாத்தையா நமட்டுச் சிரிப்புச் சிரித்துக் கொண்டு மனைவியைப் பார்த்தான்.

மூவரும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டனர். பழைய நினைவுகள் அவர்களைச் சற்று அலைக்கழித்தது.

சொப்பிநோனாவும் இவர்களைப் போல சின்னவயதில் தோட்டத்தில் வந்து வேலை செய்தவள் தான். கருமாத்தையாவுக்கும் அவளுக்கும் திருமணமானதின் பின்னர் அவளும் வேலைக்கு வருவதை நிறுத்திக் கொண்டாள்.

அந்தக் காலத்தில் அவள் இருந்த அழகை வாயால் சொல்ல முடியாது. அவள் பின்னால் சுத்தாத பசங்களே இல்லை.

மேலே ரவிக்கையும் இடையில் கம்பாயமும் அணிந்து கொண்டு வெற்றிலை மென்று சிவந்த உதடுகளில் கவர்ச்சியாகப் புன்முறுவல் ஒன்றைத் தவழ விட்டுக் கொண்டு அவள் வேலைக்கு வரும்போது ஒரு தடவையாவது அவளைப் பார்க்காமல் போகும் ஆடவர் இல்லை.

கருப்பண்ணனுக்குக் கூட அவள் ஆசை ஏற்பட்டதுண்டு தான்.

கருமாத்தையாவுக்கும் சொப்பிநோனாவுக்கும் இடையில் அன்பு ஏற்பட்டு, அது காதலாக மாறிய போது அவளைச் சுற்றி வட்டமிட்டு வந்த வண்டுகள் மெதுவாக ஒதுங்கிக் கொண்டன.

சொப்பி நோனா மாத்திரமல்ல, பல பெண்கள், ஆண்களைப் போலவே தோட்டத்தில் வேலைக்கு வந்து போனார்கள் தான். அது ஒரு காலம்.

கருப்பண்ணனுக்குத் தேநீரும் வெற்றிலை முதலியனவும் கொடுத்து உபசரித்தாள் சொப்பி நோனா. அதே சமயம் பின்வளவில் நின்ற ஈரப்பலா மரத்தில் சில காய்களை ஆய்ந்து கொண்டு வந்து ஈக்கில்களில் குத்திக் கோர்த்து ஒன்றாகக் கட்டிக் கொடுத்தான் கருமாத்தையா. ஒரு உமலில் மரவள்ளிக் கிழங்கும் போட்டுக் கொடுத்தான்.

கருப்பண்ணன் டவுனில் இருந்து கொண்டுவந்த சாமான்களோடு கருமாத்தையா வீட்டில் கிடைத்த சாமான்களையும் சேர்த்துக் கட்டிச் சுமந்து கொண்டு புறப்பட்ட போது மாலை ஐந்து மணிக்கு மேலாகிவிட்டது.

என்னதான் காலம் மாறிப் போய்விட்டாலும், அ. சி. டி. ஹ் குரோதங்களும், ஏற்றத் தாழ்வுகளும், ஏற்பட்டுப் பகைமை உணர்ச்சி வளர்க்கப்பட்டு விட்டாலும் கஷ்டப்படுகிறவனுக்குத் தான் துணை. போல் கஷ்டப்படும் இன்னொருவனின் கஷ்டம் புரியும் என்று நினைத்துக் கொண்டான் கருப்பண்ணன்.

வீட்டின் முன் உள்ள குட்டிச் சுவரின் மீது அமர்ந்து சிந்தனையில் ஆழ்ந்து போயிருந்தான் கருப்பண்ணன்.

காலை நேரம் தான். வழமைக்கு மாறாக வானம் மந்தாரம் போட்டிருந்தது. லேசாகக் குளிர் காற்றும் வீசத் தொடங்கி விட்டது. அவன் வானத்தை ஒரு தடவை அண்ணாந்து பார்த்துக் கொண்டான்.

‘மழை பெய்தாலாவது ஒழுங்காக வேலையாவது கெடைக்கும். வேலை ஒழுங்காகக் கெடைச்சாத் தானே குடும்பத்தை நடத்தலாம். இல்லென்னா என்னதான் செய்வது. எங்கேதான் போவது! மனிசர் தான் லை விட்டு விட்டாங்கள். தெய்வத்துக்குமா கண்கள் இல்லாமல் போச்சி?’

‘தோட்டத்தையே நம்பிக் கிட்டு இருக்கிறதனாலே தான் இந்தக் கஷ்டம் எல்லாம். துணிச்சலாக வேற எங்கேயும் கிளம்பிப் போயிட்டா என்ன? அப்படிப் போனவங்கள் எல்லாம் செத்தா போயிட்டாங்க? நான் போயிடலாம். அப்புறம் பிள்ளை குட்டிங்க.... குடும்பமாகவே கிளம்பிட்டாலும் என் குடும்பம் மட்டுமா கஷ்டப்படுது? என்னைப் போல எல்லாக் குடும்பத்துக்கும் தானே இந்தக் கஷ்டம். ஏதோ நடக்கிறது நடக்கட்டும். எனக்கு வந்தது அவங்களுக்கு, அவங்களுக்கு வந்தது எனக்கு. எவன் நம்மைக் கண்ணெடுத்துப் பாக்காட்டியும், மேலே ஒருத்தன் இருக்கான். மரம் வச்சவன் தண்ணி ஊத்தாமலா போவான். காலம் இப்படியே போய்டுமா?’

யோசனையில் ஆழ்ந்து போயிருந்த அவன் ஏதோ நினைவில் மேலே அண்ணாந்து மீண்டும் வானத்தைப் பார்த்தான்.

ஒரு கருமேகம் மெதுவாக கீழே இறங்கி வந்துகொண்டிருந்தது. சிறிதாகத் தெரிந்த அது பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே பருத்துப் பரவி வானத்தையே திரைபோட்டு மூடிக் கொண்டு விட்டது.

அவன் மனதில் ஒரு நம்பிக்கைத் துளி பிறந்தது. இந்த நம்பிக்கைதானே எல்லை மீறிய துன்பங்களுக்கு, இடையிலும் அந்தச் சனங்களை வாழ வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றது.

எங்கும் இரூள் கவியத் தொடங்கியது. யாரோ அவசரமாக வந்து அவனைப் போர் சொல்லிக் கூப்பிட்டார்கள். அவன் பதில் சொல்வதற்குள் முன்னமேயே தபால் காரர் தான் கொண்டு வந்த கடிதம் ஒன்றை அவனிடம் கொடுத்தான்.

‘என்ன கடதாசி’ அவன் கேட்டான்.

‘ஒனக்குப் பிரஜா உரிமை கெடைச்சிருக்குக் கருப்பண்ணா அதுக்குத் தான் கடதாசி’ என்றான் தபால்காரன்.

கருப்பண்ணனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. தபால்காரன் கடிதத்தைக் கொடுத்துவிட்டுத் திரும்பி விட்டான்.

மழை கொட்டி - ஆரம்பித்து விட்டது. அவன் நிம்மதியாகப் பெருமூச்சு விட்டான். மழையோடு காற்றும் வீசியது.

இனித் தோட்டத்தில் ஒழுங்காக வேலை கிடைக்குமல்லவா? களுக்கையும் முன்போல் பிரகாசித்துப் பொங்கிப் பூரித்து ஒடுகிறது.

வானத்தைப் பார்த்து ஒரு கும்பிப் பூ போட்டுவிட்டு உள்ளே எழுந்து சென்றான், கருப்பண்ணன்.

இதழ் - 133

ஜூலை - 1979

முகத்திரைகள்

...

- மு.பவீர்

மூன்று தினங்களாக விடாத மழை!

மேகங்கள் கருமை சூழ்ந்து சூட்டை குளங்களெல்லாம் நீர் நிறைந்து இயற்கை எழில் அழிந்து கிராமம் விதவைக் கோலமாய்ப் பொலிவிழந்து காட்சி தருகின்றது. குடிசைக்குள்ளிருந்து வெளியே தலையை நீட்டி விரக்தியோடு ஆகாயத்தை வெறித்துப் பார்த்தான் ரபீக்.

‘யா அல்லாஹ் - இன்னைக்கும் இந்த பாழாப் போன மழவுடாது போலிருக்கே! ம்.....?’ மனம் சுடுகாட்டு நெருப்பாய் எரிந்து கனன்றது. மூன்று நாட்களாய் அந்த வீட்டு அடுப்பே எரியாத நிலையினை நினைக்கையில் மனம் மட்டுமல்ல வயிறும் எரிந்தது. அறியாப் பிஞ்சுகள் நான்கும் மூலைக்கொன்றாய், பசிக்கொடுமையினால் வாடிச் சோர்ந்து கிடந்தன. தொடர்ந்து விடாது மழையினால், அன்றாடக் கூலித் தொழில் செய்து பிழைக்கும் ரபிக்கின் குடும்பம் ஆகாரத்தைக் கண்டு சில தினங்களாகி விட்டன. குமைந்து கனக்கும் எண்ணச் சுமைகளின் அழுத்தத்தில், நேற்று இரவு நடந்த நிகழ்ச்சி வேறு மனதைக் குடைந்தது.

வாப்பா சுல்தான் ஹாஜியார் ஊரில் பெரும் புள்ளி. சகல வசதிகளோடும் - பக்கத்து வீடு தான். இருந்தென்ன! ஏட்டுச் சுரக்காய் கறிக்குதவுமா? கறுமிகள் யாராயிருந்தும் யாருக்கென்ன லாபம்.

பசிக் கொடுமையில் வாடும் பிள்ளைகளுக்கு ஏதாவது வாங்கி அவித்துக் கொடுக்கலாம் என்ற நற்பாசையில், தகப்பனிடம் ஒரு ஐந்து ரூபா கைமாற்றாகக் கேட்டும், கருணையே இல்லாத வாப்பா கையை விரித்ததை நினைக்கையில் இந்த உலகின் மீதே கொடுமையான வெறுப்பு மேலிட்டது.

இன்று பொழுது சாய்வதற்குள், அந்தப் பிஞ்சுகள் ஆகாரத்தைக் காணாத பட்சத்தில், பசியின் உக்ரத்தால் ஒரு மையத்து விழுந்தாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை. இவற்றையெல்லாம் எண்ணி ஏங்கி, மூலைக்கு மூலை தாவி சன்னமாய் இழை பின்னும் சிலந்தியைப் போல் மனம் பேதலித்துத் தவித்தது. துயரம் தொண்டையே அடைக்க விழியோரங்களில் நீர் முட்டியது.

கண்களைக் கைகளினால் துடைத்துக் கொண்டு நிமிர்வதற்குள் பக்கத்து வீட்டு மேசன் பாஸ் சரூக்கின் குரல் கேட்டது. 'தம்பி ரபீக்கு! இண்டைக்கும் மழ வுடாது. அதப் பார்த்து வுட்டுக்குள்ள இருந்தா கூரைய பிச்சிட்டு வந்துடுமா? மழக்காலத்தில் வருவாய் இல்லாட்டியும் வயிறு சும்மா இருந்திடுமா? பொடியனையும் கூட்டிக் கொண்டு வா!'

சரூக்கின் பேச்சிலிருந்து அன்றைய போஜனத்திற்கு ஏதோ வழி பிறக்கப் போகிறது என்ற நம்பிக்கை அவனில் ஊற்றெடுக்க அவனது முகத்தில் மெல்லிய மகிழ்ச்சி ரேகை படர்ந்தது. குழந்தைகளின் வாடிய முகங்கள் மறைந்து மகிழ்ச்சி முகத்துடன் விளையாடும் காட்சி அவனது மனக் கண்ணில் மின்னின.

அடுத்த கணம் திழு திழு வென வளர்ந்திருந்த சரூக்கின் தோட்டத்து மரவள்ளிச் செடிகளை ஆர்வத்தோடு மூவரும் பிடுங்கத் தொடங்கினர். பென்னம் பெரிய கிழங்குகள் குவிவதைக் கண்ட ரபீக்கின் நெஞ்சிலிருந்த சுமையெல்லாம் மெல்ல மெல்ல நீங்குவதைப் போன்ற ஒரு உணர்வு மேலிட்டது.

கிழங்கு பிடுங்கும் பணி மும்முரமாகிக் கொண்டிருக்கையில், ரபீக்கை அவசரமாக வரும்படி சுல்தான் ஹாஜியார் ஆள் அனுப்பியிருந்தார். வெறுப்பைச் சுமந்தவாறு வாப்பா ஹாஜியார் முன்னிலையில் நின்றான் அவன்.

கறுத்த குள்ளமான உருவம். மக்கத்துத் தொப்பி எப்போதும் தலையை அலங்கரிக்கும். தொழுது தழும்பேறிய அகன்ற நெற்றி, அதற்குக் கீழேசோபையிழந்து துடிக்கும் பேராசை நிறைந்த விழிகள். கறைபடிந்த பற்களால் ஒரு செயற்கைப் புன்னகையை மகனைப் பார்த்து உதிர்த்துவிட்டு, ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தார். அடுக்களையிலிருந்து கோழிக்கறி நெய்ச்சோறு இவற்றின் வாசனை மூக்கைப் பிய்த்தது.

‘மவன் இன்டைக்கு நம்மட பள்ளி வாசலுக்கு சக்கரியா மவ்லானா வந்திரிக்கியாங்க. இரண்டு நாள் மட்டும் தான் இங்க தங்குவாங்களாம். அவங்களுக்குச் சாப்பாடு கொடுக்கியத்திற்குப் பெரிய பணக்காரங்க எல்லாம் போட்டி, நான் மிச்சம் கஷ்டப்பட்டு இன்டைக்குப் பவலைக்கு சாப்பாடு ஒழுங்கு பண்ணியிருக்கியன். நீ மகனுகளையும் கூட்டிக் கொண்டு சரியா பதினொரு மணிக்கு வந்திடு. எல்லாருமா போய் சாப்பாடக் குடுத்திட்டு வருவோம்... சரியா?’

சுட்டெரிக்கும் விழிகளால் அவன் ஹாஜியாரை வெறித்தான். அவரது வார்த்தைகளில் இருக்கும் வாஞ்சை, உள்ளத்தில் இல்லை என்பது கடந்த முப்பது வருடங்களாக அவனறிந்த அனுபவ பூர்வமான உண்மை.

மவ்லானாவுக்குச் சாப்பாடு போடப் பணக்காரர்கள் போட்டி. சாப்பாட்டுக்கு வழியில்லாத எத்தனை ஏழைகள் இந்தக் கிராமத்திலே சாகத் துடிக்குதுகள். இவர்களைப் பற்றி நினைத்துக் கூடப் பார்க்க இந்த ஊர்ப் பிரபலங்களுக்கு ஏது நேரம்? மவ்லானாவை மகானாக்கி மயங்கும் இவர்கள் தங்கள் சுயநலத்திற்காகத்தான், வியாபார முன்னேற்றம், நோய் நொடி, வீட்டுக்குப் பரக்கத் ஆகிய சங்கதிகள் மவ்லானாவின் ‘அரபி இஷ்ம்’ மூலமாக வெற்றியைத் தரும் என்பது இவர்கள் எல்லோருடைய அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை. இந்த அறிவுச் சூனியங்களை நினைத்து அசைக்கலந்த நெடுமூச்சொன்றை உதிர்த்தான்.

குறித்த நேரத்தில் சுல்தான் ஹாஜியார் தலைமையில் ஒரு குட்டி ஊர்வலமே கன்றுத் தோட்டத்தினூடாகப் பள்ளி வாசலை நோக்கிப் புறப்பட்டது. நெய்ச்சோறு, கோழிக்கறி, வட்டலப்பம், பழங்கள் அடங்கிய பாத்திரங்கள் ரபீக் கோஷ்டியினரின் தோள்களில் கனத்தன. அவற்றின் மயக்கும் வாசனை, பசித்த வயிறுகளை ஏக்கமுறச் செய்தன. பள்ளிவாசலில் மவ்லானா, ஊர்ப் பெரியவர்களுடன் மிக ஆத்மார்த்தமாக உரையாடிக் கொண்டிருந்தார். ஹாஜியாரின் சலாத்தைத் தொடர்ந்து

எல்லோரும் மிக மகிழ்ச்சியாக, பதில் சலாம் உரைத்தார்கள். சாப்பாட்டுப் பாத்திரங்கள் வரிசையாக வைக்கப் பட்டன. நல்லதொரு காரியம் நிறைவேறப் போகிற திருப்தி ஹாஜியாருக்கு.

அடுத்து அடலேறென ஒலித்த குரல் கேட்டு யாவரும் சித்தம் கலங்கினர்.

‘மவ்லானா! நான் கேட்கிற கேள்விக்குத் தயவு செய்து பதில் தாங்க. தனக்குப் பிறந்த மகனின் குழந்தைகள் மூன்று நாளாச் சாப்பாடு இல்லாமல் தவிக்கையிலே, அத நல்லா அறிந்திருந்தும், மவ்லானாவுக்குக் கோழிக் கறிச் சாப்பாடு கொடுக்க எந்த குர்ரான்ல சொல்லப்பட்டிருக்கு?’

‘தன் அண்டை வீட்டான் பசித்திருக்கையில் எவன் வயிறு முட்ட உண்டு களிக்கிறானோ அவன் என்னைச் சேர்ந்தவன் அல்ல’ என்று நபிமணி நாயகம் ஸல் கூறியிருக்கிறார்களே! இது தன் சொந்தப் பிள்ளை, ஏழை என்ற காரணத்தால் அவனைப் புறக்கணிச்சி அவனது பிள்ளைகளைப் பட்டினி போட்டு புகழுக்காக இப்படி ஒரு காரியம் செய்வது ஞாயமா?’ ரபீக் மிக ஆவேசமாகக் கேட்டான்.

சுல்தான் ஹாஜியாரின் உடல் அவமானத்தால் குறுகியது. மவ்லானாவின் நெற்றியில் அரும்பிய வியர்வையைக் கைக் குட்டையால் மெல்ல ஒத்திக் கொண்டார். அவர் மிக நிதானமாக,

‘நம் அனைவரையும் இறைவன் மன்னிப்பானாக. ஹாஜியார் உங்கள் மகன் சொல்லுவது மறுக்க முடியாத உண்மை. தயவு செய்து இந்தச் சாப்பாட்டை உங்கள் பிள்ளைகளுக்கே கொடுங்க. நான் ஏற்க மாட்டேன்’ என்றார்.

‘அவசியமில்லை! நல்ல மஞ்சக்கா கிழங்கு எங்க பசிய ஆத்தும்’ என்று கூறிவிட்டு பிள்ளைகளோடு வெடுக்கென்று புறப்பட்டான், ரபீக்

இதழ் - 176
ஜனவரி - 1984

மெல்ல இனிச் சாகும்

...

- நெல்லை க.பேரன்

தொழிலாளர்கள் தங்குவதற்கென்று கட்டப் பட்டிருந்த அந்த நீண்ட தொடர்மாடி அறைகளில் ஒன்றில் தான் சின்னத்துரைக்கும் இடம் ஒதுக்கப் பட்டிருந்தது. சுவதியில் அப்போது வெய்யில் காலம் என்பதால் அறையில் ஏ.சி. இரவு பகலாக வேலை செய்து கொண்டிருந்தது. வேலைக்கு வந்த நாளில் இருந்து சின்னத்துரைக்கு மனம் இருப்புக் கொள்ளவில்லை. வேலை செய்யும் இடம், பழகும் மனிதர்கள், தங்கும் அறை எல்லாமே அவனுக்குப் பிடித்தமானதாக இருக்கவில்லை. ஒரேயடியாகக் குழம்பிப் போய் இருந்தான்.

யாழ்ப்பாணத்தில் சைவ மரபுகள் தழைத்தோங்கிய கிராமமொன்றில் பரம்பரை உடையார் குடும்பமொன்றின் வழித்தோன்றலான சின்னத்துரை, காலத்தின் கோலம் காரணமாக மற்றவர்களைப் போலத் தானும் ஏஜென்சிக்கு இருபத்தெட்டாயிரம் கட்டி இரண்டு மாதங்களில் சுவதிக்குப் பயணமானான். துறைமுகத்தில் தங்கி நிற்கும் கப்பல் ஒன்றில் ஸ்ரோர் கீப்பர் வேலை. அவன் வேலை செய்த கப்பல் தூள் சீமெந்தைப் பைக்கற்றில் அடைத்து விற்பனை செய்யும் கம்பனிக்குச் சொந்தமானது என்பதால் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து பல எஞ்சினியர்கள், கூலியாட்கள் அங்கு தருவிக்கப் பட்டிருந்தார்கள்.

சின்னத்துரை தங்கிய அறையில் மேலும் கீழுமாக ஆறு கட்டில்கள்

போடப்பட்டிருந்தன. இதில் சின்னத்துரைக்கு மிகவும் அருவருப்பான விடயம் என்னவென்றால், அவனது படுக்கைக்கு மேல் அவனது கிராமத்தைச் சேர்ந்த ஒருவனும், மற்ற இரண்டு கட்டில்களில் அயற்கிராமங்களைச் சேர்ந்த தாழ்த்தப்பட்டவர்களும், இன்னும் இரண்டு கட்டில்களில் மாத்தறையைச் சேர்ந்த இரண்டு சிங்களவர்களும் படுக்க வைக்கப்பட்டிருந்தனர். இந்தப் படுக்கைகளை ஒதுக்கும் பணி அராபிய காம்ப் மனேஜருடையது. இதில் யாராவது தலையிட்டால் உடனே அவருக்குக் கோபம் வரும். வெள்ளைக்கார மனேஜருக்கு நிப்போர்ட் செய்து மறுநாளே ஊர் திரும்ப டிக்கட் எடுத்துக் கொடுத்து விடுவார்கள். கம்பனியின் சட்டதிட்டங்கள் அவ்வளவு கடுமையானவை. வேலைதான் அங்கு முக்கியம். சாதி, மதம், மொழி பாகுபாடு ஒன்றுக்கும் அங்கு இடம் கிடையாது.

சில வருடங்களின் முன்னர் தன் ஊர்க் கிராமத்துக்குக் கோயிலில் திருவிழா நடக்கும் போது ஆலயப் பிரவேசம் செய்ய வந்தவர்களை மற்ற உயர் சாதியாரோடு அடித்துத் துரத்தியதும், பட்டின சபை கட்டிக் கொடுத்த பொதுக் கிணற்றில் கூடத் தண்ணீர் அள்ள விடாது தடை செய்ததும் தன்னையொத்த விடலைப் பொடியுடன் சேர்ந்து சாதியின் பெயரைச் சொல்லி மற்றச் சமுதாயத்து இளைஞர்களையும் பெண்களையும் தெருவால் போகும் போது பகிடி பண்ணியதையும், கோயில் சன்னிதானத்தில் எளிய சாதியருக்குக் கடைசியாகப் பெட்டிச் சோறு மாத்திரம் கறியில்லாமல் கொடுத்து அனுப்புவதில் தான் முன்னின்று மனேச்சரிடம் நல்ல பெயர் வாங்கியதையும் நினைத்துப் பார்த்த சின்னத்துரைக்குத் தன்னிடம் பெட்டி ஏந்திச் சோறு வாங்கிய சின்னாச்சியின் மகன் இன்று தன் கட்டிலுக்கு மேலே படுக்கும் அளவுக்குத் துணிவைக் கொடுத்தது யார்? என்று சிந்தித்தான். ஸ்ரோர்கீப்பரும் தொழிலாளர்களும் அங்கு ஒரே தரத்தில் தான் கவனிக்கப் பட்டார்கள்.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாகச் சின்னத்துரையின் மனதைப் புண்ணாக்கியது எஞ்சினியர் கதிரவேலு அவனுக்கு இடுகின்ற கட்டளைகளும், அதை அவன் பணிவோடு உடனுக்குடன் மேற்கொள்ள வேண்டிய சங்கடமான நிலவரமுந்தான். கதிரவேலு வேறு யாரும்ல்ல. சின்னத்துரையின் கிராமத்தில் உடையார் வீட்டில் அடிமை குடிமையாக இருந்த செல்லனின் பேரப்பொடியன். பேராதனையில் பொறியியல் கல்வி படித்துவிட்டு ஹோங்கொங், சிங்கப்பூர் எல்லாம் ஸ்கொலஸிப்பில்

போய் விட்டு வந்தவன். இப்போது இந்தக் கம்பெனியில் மெக்கானிக்கல் எஞ்சினியராக இருக்கிறார். ஸ்ரோர் கீப்பருக்கும் அவனுக்கும் அடிக்கடி தொடர்புகள் வரும். துறைமுகத் தளத்தில் வானில் கொண்டு வந்து இறக்கும் ஆணிகள், நட்டுகள், பாரமான எஞ்சின் சாமான்கள் அத்தனையையும் சின்னத்துரை தான் உடனுக்குடன் ஸ்ரோரில் இருந்து கப்பல் ஏணிப் படிக்கட்டுக்களில் இறங்கிவந்து தூக்கிக் கொண்டு போக வேண்டும். அந்தக் கம்பெனியில் ஸ்ரோர்கீப்பருக்கென்று தனியாகக் கூலி ஆள் இல்லை.

சின்னத்துரை வேர்க்க வேர்க்கச் சாமான்களைத் தூக்கி வரும் போது கதிரவேலு கப்பல் மேல் தளத்தில் கறுப்புக் கண்ணாடியுடன் சிகரட் புகைத்தவாறே பார்த்துக் கொண்டிருப்பான். பாவம் சின்னத்துரை. கதிரவேலுவின் பேரன் பக்தி சிரத்தையோடு கோவில் கும்பிட வந்தபோது விலா எலும்பில் இடித்துத் துரத்தி அடித்த சம்பவத்தை நினைத்துக் கொண்டு வேலை செய்வான்.

கதிரவேலுக்கு வெள்ளைக்கார எஞ்சினியர்மாருடனும் கிறிஸ், சுவீடிஸ், ஜேர்மன் நாட்டு எஞ்சினியர்மாருடனும் ஒவ்விசேர்ஸ் மெஸ்சில் சாப்பாடு. அவர்களுக்கென்று தனியாக மெஸ் போய். கதிரவேலுவுக்கு மட்டும் 'காம்பில்' தனியான அறையும் அதற்கு ஒரு மெஸ் போயும் கொடுத்திருந்தார்கள். கதிரவேலு சாப்பிடும் மேசையில் இருந்து சின்னத்துரை சாப்பிட முடியாது. கம்பனிச் சட்டப்படி எஞ்சினியர்மாரும் மற்ற வேலையாட்களும் ஒரே மெஸ்சில் ஒரே வகையான சாப்பாடு சாப்பிட முடியாது.

'ஊருக்கு வரட்டும், கதிரவேலுவை என்ற வீட்டு வாசற் படிக்கும் அண்டவிடமாட்டன். உவரை வெளியாலை நிற்கவைச்சே கதைச்சு அனுப்புவன். சிரட்டையிலை தண்ணி குடிச்சவைக்கு இப்ப மெஸ் போய் தேவையோ' சின்னத்துரை மனதிற்குள் கறுவிக் கொண்டான்.

'இருபத்தெட்டாயிரம் குடுத்திட்டன். அந்தக் காலையும் உழைச்சத் தங்கச்சிக்கு ஒரு வீடும் கட்டவேணும். இல்லாட்டி நாளைக்கே ஊருக்குத் திரும்பி விடுவன். இந்த மாதிரி இஞ்சை நடக்கும் எண்டு ஆர் கண்டது. யாழ்ப்பாணத்தைப் போல இஞ்சையும் கொம்பனிகளிலை சாதி அமைப்பு இருக்கும் எண்டும், அங்கை மாதிரி இஞ்சையும் வண்டில் விடலாமெண்டும் எதிர் பார்த்தது பெரிய தப்பாப் போச்சது'.

சின்னத்துரை இருதலைக் கொள்ளி எறும்பு போலத் தவித்தான். இதற்கிடையில் இலங்கையில் நடைபெறும் இனக்கலவரம் பிரச்சனைகள் காரணமாகச் சிங்கள நண்பர்களும் இவனைப் பார்த்துத் 'தெமலு' என்றும் 'கொட்டியா' என்றும் நக்கலடிக்கத் தொடங்கினார்கள். பொதுவாக எல்லாத் தமிழர்களும் சந்தேகக் கண்களுடன் கணிக்கப் பட்டார்கள். ஆனால், சவூதிச் சட்ட திட்டங்களினால் எவரும் யாரையும் ஒன்றும் செய்ய முடியாமல் இருந்தார்கள். எல்லோரும் உழைப்பை மாத்திரம் நோக்கித் தமது உணர்வுகளை மனதுள் அடக்கிக் கொண்டு ஊமைகள் போல வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

கோயிலடியில் 'ஷெல்' விழுந்து சின்னத்துரையின் பேரனார் காலமானார் என்று ஊரில் இருந்து கடிதம் வந்திருந்தது. ஆனால் சின்னத்துரையின் தடிப்பு உணர்வுகள் மட்டும் இன்னும் செத்துவிடாமல் அடிமனதில் உறுத்திக் கொண்டே இருக்கின்றது. யாழ்ப்பாணத்தில் தானும் தன் சமூகத்தவர்களும் செய்த அநியாயங்களுக்குத்தான் இங்கு நல்ல தண்டனையை அனுபவிப்பதாகவே அவன் உணர்ந்தான். மாறிவரும் சமூகத்துடன் தன்னைப் பிணைத்துக் கொள்ளப் படிப்படியாக அவன் முயன்று கொண்டு இருக்கிறான்.

- மல்லிகை

உண்மைக் காதல் என்பது.....!

- கெக்கிறாவ ஸஹானா

பிரிய மகளாருக்கு,

உன் கடிதம் கிடைத்தது. இங்கு நானும் உன் இரு தங்கைகளும் நலம். அங்கு நீயும், கணவர் பிள்ளைகளும் நலமாய் வாழ இறைவனைப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

ஈத் பெருநாளைக்கு நீ வருவதாக எழுதியிருந்தாய். நல்லது. வருவதானால் உன் கணவனோடு வா. தனியே குழந்தைகளுடன் வரவேண்டாம். சொந்த வாகனத்திலாயினும் சரி, வீடு, வாசல், நகை நட்டுகளுக்கு உரிய பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளைச் செய்து விடு. நீ வந்து இரண்டு வாரம் இங்கு நிற்பது சந்தோஷம் தான். ஆனால், உன் கணவரது கடை, தொழில் முயற்சிகளை யார் கவனிப்பது? யோசித்து முடிவெடுக்கவும். காலம் கெட்டுக் கிடக்கிறது.

-உன் அன்புத் தாயார்.

கடிதத்தைப் படித்து முடித்ததும் 'சே' என்றிருந்தது. தபால்காரன் மணியடித்ததும் ஓடிச் சென்று வாங்கிக் கடிதத்தைப் பிரித்தபோது இருந்த உற்சாகம் வடிந்து போனாற் போலிருந்தது.

இந்த உம்மா எப்பவுமே இப்படித்தான். சல்லிப் பிசாசு. சொந்த மகளைவிட அவளுக்குப் பணம், பிஸினஸ், நகை இதுதான் பெருசு.

சலித்துக் கொண்டாள் ஆயிஷா. கேட்டை மூடிவிட்டுத் திரும்பும் போது சல்மான் வருவது தெரிந்தது. கேட்டைத் திறந்து விட்டபடி அவன் அருகே வரும்வரை நின்றிருந்தாள்.

“யார்கிட்டயிருந்து கடிதம்...” கேட்டை மூடித் தாழிட்டபடி கேட்டான்.

“உம்மாட்ட இருந்து.....” கடிதத்தைக் கொடுத்தாள். நடந்து கொண்டே படித்தான். அவளும் கூடி நடந்தாள். படித்துவிட்டுத் திருப்பிக் கொடுத்தாள்.

“வாப்பா” என்றபடியே குழந்தைகள் இரண்டும் ஓடிவந்து காலைக் கட்டிக் கொண்டன. இருவரையும் தூக்கி இரு கைகளில் வைத்துக் கொண்டான்.

“என்ட் ப்ரோக்ராம் கென்ஸலாப் போயித்திடுமோ?” அவள் முணுமுணுப்பது கேட்டு சொன்னான்.

“அதுக்கென்ன நாங்க கதிர்காமம், ஜெய்லானி போகலாம்....”

“வெரிசூட் ஐடியா. ஜெய்லானி, கதிர்காமம் எண்டு நல்லா சுத்திட்டு வரச் சொல்ல பேருவளையில வீட்டுல லேசு தலயக் காட்டிட்டு திரும்பிரோணும். உம்மாக்கு மித்தம் எட்டாக் ஆகயிருச்சும்....”

உள்ளத்தில் மீண்டும் உற்சாகம் பொங்கி வழிய வேலைகளக் கவனிக்கத் தொடங்கினான்.

சொன்னதுபோல மனைவியையும், குழந்தைகளையும் அழைத்துக் கொண்டு உல்லாசப் பயணம் போனான் சல்மான். பணத்தை அட்டகாசமாகச் செலவழித்தான். கேட்ட பொருட்களையெல்லாம் வாங்கிக் குவித்தான். ஆயிஷாவின் உள்ளம் குதூகலத்தில் நிரம்பித் ததும்பிற்று.

ஈத் பண்டிகை முடிந்து இரண்டு வாரங்கள் கழிந்து விட்டன. ஆயிஷா வீட்டுக்கு வருபவர்கள் எல்லாரிடமும் தனது உல்லாசப் பிரயாண அனுபவங்களை அளந்து கொட்டிக் கொண்டிருந்தாள். பயணத்தின்போது எடுத்த புகைப்படங்களை எடுத்து வந்து காட்டினாள்.

திருமணமாகி நாலுவருடங்களில், தான் அனுபவித்த சந்தோஷங்களில் எல்லாம் தலையாய சந்தோஷமாக, தான் சென்ற உல்லாசப் பயணம் அவளுக்குத் தோன்றியது. அந்தச் சந்தோஷம் இன்னும் தீராதது போலிருந்தது.

நேற்றுக் கொழும்புக்குப் போன சல்மான் இன்னும் வந்து சேரவில்லை. பிஸினஸ் விஷயமா கொழும்பு சென்றால் எப்படியும் அவன் திரும்பி வர நாலைந்து நாட்கள் ஆகிவிடுகிறது.

அவன் தன்னருகில் இல்லாத நாட்களில் ரொம்பவும் போரடித்தாலும் ஆயிஷா வெளியே எங்கும் கிளம்பிச் செல்வதில்லை. குழந்தைகள், வீடு, முற்றம், பூந்தோட்டம், காய்கறித் தோட்டம் இவற்றைக் கவனிப்பதிலேயே குறியாக இருப்பாள். தனக்காகவும் குழந்தைகளுக்காகவும் சமைப்பது கூட 'கடனே' என்றிருக்கும்.

இரவு ஒன்பது மணி. சக்தி எஃப் எம்மில் ஃபெக்ஸில் கேட்ட பாடல் ஒலிபரப்பாகிக் கொண்டிருந்தது. குழந்தைகள் தூங்கிவிட்டிருந்தன. மெல்லிய நீல நிறமாக ஒளிரும் இரவு விளக்கையே பார்த்தபடி கட்டிலில் சாய்ந்திருந்தாள் ஆயிஷா. முன்னறையில் சல்மானின் தம்பி ஏதோ படித்துக் கொண்டிருந்தான்.

டெலிபோன் மணி ஒலித்தது. எழுந்து சென்று எடுத்தாள். சல்மான் பேசினான்.

"என்ன தூக்கமா?"

"இன்னும் இல்லை. நீங்க இல்லாம எப்பிடியென் தூக்கம் வரும்....?"

அழகாகச் சிரித்தான். 'நானைக் காலையில் வாரேன். என்ன கொண்டு வரணும்?' என் கேட்டான்.

"நா கேட்டேனே பெரிய அகல நேந்த, அத கொண்டாங்கோ. புள்ளையாளுக்கு எப்பன், ஒரேன்ஜ். அப்பிடியே உதயாவுல ஓடர் கொடுத்த பென்டனையும் வாங்கிடுங்கோ..."

"சரி தம்பி வந்தானா தூங்க....?"

"ஓ வந்து ஏதோ படிச்சிட்டிருக்கிய"

“புள்ளையள கவனமா பாத்துக்கோங்க வைக்கிறேன்.....”

ஆயிஷா மீண்டும் கட்டிலில் வந்து சாய்ந்தாள். நாளை கணவன் வரப்போகும் ஆனந்தத்தில் மெய் சிலிர்த்தது. அவன் கொண்டு வரப்போகும் தங்க நகையை எண்ணி இதயம் சிலிர்த்தது.

முப்பதாயிரம் ரூபா செலவில் பல வேலைப்பாடுகளுடன் கல் பதித்து செய்வதற்கென கொடுக்கப்பட்ட பென்டன். சென்ற வாரம் கதிர்காமம் சென்று திரும்பும் போது கொழும்பு உதயா ஜுவல்லர்ஸிற்குக் கூட்டிப் போய் “என்ன வேண்டும்?” என்று கேட்டு, அவள் பல புத்தகங்களைப் புரட்டி சொன்ன டிசைனில் அவன் ஓடர் கொடுத்த நகை.

பெரியவன் “வாப்பா” என்று சிணுங்கியபடி எழுந்து உட்கார்ந்தான். முதுகில் மெதுவாகத் தட்டி உறங்கவைத்தான்.

பேருவளையில் பிறந்து வளர்ந்து தான் கெக்கிறாவையில் வந்து வாழ்க்கைப் படுவோம் என்று அவள் கனவிலும் நினைத்தவள் அல்ல. எப்படியோ நடந்து முடிந்து விட்டது. உலகமெல்லாம் பெண் தேடியும் பொருந்தாது போகவே, தனது நண்பர் ஒருவர் மூலமாக ஆயிஷா பற்றியறிந்து போட்டோவை வாங்கிப் பார்த்ததுமே சல்மான் தன்னை விரும்பிவிட்டானாம். அவனது அக்கா சொல்லும்போது ஆயிஷாவுக்குப் பெருமையாக இருக்கும்.

தந்தையற்ற குடும்பம். மூன்றுமே பெண் பிள்ளைகள். சீதனம், கல்யாணச் செலவு என்று சல்மான் எந்தத் தொல்லையும் கொடுக்கவில்லை. கல்யாணச் செலவு முழுவதையும் அவனே ஏற்றுக் கொண்டான். கல்யாணத்தன்று “இனிமே இவங்கதான் உனக்கு எல்லாம்” என்று அவளைச் சல்மான் குடும்பத்தினரிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு பேருவளைக்குச் சென்றுவிட்ட உம்மா பின்னர் தலைப் பிரசவத்துக்குத் தான் மீண்டும் வந்து சேர்ந்தாள். உம்மா அருகில் இல்லை என்ற குறைகூடத் தெரியாத அளவுக்கு குடும்ப வாழ்வில் மூழ்கிப் போனாள் ஆயிஷா. இடையிடையே போரடிக்கும் போது நாலு வீடு தள்ளியிருக்கும் மாமியார் வீட்டுக்குச் சென்று வருவாள். அவர்களும் அவளுடன் ரொம்பப் பிரியமாக இருந்தது கண்டு, தான் ரொம்ப அதிர்ஷ்டசாலி என்று கர்வப்பட்டுக் கொள்வாள்.

நேரம் நள்ளிரவைத் தாண்டியிருந்தது. முன்னறையில் விளக்கு

அணைக்கப் பட்டிருந்தது. கண்கள் லேசாக உறக்கத்தைத் தழுவத் தொடங்கியிருந்தன. மீண்டும் டெலிபோன் மணி ஒலித்தது.

‘அவர்தான் பேசுகிறாராக்கும். அவருக்கும் தூக்கம் வரல்லியோ’ என்று எண்ணியபடியே எழுந்து சென்று ரிஸீவரைத் தூக்கினாள்.

மறுமுனையில் கரகரப்பான ஒரு ஆண்குரல்.

“சல்மன் முதலாளி இல்லையா?”

“இல்லையே. நீங்க யாரன்....?”

“எங்க கொழும்புக்குப் போயிட்டாரா?”

“ஓ நாளைக்கு வந்திடுவார்..”

“ஐ ஸீ... மத்த பொஞ்சாதி வீட்டுல இருக்காரு போல. சொறி. தெரியாம எடுத்திட்டேன்.....”

மறுமுனையில் ஃபோன் வைக்கப் பட்டு விட்டது. ஆயிஷா ரிஸீவரை வைக்கத் தோன்றாமல் பிரமை பிடித்தவன் போன்று நின்றிருந்தாள்.

நெஞ்சில் ஏதோ வந்து அடைத்தாற் போலிருந்தது. மெதுவாகச் சென்று கட்டிலில் அமர்ந்து கொண்டாள். உடம்பு நடுங்கிற்று.

எடுத்து வந்து சல்மானின் கையடக்கத் தொலைபேசி எண்ணைச் சுழற்றினாள். அது ஓய்வில் இருந்தது.

“பொய். நீ சொன்னது பொய்” என்று உள்எம் கூவிற்று. என் கணவர் அப்படியானவர் அல்ல. அவர் எனக்காக உயிரையே விடுவார்.

தண்ணீரை மடமடவென்று குடித்தாள். கோபமும், ஆத்திரமும் தலைக்கேறி உடம்பு கொதித்தது.

சிலவேளை உண்மையாகவும் இருக்கலாம். இல்லாவிட்டால் ஏன் கொழும்பு சென்று வர இத்தனை நாட்கள்? ஒரு நாளில் திரும்பி வரலாமே.....

அவர் என்னுடன் அன்பாக இருந்ததெல்லாம் நாடகமா....? இந்த உண்மையை மறைக்கத்தான் பொய்யாக அன்பைப் பூசி என்னைச் சமாளித்திருக்கிறாரா? கேட்டதையெல்லாம் வாங்கிக் கொடுக்கிறாரா? தந்தையை இழந்த குடும்பத்தில் பெண் எடுத்தது இதற்காகத் தானா?

“ஆண்டவனே அப்படி மட்டும் இருந்துவிடக் கூடாது.” என்று பரிதாபமாக மனது கெஞ்சிற்று. அவர் என்னோடு மட்டுமல்ல, என் முழுக் குடும்பத்தோடும் ரொம்ப அன்பாக இருப்பாரே...! உம்மாவின் வைத்தியச் செலவு, வீட்டுச் செலவைக் கூட, மனங்கோணாமல் கொடுத்துவிடுவாரே..... அவரா இப்படி....?

‘இருக்காது’ என்று ஒருபுறம் தோன்றிற்று. ‘இருக்கும்’ என்றும் மனது உறுதியாகக் கூறிற்று.

“என்ன குறை வைத்தேன்.....?” இதயம் அலறிக் கொண்டேயிருந்தது. எழுந்து வேகமாக முன்னறைக்குச் சென்றாள். லேசாகச் சாத்தியிருந்த கதவு விரலால் தள்ளியதும் பளீரென்ற வெளிச்சம் கண்ணிமைகளைத் தாக்க, தூக்கம் கலைந்து கலைந்து மிரண்டு விழித்தான் சல்மானின் தம்பி பைசர்.

“பைசர் மச்சான் எழும்புங்கோ.....”

“ஏன்....?” பதட்டமாக எழுந்து உட்கார்ந்தான்.

“உங்க காக்கா எங்கேன் போயிரிச்சி சொல்லுங்கோ.....”

“கொழும்புக்கு....” விசித்திரமாகப் பார்த்தான்.

“சொல்லுங்கோ ரெண்டாம் பொஞ்சாதி வீட்டுக்குத் தானே.....?”

அவன் தலையைக் குனிந்தபடி மௌனமாக உட்கார்ந்திருந்தான். அவன் இருபது வயதுப் பையன். அவனுக்கென்ன தெரியும் என்பதெல்லாம் கோபத்தின் வேகத்தில் அவளுக்குத் தோன்றவே இல்லை.

அவனது நாடியை நிமிர்த்திக் கண்களை நேராகப் பார்த்து உரத்த குரலில் கேட்டாள்.

“நீங்க எல்லாரும் நாடகமாடி என்ன மயக்கினது இதுக்குத் தானே.....”

நான்கு சுவர்களுக்குள் அவளது அலறல் ஓங்கி ஒலித்தது.

“உங்களுக்கெல்லாம் ஒரு வேலை செஞ்சி காட்டியன்.....”

விருட்டென்று எழுந்து பின்புறம் சென்றாள். அடுக்களை தாழ்ப்பாழைக் கழற்றி வீசினாள். கதவைத் திறந்து கொண்டு இருளில் ஓடினாள். கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் கிணற்றுக்குள் குதித்தாள்.

கட்டிலில் கிழித்த நாரெனக் கிடந்தாள் ஆயிஷா. தலையில் பலத்த காயம். கை காலெல்லாம் சிராய்ப்புகள்.

காயத்துக்கு மருந்து போடப்பட்டிருந்தது. நாலு தையல். விண்ணென்று வலித்தது.

“தன்னைச் சுகம் விசாரிக்க வருவோர் எல்லோரும் சோகம் விசாரிக்க வருவதாக அவளுக்குத் தோன்றிற்று. என்ன எல்லாருமாச் சேர்ந்து ஏமாத்திட்ட. நா அவருக்கு என்ன குறை வச்ச....? ஏன் இன்னொரு கல்யாணம் செய்து கொள்ளனும்....” அரட்டிக் கொண்டிருந்தவள் அடிக்கடி மயக்கமானாள்.

மீண்டும் நினைவு தெளியும் போது நெஞ்சில் அதே நினைவு குமிழியிட்டது.

“இன்னொரு கல்யாணம் செய்றதுண்டால் என்னைய டைவர்ஸ் செஞ்சுக்கலாம். ஏன் இப்படி அவமானப் படுத்தியன்.....?”

மாமியாரும், நாத்தனாரும் அசையாது அங்கிருந்து அவளைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தனர். குழத்தைகள் கவலையுடன் நின்றன.

பகல் பன்னிரண்டு மணியளவில் சல்மான் வந்து சேர்ந்தான். அவன் வரும் போது அவள் ஆழ்ந்த உறக்கத்திலிருந்தாள். ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்க்க விரும்பாதது போன்று ஒவ்வொருவரும் உட்கார்ந்திருந்தனர். பெரியண்ணன் அழைக்க, எழுந்து சென்றான் சல்மான்.

“இப்ப என்ன செய்யப் போற.....?”

“.....”

“அப்பவே நாங்கல்லாம் சொன்ன நேரம் கேக்கல்ல. இப்ப இவவுக்கு என்ன பதில் சொல்லப் போற”.

“என்னத்தச் சொறது. உண்மையைச் சொல்ல வேண்டியது தான்.....”

சொல்லிவிட்டு வேகமாக வெளியே சென்று விட்டான்.

பெரியண்ணனும், அக்காவும் குசுகுவென்று பேசிக்கொண்டார்கள்.

அக்காவுக்குக் கூட கவலைதான். எந்தப் பெண்ணுக்கும் அப்படி ஒரு தலையெழுத்து வரக்கூடாது என்று மனதுக்குள் சொல்லிக் கொண்டாள்.

இரண்டு மிடறு குடிக்கும் போது சல்மானின் நினைவு மீண்டும் அலைக்கழித்தது. தீனமான குரலில் "அவரு ஏன் இன்னும் வரல்லன்....." என்றான்.

"வந்துட்டான். இவ்ளோ நேரமும் உனக்குக் கிட்ட இருந்துட்டுத்தான் போனான்...."

"ஏன் எல்லாருமா சேர்ந்து என்னைய ஏமாத்தின.....?"

கண்களில் நீர் வழியக் கேட்டாள். டம்ளரில் நெஸ்ட்மோல்ட் ஆறிக் கொண்டிருந்தது.

"குடி எல்லாம் சொல்றேன்....."

"அவன் ரெண்டாவதா கல்யாணம் செய்யல்ல. அவவோட சின்ன வயசுல இருந்தே பழகிட்டிருந்தான்....."

"அப்ப என்னத்துக்கன் என்னைய இங்க கொணந்து சேத்த....?"

"நாங்க செஞ்சது தவறுதான். ஒன்னமாதிரி அழகான பொண்ணுகெடச்சா அவள விட்டுடுவான்னு நெனச்சோம்...."

"இங்க தான். உன்ன கல்யாணம் பண்ணி கூட்டிட்டு வந்த பிறகு அவள கொழும்புல கொண்டுபோய் வச்சிட்டான்...."

"நீங்க ஒரு பொண்ணாயிருந்திட்டு இப்புடி பேசாதீங்கோ...."

சலிப்புடன் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டாள் ஆயிஷா. அக்கா சிறிது நேரம் மௌனம் காத்த பின்னர் சொன்னாள்.

"இப்ப அவ கொழந்த கெடைக்க இருக்கிறா.... அவனால விட முடியல்ல. போனமாசம் தான் நிக்காஹ் செஞ்சான்...."

சுரீரென்று மீண்டும் கோபம் தலைக்கேறியது.

"ஒண்ணுக்கு இரண்டு பேர்ட வாழ்க்கைய நாசமாக்கிட்ட....."

"அப்படியில்லம்மா. அவன் உனக்கு ஒரு குறையும் வைக்கல்லியே.

நல்லாத்தானே வச்சிருக்கான்....? நாங்க எவ்வளவோ சொல்லிப் பாத்தாச்சு..... இனிமே என்ன செய்யிறது.....?”

அக்கா சொல்வதைக் கேட்டுக் கிரகிக்க முன்னம் அவள் மீண்டும் மயக்கமானாள்.

இரண்டு வாரங்கள் கழித்து விட்டன. செய்தியறிந்து உம்மா ஊரிலிருந்து வந்திருந்தாள். காய்ந்த சருகைப் போன்று வாடிப்போயிருந்த ஆயிஷாவைக் கட்டிக் கொண்டு கண்ணீர் விட்டாள். குழந்தைகள் மிரண்டு விழித்தன.

“உன்ட வாழ்க்கையே இப்படி ஆகிட்டா..... மத்த தங்கச்சிமார் கதி என்னத்தயன்.....”

கண்ணீர், அவமானம், தனிமை, சோகம் யாவும் அகன்று போய் மனது வெறிச் சென்றிருந்தது.

ஒருபுறம் சல்மான் மிக உயர்ந்தவனாகவும் தோன்றினான். கொண்ட காதலை கைவிடாத வீரனாக.....!

நெஞ்சில் நிஜமாகவே ஈரம் இருப்பவனுக்குத்தான் இப்படி செய்யத் தோன்றும் என்று அவளுக்குப் பட்டது. எத்தனை பண்பாளனாக இருந்திருக்கிறான். இத்தனை நாளும்....?

இது ஒரு சின்னப் பலகீனம் மட்டும் தான் என்று அவளுக்குத் தோன்றிற்று. யாரிடம் பலகீனம் இல்லை? அந்த பலகீனத்தைக் கூட அவர் பலமாகத்தானே ஆக்கிக் கொண்டார். இரண்டு பேரையும் நல்லாத்தானே வைச்சிருக்கார்.....!

சம்பவம் நடந்த இரண்டு வாரங்களாக அவளருகே அமர்ந்து அவன் பணிவிடைகள் புரிந்ததை எண்ணிக் கொண்டாள். எத்தனை மென்மையானவன்.....!

நீரிழிவு நோயாளியான உம்மா, கல்யாண வயதில் நிற்கும் தங்கைகள் எல்லாரையும் எவ்வளவு அழகாக அட்ஜஸ்ட் பண்ணிக் கொண்டான்....?

மூத்த தங்கைக்கு இந்த வருஷத்துக்குள் கல்யாணம் பேசி முடித்துவிட வேண்டும் என்று அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டிருந்தானே!

யோசிக்க யோசிக்க அவனது நல்லியல்புகளே நெஞ்சில் மேலோங்கி நின்றன. அவன் மிகப் பரந்த ஆலவிருட்சமாகவும், தான் அதன் நிழலில் வாழ்கின்ற புற்செடியாகவும் தோன்றிற்று.

மதிய உணவுக்காக சல்மான் வீடு வரும் நேரம் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. இந்தப் பிரச்சினையில் இருந்து சீக்கிரமே மீளவேண்டும் என்று எண்ணிக் கொண்டான்.

கையில் உணவுப் பொட்டலத்தை எடுத்துக் கொண்டு சல்மான் வருவது தெரிந்தது. அவன் காயமுற்ற நாள் முதலாக ஹோட்டலில் தான் சாப்பாடு வாங்கி வருகிறான். உம்மாவைக் கூட சமைக்க விடுவதில்லை.

அவன் அறைக்குள் வருவதைக் கண்டு உம்மா எழுந்து கொண்டாள். குழந்தைகளைக் கூட்டிக் கொண்டு வெளியே சென்றாள்.

அவன் அவளருகே வந்து கட்டிலில் அமர்ந்தான். மெல்ல விழிகளை நிமிர்த்தி அவனை உற்று நோக்கினாள் ஆயிஷா.

“ஏன் மரீனாவ கொழும்புல கொண்டுபோய் வச்சிக்கோணும்....?”

மீண்டும் ஒரு பிரளயம் மூளப் போகிறதோ என்ற கேள்வி உள்ளே சுரண்ட அவளைக் கூர்ந்து பார்த்தான். அவளது முகம் சாந்தமாக இருந்தது.

“உன் மனசுக்கு கஷ்டமாக இருக்கும்னுதான்.....”

“அதுக்கென்ன எனக்கு ஒரு கஷ்டமும் இல்ல. இப்ப எல்லாம் முடிஞ்சிருச்சன்.....”

“நீ சுருக்கா நிலைக்கு வரணும்னு நா நேந்து வச்சிருக்கேன்.....”

அவன் மென்மையாகச் சிரித்து விட்டுச் சொன்னான்.

“நீங்க நாளக்கே அவவ கூட்டிட்டு வாங்கோ. இங்கேயே எங்கட வீட்டுக்குப் பக்கத்துல அவ இருக்கட்டுமன்.....”

அவன் ஆச்சர்யமாகப் பார்த்தான்.

“உண்மையைத் தான் சொல்லியன். இதுக்குன்னு கொழும்புக்கு போறதெல்லாம் மித்தம் வேஸ்ட் எலியோ? இனிமேல் சிக்கனமா ஈகோணும். எங்களுக்கு ஒண்ணுக்கு மூணு புள்ளயாச்சேன்.....”

திடீரென்று வீட்டினுள்ளே பிரகாசமான ஒளி பரவினாற் போன்று அவனுக்குப் பரவசமாக இருந்தது. அருகே நெருங்கியமர்ந்து அவன் கைகளை இறுகப்பற்றிக் கொண்டான்.

“நீங்க என்னோட இவ்வளவு பாசமா ஈக்கியபோல நானும் ஈக்கோணும் இல்லியா? உங்களோட உள்ள உண்மையான அன்புக்காக மட்டும் காதலுக்காக மட்டும் தான் நா இந்த முடிவுக்கு வந்தேன். நீங்க அவவப் பிரிஞ்சி என்னோட மட்டும் தனியா, சந்தோஷமா வாழுவீங்கோன்னு நா நெனச்சல்ல. உங்க சந்தோஷம் தான் எனக்கு முக்கியம். நீங்க எனக்கு ஒரு குறையும் வைக்காததுபோலவே நானும் உங்களுக்கு ஒரு குறையும் வைக்கக் கூடாது. நா சொல்லியது சரி எலியோ?”

சல்மானால் தன் காதுகளையே நம்ப முடியவில்லை.

35 வது ஆண்டுமலர்
மல்லிகை

வாமனம்

...

- மாத்தளை சோழ

இந்த ரெஸ்டாரென்டை விட்டு வெளியே வந்த வனிதா கொஞ்சம் ஃவகமாக நடை போட்டுப் பக்கத்தில் உள்ள பஸ் ஸ்டாப்புக்கு வந்தபோது, அங்கு எதுவுமே இல்லாததால் கடைசி பஸ் போய்விட்டது என்பது உறுதியாகியது. கைக்கடிகாரத்தில் மணி பார்த்தாள். மணி பதினொன்றரை. கடைசி பஸ் போய்த்தான் விட்டது. வழக்கமாக அந்த பஸ்ஸில் போகும் சீனக் கிழவனையும் காணவில்லை. இனி என்ன செய்வது என்று யோசித்தாள். அப்பாவைக் காரோடு வரச் சொல்லலாமா என்று எண்ணியபோது, அவர் காரில் புறப்பட்டு இங்கே வரவே ஒரு மணியாகிவிடும் என்று தனக்குள் ஒரு கணக்கிட்டுப் பார்த்துவிட்டு வேறு முடிவெடுக்க முயன்றாள். இனி ஒரே வழி பக்கத்தில் இருக்கின்ற ரயில்வே ஸ்டேசனுக்கு நடப்பதுதான். அவள் எந்த தயக்கமுமில்லாமல் வீதியோரமாக நடந்தாள்.

அது ஒரு புறநகர். சிட்னி பெருநகரிலிருந்து இருபது கிலோ மீற்றரில் இருக்கிற சிறிய நகர். ஆனால், சீன, மலேசிய, தாய்லாந்துகளுக்குப் பெயர் போன பல உணவு விடுதிகள், ரெஸ்டாரென்ட்கள், ஹோட்டல்கள் நிறைந்த பகுதியாகும். சிட்னியின் பல பகுதி மக்கள் உணவுக்காக இங்கே வருவார்கள். சனி, ஞாயிறு நாட்களில் அங்கு உட்கார்ந்து சாப்பிட நாற்காலி எந்தக் கடையிலாவது கிடைத்தால் அதிர்ஷ்டம் தான்.

அவள் பல உணவுக் கடைகளைத் தாண்டித்தான் போகவேண்டும். பல ரெஸ்டாரெண்டுகளை மூடிவிட்டார்கள். சீனனின் ரெஸ்டாரென்ட் மட்டும் திறந்து இருக்கிறது. இந்த வெள்ளைக் காரர்கள் சாப்பிட உட்கார்ந்தால் சாப்பிட்டு முடியும் வரை பேசுவார்கள். பேசிக் கொண்டே சாப்பிடுவார்கள். கூடவே வைன்னோ, பியரோ மிட்று மிடறாகக் குடித்துக் கொண்டே இருப்பார்கள். பேசுவதில் கூட, சத்தம் வராது. மெதுவாக ஒரு சங்கீதம் மெல்லிசாய் இசைப்பது போல் பேசுவார்கள். காதல் வந்துவிட்டால் காதலர்கள் பேச ஆயிரம் இருக்கும். ஆனால் வெள்ளைக்காரக் கணவன் மனைவி கூட காதலர்கள் போல் பேசிக் கொண்டிருப்பார்கள்.

வழக்கமாகப் பத்து நாற்பத்தைந்துக்கு ரெஸ்டாரென்ட் வேலை முடிந்து வெளியே வந்துவிடுவான். இன்று ஒரு வெள்ளைக்காரன் ஒரு கையில் காதலியோடும் இன்னொரு கையில் வைன் போத்தலோடும் பத்து முப்பதுக்குத் தான் உள்ளே வந்தான். அவன் பதினொன்று வரை எழும்பவில்லை. அவன் சாப்பிடுவதும் வைன் குடிப்பதும் காதலியோடு பேசுவதும் புன்னகைப்பதுமாக இருந்தான். இடையிடையே அவ்வப்போது அவள் கையைத் தடவுவதுமாக வேறு இருந்தான். அவன் அங்கே இருந்த போதும் அவன் உலகம் வேறாகவே தெரிந்தது. வைன் மீட்டுக் கொடுக்கும் போதையை விடக் காதல் போதை அவனுக்கு. அந்த வெள்ளைக்காரியோ வேடன் வலையில் விழுந்த மானாய்ப் புரியாது இருந்தான். கடையில் இருந்தவர்கள் அந்த ஜோடியிடம் நேரமாகிவிட்டது என்று சொல்லப் பயந்தார்கள். ஆனால் அவளை மட்டும் பஸ்ஸுக்கு நேரமாகிறது என்று நேரமாகிய பிறகுதான் அனுப்பினார்கள். அந்தக் கடைக்காரர் ஒரு இத்தாலியர். அவர் மகள் யுனிவசிட்டியில் அவளுக்குத் தோழி. அவள் சொல்லித்தான் இந்த வேலையே கிடைத்தது. இந்நாட்டில் யுனிவசிட்டியில் படித்தாலும் 'பார்ட்டைம்' இருந்தால் தான் மாணவனுக்கு மதிப்பு.

வீதியால் அங்கும் இங்குமாக மூன்று பேர் நடந்தார்கள். பல கார்கள் வீதியின் ஓரங்களில் நின்று கொண்டிருந்தன. வீதியில் டாக்சிகள் தான் அடுத்தடுத்து ஓடின. வெள்ளி, சனி, ஞாயிறு ஆகிய தினங்களில் இரவில் டாக்சிகள் கைகாட்டினால் கூட வராது. குடித்துவிட்டுக் கார் ஓட்டக் கூடாது என்பதால் பலரும் போவார்கள். எனவே டாக்சி சுலபமாய்க் கிடைக்காது.

கடையோரமாக நடந்தால் இடையில் ஒரு தெரு வரும். அந்தத் தெருவில் சிறிது தூரம் நடந்தால் ரயில்வே ஸ்டேசன் வரும். அவள் கடைவீதியை விட்டு இறங்கி அந்தத் தெருவில் நடந்தாள். தெருவின் இரு பக்கமும் வீடுகள் என்பதால் ஆழமான மௌனம் அப்பகுதியில் இருந்தன. எல்லா வீடுகளிலும் மிக மெல்லிய வெளிச்சமே இருந்தது. சில வீடுகளில் வெளிச்சத்தைக் கூட, காணவில்லை. இங்கிருக்கிற அமைதி, பயத்தைக் கொடுக்கும். ஆனால் வீதியோர மின் விளக்குகள் எதற்கும் பயப்படாமல் வெளிச்சத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தன.

அவள் வீடுகளுக்கும் வீதிகளுக்கும் இடையே இருந்த நடைபாதையில் நடந்தாள். மயான அமைதி. வீடுகளில் மனிதர்கள் இருக்கிறார்களா இல்லையா? அவர்கள் மூச்சு விடுகிற சத்தம் கூடக் கேட்கவில்லையே! வானொலிகள் கூட அமைதி கட்சிக்குப் போய்விட்டனவோ! ஊர்த் தெரு நாய் மற்றும் வீட்டுநாய் என நாய்களின் கத்தல் காதைக் கிழித்திருக்கும். 'ஊரில் தனியே ஒரு பெண் இப்படி இது போன்ற இரவில் எப்படி நடக்க முடியும்?' என்று தனக்குள் அவள் கேட்டுக் கொண்டு நடந்தபோது எவரோ பின் தொடர்ந்து நடப்பது போல் ஒரு சத்தம் கேட்டது. சந்தேகமில்லை. சப்பாத்தின் சத்தம் தான். அப்படியானால் எவரோ நடந்து வருகிறார்கள். ஒரு விநாடி பயந்தாள். திரும்பிப் பார்க்கத் தயங்கினாள். கொஞ்சம் வேகமாய் நடந்தாள். இன்னும் ஒரு பத்து நிமிஷம் நடந்தால் ஸ்டேசன் வரும்.

அவள் வேகமாக நடக்க நடக்கப் பின் தொடரும் காலடியின் சப்தமும் வேகமாகக் கேட்டது. எவரோ பின் தொடர்வது உறுதி தான். தைரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு அவள் திரும்பிப் பார்த்தாள். அடையாளம் சரியாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் ஒரு மனிதன் நடந்து வருவது மட்டும் தெரிந்தது. அவளுக்கு நடுக்கம் வந்து விட்டது. அந்த நேரத்தில் தனியே நடக்கிற பெண்களிடம் - வயதானவர்களிடம் கத்தியைக் காட்டி ரத்தம் தோய்ந்த ஊசியைக் காட்டி கொள்ளை அடிப்பது பற்றிய செய்தி வேறு அவள் நினைவுக்கு வந்து பயமுறுத்தியது. இவன் எந்தக் கத்தியோடு வருகிறானோ?

அவள் கால்களில் தைரியத்தை இணைத்துக் கொண்டு, நெஞ்சினில் பயத்தைச் சுமந்து கொண்டு வேகமாக நடந்தாள். இன்னும் சில நிமிடங்கள் நடந்தால் ஸ்டேசன் தெரியும். ஸ்டேசன் தெரிந்தது. வெளிச்சத்தைத் தவிர வேறு எதுவுமே ஸ்டேசனில் இல்லை. மனிதர்களையே காணவில்லையே.

இங்கு மனிதர்கள் கூடப் பறவையாகிப் போனார்கள். இரைதேடப் பகலில் வருகிற பறவைகள் இருட்டியதும் மௌனமாகி விடுவதைப் போல் இந்த மனிதர்களும் இருட்டியதும் மௌனமாகிப் போனார்களா?

ஒலிம்பிக்குக்காகக் கட்டப் பட்ட புதிய ரயில்வே ஸ்டேசன். பத்துச் சூரியனைக் கொண்டு வந்ததுபோல் வெளிச்சம். மனிதர்களைக் காணவில்லை. மனிதர்களற்ற வெளிச்சத்தைப் பார்க்கும் போது பயம் வரும்.

ஸ்டேசனருகே வந்தாள். ஸ்டேசன் வாசலில் திடீரென வந்து நின்றது. மறைவில் நின்ற ஒருத்தி வெளியே வந்து காரில் ஏற அந்தக் கார் வேகமாக ஓடுகிறது. அவள் இந்தக் குளிரிலும் பெருந் தொடைகளைக் காட்டிக் கொண்டு மார்பகத்தை நிமிர்த்தியவாறு 'தொழிலுக்கு' ஆள் தேடும் வீதியோரப் பறவைகள். அப்படித்தான் பத்திரிகைகள் சொல்கின்றன. அவர்கள் பார்க்க அழகானவர்கள். ஆனால், அவர்கள் 'தொழிலே' வேறு. இந்நாட்டில் தொழில் இல்லாதோர்க்கு அரசமான்யம் உண்டு. அதுவே ஒரு மானிடன் வாழப் போதுமானது. அல்லது சமாளிக்கலாம். ஆனால் அதையும் மீறி இவ்வாறு தொழில் செய்வதை பொருள் தேடும் மதி என்பதா - அல்லது அவர்கள் அறியாமல் பிணைந்து போன விதி என்பதா? இவர்களைப் போன்ற பல பெண்கள் பல முக்கியமான வீதிகளில் காத்து நிற்பார்கள். அவர்களைத் தேடிக் கார்கள் வரும். ஹோட்டலில் 'ரூம்' போடுகிற செலவில்லாமல் காருக்குள்ளே எல்லாம் நடந்து காசு கை மாறும். இது போன்ற கார் திருவிளையாடல்கள் இந்த நாட்டில் அதிகம் தான்.

ஒரு நாள் - ஒரு கார் பார்க் வழியாக இருட்டில் நடந்து வந்தபோது தூரத்தில் ஒரு கார் நின்ற இடத்திலேயே அசைந்ததைக் கண்டு அவள் பயந்தாள். பிறகுதான் அவளுக்குத் தெரிந்தது, அந்தக் கார் சிலரின் படுக்கையாக இருப்பது.

ஸ்டேசன் படிகளில் ஏறினாள். மேலே போய்த்தான் பிளாட்பாரம் போக முடியும். மேலே ஸ்டேசனில் 'மெக்னடிக் கார்டு' போட்டால் திறக்கிற யந்திரங்கள் திறந்தே கிடந்தன. இரவு நேரங்களில் மனிதர்கள் மட்டுமல்ல, யந்திரங்கள் கூட முடங்கித்தான் போகின்றன. வழக்கம்போல் நாலாம் இலக்க பிளாட்பாரத்தில் போய் நின்றாள். பிளாட்பாரத்திலும் எவரும் இல்லை. சுற்று முற்றும் பார்த்தவன் ஒரு பெஞ்சில் போய்

அமர்ந்தான். அப்போது ஒரு கறுப்பு நிற மனிதன் படிகளில் இறங்கி நடந்து வந்தான். அவன் 'அபோர்ஜினி' என்று அழைக்கப்படும் கறுப்பின ஆதிவாசி பரம்பரையைச் சார்ந்தவன். சுருக்கமாக ஆனால், விபரமாகச் சொல்லப் போனால் அவன்தான் இந்த நாட்டின் மண்ணின் மைந்தன்.

“ஹலோ” என்றவாறு அவனைக் கடந்து போன அவன் அவன் இருந்த பெஞ்சின் மறு முனையில் உட்கார்ந்தான். சந்தேகமில்லை.... இவன்தான் தொடர்ந்து வந்தவன்.

அவளின் கால்களில் நடுக்கம். இதயம் 'படபட'த்தது. இருட்டில் நடக்கும் போது மனதில் இருந்த அச்சம் இந்த வெளிச்சத்தில் பெரிதாகியது. என்ன செய்வது என்று யோசித்தபோது அந்த அபோர்ஜினி ஏதோ கேட்டது காதில் விழுந்தது.

“யூ கம் புறம் வேர்க்?”

வெற்றிலை குதப்பிய வாயால் பேசியது போல் இருந்தது. பெரிய உதடுகள். அகண்ட முகம். பெரிய விழிகள். கறுப்பும் வெள்ளையுமான தாடி. அவனைப் பார்க்கவே பயமாக இருந்தது அவளுக்கு அவனைப் பார்க்காமலேயே 'இயஸ்' என்று சொல்லிவிட்டு 'ஹேண்ட்பேக்'கைத் திறந்து சமீபத்திய - 'கிரேஸ் பிரதர்ஸ்' கடையில் வாங்கிய நாவலை விட்ட இடத்திலிருந்து படிக்கத் தொடங்கினாள்.

அவன் திரும்பவும் பேசினான். 'வட் டைம்' அவன் கையில் கடிகாரமில்லை.

அவள் கைக்கடிகாரத்தைப் பார்க்காமல் நிமிர்ந்து பிளாட்பார்க் கூரையில் தரையை நோக்கித் தொங்க விடப்பட்ட பெரிய தொலைக்காட்சிப் பெட்டியில் மணி பார்த்துச் சொன்னாள்.

“வட்டைம் நெக்ஸ் டிரெயின்?”

அவள் காது கேட்காதவள் போல் நாவலைப் படித்தாள். மனதுக்குள் இவனோடு பெரிய தொல்லையாக இருக்கிறது என்று முணுமுணுத்தாள்.

“யூ ஸ்மோக்கிங்?” அவனும் விடுவதாய் இல்லை.

“நோ” என்றாள் அவள். குளிருக்குச் சிகரெட் பிடிக்கப் பார்க்கிறான் போலும்.

“வெரி கோல்ட்” என்று சொன்ன அவன் கைகளைத் தேய்த்துக் கொண்டான்.

இவன் ஏதோ ஒரு திட்டத்தோடு தான் இருக்கின்றான். இவனைத் தவிர்க்க என்ன செய்யலாம் என்று யோசித்தபோது டிரெயின் வந்தது. நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டே வேகமாக ஒரு பெட்டியில் ஏறிக் கதவருகே உட்கார்ந்த போது தான் தெரிந்தது அவளுக்குப் பின்னாலேயே அந்தக் கறுப்பனும் ஏறியிருப்பது. மறுபடியும் இவன் நம்மைப் பின் தொடர்கிறானோ என்று எண்ணியபோது அவன் அவளுக்கு முன்புறமாக அவனைப் பார்த்தவாறு உட்கார்ந்தான். இப்போது தான் வெளிச்சத்தில் நேருக்கு நேர் அவன் முகத்தைப் பார்த்தான். முகமா அது? பார்க்கப் பயங்கரமாய் இருந்தது.

அந்தப் பெட்டியில் வேறு எவரும் இல்லை. ஸ்டேசனை விட்டு வெளியே போனால் இவன் நிச்சயம் பின் தொடர்வான். ஸ்டேசனில் இருந்து வீட்டிற்குப் பதினைந்து நிமிடம் நடக்க வேண்டும். இவன் நிச்சயம் பின் தொடர்வான். அப்பாவை ஸ்டேசனுக்கு வரச் சொல்வோம். பக்கத்தில் அப்பா இருப்பது தைரியம் தானே?

ஹேன்ட் பேக்கில் உள்ள மொபைல் போனை எடுத்து வீட்டுக்குப் பேசினாள்..... “அப்பா! நான் இன்னும் பத்து நிமிடத்தில் ஆஸ்பீல்ட் ஸ்டேசனுக்கு வருவேன். நீங்க ஸ்டேசனுக்கு வாங்கோ. காரை எடுத்து வந்தா நல்லது. இங்க ஒரு கறுப்பன் ரெஸ்ட்ராரென்டில் இருந்து துரத்திக் கொண்டு வாறான்.....”

அவள் தமிழில் தான் பேசினாள். வழக்கமாக ஆங்கிலத்தில் தான் பேசுவாள். ஆனால் இன்று அவள் தமிழில் பேசியதிலிருந்து அவள் ஏதோ ஒரு பிரச்சனையில் இருப்பதாக உணர்ந்தார் அப்பா. மொபைல் போனை ஹேன்ட் பேக்கில் அவள் வைத்தபோது, “யு கோயிங் டு யுவர் ஹோம்?” என்று கேட்டான் அவன். அதைக் கேட்டு அவள் வியப்பும் அதிர்ச்சியும் அடைந்தாள். வீட்டுக்குப் போன் பேசியது இவனுக்கு எப்படித் தெரியும்? ஒருவேளை இவனுக்குத் தமிழ் தெரியுமோ? ‘கறுப்பன் துரத்திக் கொண்டு வாரான்’ என்று சொன்னேனே! அவன் எண்ணங்கள் பெளர்ணமி காலக் கடலாய்க் கொந்தளித்தன.

அவனைப் பார்க்கவும் - அவனோடு பேசுவதைத் தவிர்க்கவும் மறுபடியும் அந்த ஆங்கில நாவலைப் படிக்கத் தொடங்கினாள்.

எனக்கு வயது பதின்மூன்று. சிறிய பெண். போன ஆண்டு தான் பருவமெய்தினேன். ஆனால் எனது தந்தையார் எனக்கு மாப்பிள்ளை பார்த்து விட்டதாகச் சொன்னார். மணமகள் வயதான பணக்காரன் நான் தாயிடம் இந்தத் திருமணம் வேண்டாம் என அழுதேன். நான் வீட்டைவிட்டு ஓடிப் போகப் போவதாகச் சொன்னேன். தாய் மறுப்புச் சொல்லவில்லை. ஒரு நாள் வெப்பமான வறண்ட பாலைவனத்தில் என் பயணம் தொடங்கியது. எனக்கு பாதுகாப்பில்லை. தற்காப்பு ஆயுதமில்லை. ஏன் ஓடுவதற்கு சக்தி கூட இல்லை. ஆயினும் நான் ஓடுகிறேன். அல்லா காப்பாற்றுவான்.

அது சோமாலியா நாட்டுப் பெண்ணின் கதை. நாடு வேறானாலும் பெண்களின் கதை ஒன்று தான் போலும்.

அந்த நாவலை ஆழ்ந்து அவள் படித்த போது இந்தக் கறுப்பனோடு எவரோ பேசுகிற சத்தம் கேட்டது. அவர்கள் இரவில் ஓடுகிற டிரெயினில் பாதுகாப்பு வேலையில் ஈடுபடுகிற தனியார் காவலர்கள். ஒரு விநாடியோசித்தாள். அவர்களிடம் அவனைப் பற்றி சொல்லலாமா? பிறகு நினைத்தாள். என்ன சொல்வது பின்னால் தொடர்ந்து வந்தான். ரெயிலிலும் வருகின்றான். இதை ஒரு முறைப்பாடாகக் காவலர்கள் ஏற்பார்களா என்ன?

பாதுகாவலர்கள் அடுத்த பெட்டிக்குப் போய் விட்டார்கள். அவள் மெளனமாய் எதிர்ப் பக்கம் பார்த்தாள். அந்தக் கறுப்பன் அவளைத்தான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றான். முகத்தில் எந்த உணர்ச்சியையும் காட்டாது. புத்தகத்தை வாசிக்கத் தொடங்கினாள். ஸ்டேசன் வந்தது. அவள் ரெயிலை விட்டு இறங்கினாள். அவளும் இறங்கினாள். பிளாட்பாரத்தில் அவளுக்காக அப்பா நின்றார், அப்பாவைக் கண்டதும் அவளுக்குப் பத்துப் பேர் நிற்பது போல ஒரு தைரியம் தோன்றியது.

“யாரம்மா அவன்?” என்று மெதுவாய்த் தமிழில் கேட்டார். அவள் தனக்கு முன்னால் நடந்துபோன அந்தக் கறுப்பனைக் கண்ணால் அடையாளம் காட்டினாள்.

“அவனா?” அவனைப் பார்த்தாலே காட்டுமிராண்டி போல் இருக்கே! என்றவாறு மகளோடு சேர்ந்து நடந்தார் அவர். அவன் நிறமே அவருக்குப் பிடிக்காது. உயர்ந்த மனிதர்கள் இந்த நிறத்தில் பிறப்பதில்லை என்பது

அவரின் சித்தாந்தம். ஊரில் தனது நிறத்தாலும் பதவியாலும் அந்தஸ்தாலும் உயர்ந்தவர்கள் என்று நினைப்பதிலும் பார்க்க சாதியில் உயர்ந்தவன் என்ற தடிப்பு வேறு அவருக்கு. சாதி மேன்மைக்காக மறைமுக வியூகங்களை ஊரில் நிகழ்த்தியவர்.

அவர்கள் இருவரும் படியேறி மேலே வந்து ஸ்டேசனுக்கு வெளியே வந்தார்கள். வெளியே அந்தக் கறுப்பன் அவர்களை எதிர் பார்த்தது போல் நின்று கொண்டிருந்தான். அவளின் முகம் சுழித்துப் போனது. மறுபடியும் இவனா? அப்பாவின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டாள் அவள். அவன் காவி படிந்த பற்களை காட்டிச் சிரித்து விட்டு பேசத் தொடங்கினான்.

“என் பெயர் ஜோன். நான் என் பாதுகாப்பு கருதித்தான் இந்தப் பெண்ணின் பின்னே வந்தேன். எனக்குத் தனியே போக பயம்தான். போன மாதம் என்னையும் அடித்துப் பத்து டொலரை, கடிகாரத்தை கொள்ளையடித்து விட்டார்கள். என்ன செய்வது? இது எங்கள் நாடு. ஆனால் நாடு பறிபோய் இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு மேலாகிவிட்டன. இன்று நாங்கள் சிறிய தொகை. என் வீடு பக்கத்தில் தான். இனிமேல் அந்தப் பெண்ணைத் தனியே அனுப்ப வேண்டாம்.”

அவள் முகத்தில் அறைந்ததைப் போல் இருந்தன. அந்த வார்த்தைகள். அவளின் அப்பா சப்த நாடியும் ஒடுங்கிப் போய் நின்றார். அவள் “தெங்யூ தெங்யூ” என்று மட்டும் வெளியே சொன்னாள். ஆனால் அவளின் மனம் “உன்னைத் தவறாக நினைத்தேன் மன்னித்துவிடு” என்று உச்சரித்தது.

அவர் அவன் கையைத் தொட்டு கைகுலுக்கக் கரங்களை நீட்டுவதற்கு முன் அவன் “குட் டைட்” என்று சொல்லிவிட்டு நடந்தான். அவன் நடந்த போது விளக்குத் தூண் வெளிச்சத்தில் அவன் நிழல் நீண்டு விழுந்தது. அவரின் நிழலோ விளக்குத் தூணுக்கு கீழேயே நின்றதால் சிறுத்துக் குறுகிப் போய்க் கிடந்தது.

இதழ் - 270

நவம்பர் - 2000

சூன்யம்

...

- தாட்சாயணி

நெருங்கி வருகின்ற இரவில் வித்தியாசம் இருந்தது. இது நாள்வரை வந்துபோன இரவுகள் போலில்லை இது. இந்த இரவில் சந்தோஷம், பயம், ஆர்வம் என்பவற்றின் அடர்த்தி கொஞ்சம் அதிகமாய்ப் பூத்திருந்தது. அவனுக்கு மட்டும் என்றில்லை. அவர்கள் எல்லோருக்குமே!

கொஞ்சம் மம்மல் சேருவதன் முன்பாகவே அவர்கள் அந்த விறாந்தையில் சேர்ந்து விட்டார்கள். வந்தவுடன் கொஞ்சம் ஆரவாரம், இரைச்சல் இருந்தது. ஆனால் சற்று நேரத்தில் எச்சரிக்கை உணர்வோடு சத்தங்கள் அமுங்கிப் போய் கிசுகிசுப்புக்களாக வெளிவந்தன.

அவர்கள் பதினைந்து பேர் இருந்தார்கள். மூன்று குடும்பம். இரவில் மட்டும் ஒரே வீட்டில் கூயிடியிருப்பதென்பது அவர்கள் ஊருக்கு வருமுன்பே எடுத்திருந்த தீர்மானம். அம்மம்மா வீடுதான் அதற்கு வசதி. உள்ளொடுங்கிப் போன ஒழுங்கைக்குள் இருந்தது. இவர்களும், அத்தை குடும்பமும் இரவுக்கு அங்கு வருவது நல்லதெனப் பட்டது. பக்கத்து வீட்டுச் சாந்தாவும், பிள்ளைகளும் கூட அங்குதான் வந்தார்கள். கணவனைச் சுவிசுக்கனுப்பி விட்ட சாந்தாவும் தனித்திருக்க அஞ்சிப் பொழுதுபட முன்னமே வந்துவிட்டிருந்தாள்.

இவன் ஆரவாரத்தினின்றும் விலகி முற்றத்தில் சாடையாய் உலவினான்.

“ஆரது முத்தத்திலை திரியுறது....”

அம்மம்மாவின் வேவுக் கண்களுக்குள் எதுவும் தப்பிவிட முடியாது.

“அது நான் தானெனை. நீ சும்மா கிட....” எரிச்சலோடு முணுமுணுத்தான்.

“சும்மா கிடக்கிறதாமோ. இஞ்சேடி பிள்ளை அவன்ரை கதையைக் கேள்... பேசாமல் வலிகாமத்திலையே விட்டிட்டு வந்திருக்கோணும். கதை பறையுறாராம் கதை..... ஏதேனும் ஒண்டு நடந்தாத் தெரியுமே.....”

கிழவி கத்தினாள்.

“நீயேனடா உதிலை நிண்டு உதைக் கத்த வைக்கிறாய். இஞ்சாலை வாடா....”

அக்கா அதட்டினாள்.

“நான் என்ன றோட்டுக்கே போறன். உதிலை தானை நிக்கிறன். ஒண்டும் நடவாது பேசாமலிருங்கோ....”

அவன் எரிச்சல் குபீரிடக் கத்தினான்.

திடீரென்று அமைதி கலைந்த மாதிரிக் கிடந்தது. துப்பாக்கித் தோட்டா பாய்ந்து வந்து கிரீச்சிடுவது போல அவனுக்கே அவனது சத்தம் பிடிக்காமற் போனது. அமைதிக்காய் அமைதியை உணர வெளியே வந்து இப்போது இருந்த அமைதியையும் தானே குலைத்ததாய் உணர்ந்தான்.

“ஊரிலை நிம்மதியா இருக்க விருப்பமில்லாட்டிச் சொல்லுங்கோ. உடனை மானிப்பாய்க்கு மூட்டை கட்டுவம்.....”

அப்பாவின் அதட்டலான குரல் எல்லாருக்கும் எச்சரிக்கை விடுத்தது.

இவன் 'விடு விடு'வென்று உள்ளே வந்தான். வெளி விறாந்தைக்கு அடித்திருந்த கம்பிவலையுடே சிறைக்கைதி போல் நின்றவாறே வெளியே பார்த்தான். ஏதோ ஒரு குறை இருக்கிறது போற் பட்டது. அது என்னவென்று தெரியவில்லை. ஏதோ பூரணமற்ற மொட்டையாய்

இருக்கிறது போல..... இது அவர்களுடைய வீடு அல்ல என்பதால் ஏற்பட்ட சிறிய ஆதங்கமோ தெரியவில்லை. அவர்களுடையது நாற்சார் வீடு. இரவில் நிலா வெளிச்சம் அடித்தூற்ற, காற்று விசிறி உடல் நனைத்துப் போகும். இதுவுமொன்றும் அவனுக்கு அந்நியமானதல்ல. முன்பும் பல தரம் இங்கே தங்கியிருக்கிறான். சாய்வுக் கதிரையை இழுத்து முற்றத்தில் போட்டு, மல்லாந்து கிடந்தபடி வானத்து நட்சத்திரங்களை எண்ணிக் கொண்டு.....

யாரோ தேங்காய் துருவுகிற சத்தம் கேட்டது. திரும்பிப் பார்த்தான். அத்தையின் உருவம் மெல்லிய படலமாய்த் தெரிந்தது. அவர்களுக்கு பின்னேரமே அக்காவும், அம்மாவுமாய்ப் பிட்டவித்துக் கொண்டு வந்திருந்தனர். சாந்தாக்கா சிறிசுகளுக்குச் சாப்பாட்டையும் கொடுத்து விட்டுத்தான் கூட்டி வந்திருந்தா.

“மடத்தடிப் பக்கம் ஆக்கள் வரேல்லையோ.....?”

இருளைத் துருவியபடி வெளி வந்த அம்மாவின் கசகசவென்ற குரல்.

“அங்கை அவங்கள் இன்னும் எழும்பேல்லை. பிறகென்னெண்டு வாறது.....”

“என்னெண்டாலும் சனம் வரத் தானை வேணும். எங்கட ஊரை ஒரேயடியா விட்டிடக் கூடாது..... பிறகு பலாலி மாதிரி.....”

மேலே அவள் ஏதேதோ சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். எவ்வளவு மோசமானாலும் ஊரை விட்டுக் கொடுக்க முடியாது தான். எவ்வளவு மோசமான அழிவுகள் தென்மராட்சிக்கு. இயக்கம் தனங்கிளப்பினூடாக நுணாவில் வழியாய் சங்கத்தானை வரைக்கும் முன்னேறிய போது என்ன மாதிரிச் சண்டை நடந்தது? அந்தப் பக்கத்து வீடுகள் எல்லாம் பல குழல்களின் அகோர வெறிக்குச் சர்ட்சியாய் இன்னம் இருக்கின்றன. கண்ணி வெடிகளும் அங்கு தான் கூட. சாவகச்சேரியிலிருந்த கடைகளும் கட்டடங்களும் நொறுங்கிப் போய் விட்டன. பள்ளிக் கூடங்கள் பரிதாபமாய் வான் பார்த்துக் கிடக்கின்றன. கொடி மரங்கள் முறிந்து போய்க் கோவில்கள் ஏங்கிக் கிடக்கின்றன.

இவன் ஏக்கமாய்ப் பெருமூச் செறிந்தான். இவன் பள்ளிக் கூடமும், ரியூசனுமாய்ப் பறந்தடித்துத் திரிந்த இடங்கள் தான் இன்று கேள்விக்

குறியாய் விழுந்து கிடக்கின்றன. இவர்களுடையது மீசாலை. கொஞ்சம் தள்ளித் தான். அவர்கள் இன்னம் கொஞ்சம் முன்னேறியிருந்தால் அதுவும் மறு தரப்பால் அழிக்கப் பட்டிருக்கும். எப்படியோ அவர்கள் பின் வாங்கி விட்டார்கள். மாஞ் சோலையாய் செழித்து நின்ற ஊர், மாசாலை என்ற பெயர் மருவி, மருவி நாளடைவில் மீசாலை ஆகியிருந்ததாம். சோலையாய் மரங்கள் செழித்திருந்த ஊரை விட்டு இடம் பெயர்கையில் வலிகாமத்து வாசல் இவர்களுக்குத் திறந்து வழி விட்டது. ஒரு நேரம் பட்ட கடனுக்கு நன்றித் தீர்ப்போ.....? இப்போது ஒன்றரை வருடங்கள் கழித்துத் திரும்பி வந்திருக்கிறார்கள். மீசாலை பரவாயில்லை. வீடுகள் அப்படி அப்படியே இருக்கின்றன. திருடர்களின் கை வரிசையால் ஜன்னல்களும் கதவுகளும் பறி போயிற்றே தவிர ஷெல்கள் ஆட்சி செய்த அடையாளங்கள் தெரிவதாயில்லை. இவர்கள் வீடுகளில் அப்படிக்கதவுகள் பிடுங்கப் படவுமில்லை. தாமதம் காட்டியிருந்தால் சில வேளை திருட்டுப் போயிருக்கவும் கூடும்.

இவர்கள் மட்டும் வசித்துக் கொண்டிருப்பது கொஞ்சம் கிலியை மூட்டியது. யாராவது நண்பர்களின் குடும்பங்களும் வந்திருந்தால் பரவாயில்லைப் போலிருந்தது இவனுக்கு. அத்நந்த நண்பன் நிலாந்தன். அவனுடைய வீடு சாவகச்சேரியில் ஷெல்லால் இடிந்து போயிருந்தது.

அவர்கள் வரவில்லை. வருவார்கள். எப்படியாவது வீட்டைத் திருத்திவித்தாவது இங்கு தான் வசிப்பார்கள். ஆனால் அவர்கள் யுத்த நிறுத்தத்தையும் ஊர் போவதற்கான அனுமதியையும் எதிர் பார்த்துக் காத்திருக்கிறார்கள்.

“படியிலை ஏறேக்கை கூட பாத்து கவனமாகத் தான் ஏற வேணுமாம். பக்கத்திலை எங்கையேனும் புதைச்ச வைச்சிருப்பாங்களாம்.....”

அனுலின் காதுக்குள் எட்டி மிகப் பெரிய அதிசயம் ஒன்றைக் கூறுவதைப் போல பயம் படரச் சொன்னாள் கிரி. “ஓமோம் எங்களுக்கும் மீற்றிங்கிலை சொன்னவன்கள்.....” சிவா இடையிற் புகுந்தான்.

இவன் வேதனையில் நெட்டுயிர்த்தான். சிறிசுகளின் உற்சாகமும் பீதியும் அதை மீறிய ஆர்வமும், புதிய ஆபத்துக்களைப் பயத்தோடும், புதுமையோடும் எதிர் கொள்ளும் திடமும் இந்தப் பிள்ளைகளுக்குத் தான் வாய்க்க முடியும் என்று தோன்றியது.

“பூமணி வீட்டுக் கதவிலையெல்லோ பொறி வெடி கொளுவிக்கிடந்ததாம்.....”

அக்கா திடீரென ஆரம்பித்தாள்.

“அறுவான்கள் மனிசரை, உருப்படியா இருக்க விட மாட்டாங்களாம்.....” அம்மம்மாவின் பிலாக்கணம் இன்னும் தொடரும் போலிருந்தது.

இவன் சலித்தான். நிலாந்தனையும் கூட்டி வந்திருக்கலாம். இந்தப் பொழுது அலுத்துப் போகாது என்று தோன்றியது.

மாமாவும், அப்பாவும் கூடி இப்போது கொஞ்சம் அடங்கிய குரலில் அரசியல் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். இடையில் போய்க் கலந்து கொள்ளலாம். ஆனால், உள்ளிருந்த வெறுமை இன்னும் தீர்வதாயில்லை.

குழலில் இன்னும் பத்துப் பதினைந்து குடும்பங்கள் வந்திருந்தன. எல்லாக் குடும்பங்களுக்கும் நீர் இறைத்துக் கொடுத்திருந்தது நகர சபை. ஐந்தாறு நாட்களாய் மாறி, மாறி வந்து வீடு வளவைத் துப்புரவாக்கி விட்டுப் போயிருந்தார்கள். இன்றும் தான் வந்திருந்தார்கள்.

ஊரின் வெள்ளைப் புழுதிக்கு ஏங்கி ஓடி வந்த மனது இப்போது இறுகிப் போனது. ஆசை தீர அளைய முடியவில்லை இப்போது. உள்ளே ஆரவரிக்கும் மனதை இறுக்கி உள்ளொடுக்க வேண்டியதாயிற்று. இனி விடியும் வரை வீட்டிற்குள் தான் அடங்கிக் கிடக்க வேண்டும்.

அங்கிருக்கும் வேளைகளில் இவனுக்கு அடிக்கடி வீட்டு ஞாபகம் தலை நீட்டும். இங்கிருந்த சாய்வுக் கதிரையும், அதில் ஆயாசமாய்ச் சாய்ந்து மல்லாந்து வான் பார்த்திருப்பதுவும் எண்ணத்தில் கூத்தாடும். அப்போதெல்லாம் வானம் மட்டும் அவன் பார்வையில் தெரிவதாயில்லை. இன்னொன்றும் தெரியும். அது ஒரு ஒற்றைத் தென்னை. அது சற்றுத் தள்ளி சாந்தாக்கா வீட்டில் நின்றிருக்க வேண்டும். ஆனாலும், வீட்டுக் கூரைகளுக்கு மேலால் எட்டி இவனைப் பார்க்கவென்றே நிற்பது போல் நிமிர்ந்து நிற்கும். காற்றில் இலைகள் சலசலக்கும். ஸரிகமபதநி படிக்கும். அந்தத் தென்னை வட்டுக்குள் கிளிகள் கூடு கட்டியிருக்க வேண்டும். மாலைப் பொழுதுகளில் கிளிகளின் சல்லாபக் குரல்களும், கீச் கீச் சென்று

பச்சைப் பஞ்சுப் பொதிகளாய்க் 'குபீர், குபீர்' என்று குதித்துப் பறப்பதும் பார்ப்பதற்கு அழகாய்ப் பரவசமூட்டும்.

இவன், இருப்புப் பெயர்க்கப் பட்டபோது அந்தக் கதிரையைப் பற்றி அதிகம் யோசித்தான். அந்தத் தென்னையின் சுகந்தத்தை அதை விட அதிகம் நினைத்தான். அந்தக் கிளிகள் இன்னும் அங்கு தான் வசிக்குமோ? இல்லை இடம் பெயர்ந்திருக்குமோ? வசிக்குமெனின் தானியங்களுக்கு எங்குபோகும்? பசி தணிக்க என்ன செய்யும்?

ஓ..... தானியங்கள் இல்லாவிடினும், பழ மரங்கள் வஞ்சகமில்லமல் காய்த்துப் பழுக்கும். விருந்தோம்பும் பூமி மனிதர்களைப் பிரித்து விட்டாலும் சிறுயிர்களுக்கு விருந்தோம்பி வாழ வைத்துக் கொண்டு தானிருக்கும்.

தளர்ந்த மனம் உற்சாகமுறும்.

அந்தக் கிளிகள் ஒரு நாளும் அவனோடு பேசியதில்லை. அவன் அருகிற் கூட வந்ததில்லை. ஆனாலும், அவனது பிரியம் அவற்றின் மேற் குவிந்திருந்தது.

ஜீவனுக்கு இது புரியவில்லை. அவனுடைய வீட்டிலிருந்த இளந்தென்னையின் வட்டுக்குள் இரண்டு கிளிகள் இருந்தன. ஒரு மாதிரி மரமேறிப் பிடித்து வந்துவிட்டான். கிளியின் காலில் ஒரு கயிற்றைக் கட்டி இரும்புக் குற்றி ஒன்றோடு பிணைத்து விட்டிருந்தான். பறக்க முடியாமல் அது பட்ட அவலம் இவன் நெஞ்சைத் துளைத்தது. அதன் இணைப் பறவை மிளகாய்ப் பழமும் குறுணல் தானியங்களுமாய் இதன் அருகில் பறந்து வரும். ஏதேனும் ஆறுதல் மொழிகளோ.....? நிமிடக்கணக்காய் எற்றி எற்றி அருகில் போய்ச் கொண்டால் ஒற்றிக் கொடுக்கும். சிறகு கோதிப் பறக்கத் தூண்டும். ம்..... ஹும் மற்றதால் முடிவதில்லை. அதன் தவிப்பும், பறக்க முடியாமற்படும் துன்பமும் ஜீவனைப் பாதிக்கவில்லை. அவன் மறு கிளியையும் பிடிக்க எத்தனித்தான். அதுவோ இவனை எற்றிக் கொண்டு துணையைக் காப்பாற்ற வழியில்லையா? என்று யோசித்துத் திரிந்தது.

இவன் உயிர் துடிக்கின்ற அந்த வேளைகளில் ஜீவன் அதைக் காட்டிக் காட்டி இவனிடம் பெருமை பேசுவான். மகிழ்ச்சியாய்க் கூறுவான்.

இவை சிறைப்படுகையில் அடையும் மகிழ்வை விடச் சுதந்திரமாய்ப் பறந்து போகையில் இருக்கின்ற மகிழ்ச்சி நூறு சதவிகிதம் புனிதமானது. இதை அவன் எப்போது தான் உணர்வானோ தெரியவில்லை. உணரத் தயாரானதாயும் இல்லை.

அந்தக் கிளிகளைப் பார்க்கையில் இவனுக்குத் தன் வீட்டுக் கிளிகளின் கீச்சிடல் மனசை அலைக்கழிக்கும். அந்தச் சல்லாப கீதத்துக்கும், தென்னோலைகளின் சலசலவென்ற நகையொலிக்கும் மனசு ஏங்கும். அந்த மரம் பச்சை உடுத்திய தேவதை. நெஞ்சுக்கினிய தோழமை. மனசுக்கு இதமாய்க் காற்றைத் தந்து சரசமாய் உல்லாசமூட்டுவதில் காதலி.

இங்கே வந்த பொழுது அந்தக் கதிரை காணப்படவில்லை. அதன் முறிந்த ஒரு கால் மட்டும் மூலைக்குள் கிடந்தது. இதைத் திருடன் கொண்டு போயிருக்க மாட்டான். அவனுக்கு முறிந்த கதிரைகள் முக்கியப் படுவதில்லை என்பதைக் காட்டிலும், இங்கு திருடன் வந்திரான் என்பதற்கு வேறு காத்திரமான காரணம் இருந்தது.

இங்கே சீருடைகள் முகாமிட்டிருந்தன. ஆட்கள் இல்லாத வீடுகள் சிலதை இப்படித்தான் அவர்கள் எடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இவர்கள் வரப் போவதாயும் வசிக்கப் போவதாயும் சொல்லி அனுமதி எடுத்ததால் சில வாரங்களுக்கு முன்பு தான் வீடுகளை விட்டு வெளியேறியிருந்தார்கள். அவர்கள் தான் அதைச் செய்திருக்க வேண்டும்.

அடுப்பெரிப்பதற்கு அந்தக் கதிரையின் பாகங்கள் பயன் பட்டிருக்கும். ஏனென்றால் எஞ்சியிருந்த அந்தக் கதிரையின் காலின் ஒரு முனையில் கரி படிந்திருந்தது.

அந்தக் கதிரை இல்லாதது தான் பெருங் குறையாய்ப் படுகிறதோ என அவன் நினைத்தான். வீடு வந்து சேர்ந்த முழுமை இல்லை. வீடு வந்து கொண்டிருந்ததில் வேறொன்றையும் கவனிக்க முடியாமற் போயிற்று. இப்போது அவனுக்குச் சடுதியாக அந்த மரத்தைப் பார்க்க வேண்டும் போலிருந்தது. நின்றபடியாவது நிமிர்ந்து வீடுகளுக்கு மேலால் எட்டிச் சிரிக்கும் ஒற்றைத் தென்னையிடம் சுகம் விசாரிக்க வேண்டும் போற் பட்டது. இவ்வளவு நாளும் எப்படியிருந்தாய் எனக் கேட்க வேண்டும். கிளிகளின் கீச்..... ஓ..... இரவுகளில் திடும் திடும் என்று தங்களுக்குள் சண்டை பிடித்துக் கட்சலிட்டுச் சல்லாபிக்குமே

அந்தச் சத்தம் கூட என்னவாயிற்று இன்று.....? சில வண்டுகள் இரைய, மின்மினிகள் வெளிச்சம் சொட்ட நிலவொளிக்குள் கலகலக்கும் கிளிக் கூட்டம் ஓலைகளைக் கோதி ஆரவாரிக்கும். வசந்தத்தின் பச்சைக் கம்பளங்களான அந்தச் சிறு பட்சிகள் எங்கே.....?

“எங்கையடா.....?” என்ற அம்மம்மாவின் குரலை உதாசீனப் படுத்தினான்.

வெளியே பால் வெள்ளைப் புழுதியில் பாதங்கள் களிப்பாய்ப் புரள ஆவலுடன் எதிர்பார்ப்புகளோடு நிமிர்ந்தான். இருட் திரட்சியான வானில் நிலவைக் காணவில்லை. நட்சத்திரத் துளிகள் சில வழிந்தபடி இருந்தன. வான் பரப்புத் துல்லியமாயிருந்தது. ஆனால் காற்றை உராய்ந்து செல்லமாய்க் கதைக்கும் தென்னோலைச் சத்தங்கள் அமுங்கியிருந்தன.

இன்றைக்கென்ன நடந்தது காற்றுக்கு.....?

அந்தக் கிளிக் கூட்டம் எங்கே போயிற்று?

குறிப்பாய் அந்தத் திசை நோக்கி விழிகள் பாய்ந்தன. நிலவில்லாத குறைக்கு பொய் என்ற ஓசையோடு ஒரு பராவெளிச்சப் பந்து தொலை வானில் முளைத்து உருண்டது. இவன் அதிர்ந்தான்.

அந்தத் தென்னையின் பச்சைக் கரங்கள் துளாவிக் களித்த வான் பரப்பு, வெறுமையாய்..... பாழ் வெளியாய்..... எதுவுமற்ற சூனியத்தில் நிலைத்திருந்தது.

இதழ் - 270

நவம்பர் - 2000

ஒரு கிராமம் அழுகிறது

...

- எஸ். முத்துமீரான்.

இரவு, விடியச் சாமத்தோடு ஜீவ மரணப் போராட்டமிட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது, எங்கள் கிராமம் வேதனையால் வெந்துருகி அழுது கொண்டிருக்கின்றது. இரவெல்லாம் இடை விடாது பெய்து கொண்டிருந்த மார்கழி மாதப் பனியில், கொடுகிக் கிடந்த நாய்களும், காகம், குருவிகளெல்லாம் அழுது கொண்டிருக்கும் எங்கள் கிராமத்தின் துயரைத் தாங்க முடியாமல், கண் விழித்துக் கத்திக் கொண்டிருக்க, தூரத்தில் ஆட்காட்டிப் பட்சியொன்று பரபரப்போடு கத்திக் கொண்டிருக்கின்றது. "என்ர ரகுமானே, எங்கிட ஊருக்கு நடந்த கொடும், என்ன வாப்பா.....? ஒண்டுமறியாத எங்கிட மக்களுக்கு இந்தக் கெதி என்னத்திக்கு வரணும், அல்லாஹ்.....? அண்டைக்கண்டே கனாகனாயத்த போக்கிறத்திக்கு கூட வழியில்லாமக் கயித்தம்பார். இந்த எளிய சனங்களுக்கு, ஏனல்லாஹ் இந்தக் கயித்தம் வரணும்.....? பால் குடி மாறாத இந்தப் பாலா பரதேசிகளை எல்லாம் மாடுகளை அறுக்கிறதைப் போல, படுத்த பாயோட அறுத்துப் போட்டுப் போன, இந்தக் கொலகாரப் பாவிகளையெல்லாம், எங்கிட கிராமத்து மக்கள்ள வயிறு எரியிறாப் போல, எரிச்சிப் போடு..... நாசமத்துப் போன சண்டாளப் பாவிகள். எவ்வளவு அழகா இரிந்த எங்கிட ஊரக் குப்பயக் கூட்டிப் பத்தவெக்கிற மாதிரி, பத்தவெச்சிப் போட்டு போயிரானுகளே..... இவனுகளெல்லாம்

மனிசங்களே இல்ல..... ஈவிரக்கமில்லாத பண்டிகள் தான்..... இல்லாட்டி, கதைக்கத் தெரியாத குஞ்சு குறுமாளையெல்லாம், நித்திரையில் வந்து, பதறப் பதற வெட்டி அரிஞ்சி போட்டுப் போவானுகளா.....? எத்தின கயித்தப் பட்டு வெச்ச குடில்கள்..... அதுகளுக்கும் நெருப்பு வெச்சிப் போட்டுப் பெயித்தானுகளே.....! றப்பே ரகுமானே.....! இந்தக் கொடுமைகளுக்கெல்லாம் நீதான் செரியான தண்டன கொடுக்கணும்..... எங்கிட ஊர்மக்கள் குடியெல்லாம் பொசங்கினாய் போல, இந்தப் பாவிகளும் பொசங்கிரணும்.....”

சுபஹுத் தொழுகையைத் தொழுது விட்டு வந்த, எங்கள் கிராமத்து பெரிய பள்ளிவாசல் மோதினார் - அமைதியின் உருவாக இருந்த எங்கள் கிராமத்திற்கு நேர்ந்த சோகத்தை, எரிந்து போய் அலங்கோலமாய்க் கிடக்கும் குடிசையொன்றின் முன்னால் நின்று, வேதனை தாங்க முடியாமல் அழுது கொண்டிருக்கிறார். இருளில் நடந்த இக் கொடுரத்தை, வெளிச்சத்தில் வந்த எங்கள் கிராமம் பார்த்துப் பார்த்து, விம்மி விம்மி அழுது கொண்டிருக்கிறது. இயற்கையின் எழிலரசியாக இப் பகுதியில் ஆட்சி செலுத்திக் கொண்டிருந்த, எங்கள் கிராமத்தில் வேதனையும், விக்கலும், அழுகையும் ஆட்சி செலுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன. மணப் பெண்ணைப் போலிருந்த எங்கள் கிராமம், -பொட்டிழுந்து - பொலிவிழுந்து விதவையைப் போல் இருப்பதைப் பார்க்க முடியாமல், விடியச் சாமம் விரைவாக ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது. கிராமத்தை முடியிருந்த பனி மூட்டம் மெதுவாகக் கரைகிறது.

“என்ற மகனே, நீ என்ன உட்டுட்டுப் போயிற்றியா.....? இனி இந்தக் கிழவிய ஆருவய்யா பாக்கப் போறாங்க? இந்த ஒலகத்தில் இனி ஆருவய்யா தொண எனக்கு.....? விடியச் சாமத்துக்கு முன்னயே, வட்டைக்க போகணுமெண்டு செல்லிப் படுத்த நீ, இப்ப மையத்தாக் கிடக்கியே, என்ற கல்பெல்லாம் பத்தி எரியிதே மகனே.....! லாவு தானே மகனே, உன்ட கலியாணத்தப் பத்தி ஒங்கு மாமா வந்து பேசிப் போட்டுப் போனாரு..... விடியிறுக்குள்ள மையத்தாப் போனியே, ராசா. இது என்ன கொடும, அல்லாஹ்! என்ற மகனே ஒனக்கு இப்பிடி யொரு மவுத்து வருமெண்டு ஆருக்கு வாப்பா தெரியும்? ஒண்டுமே அறியாத எங்களப் போல ஏழையளுக்கு ஏனல்லாஹ்! இந்தச் சதிமானம் வரணும்.....? மகனே! இனி நீ இல்லாமல் இந்தக் கிழவி இருந்து தான் என்ன பயன்? எங்கிட

நெருப்பு, இந்தக் கொல்காரப் பாவிகள்ச் சும்மா உட மாட்டா..... மகளே” படுத்த படுக்கையிலேயே பரிதாபமாகக் கொலை செய்யப் பட்ட தன் மகளின் உடலைப் பார்த்துப் பார்த்து அலிமாக் கிழவி தலையிலடித்து அழுது கொண்டிருக்கிறாள். அலிமாவின் வேதனையைப் பார்த்து வானமும் அழுகிறது. வானத்தின் கண்ணீரைக் கண்டு, இரவெல்லாம் தூங்கிக் கொண்டிருந்த சூரியனும் எங்கள் கிராமத்தின் துயரைக் காண விரும்பாமல், மூடிய நேத்திரங்களைத் திறக்காமல், கார் கால மேகக் கூட்டங்களுக்கிடையில் மறைந்து தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறான்.

இயற்கையின் இனிய தாலாட்டில் தூங்கி, இளந் தென்றலின் ஊடலில் இன்பங் கண்டு கோலோச்சிக் கொண்டிருந்த எங்கள் கிராமம் இன்று இன வெறி பிடித்த அயோக்கியர்களால் அழிக்கப் பட்டுப் பிணக் காடாகிக் கிடக்கின்றது. இருளின் அமைதியைச் சாதகமாக்கிய இதயமில்லாக் கொடியவர்கள், எங்கள் கிராமம் உறங்கிக் கொண்டிருந்த வேளை உட்புகுந்து அப்பாவி மக்களையும், அவர்களின் பால் குடி மாறாப் பச்சிளங் குழந்தைகளையும் கத்திகளால் வெட்டித் துண்டுகளாக்கி விட்டு, அவர்களின் வானம் தெரியும் ஓலைக் குடிசைகளுக்கும் தீயிட்டுக் கொழுத்தி விட்டு இருளோட இருளாகப் போய் விட்டார்கள். எங்கள் கிராமத்தை மூடியிருந்த பனி மூட்டம் முற்றாக மறைந்து விட்டது.

“மகளே.....! என்ற தங்க மகளே.....! நீ புள்ளத் தாச்சியெண்டு பாராமலே, இந்தக் கொடியவனுடன் ஒன்னக் கொல செஞ்சி போட்டானுகளே..... நீ, தலைப் புள்ளத் தாச்சி எண்டு, நான் எவ்வளவு கரிசனையோடு பாத்து வந்தன்..... ஒண்ட புள்ளய ஒரு தரம் கொஞ்சிப் பாக்க எனக்கு, நசிபில்லாமப் போச்சே மகளே.....! என்ற மனசி தாங்குதிலிலியே.....! நெருப்புளுந்து போவானுகள், என்ற ரெண்டு சீவனையும் ஒண்டாலக் கொல செஞ்சி போட்டானுகளே..... என்ற மகளே! இனி ஒன்ன எப்ப நான் பாக்கப் போறன்.....?”

கர்ப்பிணி மகளைப் பறி கொடுத்து, துயரம் தாங்காமல் கத்திக் கொண்டிருக்கும் கதிஜாவின் கதறலைக் கேட்டு, தூறிக் கொண்டிருந்த வானம், மழையைச் ‘சோ’ வென்று கொட்டிக் கொண்டிருக்கிறது.

பால்குடி மாறாப் பச்சிளம் பாலகர்களும், கர்ப்பிணித் தாய்மார்களும், அப்பாவி ஏழை மக்களும் கொடிய இன வெறி அரக்கனால் கொல்லப்

பட்டுத் தலையில்லாமலும், கை கால்கள் இல்லாத முண்டங்களாகவும் கிடப்பதைப் பார்த்து, எங்கள் கிராமத்தில் உயிர்த் துடிப்போடு வாழ்ந்து கொண்டிருந்த மானிட நேசம், ஒன்றுமே செய்ய முடியாத ஊமையாகிக் கிராமத்தோடு சேர்ந்து அழுது கொண்டிருக்கிறது.

கொட்டும் மழையிலும் எங்கள் கிராமத்து மக்களோடு சேர்ந்து நிற்கும் கிராமசேவகர் தன் கையில் கட்டியிருக்கும் மணிக் கூட்டைப் பார்த்து, எட்டு மணியென்று அலுத்துக் கொள்கிறார். அப்பொழுது, இரவெல்லாம் கவலை மறந்து தூங்கிக் கிடந்த பொலிசாரும் படையினரும் ஜீப் வண்டிகளில் வேகமுடன், எங்கள் கிராமத்தை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அலுத்து நின்ற கிராம சேவகர் போய் பொலிசாரையும் படையினரையும் அழைத்து வந்து கொலையுண்ட உடல்களை ஒவ்வொன்றாகக் காட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இப் பஞ்சமா பாதகத்தைச் செய்து விட்டு, இருளோடு இருளாகச் சென்று விட்ட, இரக்கமற்ற இன வெறியர்களைக் கண்டு பிடித்து தண்டனை அளிக்க முடியாத அரசின் காவலர்கள் உயிரற்ற உடல்களை, எங்கள் ஊர் மக்களின் உதவியோட மிசின் பெட்டிகளில் ஏற்றிக் கொண்டிருக்கின்றனர். அழிந்து விட்ட உடல்களிலிருந்து அவையின் ஆத்மாக்கள் எப்படிப் பிரிந்து சென்றன என்பது பற்றி, பகுப்பாய்வு செய்து, மரண விசாரணை செய்வதற்காக எங்கள் கிராமத்து வைத்திய சாலைக்கு அவைகளைக் கொண்டு செல்வதற்கு யந்திரம் போல் பொலிசாரும் படையினரும் இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றனர். வானம் ஏங்கி ஏங்கிக் கண்ணீர் விட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. இன்னும் பொழுது விழிக்கவே இல்லை.

அப்பொழுது சோறு கிடைக்கும் இடத்தையெல்லாம் சொந்தமாக்கி நடைப் பிணமாக உயிர் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் சாவல், தொடை வரையில் கிழிந்து தொங்கும் தன் காவி நிறச் சாறனால் கழுத்து வரை போர்த்திக் கொண்டு கார் விட்டு வருகிறான்

“ப்பூ.....! பீப்பீப்.....!! பீப்.....!!!

கார் வருகிறது தள்ளுங்க. தள்ளுங்க.....!

கிஸ்சாரக் கோண்.....

தம் மோளி வாப்பா.....

பீப்பீப்.....! பீப்.....

மழையில் பொதும்பிக் கிடக்கும் கிறவல் றோட்டில், சாவலின் கார், புதைந்து வருகிறது. எங்கள் கிராமத்தில் சாவல் மனைவி மக்களோடு மிகவும் கௌரவமாகச் செல்வச் செழிப்போடு வாழ்ந்தவன் தான். தோட்டம், தொரவு, தொடுகைகளுடன் மாடு கன்று வீடு வளவு எல்லாம் அவனுக்கு இருந்தன. ஆனால், இன் வெறியின் அகோரப் பசிக்கு இவனும் தன் மனைவி மக்களையெல்லாம் இரவோடு இரவாக பறி கொடுத்து விட்டு, "கிஸ்சாரக் கோண்....." "தம் மோளி வாப்பா....." என்னும் இரு அர்த்தமற்ற சொற்களை மட்டும் தன் வாழ்க்கைக்குத் துணையாக வைத்துக் கொண்டு, இன்று எங்கள் கிராமத்தைச் சுற்றிச் சதா கார் விட்டுக் கொண்டிருக்கிறான்.

பாவம் சுமார் பத்து வருடங்களுக்கு முன் தன் உணர்வுகளையும், உள் உறுத்தல்களையும், சுய அறிவையும் ஒரே நாளில், அவன் மனைவி மக்களை அடக்கம் செய்த மண்ணறைகளில் சேர்த்துப் புதைத்துவிட்டு கார் விட்டுத் திரியும் சாவலுக்கு வயது ஐம்பது. எங்களுர் - சாவலுக்கும் சொந்த ஊர் தான். எங்கள் கிராமத்து மண்ணில் தான், அவனும் இளம் வயதில் இயற்கையின் இனிய இராகத்தை மீட்டிக் கழித்தான். இக் கிராமத்தின் பசுமை நிறைந்த வயல்வெளிகளிலும், ஓங்கி உயர்ந்து நிற்கும் தென்னந் தோப்புக்களிலும், பளிங்கு போல் சலசலத்தோடும் நீரோடைகளிலும் தான் அவன் ஆடிப் பாடி மகிழ்ந்து திரிந்தான். எங்கள் கிராமத்தின் இளந் தென்றல் தான் அவனுக்குத் தாலாட்டுப் பாடியது. இப்படியெல்லாம் அவன் உயிருக்குயிராய் நேசித்த அக்கிராமம் பிணக்காடாகிக் கிடப்பதை கிஞ்சித்தும் பாராமல், கவலையின்றிக் காரோட்டித் திரிகிறான். மானிட நேசம் அவனைக்கண்டு அழும் போதெல்லாம் அவன் அழுவதுமில்லை சிரிப்பதுமில்லை. ஓய்வின் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் அவன் காருக்கு, இருட்டும் ஒன்றுதான் பகலும் ஒன்று தான். அமைதியும் அழகும் ஆட்சி செலுத்திக் கொண்டிருந்த அவன் இல்லற வாழ்வு இரக்கமற்ற இன் வெறி அரக்கனால் பறிக்கப் பட்ட பின், அவ் வெறி பிடித்த அரக்கனைத் தேடிப் பிடித்து அவனைக் கொலை செய்ய வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் தான் சாவல் எங்கள் கிராமத்தைச் சுற்றிச் சுற்றி அவனைத் தேடிக் கொண்டிருக்கிறான்.

"ப்பூ.....! பீப்பீப்.....!! பீப்.....!!!

கார் வருகிறது வெலகிங்க..... விலகிங்க.....

கிஸ்சாரக் கோண்.....
தம் மோளி வாப்பா.....
பீப்பீப்.....! பீப்.....”

உலகில் சொந்தமென்று சொல்வதற்கு யாருமே இல்லாத அப்பாவி அனாதையாகி எலும்பும் தோலுமாய்ச் சதா, கார் விட்டுத் திரியும் அந்தச் சாவலையும் சேர்த்துத் தான், எங்கள் கிராமம் அழுகிறது.

எங்கள் கிராமத்தின் இயற்கையோடு பின்னிப் பிணைந்து அதன் சுகத்தோடு இரண்டறக் கலந்து, அமைதியோடு வாழ்ந்து அநியாயமாக அழிந்து விட்ட அப்பாவி ஆத்மாக்களின், உயிரற்ற முண்டங்களையும் அவைகளின் உறுப்புக்களையும் ஏற்றிக் கொண்டு, படை வீரர்கள் புடை சூழ, உழவு யந்திரங்கள் வைத்திய சாலையை நோக்கிச் செல்கின்றன. அவைகளைப் பின் தொடர்ந்து எங்கள் கிராமமே சென்று கொண்டிருக்கிறது.

ஆனால், சாவல் மட்டும், இன வெறியைக் கொல்ல முடியாமல், நேத்திரங்களை மூடி, நிஷ்டையில் தேங்கிக் கிடக்கும், ஈசனைத் தேடிக் கொல்வதற்கு வெறி பிடித்து ஓடுகிறான்.....

இன்று, சதா குயிலோசையும் குருவிகளின் சப்தமும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த எங்கள் கிராமத்தில், அடக்க முடியாத அழகைக் குரல்களும், வேதனையின் விசம்பல்களும், பேய்களின் பயங்கர அலறல்களும் கேட்டுக் கொண்டே இருக்கின்றன. இள நிலாவும், இனிய தென்றலும் எங்கள் கிராமத்துக்கு வருவதே இல்லை. ஏனென்றால் இப்பொழுதெல்லாம் எங்கள் கிராமத்து மக்கள் இரவில் ஆறு மணியோடு தங்கள் வீடுகளிலிருந்து வெளியில் வருவதே இல்லை.....

மல்லிகை 36-வது ஆண்டுமலர்
ஜனவரி - 2001

எண்ணங்கள்

...

- செளமினி -

மேலே மின்விசிறி சுழற்சி மெதுவாக மங்கி வரும் பொழுது தியேட்டரில் அதிகமான ஆசனங்கள் நிறைந்து விட்டன. இட நெருக்கடி என்று கூற முடியாத நிலை.

முன்னே உட்கார்ந்திருந்தவர்களின் முதுகுகளையும் அசையும் போது தெரியும் முகங்களையும் எவ்வளவு நேரம் தான் பார்த்துக் கொண்டிருப்பது? 'வந்து உட்கார்ந்து எவ்வளவு நேரம் ஆகிறது. இன்னும் ஒரு பாட்டுக் கூடப் போடவில்லையே' அவள் மனதுக்குள் அலுப்பு. அவள் மன அலைகளை வாங்கிக் கொண்ட மீடியா போல ஒரு குரல் கேட்கிறது.

"வந்து எவ்வளவு நேரமாச்சு. ஒரு பாட்டுக் கூடப் போட மனம் வருகுதில்லை இவங்களுக்கு"

பின்னே திரும்பிக் குரலுக்குரியவனைப் பார்க்க நினைத்ததும் அப்படிப் பார்க்கின்ற போது அவனும் அவனைப் பார்க்க நேர்ந்து, தன் வார்த்தைகளே அவளைத் திரும்பிப் பார்க்க வைத்தன என்ற எண்ணத்ததுடன், அந்த எண்ணத்தினால் அந்தக் கணத்தில் தன்னை ஒரு முக்கியஸ்தனாகக் கருதிக் கொண்டு பெருமிதப் படுகின்ற ஒரு

சந்தர்ப்பத்தை எதற்காக ஏற்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற நினைப்புடன் அவள் தன் எண்ணத்தை மாற்றிக் கொள்கிறாள்.

சுவரிலிருந்து நீண்ட ஜன்னல் துவாரங்களினூடே நீல வானமும் அதைப் பின்னணியாகக் கொண்ட தென்னோலைகளும் சட்டமிடப் பட்ட படங்கள் போல் தெரிகின்றன. விசிறிக் காற்றில் உடல் சிலிர்க்கிறது.

இப்போ தானே வீட்டில் உட்கார்ந்து அந்த மனோ தத்துவப் புத்தகத்தைப் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். இரண்டு மணித்தியாலத்திற்கு இடையில் எப்படி இங்கே வந்து உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறேன்? அதற்குள் வெளிக்கிட்டு பஸ் எடுத்து இங்கே வந்து அமர்ந்தாகி விட்டது. இது ஏதோ கனவு போலவும், புத்தகம் படித்துக் கொண்டிருந்ததே உண்மை போலவும் ஓர் உணர்வு அவளுக்கு ஏற்படுகிறது. நேரம் சில வேளைகளில் ஒரே இடத்தில் நிற்பது போன்ற ஒரு மனப் பிரமை.

அவளுக்குத் திடீரென்று தன் மீதே எரிச்சல், இப்போ எதற்காக இங்கே வந்து உட்கார்ந்திருக்கிறேன் அர்த்தமில்லாமல், திரையையும் மின் விசிறியையும், சுவர்த் துவாரங்களினூடாக வெளி உலகையும் முன்னே உட்கார்ந்திருப்பவர்களின் முதுகுகளையும் பார்த்துக் கொண்டு எதற்காக நேரத்தை வீணடிக்க வேண்டும்? சற்று நேரத்தில் படம் ஆரம்பமாகி விடும். படம் முடிந்ததும் களைப்புக் கண்களைச் செருக, பஸ் ஏறி வீடு சென்று படுக்கச் செல்ல பன்னிரண்டு மணியாகிவிடும். எதற்காக இந்தச் சிரமங்கள். இப்படி இந்தப் படத்தைப் பார்ப்பதன் மூலம் அவளுக்குக் கிடைக்கும் லாபம் தான் என்ன? அல்லது இதைப் பாராது விடுவதன் மூலம் அவள் இழந்து விடப் போவது தான் என்ன? என்று நினைக்கும் போதே வீட்டில் நின்றிருந்தால் பூஞ்செடிகளுக்கு நீர் ஊற்றியிருக்கலாம் என்றும் தோன்றுகிறது. அவளுக்கு இருக்கையை விட்டு வெளியே நடக்க வேண்டும் போல் இருக்கிறது.

தன்னோடு வந்தவர்களுக்கும் இதே உணர்வு தோன்றுகிறதா என்பதை அறியும் ஆவல் அவளுள் எழுகிறது. பக்கத்தில் அமர்ந்திருக்கும் தங்கையைப் பார்க்கிறாள். அவள் தனக்கருகே நாலைந்து இருக்கைகளில் இடம் பிடித்துக் கொண்டு கும்மாளமிடும் அவள் வயதை ஒத்த பெண்களையே கண் கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அளவுக்கு மீறிய நாகரீகமும் படுபழுமமாக காட்சியளிக்கும் அவர்கள் அமைதியாக

அமர்ந்திருக்கும் தங்கையின் மனதில் எத்தகைய புயலை எழுப்புவார்கள் என்பது இவளுக்குப் புரிகிறது. அதன் பாதிப்புக்களும் வெளிப்பாடுகளும் வீட்டிற்குப் போய்ச் சேர்ந்த உடனேயோ அல்லது தியேட்டரை விட்டு வெளியேறி பஸுக்கு நடந்து கொண்டிருக்கும் போதோ,

“எங்களுக்கு முன்னால இருந்த அந்த ‘கேளைப்’ பாத்தீங்களா அக்கா, புது மொடல்லை அந்தக் கவுண் என்ன வடிவாயிருந்தது” என்றோ,

“அந்தப் பச்சை மினிஸ் கேட்டின்ரை ஹேர் ஸ்ரைலைப் பாத்தீங்களா அக்கா எவ்வளவு பொருத்தமாயிருந்தது” என்றோ வெளி வரும்.

இவள் தங்கைக்கு அடுத்தாற் போல் அமர்ந்திருக்கும் தம்பியைப் பார்க்கிறாள். அவனோ முதுகெல்லாம் நிறையத் தையல் போட்ட சேட் அணிந்த வாலிபனை - அவன் சேட்டை ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கிறான். தனக்கு அடுத்த புறம் அமர்ந்திருக்கும் அம்மாவைப் பார்க்கிறாள். அவளோ தன் முன் இருக்கையில் ஒரு இளம் தாயுடன் விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் சிறு குழந்தையின் செயல்களை ரசித்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

இவர்களில் யாருமே ஏன் இங்கே வந்தோம் என்று சலித்துக் கொள்ளவில்லை. எனக்கு மட்டும் ஏன் இந்த ஞானோதயம்? இந்த உணர்வை அவளால் தவிர்க்க முடிவதில்லை. எந்தக் காரியத்தை ஆரம்பித்த பின்னரும் இதை எதற்காகச் செய்ய வேண்டும், செய்யாமல் விட்டிருந்தால் கூட நட்டமெதுவுமில்லையே என்று நினைப்பது வழமையாகிவிட்டது. அவளுக்கு, வாழ்க்கையில் எதிலுமே ஆர்வம் கொள்ள இயலாமல் இருப்பது இதனால் தானோ என்று அவள் யோசிக்கிறாள்.

பின்னால் யாரோ சிரிக்கிறார்கள். அவளுக்கு அவர்கள் மேல் கோபம் வருகிறது. ‘என்ன அறிவு கெட்ட ஜன்மங்கள். நாளைக்கே அழுகையும் தொடர்ந்து வரும் என்பதை உணராது இன்று இப்படிச் சிரிக்கிறார்களே’

அவள் பார்வை முன் வரிசையின் ஓரமாக அமர்ந்திருக்கும் ஓர் இளம் ஜோடியின் மீது படுகிறது. மிகச் சமீபத்தில் திருமணமானவர்கள் என்று பார்த்ததுமே புரிகிறது. ஆனால் அவன் பார்வை வெகு நேரமாக வெளிப்புறமாகவே நிலைத்திருக்கிறது. இறுகிக் கனத்த அந்த முகத்தில் கோபத்தில் துடிப்பது போல் இமைகள் படபடக்கின்றன. அந்தப்

பெண்ணோ இவள் அவதானித்த நேரம் முதல் தனக்கு அருகே இருந்த தங்கையுடனேயே பேசிக் கெண்டிருக்கிறாள். புதுத் தம்பதிகளுக்கிரிய ஆர்வமும் நெருக்கமும் இணக்கமும் துளி கூட அவர்களிடம் இல்லை. இந்தப் பிணக்கு நிச்சயம் என்ன படம் பார்ப்பது என்பது பற்றி உண்டானதல்ல.

‘ம்..... என்ன சுதந்திரமற்ற மனிதப் பிறப்பு’

அவள் இதழ்கள் முணுமுணுப்பில் நெளிகின்றன. பகல் மறையும் அந்திவேளையும் அந்தச் சூழலும் மனதில் எழும் சிந்தனைகளுமாக அவள் மனதை ஏதோ சங்கடம் செய்கின்றன. விரைவில் படம் ஆரம்பமாகாதா? என மனம் தவிர்க்கிறது. சற்று முன் தியேட்டரை விட்டு வெளியேற விரும்பிய மனதையும் - உடன் படம் ஆரம்பமாகாதா? என ஏங்கும் மனதையும் - எண்ணியதும் சிரிப்பும் பிறகு கோபமும் பின் வெறுப்பும் அவளுக்கு ஏற்படுகிறது.

மனம் எப்போதும் கோழைத் தனமாகத் தப்பித்துக் கொள்ளவே முயல்கிறது. அந்தந்த நிமிடச் சிக்கல்களிலிருந்து விலகி விடக் கூடிய வழி வகைகளை மனம் எவ்வளவு சுலபமாகக் கண்டு பிடித்து விடுகிறது.

அவளுக்குத் தன் மீதே எரிச்சல் ஏற்படுகிறது. மனியைப் பார்க்கிறாள். இன்னும் இருபது நிமிடங்கள் தான் இருக்கின்றன.

திடீரென்று பாடலின் ஒலி லேசான ஏக்கம் இளையோடப் பாடும் அந்தப் பாடலின் இசை வெள்ளம் இனிமையாய்க் காதில் பாய்கிறது. நாற்காலிகளில் சரிந்து விழுந்து கொண்டும் - தமக்குள் லேசாகக் கதைத்துக் கொண்டும் முகத்தைக் கையால் தாங்கிக் கொண்டும் - இருந்தவர்கள் சுறுசுறுப்பாக நிமிர்ந்து உட்காருகிறார்கள். சில கரங்கள் உற்சாகமாக நாற்காலிகளில் தாளம் போடுகின்றன. இவைகளைப் பார்க்கும் போது அவளுக்கு உற்சாகம் வருவது போல் தெரிகிறது. இந்தப் பாடல் இங்குள்ள அனைவருக்குமே ஒரே விதமான மனநிலையைத் தான் ஏற்படுத்துமா?

அவள் கண்கள் தன்னையறியாமல் அந்த இளம் ஜோடியை நோக்கித் திரும்புகின்றன. அவன் இன்னும் அதே நிலையில் பார்வையை வெளியே படர விட்டபடி இமைகள் படபடக்க உட்கார்ந்திருக்கிறான். அவளோ திரையை வெறித்த வண்ணம் உட்கார்ந்திருக்கிறாள்.

இந்தப் பாடலை அவளை நோக்கிப் பாடுவதான ஒரு பாவனையை மனதில் உருவகப் படுத்த இயலாத ஒரு நிலையை எண்ணி வேதனையையும் அப்படி உருவகப் படுத்துவதற்கு உரியவளான ஒருத்தியை இழந்தது பற்றிய துயரமுமாக அவன் மனங் கலங்குவானோ?

இந்தப் பாடலின் பொருளை முழுமையாக அனுபவிக்கக் கூடிய ஒரு வாழ்க்கை தனக்கு அமைந்து விட்ட பின்பும் அப்படி நினைக்க முடியாத ஒரு நிலை ஏற்பட்டதே என வேதனையும் இப்படித் தன்னை நினைத்துப் பாடக் கூடிய ஒருவளை இழந்து விட்டது பற்றிய துயரமுமாக அவன் கலங்குவானோ?

அப்படியானால் இப்பாடல் அவர்களுக்கு எத்தகைய துயர நினைவுகளைக் கிளறி விடும். ஓ..... இது கொடுமை.

அவன் கண்களை இறுக மூடிக் கொள்கிறான். இந்தப் பாடலைக் கேட்டு விட்டு ஒருவரையொருவர் அர்த்தத்துடன் பார்த்து முறுவலைப் பரிமாறிக் கொள்ளும் ஒரு ஜோடி இங்கே எங்காவது உட்கார்ந்திருக்குமா? நிச்சயமாக இல்லை. இது எல்லாம் வெறும் கற்பனையே தவிர வேறென்ன? கதை எழுதவும் படம் காட்டவும் அல்லாது எதற்குத் தான் இந்த விவகாரங்கள் உதவுகின்றன. இவைகளைத் தெரிந்து கொண்டும் எதற்காக இவர்கள் மக்களை ஏமாற்றுகிறார்கள்?

அவன் கண்ணைத் திறந்து பார்க்கிறான். நான்கு இருக்கைகளுக்கு முன் அமர்ந்திருக்கும் ஒரு இளைஞன் கண்களை மூடித் தாளம் போட்டபடியே அந்தப் பாடலில் ஆழ்ந்து போயிருக்கிறான். வாழ்வின் சிக்கல் நிறைந்த பகுதிகளை இன்னும் கடந்து விடாத அனுபவச் சூடுகளால் தாக்கமடையாத மீசை அரும்பும் இளம் பிராயம்.

அவன் மனக் கண்ணில் இனங் காண முடியாத ஒரு அழகிய முகமும் அதைச் சுற்றும் இனிய கனவுகளும் சுடராய் விரிந்திருக்கலாம். நாளைக்கே அந்த இளைஞனின் கதி இவனுக்கும் வராதென்பது என்ன நிச்சயம்? எதிர்கால நம்பிக்கைகளை இப்போ பூஞ்சிதறல்களாக உருவகப் படுத்தும் இதே பாடல் அப்போ எத்தகைய மனோ வேதனையை அவனுள் கிளறி விடும்? இதையெல்லாம் உணர முடியாது. இவன் இப்போ கனவுகளில் மூழ்கி இருக்கிறானே எவ்வளவு அர்த்தமற்ற நாட்கள் என்று இந்த நாட்களைப் பற்றி அப்போ அவன் மனங் கொள்ளுவான்.

“வேண்டாம்” என்றபடியே நெற்றிப் பொட்டைக் கைகளால் அழுத்திக் கொள்கிறாள் அவள்.

மாலையில் படித்துக் கொண்டிருந்த மன எண்ணங்கள் சம்பந்தமான புத்தகம் அவளை அப்படி நினைக்க வைக்கிறது.

குற்றம் இழைத்த உணர்வில் அவள் மனம் சுருண்டு விடுகிறது. மற்றவர்கள் போல் பார்ப்பதை மட்டும் மனங் கொள்ளாமல் ஏன் அடுத்த பக்கத்தையும் சேர்த்துப் பார்க்கிறேன்.

இந்த மனப்பான்மையால் வரப் போகும் அதிர்ச்சிகளையும் ஏமாற்றங்களையும் முன் கூட்டியே எதிர் பார்த்து மனதைத் தயார் செய்து கொள்ள அவளால் முடிகிறது என்று அவள் பெருமைப்பட்டிருக்கிறாள். அப்படியல்லாத மனிதர்களை அற்ப ஜந்துவைப் பார்ப்பது போல் அவள் நோக்கி இருக்கிறாள்.

அவள் அந்த மகிழ்ச்சி ததும்பும் இளைஞனை நோக்குகிறாள். அவன் இருக்கும் தங்கையிடம் ஏதோ கூறிக் கொண்டிருக்கிறான். எதிர் காலத்தில் அவன் தனக்கு நேர இருக்கும் துயரங்களை அவன் இப்போதே கற்பனை செய்து கொண்டிருப்பானாகில் இப்போ இவ்வளவு மகிழ்ச்சியாகத் தங்கையுடன் பேசிக் கொண்டிருக்க முடியுமா?

அவள் அந்த ஜோடியைத் திரும்பிப் பார்க்கிறாள். அவள் அவனிடம் மெதுவான குரலில் ஏதோ கூறிக் கொண்டிருக்கிறாள். அவனை சம நிலைக்குக் கொண்டு வருவதற்காவோ? அவனும் நிறைவு இல்லாவிடினும் ஒப்புக்காகச் சிரித்து வைக்கிறான். காலம் முழுவதும் பேசாமல் இருக்க முடியுமா அவர்களால்? சந்தர்ப்ப சூழ் நிலைகளால் விருப்பின்றியே இணைக்கப் பட்டிருக்கும் இவர்கள் வாழ்வின் நடை முறைகளுக்கேற்ப ஒவ்வொரு சின்னக் காரியங்களுக்கும் ஒரு நடிப்பே போல் போலியாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் வேளையில் இந்த இருவரின் முயற்சியாலோ அல்லது ஒருவரின் முயற்சியாலோ அந்த நடிப்பே ஒரு வாழ்வாகக் கூடிய ஒரு இணக்கம் ஏற்பட முடியுமே அவர்களிடம்.

ஏன் இப்படி நினைத்துப் பார்க்கக் கூடாது? இதுவும் ஒரு மறு பக்கம் தானே? இப்படி ஒரு போதும் நான் நினைத்துப் பார்த்தது இல்லையே?

அவளுக்குக் குழப்பமாக இருக்கிறது.

அம்மாவின் முன் உட்கார்ந்திருந்த சிறு குழந்தையின் குறும்பைப் பொறுக்க முடியாது அதன் தாய் லேசாகக் குழந்தையின் கையில் தட்டுகிறாள். அது அடுத்த கணமே தனது குறும்பைத் தொடர்கிறது.

ஓ..... குழந்தையால் கூட இது முடியாது. அம்மா அடிப்பாளே என்பதற்காக அம்மாவுடன் குறும்பு செய்யாமல் இருக்க அதனால் முடியாது.

பரீட்சையில் பெயிலாகி விடுவோமே? என்று யாரும் படிக்காமல் இருந்து விடுவதில்லை. வாழ்க்கையில் அழகையும் இருக்கிறதே என்பதற்காக யாரும் சிரிக்காமல் இருப்பதில்லை. அந்த அழகையின் நடுவே புதைந்திருக்கும் சிரிப்பைத் தேடி அலைவது தான் வாழ்க்கை.

துன்பங்களின் நடுவே புதைந்திருக்கும் இன்பங்களைப் போராடிப் பெறுவது தான் வாழ்க்கை.

அவளது பெருமையும் சக மனிதர்களிடம் அவள் கொண்ட வெறுப்பும் வீணானது. புதிய உணர்வுடன் அவள் தலை நிமிர்கிறாள். பின்னால் யாரோ சிரிக்கிறார்கள். அவளுக்கு இப்போ கோபம் வரவில்லை. அவர்களுடன் சேர்ந்து சிரித்தால் என்ன என்று தோன்றுகிறது.

நேரத்தைப் பார்த்து விட்டுத் திரையைப் பார்க்கிறாள். முதல் மணி அடிக்கிறது. கதவுகள் மூட உள்ளே இருள் கவிகிறது. பெருமூச்சுடன் ஜன்னல் துவாரங்களினூடே வானத்தைப் பார்க்கிறாள். இருள் பரவிய வானின் பின்னணியில் தென்னோலைகள் கரு நிழலாக அசைகின்றன. இரண்டாவது மணி ஒலிக்கிறது. விளக்குகள் அணைகின்றன. மூன்றாவது மணியைத் தொடர்ந்து திரையில் ஒளி விளையாட ஆரம்பிக்கின்றது.

போலி என்று நம்புகின்ற மனம், அந்தப் போலியிலேயே தன்னை இழக்கத் தயாராவதை உணர்வு பூர்வமாக அனுபவித்த படி - அதை அனுமதித்தபடி தன் விழிகளைத் திரையில் பதிக்கிறாள் அவள்.

முதலாவது ஆண்டு மலர்

சென்ற ஆண்டு ஜூன் மாதத்தில் வெளிவந்துள்ள முதலாவது மல்லிகைச் சிறுகதைகள் தொகுப்பில் முப்பது சிறுகதைகள் வெளிவந்துள்ளன.

இந்த ஆண்டு மார்ச் மாதம் மல்லிகைச் சிறுகதைகள் இரண்டாம் தொகுதியில் 41 சிறுகதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

தொடர்ந்தும் மல்லிகையில் வெளிவந்துள்ள மற்றைய ஆக்கங்கள் நூலுருவில் வெளிவரும்.

‘மல்லிகைப் பந்தல்’ வெளியிடும் நூல்களைப் பெற்றும் படிப்பதற்கென்றே ஒரு சுவைஞர் கூட்டம் இந்த மண்ணிலும் புலம் பெயர்ந்த தேசங்களிலும் கணிசமாக உண்டு என்ற உண்மை நமக்கெல்லாம் மகிழ்ச்சி தரும் செய்தியாகும்.

இந்த நாட்டுப் படைப்புகள் வெகுசனங்களால் விரும்பி ஏற்கப்பட்டால் தான் இந்த நாட்டுக் கலைஞர்கள் மதிக்கப்படுவார்கள்.

ISBN 955825023-6

9 799558 250234

Digitized by Noolaham Foundation
noolaham.org | aavangham.org

